Ediţie de TRAÎAN RADU

i

I *i:*

TUDOR MUŞATESCU

S C R I E R I

. . . .

PROZE

Coperta : *Nicola Adrian*

EDITURA MINERVA
Bucureşti— 1980

NOTA

Volumul al şaselea din seria de *Scrieri* ouprinde patru secţiuni :

1. Aforisme

Sub acest titlu sînt reunite, pentru prima dată în volum, cunoscutele 10 „muşatisme", publicate, săptămînal, în revista „Conte mp oranul".

Tudor Muşatescu inaugurează rubrica de „10" în anul 1955, în nr. 17(967} din 23 aprilie, continuînd să fie prezent, cu excepţia eîtorva numere, pînă în anul 1970, nr. 42(1249) din 16 octombrie. Aforismele publicate în numărul inaugural au fost însoţite de portretul autorului, un desen de Silvan, iar apoi, în cîteva numere ale revistei, ele au apărut împreună cu un desen, autoportret. Cu toate că unele aforisme le reîntîlnim în timp, repetate, ele nu au fost eliminate, pentru a se păstra gruparea făcută de autor. Rubrica de' „10" nu a apărut în numerele 29(979) 16 iulie ; 30(980) 23 iulie ; 31(981) 30 iulie ; 32(982} 6 august ; 37(987) 10 septembrie ; 38(988) 17 septembrie ; 39(989) 24 septembrie 1965 ; 29(1084) 21 iulie 1967 ; 13(1120) 2© martie ; 34(1141) 23 august 1968.

2. Dicţionarul umoristic al limbii române care a apărut în volumul *Fiecare cu părerea lui,* Edituiia Eminescu, 1970.

3. Ale vieţii valuri — schiţe.

O selecţie reprezentativă din proza scurtă, apărută în volumul cu acelaşi titlu la Editura tineretului în anul 1969.

4. Post-restant

Grupaj de ieste umoristice apărute sub acest generic in diferite publicații. Unele dintre,.ele s-au bucurat de succes în rîndul publicului, fiind interpretate la radio şi televiziune, sau înregistrate pe disc.

La transcrierea textului au fost respectate normele ortografice in vigoare.

T.R.

1965

Cea mai tristă zi a iernii este prima zi de primăvară.

Era atît de zgîrcit, încît, noaptea, lătra în curte ca să facă economie de cîine.

De multe ori, vrînd să dai pe unul deoparte, îl împingi înainte.

Cînd mi-ai strîns mîna să mă feliciți pentru succesul meu de la premieră, am simțit că aveai nişte mănuşi foarte sincere.

Unii trăiesc gratis, alții degeaba.

Omul acesta a împlinit şaptezeci de ani de cînd mai bine nu se năştea.

Dacă într-o vorbă îndesi mai mult decît încape, devine vorbă goală»

Dacă aş putea lua un interviu lui Dumnezeu, nu i-aş pune decît o singură întrebare, şi anume : Dumneavoastră credeți în dumneavoastră ?

Regii morți seamănă cu aghiotanții lor în timpul vieții.

De ce prostul e mărginit, cînd prostia e nelimitată ?

Nu ştiu să ghicesc în palmă, dar ghicesc perfect în strîngerea de mînă.

Bănuitorul se trezeşte înaintea ceasului deşteptător, ca să-1 controleze dacă sună exact.

Şi proştii au subalternii lor.

Cînd gălbenuşul de ou face triluri, să ştii că e canar.

Inutil să mă minți, stimabile ! Sînt un precursor.

O florăreasă vindea tufănele la un colț de stradă. Cred că avea cincizeci de Luchieni în coş.

Hazul regilor au fost bufonii.

în fiecare primăvară cînd vin rîndunelele, pesimistul fredonează „vezi rîndunelele se duc".

Cea mai scumpă viață e a celor care o trăiesc de pomană.

Aş vrea să mă bat o dată în duel cu mine, şl adversarii să nu se împace pe teren, ca să ne înțelegem odată pentru totdeauna.

Cînd îți bate inima tare e totdeauna cineva la uşa ei.

Dacă vrei să fii la „zi", citeşte şi noaptea.

Onoarea studenților din „Heidelbergul • de altădată" nu era decît o serie de cicatnici.

Caloriferul stins e mai rece decît frigiderul în funcțiune.

O idee bine clocită trebuie să facă adepți, nu pui.

Cînd stai de vorbă cu proştii numai duminica, e o adevărată sărbătoare.

De ce au militarii acte de stare civilă?

Cele mai obositoare zile sînt cele în care nu .ai,.nimic de făcut.

Vara, amurgul citadin miroase a asfalt cosit.

Fost primar, fost prefect, fost senator, fost.ministru, conu Mişu a fost numai fost.

înțeleg să moară un om, dar să putrezească un creier ?

Toate păsările călătoare au nota zece la geografie.

Filozofia pietrei este tăria.

Prefer răgetul leal, zîmbetului perfid.

Ca să,masori distanțele, trebuie sa 1q şi străbați.

Leilor din cuşcă să nu le arăți vederi din junglă.

Bărbații cu burtă sînt ca pantalonii cu genunchi.

Marele cusur al femeilor este că te iubesc, totdeauna, cînd ai altceva de făcut.

Moartea este o eternă- necuviință.

Virsta exactă nu se socoteşte după anii pe care i-ai împlinit, ci după cei pe care îi mai ai de trăit.

Nu sînt sensibil.la frig. Chiar şi gerul mă lasă rece.

Toată viața i-a purtat sîmbetele bărbatului ei, deşi s-au căsătorit într-o duminică.

Vara, la mare,, cu soarele am raporturi pe piele. Cu luna, de inimă.

în orice clipă ştiu numărul exact-al oamenilor de pe gtob : eu şi ceilalți.

Şi orbii au vederile lor.

Totdeauna te simți jignit cînd eşti, pe jos,, la.o barieră şi-ți trece rapidul pe ia nas.

Mai bine iepure şchiop, în pădure, decît vulpe argintie în vitrină.

Prostul n-are nevoie de inteligența altuia.

N-aş vrea să mor pînă nu termin de trăit.

O boală sigură e de preferat unei sănătăți probabile.

Primăvara nu vine. Izbucneşte.

Cum să nu fie viața o tragedie, dacă personajele ei mor pînă la urmă.

De la o vîrstă încolo, visurile se numesc proiecte.

Racul • nu merge îndărăt. Merge de-a-ndiaratelea. Dar asta nu trebuie s-o afle fabuliştii.

Nu există artă minoră: Sînt> numai artişti nemajori.

Tinere ! înainte de a te întreba pe ce drum să apuci în-viață, întreabă-te pş care nu trebuie s-o iei,

Chelului nu i se face părul măciucă, ci perucă.

Cînd eşti prost, să nu-ţi faci cărţi de vizită.

Amintirile unora se numesc remuşcări.

Toamna, copacii îşi fac radiografia iar florile, testamentul.

Numai duelul e interzis. Onoarea e liberă.

Cînd istoria te invită să te uiţi înapoi, nu vrea să-ţi atragă privirile, ci atenţia.

...Şi a fost destul de, inteligentă ca să nu se observe că nu era...

Cînd ai condei, poţi să scrii şi cu tibişirul.

Anul poeţilor are trei sute şaizeci şi cinci de nopţi.

Nu vorbi chelului despre plete şi găinii despre jumări.

Ce poate fi mai trist decît un strat de flori de stil plouate ?

Calendarul porcilor se termină în ziua de Ignat. După aceea, devine letopiseţi.

Oricît aş fi fost de nedormit, niciodată nu mi-a fost somn de... veci.

Deşteptul care face pe prostul e mult mai primejdios decît prostul care vrea să facă pe deşteptul.

Cea mai adîncă melancolie este cea care provine din nici un fel de motiv.

Mai bine fără domiciliu decît cu locuinţă de veci.

Citeşte-ţi confraţii şi reciteşte-te pe tine.

Aş vrea să fiu pe un ocean, într-o copaie de rufe, şi să mă uit cum naufragiată un transatlantic lingă mine.

Prostia şi inteligenţa au totuşi ceva comun : capul.

Cîntecul a creat notele muzicale, nu ele cîntecul.

în ultimul timp m-am schimbat în rău. în loc de bun, m-am făcut şi mai bun.

Am văzut un mort vesel. Fusese celibatar.

Nu înţeleg de ce distanţa de Ia mine pînă la Dumnezeu ar fi mai mare decît cea de la Dumnezeu pînă la mine ?

Aceeaşi talangă nu sună la fel pe pieptul unui taur şi la gîtul unui bou.

i

Sărăcia a iubit atît de mult pe poeţii şi artiştii trecutului, încît, de multe ori, i-a omorit cu dragostea.

Duminicile sînt domnişoarele bătrîne ale anilor.

Un cîine călcat de automobil arată mult mai bine decît o pisică în aceeaşi situaţie.

Pentru omul sărac, cînd încep „să iasă mieii" înseamnă numai că au înce(put să fete oile.

Cele mai adinei mări au totuşi locuri unde apa îţi vine numai pînă la glezne.

Prostul nu se prezintă. Se divulgă.

Timpul, dacă îl pierzi, te pierde.

Primul cîine lup a fost un) compromis între codru şi demimondenă.

Moartea nu mă înspăimîntă. îmi face numai încurcături.

La Veneţia, beţivii se întorc acasă pe două lagune, din lipsă de cărări.

Pentru poeţi, toamna a fost mai mult manuscris decît anotimp.

Fantezia merge pînă la bani. După aceea, devine aritmetică.

Dimineaţa, dorul, are cearcăne la ochi.

Adevăratele caterinci ar trebui fabricate defecte de la început.

V-aţi gîndit cîte miliarde de stropi intră într-o singură vorbă — plouă ?

O boală singură ştie mai mult decît toţi medicii la un loc.

Te naşti într-o zi şi mori în toate.

Cînd prostul face pe 'deşteptul, plouă pe el din propriile averse.

Să fim îndatoraţi femeilor care ne-au iubit şi recunoscători celor care ne-au ignorat

Cea mai mare satisfacţie a soţiei, după ce ţi-a pas ventuze, este să constate că, toate, au ieşit negre.

„Ia te uită ce aripi mi-au crescut!" zise musca, rătăcită pe un motor de avion.

Trecea pe stradă un comisioner, ducînd un superb buchet de flori. Cine o fi fericitul care doarme astăseară la ele ?

Prefer o perlă de femeie, tuturor femeilor cu perle.

E foarte clar pentru ce unii se exprimă atît de prolix.

încearcă să faci „spirite uşoare" şi o să vezi cît e de greu.

Şi totuşi, omul acela fără inimă, a murit de cord.

La înmormîntarea altora, am asistat. La a mea particip.

Prefer să am treizeci şi nouă de grade, la subţioară, cînd termometrul arată zero grade afară, decît să fie treizeci şi nouă de grade afară şi eu să am zero grade la subţioară.

Boul nu are familie. Numai încurcături familiale.

Cuvintele care zboară sînt vorbe în vînt.

Trecutul nu restituie. Reaminteşte.

Cînd meseria atinge arta, e una. Dar cînd arta devine meserie, e cu totul altceva.

Ludovic al XVT-lea şi-a pierdut capul cu mult înainte de ghilotină.

Gloria vine într-o zi şi pleacă în toate celelalte.

Omul care rîde numai cu gura pe jumătate, e numai jumătate om.

Minciuna premeditata nu mai e o chestiune de fantezie, ci una de caracter.

' O găină a visat, într-o noapte, că clocea ouă de vulpe si, a doua zi, a găsit-o stăpîna moartă de satisfacţie.

Ori de cîte ori se scufundă o barcă cu pescari, se bucură văduvele peştilor.

Cine susţine că trecutul e mort, nu ştie ce spune. E numai viaţă în el.

Cînd lacul vrea să se uite în oglindă, îngheaţă deasupra.

Ţine-1 de vorbă, ca nu cumva să ia cuvîntul.

După moartea primei iubiri, toate celelalte sînt postume.

Nu e destul să fii bun. Trebuie să fii şi bun de ceva.

Dorul e român.

Cel mai recalcitrant chiriaş e sufletul. Nu se mută decît odată cu proprietarul.

îmi plac furtunile, fiindcă spun tot ce au de spus, repede.

Trufaşul îşi plimbă nudul pe piaţă de parc-ar fi îmbrăcat.

Nu întreba niciodată pe un om bănuitor ce mai face bunica lui. O să creadă că vrei să aduci vorba, pe departe, despre mama' mă-sii.

După moartea unui mare scriitor, se nasc — cel puţin — cîte zece critici mai mici.

Prostului, poţi să-i dai şi cu zorile în cap şi tot nu răsare nimic.

Diferenţa între mine şi Dumnezeu este că, el poartă nimb şi eu, basc. Restul sînt numai zvonuri.

într-un sat s-a născut un copil cu aripi. Şi, în loc "să'-l lase să zboare, l-au operat la spital şi-a murit perceptor.

„Bătrînii" navigatori vorbesc despre apă, numai la un pahar de vin.

Cînd deşteptul face pe prostul, are haz. Dar cînd prostul face pe deşteptul, are consecinţe.

Toate gîştele se cred lebede persecutate de soartă.

Să nu-ţi închipui că, dacă te duce unul pe umeri, eşti supra-om.

Măgarul rage rar, dar bine.

Cu o singură constatare, Galileu s-a „învîrtit" de celebritate veşnică.

Adevărata istorie a lumii este numai cea pe care 6 trăieşti. Restul, e informaţie.

Aşa sînt eu. Am boală să fiu sănătos.

„Lupta" pentru unii nu e, în fond, decît o serie de... manevre.

Linia vieţii nu e scrisă în palmă, ci în mîini.

Destinul boului se numeşte jug.

Ca să apreciezi cîntecul privighetorii, nu e nevoie să fii muzicolog. E destul să fii poet.

Una e obrăznicia şi alta cutezanţa. Dar* asta n-o ştiu decît cutezătorii.

Orice băutură e tare cînd eşti mai slab decît ea.

Cînd lupţi prea mult cu tine însuţi, te biruie ceilalţi.

Oglinda e cea dintîi sală plină, a actorului.

In literatură, poeţii au lansat greierii şi prozatorii, furnicile.

De cînd există oglinzi, s-a dublat lumea.

Femeile se fac mai mici, ca să crească în ochii bărbaţilor.

Ploile toamnei : elegii ude.

Toate florile de cîmp sînt îmbrăcate în costum naţional.

După nuntă, rochia de mireasă se transformă în capot.

în ţările capitaliste, munca e brăţară de aur pentru nevasta patronului.

Dă-mi două palme, dacă ai curajul să crezi că le primesc.

Cînd ţi-e dor de cineva, să nu închizi ochii. O să-ţi fie şi mai dor.

'Vinul este un etern nehotărît. Cînd ţi se urcă la cap, cînd îţi cade în picioare.

Cînd adoarme tăcerea, se deşteaptă liniştea.

Instrumentul muzical preferat ai autorului dramatic este gongul.

Fără contribuţia grandioasă a scriitorilor, viaţa ar fi rămas un spectacol la care ar fi fost numai interpreţi şi nici un spectator.

Nu depinde decît de carte, pentru ca cititorul să se transforme, din lector, în adept.

Scriitorul a învăţat pe om să citească în el însuşi.

Sînt scriitori capabili să scrie capodopere şi, totuşi, nu sînt în stare.

Singura infirmitate de care am suferit, cu adevărat, a fost atunci cînd am scris un vers şchiop.

Mîinii cu care scriu, îi tai unghiile mai frumos decît celeilalte.

Mi-ar mai trebui o viaţă ca să am timp s-o povestesc pe prima.

Cînd mă gîndesc că orice rînd pe care îl scriu ar putea să fie şi ultimul, îmi vine să mă apuc de desen.

Sînt unele cuvinte pe care le-aş strînge de gît. De exemplu, moartea.

Ploile de toamnă nu mă udă. Mă inspiră pînă la piele.

între un butoi de bere şi o damigeana cu vin, prefer un păhărel de coniac bun.

Cd'A. 5610 coala 2

Omul trece prin trei stări : viu, mort şi mort de viu.

Totdeauna justiţia e dreaptă cind cîştigi procesul.

Hazul prostului te obligă sâ-i dai Ia chetă.

Vr.de nu c cap, vai de posesor.

O, cîte flăcări au ţişnit din pumnul ăsta de cenuşă !

Arşiţa înghite în sec.

i'emeile cu inele multe sînt arătate cu degetul.

Uliul ^e înalţă în vederea josniciilor imediat următoare.

C'jnd îşi sug unghiile, urşii visează că sint tufe de zmeură.

Omule, nu te tenie de bezne ! Le poţi anula cu un chibrit inventat de ţine însuţi.

Sâ nu credeţi că chiorii văd numai jumătate din ceea ce li se întîmplă.

Amurgurile, duminica, miros a luni dimineaţa.

Instrumentul muzical preferat al autorului dramatic-este gongul.

Prostul înţelege în rate.

Părerile unora sint idei. Ideile altora — simple păreri.

Nu confundaţi reverenţa cu temeneaua.

Cel mai greu imponderabil e sufletul.

Inteligenţa e pupila creierului.

Ciad îşi *ug unghiile, urşii cred că sint tufe do zmeură.

îmi sint atit de necesar, încît, fără mine, nici n-aş putea trăi.

Ce deştepţi ar fi proştii dacă s-ar solidariza între ei.

Ir, ziua cînd s-a aprins primul bec electric, toate sticlele de lampă au plesnit de neca^.

Vapoarele au cucerit mările, dar nu le-nu învins.

Nu ştiu, ori cocoşul meu cintă înapoi, ori zorile merg înainte.

Toate oile au ştofă în ele.

Singurele lui nopţi pierdute sînt cele în care a dormit.

Fiul meu îmi dă viaţă.

Arşiţa înghite în sec.

Ploile toamnei : elegii ude.

Tăcerea are mare conversaţie.

Cit costă, vă rog, de un leu şi cincizeci şuncă ?

Cînd pisica se întrerupe din tors, înseamnă că i s-a încurcat ghemul.

Cucul nu cîntă, se recomandă.

Oricîtă fantezie ai avea, cînd n-ai bani este imposibil să-ţi închipui că îi ai în buzunar.

Prietenii se simt şi duşmanii se presimt.

Un mare scriitor trebuie să se exprime internaţional, în limba lui maternă.

Deştepţii circulă şi proştii mişună.

E normal ca, pînă la Dumnezeu, să te mănînce sfinţii. Asta e prescurea lor cea de toate zilele.

Una e sâ ceri, alta să cerşeşti şi cu totul altceva să revendici.

Viorile îşi sfîşie pieptul ca să cînte.

Numai cînd tac- spun tot.

Cel mai cuprinzător cuvînt din lume este „tot".

Cînd nu poţi să legi „două într-un tei", leagă-le într-un plop.

Păunii fac coadă la propriul lor cap.

Claia de fin : osuarul florilor de cîmp căzute la datorie.

Cine n-are inimă, vai de sufletul lui.

Vino să încrucişăm spadele. Va fi ultima cruce pe care ţi-c faci.

Pămîntul te hrăneşte o viaţă, ca să te înghită într-o zi.

Un. măgar, ascultînd o privighetoare, a exclamat : „Noroc că mai sînt şi başi pe lumea asta !"

Dorul este încălţat cu opinci.

Dacă ai ceva de împărţit cu mine, spune dinainte, „cît".

Cîntecul greierilor e o suferinţă fizică, după cum suferinţa poeţilor e un cîntec de greier.

Cînd te spovedeşti, fii discret : aude popa !

Am văzut un cal mort. Rînjetul lui avea ceva din surîsul unui ambasador care a semnat capitularea fără condiţii.

Poţi să mergi drept în viaţă, chiar fiind adus de spate.

Moartea mea, mă priveşte. Funeraliile vă aparţin.

Desculţii lumii şi-au frămîntat pîinea în tălpi.

Nu te parfuma cu parfumul soţiei. Nu e politicos să miroşi a nevastă în oraş.

Motocicleta este un compromis între viteză şi ghips.

Teatrul nu va muri niciodată, atîta timp cît va fi scris pe viu.

Nostalgia : vis fără mijloace de locomoţie.

în toate inimile de azi, cîntă ghitare electronice, după cum — în cele ale bunicilor — au cîntat gramofoane cu pilnie.

Am văzut o femeie atît de „ideală" încît, de emoţie, m-am deşteptat din somn.

Cum îşi fac „renume" unii nici nu mai ştiu cum îi cheamă pe nume.

Tragedia avarului, cînd îşi face testamentul : nu stie cum să nu lase nimic.

„Să crezi tu că viaţa merge numai înainte", îmi spunea un retrograd.

Mindria cerbului stă în coarne. Şi ruşinea lui Ionescu, tot în ele.

Ciocîrlia ia numai note de sus.

Cînd bea lapte, omul paşte, fără să ştie.

Viteza exactă a timpului : şaizeci de secunde pe minut.

Nu există părinte care — în lipsa copilului de acasă — să nu se joace cu jucăriile din odaia lui.

Numai oamenii au făcut lupii mai dini decît erau.

Cîinele care latră, nu muşcă. Vorbeşte.

Cînd ia găini din coteţ, vulpea nu fură : îşi face piaţa.

Şi analfabeţii ştiu să citească în ochii iubitei.

Ce bine-mi pare că n-am fost rege. în loc de scriitor, aş fi fost acum detronat.

Lăcusta recoltează fără să are.

Filatelistul adevărat, cînd linge mărcile, le sărută.

Să nu uităm că Edison a descoperit becul electric, lucrând la lumina lămpii cu gaz.

Mă dor ochii de cîte n-am văzut cu ei.

Puterea lui e numai slăbiciunea nfoastră.

Nu mă doare cînd mă loveşte. Mă doare cînd nu dau.

Dînsul numai cu două maxilare, a mîncat, pe vremuri, zece mii de fălci.

Apropo de nisip. Struţul nu e prost. E numail capsoman.

Cînd te doare inima, la douăzeci de ani, eşti îndrăgostit. Şi, la cincizeci, eşti cardiac.

Cînd eşti bun de clanţă, deschizi toate uşile.

Să nu crezi în iubire. Numai în durata ei.

Era atît de urît, încît, dacă se strîmba, părea mai puţin urît.

Coşmarul lupului : să viseze oi împăiate.

Cînd o revistă apare o mie de sâptămîni, înseamnă că — totdeauna — a fost „la zi".

Ca să scrii bine, trebuie — mai întîi — să înveți să ştergi perfect.

Sînt două maniere de polemică : cu floreta şi cu frigarea. Prima, urmăreşte să înțepe adversarul, a doua — să-l mănînce fript.

Marele merit al gazetarului este să fie „contemporan" cu vremea lui. Măcar o dată pe săptămînâ şi tot e bine.

Cînd polemizează redactorii, nu mai polemizează publicațiile respective.

Ca să trăieşti un „mileniu", trebuie să fii plin de viață.

Presa nu trebuie să fie „gura lumii", ci vecea ei.

Cine scrie repede, e citit urgent.

„Stilul este omul", a spus Buffon... „Stiloul este omul", zice gazetarul.

Fii grădinarul propriilor tale flori de stil.

Poți să te-nclini, fără să te pleci.

Cea mai adîncă toamnă e în ochii boului care trage la jug, vara, pe arşiță.

Vulpile îşi dau şi pielea de pe ele, numai să se vadă ajunse la oraş.

Poetul e cu capul în nori, prozatorul cu picioarele pe pâmînt şi criticul — cu fluierul în gură, după ei.

Calul sălbatic, cînd a acceptat hamul, a fost convins că domesticeşte pe om.

Prostul se autoevidențiază.

Degeaba vrei să-l ții de mînă cînd scrie. *Asta.* scrie şi cu picioarele.

Ariciul a inventat sîrma ghimpată.

Şi găina poate fi o pasăre măiastră. Dar de coteț.

Ca să te cred cu adevărat sincer, spune-mi numai ce era să zici.

Cînd ai amnar în replică, scaperl şi in cre:r,er̩c-.

Mor să-aud şi eu, o dată, cîntecul lebedei.

Fiecare fluture lasă o floare văduvă.

Iertarea e dreptul de a repeta greşeala făcută.

Dorul, doare.

Dragostea nu moare niciodată. Se termină, de obicei.

Şi toamna are primăverile ei. Brumele albe. înîbrite pe copaci.

Una e să vezi şi, alta, să observi.

Față de „morala" apelor normale, cascadele nu sînt decît nişte simple... „căzături".

Fiecare poet e un botanist. Are, în sertarele inimii, un ierbar de flori de stil presate.

Zapisul zugravului Tudosie Marin.

în conturile pe anul 1831 ale bisericii „Sf. Mina" din Craiova s-a găsit un zapis al zugravului Tudosie Marin, care, pentru micile reparații ce făcuse ploturilor din biserică, cerea parohului loanichie să-i dea suma de 'ei vechi 55 (cincizeci şi cinci).

Conținutul zapisului

1. Am pus coadă nouă cocoşului Sf. Petru şi i-am îndreptat coada lei 2.

2. Am legat pe cruce pe tîlharul din dreapta şi i-am pus un deget nou lei 2.

3. Am pus o aripă Arhanghelului Gavril lei 4.

4. Am spălat pe servitoarea lui Caiafa şi i-am pus roşu pe obraz lei 6.

5. Am reînnoit cerul, am adăugat stele şi am curățat luna lei 8.

6. Am înroşit focul din iad, am pus coadă lui Lucifer şi i-am ascuțit unghiile lei 4.

7. Am reparat haina lui Sf. Anton şi i-am pus doi nasturi la antereu lei 2.

8. Fiului lui Tobiac, care călătoreşte cu îngerul Gavril, i-am .pus' o curea noua ia traistă lei 2,

9. Am spălat urechile măgarului lui Avesalom şi l-am potcovit lei 9.

10. Am smolit corabia lui Noe şi i-am pus un petic la fund lei 5.

11. Am albit barba Iul Sf. Nicolae lei 2.

12. Am ascuţit suliţa lui Sf. Gheorghe si am înverzii coada balaurului lei 5.

13 Am spălat rochia lui Sf. Mina lei 2.

14. Am pus coada diavolului de la Sf. Marina şi am cîrpit toaca lei 2.

La plată lei vechi 55

Adică cincizeci şi cinci lei vechi am să primesc de la părintele Ioanichie, pentru curăţatul, spălatul şi cîrpitul sfinţilor din biserică.

ss^Tudosie Marin
1831 Ghenarie 22

1966

Era normal să ajungă „lipitoare" cînd, la carte, a fost clei.

Nu toţi boxerii ajung oameni cu „dare de mînă".

Poţi să urli cît vrei. Sînt dresor de ar.imaie.

Cînd femeia tace, să ştii că umblă cu vorbe.

Nu te iert că m-ai lăsat să greşesc cu tine.

Greierii au lansat „cîntecul inutil". Numai pentru furnici însă.

Era atît de şasiu, încît — dacă plîngea — se uda pe spate.

De cînd cu pescarii amatori, toţi peştii sînt veseli duminica.

Şoarecele e cel mai domestic dintre animale ; nu trăieşte „pe lîngă" casa omului, ci în ea...

De la cincisprezece ani am fost un înfumurat. Atunci am fumat prima ţigară.

Poeţii sînt marii preoţi ai dragostei. Dar ei nu „slujesc". Oficiază.

Cum o să „regreţi etern", cînd viaţa ţi-e măsurată ?

Ce frumoasă ar fi viaţa, dacă minciunile pe care le-ai spus ar fi fost adevărate !

Prostul există numai din clipa în care îl remarci.

N-am cerut să mă nasc. Dar pretind să trăiesc.

Cînd cumperi un becy electric, nu-i calcula durata *în* ani-lumină.

Briciul meu rade pe alții.

Strutul poartă cap în cinstea nisipului.

„Luna ştie, dar nu spune, cîte taine-s pe pămînt". Las'că ştim noi mai multe despre tainele ei cereşti. Şi le şi spunem de la obraz.

Florile nu se culeg. Se asasinează.

Noaptea, dă sfaturi ; ziua, emite idei şi — siesta — spune bancuri.

Nu e destul să fii înalt ca să te crezi mai presus decît alții.

Cînd pleacă ochii „iubita", te vede pe tine. Cînd te priveşte drept în ochi, întrezăreşte pe următorul.

Masa este un patruped.

Ciinele dresat te duce cu... zăhărelul.

Amintirea se naşte moartă.

Tînărul şi-a lăsat barbă ca să vadă dacă dă ceva din el.

Ferestrele : gurile rele ale tîrgurilor de provincie.

Gloria te face oficial. Iți pune joben pe capul talentului.

Dragostea nu moare. Trece î

La răspîntie, drumurile se întîlnesc ca să chlbzuiascâ încotro s-o apuce.

într-o zi de furtună a murit trăznit. Şi era în toate mințile, săracul !

La autopsie i s-a găsit un creier de trei kilograme. Şi mai susțineau răuvoitorii că era prost.

Zorelele au inventat primele pîlnli de gramofon.

Modei îi eşti fidel schimbînd-o.

Bețivul se drege, dar nu se repară.

„Dacă nu mă făcea mama haiduc, aş fi jefuit săracii şi-aş fi dait la bogați", zicea Biv-vel vornicul Alecache.

Morții adevărați trăiesc din pomeni, iar morții în viață — de pomană.

Lapovița : misit între ploaie şi zăpadă.

Moartea este o măgărie cu doliu la braț.

Inima nu are repaus duminical.

Copiii se fac pentru bunici.

Cel mai şiret oraş din lume este Veneția. Cu lagunele îşi astupă lacunele.

Cu ochelarii vezi; cu ochii, discerni.

Imaginația e cea mai gogonată minciună.

Noaptea cîrciumile sînt de „jurnă".

Bătrînii sînt ca oamenii de zăpadă cînd încep să se topească.

La moartea marelui autor dramatic a asistat tot publicul lui de... dernieră.

Nici un scriitor nu poate epuiza un subiect. Cei mult, poate să-l compromită.

Te-am iubit, fiindcă am vrut să te pedepsesc şi nu ştiam cum.

Fără gimnastica minții nu poți să faci tumbe cu vorbele.

O f Cît de mult poate să încapă în două vorbe. De exemplu : sînt fost!

Rîzi, dacă vrei — cu mutra pe care o ai — să nu provoci ilaritate.

Pe ploaie, boul n-are nevoie de impermeabil. S-ar mulțumi cu o glugă de coceni.

Memoriile hainelor bătrine se scriu cu benzină.

Urma jivinelor pe zăpadă : trădare albă !

Ia-mă peste picior, dacă-ți dă mîna.

Şi ceasul îşi pierde timpul de pomană. Cînd stă !

Smochingul: picol în frac.

Gafa : cuvinte cu mîncărime de vorbă.

Oamenii mari nu se măsoară cu metru].

Cînd „trăieşti" de timpuriu, mori devreme.

Visul scriitorului este să se dăruiască lumii întregi. Dar cu drepturi de autor.

Anumite bătăi de inimă n-au nici o legătură cu medicina.

Nu te gîndi la moarte. S-ar putea sâ-i atragi atenția.

Fără primăvară în suflet, eşti un sezon mort.

Salut mulți proşti, dar nu mă descopăr în fața niciunuia.

Dacă scazi un fulger dintr-un trăznet, rămîne un tunet pe drumuri.

Poeții graşi sînt neverosimili.

A iubi des nu înseamnă a iubi mult,

Sînt două feluri de scriitori : unii citați, alții citiți.

Ludovic al XlII-lea era atît de superstițios, încît nu mînca niciodată singur, ca să nu fie al treisprezecelea la masă.

La moartea unui poet rămîne o stea văduvă.

Priveşte viața în față, dacă nu vrei să-ți întoarcă spatele.

Luptă, cu toți la un loc, pentru unul şi, singur, pentru toți la un loc.

Prietenia : două inimi care şi-au strîns mîinile.

Unii înving prin capitulări.

Lacrimile obidite se şterg numai cu dosul palmei.

Am abdicat din literatură. în defavoarea ei.

Cu cît gîndul e mai subțire, cu atît e mai durabil.

Aş avea atîtea de spus, încît n-am cui.

Opera scriitorului tînăr trebuie să fie matură, Şi a celui bătrîn, să nu dea în mintea copiilor.

Nu oferiți urşilor polari zmeură de munte şi nici celor autohtoni untură de peşte.

Lanțurile au redactat definiția libertății.

Francezii au inventat două lucruri cu mare succes de public : vodevilul şi ghilotina.

La bătaie, capul se transformă în scăfîrlie.

Viitorul te trage de mînă şi trecutul, de mînecâ.

Cît îmi dai să nu te pomenesc în „memoriile" mele ?

Când vrei să auzi tot, fă pe surdul.

Cele mai bune cireşe sînt ca fetele de la țară. Pietroase.

Primăvara, primul individ care iese în talie pe stradă e zefirul.

Ultima răzbunare a iernii : să dea cu fum de gunoaie aprinse în ochii primăverii.

Pesimistul, privind pomii înfloriți : „O I Ce frumos cad frunzele toamna !"

Primăvara, cei dintîi toporaşi înfloresc în ochii femeilor. Chiar dacă aceştia sînt negri.

Ghiocelul arată cotul zăpezii şi face cu ochiul soarelui.

Primăvara pisicile nu mai torc. Tricotează la soare pentru puii viitori.

„Zăpada mieilor" şi cea a „berzelor" sînt numai, aşa, nişte chestii de ambiție ale iernii.

Primele flori de primăvară se urcă în pomi ca să nu-şi murdărească picioarele de noroi.

în cinstea primăverii care vine, păsărelele nu mai cîntă izolate. Se organizează în tarafuri.

Primăvara : fata mare a celor patru anotimpuri.

Dumneata semeni a catarg. Te umfli în pînze după cum bate vîntul şi te mai ţii şi băţ pe deasupra.

Intre măgar şi iepure există o veche duşmănie : urechile. Primul nu vrea să treacă drept iepure ; iar al doilea nu admite să-l creadă lumea măgar.

Să scrii deschis. Nu vraişte !

Cînd se uită în oglindă prostul sc crede frate-său geamăn.

Cinstea e de două feluri : de local şi de caracter.

De multe ori tovalul este o simplă chestie de obraz.

Musca bîzîie şi albina munceşte. De aceea una face reuşite, şi alta, miere.

Fără „fir conducător" acul nu coase. Umblă cu capul între urechi.

Filozofia trântorului : „Dă tu din niîini să mă ţin eu pe picioare".

Eşti puternic numai atunci cînd eşti mai tare decît propriile-ţi slăbiciuni.

Primăvara, ghioceii trag ţigăncile de mînă pe străzi.

Nu eşti răspunzător pentru că te naşti. Dar eşti direct răspunzător, pentru ce trăieşti.

Prima dragoste defunctă rămîne toată viaţa vie.

Norocul e orb numai cînd vede pe alţii.

Omul acesta taciturn a cîntat o singură dată în viaţă. în dimineaţa cînd nevastă-sa a încurcat cutiile şi i-a făcut ceaiul cu seminţele pentru canar.

Cele dinţii lacrimi ale îndrăgostiţilor sînt ghioceii ochilor de mai tîrziu.

A ajuns pe picioarele lui din piedicile puse în alo altora.

Toţi avem un cimitir particular. La purtător.

Nu vreau să sfidez soarele, dar mi-ajunge un ciob de geam afumat ca să-l privesc în faţă şi să-i constat... eclipsele.

Nu ştiu dacă am meritat să trăiesc, dar ştiu sigur că n-aş fi meritat să mor.

S-au căsătorit de 1 aprilie, dar nu se ştie care din amîndoi a fost păcălit.

Păcăleala zgârcitului : îşi scrie testamentul de 1 aprilie.

A păcălit o lume întreagă. Nu pentru că s-a născut la 1 aprilie, ci fiindcă s-a născut.

Onomastica lui Păcală e în ziua de 1 aprilie.

Nu ţi-a dat lipsă la cîntar ca să te păcălească de 1 aprilie. La el, 1 aprilie e în fiecare zi.

Cînd tc păcăleşte cineva de 1 aprilie, te simţi prost. Dar dacă te păcăleşte şi după aceea, eşti.

Şi-au dat prima întîlnire în Cişmigiu. Dar, dîndu-şi seama că era 1 aprilie, el s-a dus în Grădina Icoanei şi ea, în Parcul Ioanid.

Nu e adevărat că te-am înşelat. Te-am păcălit cu Georgică de 1 aprilie.

Cel mai mare păcăliri din lume e Timpul. Dar nici buletinul meteorologic nu se lasă mai prejos.

Nota redacţiei : Astăzi, prezentele „10" sînt 9. Păcăleală dc **1** aprilie.

Şi bătrânii pot avea o sănătate de fier. Dar de fier vechi.

Cîntă pe toate strunele tale. Dar niciodată în struna cuiva.

Cînd cumperi un covor, vezi să nu fii dus cu preşul.

Sînt scriitori pe care nu i-am putut înţelege. Nu din ce au scris, ci de ce au scris.

Cînd prostul are imaginaţie, se crede deştept.

Spune, scriitorule, dacă poţi, în opt cuvinte, ceea ce spune muzica în opt note.

în amurgurile de vară, tălăngile spun versuri de Coşbuc.

Tot hazul lui în viață este că n-a avut nici unul.

Nu poți să bați un om care rîde. Pe unul care rinjeşte, da.

Geniile se nasc rar. în schimb, nu mor niciodată.

Am văzut o ultimă trăsură ; deşi era goală, ducea — totuşi — în ea, o întreagă lume la... plimbare.

Privighetorile cîntă numai pentru un anumit public.

între garoafă şi lalea, va fi o veşnică duşmănie. Prima îi invidiază silueta şi cea de a doua, parfumul.

„Cinstea" e elastică. Eşti cinstit şi cînd împărți exact cu cel cu care ai furat împreună.

Macule, ce-ai făcut azi-noapte de te-ai deşteptat cu cearcăne vinete sub ochi ?

Cînd mi-a murit primul cîine, l-am plîns ca pe un prieten. Şi cînd mi-a murit primul prieten, am urlat ca un cîine.

Cînd îți sparge geamul un copil cu mingea, scade-1 din cele sparte de tine cînd erai ca el.

Şperțarul se ține băț, fiindcă se ştie maleabil.

Prima dragoste e ca primul pahar cu şampanie. O spumă care te costă scump.

Hoțul nu fură. Adună ani de puşcărie.

Ce savant va putea calcula, vreodată, una din cele mai banale teze ? A ghidului.

în fiecare pîine, mîna omului plămădeşte tainele pământului, secretele soarelui şi lacrimile cerului.

Un diplomat poate fi şi şmecher. Dar un „şmecher" nu poate fi niciodată şi diplomat.

Un adevărat umorist trebuie să fie foarte serios cînd scrie in glumă.

Se spune că orice catîr, este încăpățînat numai şapte ani. Desigur, e vorba de cei şapte ani de-acasă.

Nimic mai trist decît anecdota care rămîne repetentă la poantă.

Femeile nu au vîrstă. Au numai dificultăți de calendar.

Degeaba ai douăzeci de costume, că tot n-ai nici un pic de ştofă.

Nu mă învăța tu să sufăr din dragoste. Sînt autodidact.

Strigoii se nasc numai din propriile tale oseminte morale.

Fii atent la ce spun, că încep să tac.

Celebritatea e ca ninsoarea după care începe să plouă cu succese.

Am întîlnit un prost şi m-am făcut că nu-1 văd. Şi el de colo : — Ce ? Te faci că nu mă recunoşti ?

Dantela bătrînelor. Găurele de amintiri tivite cu oftaturi.

Liliacul înflorit — strugurii primăverii.

Liniştea e ca un armistițiu între tine şi restul lumii.

Ah ! Ce camele-om e ăsta ?

Scriitorul nu are vîrstă. Numai durată.

Am mai văzut o singură fată frumoasă ca tine. îți era soră geamănă.

Au înflorit pomii în primăvară. Şi mai susțin unii că îngerii nu coboară niciodată pe pămînt.

Inima e un organ oare, şi cînd ți se- fură, rămîne tot acolo unde era.

Cine a spus că burghezia n-a fost progresistă ? Dar la plăcinte cine era, totdeauna, înainte ?

Vara fără greieri ar fi ca literatura fără poeți.

Cda. 3610 coala j'

— Şi acum să discutăm de la egal la egal. Stai jos, fiindcă eu am stat întotdeauna pe picioarele mele î

Cine se uită îndărăt nu vede viitorul.,

Insulta nu are argumente. Numai gura de ea.

Fii robul libertăţii.

Cît a fost ministru de finanţe nu s-a atins de banii statului. A, cînd a trecut la „domenii", asta a fost cu totul altceva !

Cînd măgarul rage, înseamnă că e în voce.

Mi-e imposibil să-ţi explic de ce eşti prost. Şi totuşi ştiu pe dinafară.

I-ai spus că îl iubeşti din toată inima. Dar ai ?

Un mare actor poate depăşi un rol mic. Dar, unul mic, va suna totdeauna a gol, într-un rol mare.

Pesimistului nu-i plac glumele de frică să nu rîdă.

Cameleonul nu-şi schimbă personalitatea : numai culoarea.

Dragostea are, în aceeaşi măsură, mîini pentru mîngîiat şi picioare pentru dispărut.

Prietenia după dragoste e ca iaurtul după cataif.

Numai pasagerii se îneacă. Vapoarele naufragiază.

Secretul mărilor. Nu se usucă niciodată.

Crivăţul e celibatar şi zefirul logodit.

Sînt şi flori care duhnesc a parfum.

Nu-mi place cuvîntul „efemer". E neserios.

Diferenţa între un clăaţău şi un orator e numai o chestiune de auditoriu.

Prima sărutare n-are niciodată majoratul.

Ca să ştii ce înseamnă „ideal", trebuie, mai întîi, să ai unul.

Degeaba vezi lumea în roz, dacă o priveşti cu ochelari de aceeaşi culoare.

Gloria e ca florile. O culegi într-o zi şi se ofileşte în toate.

Cînd îţi fumezi visurile pînă la carton, îţi arzi degetele cu ţigara. ......

Creasta cocoşului e tăiată la traforaj, dar,. pintenii sînt lucraţi la armurier.

Cînd faci ascensiuni alpine, nu gîndi cu creierii munţilor.

Am cumpărat un măgăruş şi — fireşte — i-am pus numele : Ciuş. Ceea ce nu l-a împiedicat, după ce a ajuns măgar mare, să mă întrebe : „Ce-mi dai să nu mă recomand Muşatescu ?"

Cînd ai fost vrednic de el, pămîntul îţi strânge mîna şi tu, lui, recolta.

Adevărata vîrstă a omului se socoteşte în anii pe eare nu i-a trăit degeba.

Sînt scriitori care — asemenea cocoşilor — îşi închipuie că dacă nu cîntă ei nu se mai luminează de ziuă.

Eşti singur numai atunci cînd nu mai ai să-ţi spui nimic.

Capra obişnuită sare. Cea neagră escaladează.

De cînd s-a însurat şi şi-a făcut „casă", nu-l mai adună nimenea de pe drumuri.

Guguştiucul pretinde că porumbelul e un simplu pseudonim al lui.

Cind vizitezi Italia fără să vezi Veneţia, să ştii că ai comis o mare lagună de iUnerariu.

Curcubeul : drapelul naţional al cerului.

Din punctul lui de vedere, orice cerşetor e convins că şi el e „mină de lucru".

Primul doctor te vindecă de toţi ceilalţi.

Dacă vrei să te văd bine, iubito, lasă-mă cu imaginaţia mea.

Toate frunzele mor de gălbinare.

Cînd cerul e îngîndurat, ploaia e gata să plingă.

Nimeni nu se naşte sănătos. Toţi ne naştem bolnavi de noi înşine.

Vorba dulce mult aduce. A linguşire.

Lacomul îşi mănîncă pînă la urmă şi zilele.

Cînd ai treizeci de ani, mergi pe treizeci şi unul. Şi cînd ai împlinit cincizeci, mergi pe şaizeci,

Ce-aduce anul, n-aduce ceasul. Cred şi eu, mai ales dacă acesta din urmă e bătut în briliante.

Capul ce se pleacă sabia nu-1 taie. — Zexe, zise călăul.

Şi soarele are pete, dar nu de sos pe vestă, ca ale unora.

Papagalul nu ştie ce vorbeşte, dar se umflă în pene de ce spune.

Cînd m-am auzit, prima dată, vorbind la magnetofon, mi-a pierit graiul.

Ai rămas de modă veche, maestre. Scrii tot cu talent.

Vîntul îţi închide ferestrele. Dar în schimb îţi deschide uşa.

Nu e destul să stai la etajul opt, ca să fii mai presus decît cei de la parter.

Degeaba te cheamă Achille, cînd doar în călcîi nu eşti vulnerabil.

Iarna în muşuroiul cald şi doldora cu de toate, furnicile aşteaptă totuşi să audă un greiere la fereastră. Chiar contra cost.

Cînd n-ai nici un ban, nu face nici un efort ca să-ţi dublezi capitalul.

Turnul din Pisa este cel mai politicos monument din lume. Se înclină în faţa tuturor vizitatorilor.

Ziua bună se cunoaşte de dimineaţă. La barometru !

Cîntecul sirenelor se termină în „coada" de peşte.

Şi cînd călătoreşte, dorul rămîne tot la domiciliu.

Cei mai frumoşi ani, sînt cei în care Aladin zbura cu covorul şi te ducea cu preşul.

Ţepile ariciului sînt, de fapt, nişte simple ace de siguranţă.

Nu toate pupezele au avut norocul să fie lansate, în literatură, de Ion Creangă.

Nu cred decît în prietenia mea faţă de prieteni.

Ţinta unora este ca să aibă un ţel.

Inima bate şi la cei ce n-au.

Faţă de ale oceanelor, valurile lacurilor sînt nişte biete unde.

Ca dramaturg, nu s-a dezminţit niciodată. De la prima, la ultima, i-au căzut toate piesele.

Grandoarea unui incendiu care se înalţă, n-o poate egala decît măreţia unui transatlantic care se scufundă.

Ortografia discursurilor se pune prin gesturi.

îi era atît de dragă mîna cu care scria, încît îi tăia unghiile mai frumos decît celeilalte.

Tăcerea are, întotdeauna, conversaţie.

Viaţa : replică. Moartea : vorbă lungă.

Există şi o deşteptăciune a proştilor. Dar, aia, nu prosteşte pe nimeni.

Poetul cu burtă e ca privighetoarea însărcinată.

Săracul, are cele mai bogate vederi asupra mizeriei.

Icrele negre, mai mult se citează decît se mănîncă.

Atenţie, „maestre", aveţi grijă ca, după ultima dv. piesă, să nu înceapă lumea să vă spună „coane".

Orice vapor cînd pleacă din port trebuie să fie sigur că va putea pluti peste naufragii probabile.

Marea artă a minciunii stă în verosimilul ei.

Cel mai tragic gen de teatru este piesa căzută.

Toate femeile de vîrstă mea au împlinit, demult, zece ani mai puțin.

Sînt generos din egoism. Cea mai mare bucurie a mea este să dau.

Prima sărutare ți-o dă iubita; şi familia „pe cea din urmă*.

Oricît ai merge de repede cu picioarele, caută totuşi să avansezi cu capul.

Cine spune că dragostea e mai frumoasă la mansardă, n-a iubit niciodată la parter.

Cînd se uită în oglindă, femeia, întîi se vede. Apoi, se priveşte. După aceea, se admiră. Şi, în cele din urmă, se presupune.

Admit să fiu servant, dar numai la tun.

Purîcele e antropofag.

Iubesc toți măgarii de pe lume aşa cum sînt. Cred că ai simțit aluzia.

Cînd privighetoarea cîntă, în pădure, se face liniște la galerie.

Priveşte-mă în ochi şi fereşte-te de ce nu vezi în ei.

Cinstea e de două feluri : de local ți de caracter.

Limba lanțului : scrîşnetul.

La țară, amurgul cîntă la' talangâ.

Bătrînețea e un compromis liric între „adio" şi „mai stau un pic".

Clinele legat în curte n-ajunge niciodată la oasele din bucătărie.

Dimineața nu sună la uşă, bate Ia geam.

Aş vrea să mor dimineața, ca să se ştie că şi treaba asta am făcut-o tot la lumina zilei.

în „goană după aur", mulți s-au tîrît de-a buşilea.

Fără mîna omului, creierii savanților ar fi rămas ologi.

Apa de băut miroase a excursie.

- •'• în amurgurile de vară, pleoapele holdelor sînt grele de soare, ca ale iubitelor după dragoste.

Dragostea lipeşte şi căsătoria leagă.

Vinul îşi scrie romanul vieții în butoaie şi îl povesteşte în cîrciumi.

In serile de ploaie, femeia se cucereşte mai repede cu umbrela decît cu inima.

Ori de cîte ori moare un bătrîn, colegii de vîrstă sînt coa/vinşi că a murit cu zile.

Ascultați cu atenție țipătul pescăruşului. Spune clar: CEHOV.

Fără colaborarea ochiului, chiar cel mai mare telescop din lume nu face două parale.

La restaurantele fără clienți, aspicul tremură de teamă că nu-1 mănînci.

Cînd sint foarte trist, iubito, singurul lucru care mă amuză este să stau cu capul în poala ta şi tu să-mi spui tîmpenii pe deasupra.

Mătreața n-are nici o legătură cu inteligența, deşi e tot o chestie de cap.

Frontierele lumii se scriu cu sînge şi se trag cu cerneala.

Păziți-vă de laringologi. Nimeni nu ştie mai bine decît ei să te tragă de limbă.

Cioclii : amiralii colivei.

Omul apune cu fiecare răsărit.

La Veneția, cînd gondolierul cîntă răguşit, ai impresia că gondola pluteşte pe asfalt.

De cînd ai un dinte contra mea, ai început să-mi surîzi foarte mistreț.

A fost un mare generos. Toată viața era să dea.

Şperțul trebuie să fie invizibil. Se dă orbeşte şi se ia cu ochii închişi.

Toate batistele îşi iau nasul la purtare.

Ultima dorinţă a inimii se numeşte electrocardiogramă.

Politicienii burghezi n-aveau tată, n-aveau mamă. Numai nepoţi.

Păunul face coadă la el însuşi.

Patria rîndunelelor e cuibul.

Numai cînd ai tărîţe în cap, macini pietre de moară în gînd.

Cind i se aşează prostului, pe nas, o muscă, crede că e aluniţă.

Toată viaţa a avut treabă să nu facă nimic.

De ce s-o fi zicînd „blană de brad" şi „stinghie de vulpe argintite" nu ?

Toate apele din lume se împart în două : de Colonia şi celelalte.

Puiul de cioară —• o cocoşată cu ghete bărbăteşti în picioare.

Florile fără parfum n-au caracter.

Cititorii fără haz, să nu citească cărţi de umor. Numai de geografie.

Geniile nu mor niciodată. Se nasc numai.

Există o femeie cane te obsedează o viaţă întreagă : următoarea.

Omul acesta n-a „parvenit să ajungă" niciodată. A ajuns însă să parvie, totdeauna.

Să scrii deschis. Nu vraişte !

Parisul îşi ţine zilele din nopţi.

Ţigările proaste au inventat melancolia.

In ziua decesului — ilustrului demagog i s-a arborat doliu mare la gură.

Oare de cine e dragă, „Sonetul lui Arvers ?" Că, numai pe-ăsta 1-a scris. Şi am un lapsus.

In polemică, stilul trebuie să fie stilet. Şi stiletul, stilat.

Două băuturi fără egal : apa proaspătă şi vinul vechi.

Actorii mari determină marile repertorii.

„Memoriile" sînt numai amintirile care îţi convin.

Un om fără amintiri e ca un cimitir în care numele morţilor lipsesc de pe cruci.

La Napoli. toţi caii nechează canţonete.

Cînd se depărtează de ţărm, toate bărcile cu pînze dau cu tifla uscatului.

S-a visat, într-o noapte, găină. Şi fiindcă era superstiţios, a doua zi şi-a cumpărat un ou din piaţă.

De ce fugi de mine, dacă nu te alerg ?

..Gura lumii" mănîncă oameni.

S-a însurat „din dragoste". Şi, după ce i-a mîncat zestrea, s-a divorţat pentru „nepotrivire de caracter".

Vremea : timp cu fustă.

Nu gloria este efemeră, ci numai cei care o au.

Ştii de ce ţi-am întors spatele ? Fiindcă te-am privit bine în faţă.

Nu face eforturi să taci. Tot nu spui nimic şl cînd vorbeşti.

Prostul nt-are haz. Are... ilaritate.

Cînd ursul se ridică în picioare, îi cad pantalonii în vine.

Primăvara cînd iese spanacul, unii scriitori pleacă pe... teren.

Oare, care din voi toate aţi fost prima mea dragoste ?

Visul umoristului este ca să ajungă de rîsul lumii.

Arta nu cunoaşte pe nimeni dinainte. Recunoaşte pe unii. ulterior.

Una e să ai grai şi alta să ştii să vorbeşti.

Drumul cel mai scurt între două puncte este cel pe care îl ai la îndemînă.

Decît muscă bîzîitoare, mai bine canar mut.

Prefer existenţa pentru luptă, luptei pentru existenţă.

Cel mai mare autor de „gaguri" este cocoşul. Cum zice „cucurigu" : gata şi gagu.

Am iubit viaţa, pînă mi-am cumpărat primul termometru.

Depinde de cartea confratelui, dacă — citind-o noaptea — în loc să te adoarmă, îţi strică somnul.

Una e să fii urmaşul cuiva şi, alta, să fii în urma lui.

Mulţi fac „cale întoarsă" înainte de a fi ajuns ceva.

Am „împuşcat" în copilărie, o vrabie, cu praştia. Şi de-atunci le dau de mîncare celorlalte, pentru parastasul ei.

A luptat cît a putut ca să ajungă un învins.

De cînd a primit bileţele la domiciliu, luna a început să se uite galeş după cosmonauţi.

Atenţie, copii ! Căţelul nu mănîncă cu lăbuţa. Şi are patru.

Cocoşul ! în sfîrşit, iată unul care calcă amorul în picioare.

Vai de bradul care a ajuns fost pom de Crăciun.

Cînd ai rămas' numai „om de inimă", lasă-te de femei şi curtează cardiologii.

Viaţa n-are răspîntii decît pentru cei care nu şi-au croit un drum drept.

Mugetul vacii, în amurg, cînd îşi cheamă viţelul, e cîntecul ei de leagăn.

Cînd pasărea ciripeşte în cuib, vrea să explice păsăroiului de ce a întîrziat atâta prin pădure.

Cea mai mare crimă e să-ţi ucizi timpul.

Doi chiori nu pot să stea de vorbă niciodată între patru ochi.

Valizele mi le-au dus şi alţii. Dar bagajul de idei, numai eu.

Nimic mai trist decît un fluture căzut lîngă lampă cu aripile arse.

De multe ori de la rinjet la surîs e numai o chestie de diplomaţie.

Toţi boii ar vrea să se nască în „Zodia taurului".

Nu bate monedă din banii pe care nu-i ai.

— Ei şi ce dacă sînt prost! Ce ? Tu nu eşti deştept ? Prin urmare, sîntem chit.

Cum îţi vei aşterne, aşa vei dormi. Cu condiţia, însă, să nu dormi de-a-n-picioarelea.

Cînd ţi-a plăcut prea mult „buchetul", ajungi repede la... jerbă.

Dacă nu vrei să suferi din dragoste, depuneţi inima la C.E.C. şi iubeşte numai din dobînzi.

Ia viaţa de piept, dacă nu vrei să dea cu tine de pămînt.

Femeile cu trecere se trec repede.

Popii te slujesc deopotrivă la botez, la nuntă, la moarte şi la cărţi.

în fond şi parcursul ierbii, pînă la şiştar, e tot un fel de „Cale a laptelui".

în guvernele burgheziei, dacă dintr-un ministru prost scădeai un subsecretar de stat mediocru, rămînea un şef de cabinet — deştept.

Tiparul a învăţat lumea să gîndească cu literă mare.

Poţi să scrii şi eu cel mai preţios stilou, dacă n-ai condei, e tot degeaba.

O publicaţie care, din prima zi, n-a trăit inutil, îşi poate socoti vîrstă în ani-lumină.

Tirajul nu scuză triajul.

Presa e pîinea cetățeanului.

Se poate citi şi printre rînduri. Dar, pentru asta, trebuie să ştii carte serios.

O revistă bine întocmită gîndeşte în limba ei şi se exprimă în a tuturor.

Paginile unei reviste trebuie să fie deschise ca brațele care aşteaptă să îmbrățişeze, dar care ştiu să şi respingă.

„Poşta redacției" ! Ghilotina revistelor ! Şi, totuşi, cîți nu scot capul la viață de acolo !

Iubiți confrați, nu scrieți gratis, dar nici... gratuit.

Toamna, cînd pleacă vinul din vii, se ofilesc cîrciumăresele pe straturi.

Una e să înveți, alta să stii, şi cu totul altceva să afli.

Toamna face riduri de soare.

Vinul bun îți vorbeşte despre el la ureche. Şi cel prost, se laudă în gura mare.

Bărbatul văduv e ca aracul după culesul viei.

Jurămintele de dragoste nu mint cînd sînt rostite. Mint puțin după aceea.

Nu-ți osteni mina să înjuri poeții. încearcă ***în*** prealabil să scrii versuri cu ca.

Nervii țipă, durerea suspină şi disperarea geme.

Iarna, soarele nu mai are dinți. E cu proteză.

Cînd vorbeşte vinul, nu-ți mai tace gura.

Am văzut un cortegiu funebru de ciori. Murise un amurg, în provincie, toamna.

Nu compătimesc pe „învinşii vieții". înseamnă că s-au predat.

Cele din urmă roze, toamna, au ceva din solemnitatea resemnată a unui spectacol de adio.

Cînd încep ploile de toamnă, mustăcesc galoşii din vitrine.

Mustul ? Vin, la grădinița de copii.

Evitați cuvintele în care vă puteți încurca. De exemplu : „ițe".

în felul lui, a fost un mare filantrop. Ar fi dat tot ce n-a avut.

Sînt oameni care poartă ceas, numai ca să ştie exact Ia ce oră îşi pierd vremea.

Fiara atacă pe vînător ca să aibă primul cuvînt şj ultimul.

Chiar dacă actorul a plîns fals, în scenă, trebuie să ştie să-şi şteargă lacrimile, foarte sincer, ia aplauze.

Era un om atît de binecrescut, încît nu te înjura niciodată cînd era de față.

Am văzut nişte flori puse într-o oală de ciorbă. Dar numai oalei îi veneau bine.

Grandomanul ar vrea să aibă amîndoi creierii — mari.

Mina întinsă, strînge. Cea care se întinde, adună.

Dragostea moare cînd dorul uită adresa iubitei.

Cînd vrei să fugi la „capătul lumii", nu e nevoie să Iei avionjul. îți ajunge să iei o pastilă de otravă.

Pămîntul nu dă. Restituie.

Dintre toți instrumentiştii lumii, numai ploaia ştie să cînte la burlan.

Cînd pisica se culcă lîngă cîine, doarme cu ochii deschişi.

Adevăratul greiere nu trebuie să ceară furnicilor de mîncare, ci numai un pic de sacîz pentru vioară.

Păsările călătoare : turişti internaționali pe cont propriu.

Scopul nu trebuie să scuze orice fel de mijloace.

Şi vînătoarea e tot un fel de crimă... pasională.

Proştii sînt ca hărţile. Se exprimă numai la scară redusă.

Singurul adversar permanent al sportivilor este arbitrul, îi fluieră pe toţi.

în prima linie de luptă, soldatul trebuie să se gîndească la tot ce îl aşteaptă înainte şi la nimic din ceea ce a lăsat în urmă.

Pădurea dă interviuri sincere numai la umbra ei.

Cine ar fi crezut că într-un fleac de scînteie să fie atîta foc, încît să ardă un oraş întreg ?

Pesimistului, toamna, i se scutură frunze veştede din toate planurile de viitor.

In fiecare bucată de pîine, sărută mîna celor ce ţi-au adus-o pînă la gură.

Umorul unora e atît de „sec", încît seamănă cu nuca în aceeaşi stare organică : numai coaja de ea.

Sînt şi piese de teatru care cad în picioare.

Dorul pleacă la drum fără traistă-n spinare.

Butoaiele : pumni în care-şi adună lacrimile viile văduve.

Alături de bastonul de mareşal, fiecare soldat al lui Napoleon avea şi actul de deces în gibernă.

Cuvintele grele sînt uşoare la rostit, cînd nu le cîntăreşti bine.

Adevărata iubită este cea pe care n-o întâlneşti niciodată, dar pe care ţi-o închipui întotdeauna.

Să nu vezi cu ochii altuia, cînd priveşti in tine.

Nimeni nu va şti cît de mult am spus fără să scot un cuvînt.

înainte de fiecare premieră, invită suflerul la masă.

„Omul e supus greşelii". Dar postul e voluntarul ei.

Cîţi n-au tăiat, cu toporul, păduri întregi, pentru un codru de pîine ?

,,Lungul nasului nu se măsoară. Se taie.

Frunzele veştede pe aleile parcului n-or fi inimile <jare s-au uscat, de dor, toată vara ?

i, Am iubit cuvintele. „Vorbele", nu !

Vai de ciobanţul care nu face nici o brînză.

Fierăstrăul care se respectă nu trebuie să rămînă „de lemn Tănase", la datorie.

Cel mai generos anotimp e toamna. îşi dă şi hainele de pe ea.

O casă părăsită îmi face întotdeauna impresia unei vieţi cu ferestrele sparte şi cu scara din faţă prăbuşită.

Ştiu. Fiindcă îmi eşti dator, ai ceva de împărţit cu mine.

Toamna, dragostea adolescenţilor umblă „plouată" prin parcurile pustii.

Ţi-am pozat pentru un portret. Şi cînd colo, maestre, mi-ai făcut... figura.

Creierul este „eminenţa cenuşie" a istoriei omului.

Tinere, n-ai decît să umbli fără pălărie. Dar nu şi cu capul gol.

Cînd ai ochi buni, ai văzut, vezi şi — mai ales — întrevezi.

Leneşii sînt la fel ca vacile : în fiecare zi ar vrea să fie... paşte t

Boala : medicul legist al morţii.

în iarna inimii, amintirea primei iubiri e ca un parfum, peste cîmpuri imense de violete reci.

Viata : un compromis între cîntec de leagăn şi prohod.

întîi cunoaşte-te pe tine „personal" şi pe urmă fă cunoştinţă cu alţii. Ca să ştii cum să nu te recomanzi.

Primul gest al ucigaşului e să-şi spele mîinile. Ca şi cum crima s-ar fi făptuit numai cu ele.

Deşi cea mai dificilă din toate, bariera lumii se trece cu ochii închişi.

Pentru un beţiv, a bea ceai este o crimă ; a bea ceai cu rom, este o crimă cu circumstanţe atenuante. Şi a bea rom, este o virtute.

Aniversarea zilei de naştere este, de fapt, parastasul unui an decedat.

Prostul, cînd spune versuri, le recită parc-ar fi de el.

Toamna, crama din care s-au scos butoaiele rămîne ştirbă ca gura din care s-au extras dinţii.

Adversarul nu se ia la palme în oglinda de-acasă.

Invidiosul (la ţară, privind ploaia care a început să cadă, după douăzeci de zile de secetă) : — Ah ! Pâmînt să fii acuma '.

In fiecare cană cu vin se poate plămădi, deopotrivă, o crimă, o romanţă sau o anecdotă.

Calul de dric se crede îmbrăcat în armură medievală. De-aia calcă spre cimitir de parcă s-ar duce la cruciade.

Marii actori creează marile repertorii. Şi cei mici, le distrug.

Amintirile : haine vechi, întoarse.

Cînd ai „lichid" în portofel, eşti solid la buzunare.

Valurile ; reverenţe pe care marea le face pămîntului.

Crizantemele : flori cu peruci de marchize defuncte.

De cînd te aştept să-mi întinzi mina, ca să nu ţi-o st ring !

Lenea : activitate intensă între nimic şi tot aia.

Numai cînd ţi-e frică de tine, te temi şi de ceilalţi.

Am văzut un beţiv original. în loc să umble pe două cărări, circula pe două trotuare...

în polemică nu confunda spada cu satirul şi acu! cu spanga.

Mulţi oameni se aseamănă cu lacurile. Retrase din marea colectivitate a apelor, se stabilesc pe cont propriu şi devin atît de stătătoare, cît şi mărginite.

în viaţă, omul fără mîini este... decapitat.

Lapoviţa este un compromis între ploaie ambiţioasă şi zăpadă nedecisă.

Iadul : raiul dracilor.

Cînd lebedele văzduhului îşi scutură fulgii, banal, se spune că ninge.

Toţi viţeii sînt retrograzi. Nu recunosc decît „poarta veche".

Dacă ai un sticlete, nu e nimic. Dacă ai „sticleţi", atunci e cu totul altceva.

Cînd privesc albul zăpezii, privirilor pădurii li se face negru. înaintea ochilor.

Cea dintîi sărutare e ca prima zăpadă : rece, albă şi demult aşteptată.

Dragostea, nici nu vine, nici nu pleacă : trece.

Capcana : laşitatea vînătorului.

Porcul are întotdeauna un dinte contra mistreţului.

Cînjd căşti, să duci mîna la gură, fiindcă omul civilizat nu cască fără să ducă mîna la gură, decît în două împrejurări : la dentist şi cînd îşi dă obştescu sfîrşit.

Ce vioi moare iepurele, împuşcat.

Troienele : valurile iernii.

Numai vinul prost se bea. Cel bun, se soarbe.

Iarna, păsările pădurii cîntă numai pe dinăuntru.

Iarna, cînd lupului i se face foame, urlă a... vînătoare.

La restaurant, sînt uniii care se socotesc invitai: numai la masă. La plată, niciodată.

Definiţia utilului şi inutilului : ŞL fusul şi pisica, torc.

Urăsc caloriferul, fiindcă a ucis „gura sobei".

Cred, cu încăpăţînare, în ateism.

Am ascultat un orator mut. Era un mare mim.

Cei mai greşiţi paşi se fac cu gura.

O ! cîte ocoluri a trebuit să facă, bietul om. pentru ca, în sfîrşit, să ajungă la circiumă.

Iarna, orice ochi de apă face „albeaţă".

Marea înţelepciune a ceasului este că merge paralel cu vremea în care trăieşte.

Ce ţi-e scris în frunte ţi-e pus. Aceasta numai în cazul în care porţi un chipiu pe care scrie : comisionar.

Cele mai frumoase mere se coc iarna, în obrajii copiilor care se bulgăresc.

înainte de a cădea primii fulgi, ninge în gîndul celor care le pîndesc sosirea pe fereastră.

Prima carte de vizită a Anului nou se numeşte răvaş de plăcintă.

Cînd ieşi în oraş, umoristule, nu uita să-ţi iei, la tine, doua lucruri : buletinul de identitate şi spiritul de observaţie.

Adevăratul mincinos minte şi cînd spune ce-a visat în somn.

N-aveţi impresia că orice tată, cînd îşi plimbă copilul, de mînă, parcă l-ar fi înfiat ?

— De ce nu mai scrieţi teatru, maestre '?
— Dar de unde ştii dumneata că nu mai scriu ?
— Pentru că nu v-am mai văzut jucat pa nici o scenă.
— Ai dreptate. La sertare nu dau bilete de favoare.

Mai bine să mori tînăr decît să trăieşti senil.

Ultimul regret cu care mă voi despărţi de viaţă : îmi pare rău de mine.

Cînd te căsătoreşti cu o „bijuterie" de femeie, păzeşte-te de admiratori.

Dacă tata ar fi fost rege, aş fi fugit de-acasă şi tni-aş fi schimbat numele în Popescu, numai ca să nu mă întrebe nimeni al cui sînt.

Franţois Villon — marele rapsod al păcatelor lumeşti —' a ridicat tîlhăria pînă la poem, şi a înălţat spînzurătoarea pînă la baladă.

La funeraliile oricărui an defunct, italienii îl plîng cu „Lacrima Christi".

Zăpada : cataiful pămîntului.

Cel mai lung drum în viaţă este cel fără nici o destinaţie.

Pentru copiii de şcoală, iarna fără zăpadă rămîne corigentă la... vacanţă.

Cel mai curat animal este cangurul, fiindcă poartă şorţ şi cînd doarme.

Orga : instrument care îşi dă... aere.

Am văzut o vulpe împuşcată. Parcă se răcise un foc cu coadă, în zăpadă.

Dimensiunile prostului sînt incomensurabile.

în teatru, autorii, au „vederi". Şi, regizorii, „viziuni".

„Anti-teatru", „super-teatru", acestea sînt numai adăugirile celor care nu pot să scrie, pur şi simplu, „teatru".

1967

Cînd gheata umblă decoltată la piept, se numeşte pantof.

Florile nu mor... Se exfoliază.

Moş Gerilă e primit cu căldură, deşi îngheaţă inimioarele copiilor la care vine.

Cînd ninge îmi vine să scriu versuri albe.

Dc ce s-o fi spunînd numai „Ia pastele cailor" şi — niciodată — la crăciunul lor ?

Inactivitatea e un compromis comod între lene şi inerţie.

Fii şiret, dar nu de ghete.

Tragedia bătrîneţii se aseamănă cu a bradului, după ce a fost pom de crăciun.

Cînd dorul se mută din ea, inima rămîne cu bilet de închiriat la fereastră.

Vă daţi seama cîte sănii îşi sună zurgălăii, in urechile unui bătrîn, într-o noapte de iarnă şi de insomnie ?

în literatură, ca şi în medicină, există mai mulţi doctori decît boli.

„Poate !" Un hamac care se leagănă între da şi nu.

Nu vorbi cu gura plină mai ales cînd e plină de răutate.

Prima dragoste vorbeşte singură. Celelalte vorbesc cu toatele la un loc.

în nopţi cu lună, toţi îndrăgostiţii sînt cosmonauţi.

Panaşul de seîntei al locomotivei înnobilează şi vagoanele de vite pe care le trage după ea.

Testamentul unui avar : n-am !

La moartea unui pahar spart, vinul din sticlă păstrează un moment de tăcere.

Nici un hamal de pe lume nu poate să-ţi ducă la maşină bagajul de inteligenţă.

De la o vîrstă încolo, inima nu mai e obligată să iubească. E suficient să bată.

Ciocănitorile : nevestele codrilor.

Primul gest al bărbatului, după ce l-a părăsit iubita, e să încuie uşa casei. Ca să nu-şi închipuie cumva că a aşteptat-o, în cazul cînd s-ar întoarce.

Opreşte-te, bătrîne, la poalele derdeluşului şi uită-te cum ţi se dă inima, cu sania, pe el.

Fugi, domnule, de-acolo. Căţelul dumitale nu e „basset" o mie de ani. E „bidermayer" toată ziua.

Viscolul : maestrul de balet al ninsorilor.

Fără şase zile de lucru prealabile, duminica, singură, n-ar face nici două cepe degerate.

- Astăzi, băieţi, vom vorbi despre politeţe. Care eşti boul ăla din fund, de nu eşti atent le ce spun eu ?

Nu-mi spune cine eşti. Spune-mi ce eşti.

Cînd mi-aî spus că mă iubeşti, ca „pe ochii din cap", te-am crezut; cînd te-ai jurat pe ei, că mă iubeşti, am început să mă îndoiesc. Şi cînd ai început să ţi-i faci cu rimei, cînd pleci în oraş, am înţeles că totul s-a sfîrşit între noi.

Cîinele care muşcă, nu latră.

Te poţi găsi în fiecare om. Dar nu te poţi regăsi decît într-unui : în tine.

Dacă îţi pierzi timpul, îţi trece vremea.

Iarna, urletul sinistru al lupilor nu e decît un intim scîncet de foame.

Degeaba ai strîns atîta aur, că moştenitorii tot cu praf de bronz o să-ţi sufle numele pe monument.

Ai făcut vreun „spirit" vreodată ? Dar mă mir de ce te mai întreb, cînd ai avut, totdeauna, pe ale altora la îndemînă ?

— Moarte ! Hai să ne luăm la trîntă. Dar fără coasă, te rog.

Pînă şi vinurile din cele două Principate s-au unit — de veci — prin „ocaua lui Cuza".

Puteţi să fiţi deştepţi cît poftiţi. Noi, proştii, nici nu vă observăm.

Barca cu lopeţi : „Rar am văzut parvenite mai mari ca transatlanticele astea !"

E curios de ce, oamenii serioşi, se supără cînd îi iei în glumă şi, cei glumeţi, se bucură cînd îi iei în serios !

în dragoste, patima începe în clipa cînd visul a încetat din viaţă.

Regretul avarului : „N-am atîta cît aş fi vrut să nu dau."

Viaţa are trei drumuri : unul drept, altul greşit şi, ultimul, pe care ajungi.

Ce tare eşti pe slăbiciunile tale, omule !

„Nu daţi mărgăritare la porci." Dar nici lături oamenilor.

în probleme de inimă, totul e să ştii să simţi pulsul.

Unii oameni sînt ca papagalii : ori vorbesc fără să ştie ce spun, ori spun — fără să-şi dea seama de ne vorbesc.

Măgarul nu se supără cînd îi zici : „măgarule". Findcă este ! Atunci, d-ta, de ce te superi ?

Am călătorit prin viaţă c-o traistă de stele în spinare şi, în mînă, c-un totiiag. Dar, toiagul, a avut peniţă la vîrf.

Cînd toamna tîrzie a vieţii se lasă peste fostele ei grădini, o lacrimă împietrită e tot ce bruma ţi-a mai rămas.

Viaţa fără dragoste ar fi la fel ca dragostea fără viaţă.

Lenea e drumul care te duce nicăieri.

Cînd prostul rezolvă probleme, li se văd numai rezultatele.

Iarna, ziua se culcă devreme şi, vara, n-ar dormi toată noaptea.

Cînd calul e de lemn, nechează numai proprietarul.

Ultimul om nu se va naşte niciodată. Dar, ultimii dintre oameni, se vor naşte în fiecare zi.

Bun e vinul, cînd e vin bun.

Păpuşile sînt ca unele femei. Cînd se strică o dată, rămîn, toată viaţa, nişte stricate.

Vitrinele în care viaţa îşi etalează mărfurile curente, se numesc epoci.

Spune-mi, dragoste, cît rău minai făcut, ca să ştiu cît să te iert.

Ninge I Sfîntul Petre scutură pernele raiului, cu porţile deschise.

Unii oameni sînt ca luminările. Se topesc din propria lor lumină.

Hotărîrea : muşchii voinţei.

V-aţi întrebat vreodată, cîte visuri, cîtă dragoste, cită ură sau fericire pot fi într-un muc de ţigară strivit cu talpa.

în capul prostului, în fiecare zi, e duminică.

Tactica şi strategia sînt surori siameze. De aceea tactica poate fi strategică şi strategia, tactică.

Locuitorii pădurilor, pentru unii oameni, se numesc numai „vînat".

Cimitirul : ultima stațiune de odihnă pe care ți-e pune la dispoziție viața.

Dacă vrei să vezi cît mai departe, închide ochii bine cînd te uiți.

Un dresor, după ani de muncă, a învățat un pește să trăiască pe uscat. Și, într-o zi, l-a găsit înecat într-o băltoacă din curte.

Cel mai mare leneş de pe lume e amurgul, iarna.

Cînd trage, vînătorul deschide ochii. Şi vinarul, :i închide.

Nu-mi întinde mîna cu care n-ai făcut nimic în viață. Că, în loc s-o strîng, s-ar putea să ți-o smulg.

O f Ce încîntătoare ai fost, cînd erai.

Doi dulăi s-au bătut pentru o bucată de carne, pînă cînd le-a furat-o o pisică. Şi, după aceea, şi-au lins, reciproc, rănile.

Teatrul începe de la autor şi trăieşte prin actor. Iar, restul, resturi.

Falset : note care urcă, pe portativ, in vîrful picioarelor goale.

„Ce făcuşi domnule regizor ? Ți-am dat o piesă construită ca o casă în care personajele să trăiască. Şi dumneata mi-ai mutat pivnița în pod, podul la parter, parterul în pivniță şi mi-ai lăsat personajele pe drumuri"

Dacă sufletul nu există, de ce doare ?

Ultima dragoste e ca ultima filă a unui roman. După ea urmează „erata".

Gîndurile nu circulă cu aceeaşi viteză. Ale unora îşi încetinesc mersul la răspîntii.

Nu ştiu de ce, de cîte ori văd alergînd un cal de curse, mă gîndesc la mezeluri.

Degeaba ai ochii mari de bufniță, dacă vezi la fel ca ea.

Şi, totuşi, chiar podurile de peste ape trebuie să fie CU picioarele pe pămînt.

; Un bou se uita într-o zi ia un taur. Şi, după o lungă ^reflecție, şi-a zis, în sinea lui : „Ei, şi ?"

De ce nu mi-ai dat inima, cînd nu-ți ceream decît ,atît ? Şi de ce mi-ai dat tot* cînd nu mai aveam inimă ?

Cînd te uiți în oglindă, uită-te bine ! S-ar putea să jvezi ori mai mult, ori nimic.

Nu confundați calvarul cu povara. Povara se poartă -în spate, şi caâvanuL în pîfcpt.

Cel mai rău cîine pe care l-am văzut în viața mea era tambur-major.

Toți papagalii sint bine îmbrăcați, deşi poartă haine „de gata".

Cînd cîntă, lebăda îşi oficiază prohodul.

Oamenii sînt absolut sinceri in două împrejurări : cînd vorbesc singuri sau cînd tac față de alții.

Cangurul : animal cu şorț la brîu.

I-a ghicit cineva în palmă că va trăi o sută de ani. Şi, de bucurie, a murit pe loc.

Pămîntul sterp e ca omul spîn.

Nu biciul domesticeşte fiarele, ci bucățica de zahăr.

Tenorul : soprana vocilor bărbăteşti.

Curcanul: „O fi păunul mai frumos ca mine. Dar păun pe varză călită n-am auzit să fi mîncat cineva!"

E mai bine să aluneci cu piciorul decît cu gura.

S-a făcut dentist numai din trufie. Ca să rămînă, toată lumea, cu gura căscată, cînd se uită la el.

De sub zăpada anilor, primii ghiocei, în viața omului, se numesc nepoți.

Primăvara se îmbracă, în fiecare an, la fel. Şi, totuşi, în fiecare an, lansează altă modă.

în casele de proviincie, primăvara face curățenie mare. Mobilele sînt scoase în curte şi, bărbații, în stradă.

Tinerii îşi socotesc vîrstă în primăveri şi bătrînii, în toamne. Cît priveşte femeile, pentru ele nu există decît primăveri prelungite.

E mai greu să fii generos, decît bun. Cînd eşti bun, nu eşti obligat să dai nimic.

Cunosc atît de bine lumea, încît ultima călătorie am s-o fac cu ochii închişi.

E-adevărat că şi soarele are pete pe haină. Da, dar ale lui nu sînt de sos.

Primul fluture, primăvara, zboară de parcă îl strîng aripile ca ghetele noi.

N-are nici o importanță dacă îți tremură mîna cînd scrii. Totul e să nu-ți tremure ideile.

Vulpea nu recunoaşte că fură găini. Zice că le cucereşte.

Cînd îşi ia adio de la pămînt, iarna plînge pe streşini. Şi îşi şterge ochii cu batiste de berze.

în afară de cele şapte „păcate capitale", mai există şi un al optulea : bunătatea față de cei care păcătuiesc... capital.

Singura viață viitoare în care cred este cea pe care o mai am de trăit.

Cînd începe primăvara, inimile ies pe stradă, în talie.

Se zice că inteligența delfinului se apropie de a omului. Asta ar însemna că trebuie să existe foarte mulți delfini proşti.

Nu muriți primăvara. Păcat de ea.

Cînd moare o pisică, şoarecii au sărbătoare națională.

Şi copilul bîzîie, dar nu face miere.

De cînd a ajuns aeroport, luna a încetat din viață pentru poeți.

Credeam că am găsit un înger căzut, azi-noapte, în curte. Şi, cînd colo, era un pui de zarzăr înflorit.

Primăvara, ocupă-te întîi de pămînt şi pe urmă ridică ochii spre nori.

Toți mieii nou născuți sînt tricotați din propria lor lînă.

Dracul nu face biserici. Numai „bisericuțe".

„Zăpada mieilor", „zăpada berzelor" sînt ultimele valize de mînă ale iernii în drum spre gară.

Prima zambilă miroase a denie.

Primăvara năvăleşte ca oştirile otomane, de pe vremuri. Cîtă frunză, cîtă iarbă !,..

Dacă nu-mi puteți aduce toate florile de pe lume la mormînt, atunci prefer să nu-mi aduceți nici una. Nu vreau să bag intrigi postume între ele.

Primăvara, frunzele pădurii nu îți vorbesc, îți foşnesc la ureche.

Alexandru Ioan Cuza o fost detronat de boieri, fiindcă n-a umblat cu ocaua mică.

N-am văzut nimic mai trist, ca o pereche de şoşoni rupți, primăvara.

Primăvara, parfumul pomilor înfloriți nu se miroase. Se adulmecă.

în dragoste, retragerea la timp e o ultimă victorie.

Singurul ceas de pe lume care merge exact este timpul, deşi —- în fiecare clipă — rămîne în urmă.

Păcat că „viața viitoare" începe numai după ce se termină clientul.

Sînt împrejurări în care nu se potriveşte orice discurs, după cum sînt discursuri care se potrivesc în orice împrejurare.

Unii oameni sînt ca luminările. Se topesc din propria lor ardere.

Un buchet de flori trimis e o atenţie. Şi o singură floare oferita, o intenţie.

Amintirile vorbesc neîntrebate.

Iubirea fetelor e ca a florilor de seră. Totdeauna le desparte un geam de soare.

Una din marile satisfacţii în viaţă e să ai o „ediţie specială" în mînă, cînd toată lumea aleargă după ea.

Totdeauna lunea viitoare e mai lungă decît simbăta trecută.

Marea diferenţă între „cer" şi pămînt este că „cerul" miroase a (tăniîie şi, pălrnîntul, a pîine.

Fii la fel cu chibritul. Scapără, luminează şi aprinde. Cu o condiţie însă : să nu-ţi arzi degetele.

Buzele prefăcute spun doar vorbe prefăcute.

Niciodată cosmonautuli nu-i mai cu picioarele pe pămînt decît cînd iese din capsulă şi pluteşte în spaţiu.

Ochii bufniţelor, noaptea : lămpile electrice de buzunar ale clopotniţelor.

Leul a fost ales „rege" al animalelor de către fabulişti, nu de popor.

Veveriţa : coadă care sparge aluna în dinţi.

Ehe ! întrebaţi pe cosmonauţi cît e de greu să fii imponderabil.

E normal : cei care privesc numai înapoi să nu vadă nimic înainte.

Cînd vorba e la locul ei, n-o deranja de pe scaun.

Nu e destul să spui ; „Plec în lume!" Mai trebuie ca „lumea" să te şi primească la sosdre.

Aurul a învăţat pe oameni să iubească „argintii".

Toată viaţa a umblat după „amor" şi — de aceea, într-o zi — s-a sinucis din dragoste.

Fără dragoste, viaţa omului ar fi ca şi cum mai bine nu mai era.

Nu plînge fără motiv. Şi. mai ales, nu plînge cînd ai motive.

Niciodată nu ştii exact cînd începe dragostea. Dar cînd se sfîrşeşte ştii, totdeauna, precis.

Cucii nu se însoară. De-taceea fac ouă din flori.

M-a întrebat odată cineva : „Ce este sufletul ?" Şi i-am răspuns : „Dacă ai, de ce mă-ntrebi ? Şi dacă n-ai, de ce îţi mai răceşti gura de pomană".

Florile primăverii sînt numai eşantioane pentru moda de vară a celor care vor veni,

„De ce te ascunzi, primăvară ?" „Din cauza mugurilor ăstora, care mi-au umplut faţa de coşuri".

Curajul trebuie să atace şi să apere cu forţe egale.

Toate curcile au mutre de călugăriţe care duc bobocii, în rînd, la biserică.

Primul pahar de vin prost e foarte prost ; al doilea, parcă e mai puţin prost; al treilea începe să fie bunicel. Şi — de la al patrulea încolo — merge, nene, merge !

Dacă ar fi să te iei după ele, toate femeile sînt nevi rstnice.

Ezitarea nu tc trage de minecă. Te ţine, însă, de la mînă.

Cel mai prost dintre proşti este cel care face pe deşteptul.

Şi ceasul îşi pierde timpul de pomană. Cînd stă !

Unii trăiesc ca şi cum ar fi morţi in viaţă. In schimb, alţii, rămîn vii şi după moarte.

Mîna avarului miroase a hîrtii de bancă mototolite.

Cea mai mare victorie a morilor de vînt a fost opera lui Cervantes.

Fii sincer. La care din mine vrei să te uiţi, cînd mă priveşti în fată.

Meritele unora încep de la deces încolo.

Dacă s-ar izbuti să se adune toate țăndările din crucea Mântuitorului, pe care le-au vindut călugării — de la calvar şi pînă azi — n-ar mai exista criză de lemne în lumea întreagă.

Olandezii au reuşit sa cultive lalele negre. Dar şi parfumate, nu vor izbuti niciodată.

Nu bate cînd dai singur.

Copilul răsfăţat ştie tot ce nu trebuie şi nu ştie nimic din tot ce ar trebui.

Cînd omul mănîncă alune, veverițele înghit în sec.

Am strivit o gîză care se plimba pe manuscris. Şi, nu ştiu de ce, am impresia că n-am comis un asasinat, ci o măgărie.

— Ce deosebire este între opera lui Racine si Corneille ?

— Nici una ! a răspuns elevul.

— De ce ?

— Fiindcă amîndoi sînt la fel de clasici.

Viața fără țel, este moarte prematură.

îmi place televiziunea, fiindcă îmi aduce întreaga lume în casă. Şi nu-mi place, fiindcă îmi aduce o lume întreagă la domiciliu.

Una e să fii curajos şi alta să fii îndrăzneț. Fiindcă una e să ai curaj şi alta să ai toate îndrăznelile.

Pătimeşte chiar şi pentru ce era să greşeşti.

Cînd eşti „cineva" toată lumea îți întinde mina. Şi cînd nu mai eşti „nimeni", toți îți arată cotul.

Şi clopotul vorbeşte dacă îl tragi de limbă.

M-am întrebat întotdeauna : cum or fi putînd rîndunelele să zboare în frac, fără să le țină de la subțiori.

Cum să nu cred în basme cînd pe casa vecinului meu a poposit azi de dimineață prima barză şi, seara, nevasta-sa a născut un băiat ?

Lungul nasului se cunoaşte. Nu se măsoară.

Nu e destul ca drumul pe care mergi să fie drept. Mai important e să mergi tu, drept, pe el.

Nu spargeți flacoanele în care a fost parfum. Păstrați-le în amintirea lui.

V-ați întrebat vreodată cu cîte gînduri se umplu găurele unei dantele la care lucrează o bătrînă sau o îndrăgostită ?

Să nu crezi în visuri decît după ce s-au realizat.

Dacă ironia este polemica umorului, atunci satira este pamfletul lui.

Rața se leagănă fiindcă umblă rățeşte : cu penele în şolduri.

Pămîntul pare mai tînăr cînd are fața brăzdată adînc.

Maiestatea munților în furtună n-o egalează decît calmul mării fără valuri.

Cînd ți se cuvine ceva, să nu ceri. Pretinde.

Visul de aur al izlazului este cireada.

Cînd te ții numai de drăcii, dai de dracul pînă la urmă.

Fiecare om se poate socoti creatorul lumii. Fiindcă, lumea, se naşte şi moare odată cu el.

A înflorit iasomia. Ce de mirese pe masa mea, într-un singur vas de flori!

Adevăratul *polemist* scrie cu mîna. Nu cu ghearele.

Omul care nu face nimic în viață s-a născut supranumerar.

De cînd mi-a murit ultimul cîine, latră — în mine — amintirea lui.

în viață e o mare diferență între „țel" şi „țintă". Fiindcă ținta poți numai s-o atingi, dar țelul trebuie să-l ajungi.

Cînd se tund oile la munte, behăie de plăcere războaiele din fabricile de textile.

Fără forța gîndului, a muşchilor nu face nici două parale.

Am auzit primul greiere din primăvara asta. Dar nu cînta. Făcea numai solfegii.

în dragoste, unii înşeală şi alţii se păcălesc.

Cînd prezintă o piesă ca să-i fie jucată, autorul dramatic să nu uite că —- în dramaturgie — textul e una, subtextul alta, contextul altceva şi pretextul, totul.

încăpăţînarea măgarului e personalitate. Şi a omului, măgărie.

N-are timp să stea degeaba, fiindcă se grăbeşte să nu facă nimic.

Şi marile capodopere ale lumii au fost făcute tot de simpla şi sfinte mînă a omului.

Broaştele : privighetorile apelor stătute.

într-o strîngere de mînă poţi face o mărturisire mai elocventă decît în zece mii de cuvinte.

Cea mai scumpă bijuterie din lume este inima de aur.

Nu-mi place boxul, fiindcă e singurul sport care-şi culege victoriile de pe jos.

De cînd stiloul a înlocuit tocul, unii scriitori nu mai au condei.

Lîngă statuia unui mare gînditor, unii turişti cad imediat pe gînduri. Nu de altceva, dar pentru că aşa le recomandă ghidul.

Mesele rotunde rotunjesc colţurile discuţiei.

Cea mai intimă vizită pe care o poţi face cuiva se numeşte autopsie.

După ce îşi scutură ultimii bujori pe pupitru de soare, primăvara intră in vacanţă... de vară.

Nu pleca din tine că rămîi gol.

îmi spunea un dresor de lei : „Primul lucru pe care l-am învăţat în meserie a fost să ascult de ei".

Frumuseţea e trecătoare. Frumoasele, eterne.

Degeaba încerci să glumeşti cu moartea. Ea tot în serios te ia.

Cînd laşul îţi întinde o mînă, fii generos şi dă-i două- Dar palme.

Lupa măreşte respectul pentru sticlă.

Şi iarăşi vine vara, şi iarăşi mă întreb dacă primii trandafiri ai ei nu sînt şi ultimii ai mei.

Vîrstă pe care ai avut-o cînd ai murit n-are nici o importanţă, dacă-i supravieţuieşti.

între un coş cu cireşi băşicate şi alt coş cu cireşi altoite, prefer o singură cireaşă pietroasă.

Iubirea nu se poate defini într-o singură formulă, fiindcă nimeni nu iubeşte identic.

Am văzut un cal trăgînd singur un camion cu lemne. Şi tot căruţaşului i-a sărit ţandăra.

Monumentul funerar : piatră de hotar între două veşnicii.

N-am nevoie să mă crezi decît atunci cînd mint.

Ploaia urzeşte iţe de apă între cer şi pămînt. Dar ele nu se pot ţese decît gînduri şi visuri, la fereastră.

„Cumpăna dreptăţii" nu trebuie să ezite, ca a cîntarului, pînă să se exprime exact.

Una e linişte mare şi, alta, marea linişte.

Cine calcă legea îşi sclinteşte piciorul.

Toată viaţa am dorit să am o conversaţie, între patru ochi, cu „Moartea". Cu o condiţie însă : fără coasă.

Cei mai mari lingăi din lume sînt filateliştii.

Amintirile : otavă a gîndurilor. Adică, viaţă cosită a doua oară.

Unii preferă vinului, apa, din principiu. Alţii, fiindcă n-au încotro.

Nu regret nimic din tot ce-am făcut în viaţă. în schimb, regret tot ce n-am făcut.

Cda. 5G10 coala 5

Publicul de teatru se împarte în două : cei care se duc să vadă şi cei care se duc să fie văzuţi.

Rostul căsniciei e să adune dragostea de pe drumuri.

Boul nu urăşte ţăranul. Urăşte numai jugul.

Cel mai mare farmec al femeii iubite este cel pe care l-a pierdut în ochii tăi.

Dragostea se spune des, se simte rar şi se face totdeauna.

Cînd lupţi numai pentru tine, rişti să devii prizonierul tuturor.

La vecinul meu, o barză şi-a făcut cuibul în grădină. De aceea primul lui copil a fost din flori.

Despre piese scriu cronicarii dramatici, teatrologii, eseiştii, criticii etc. Dar piesele le scrie numai dramaturgul.

Sînt oameni care plîng fără lacrimi, după cum sînt alţii cărora le curg lacrimile fără să plîngă.

— De ce beli, omule, atît ?
— Fiindcă n-am posibilităţi să beau mai mult.

O plantă care provoacă insomnii unora : laurii altora.

Drumul lung te duce pînă la oboseală.

După o baie de aburi te simţi parcă mai puţin păcătos. Şi parcă mult mai înclinat să devii.

Nu mă tem de ziduri, cît există tîrnăcoape pe lume.

Amintirile : otavă a gîndurilor. Adică, viaţă cosită a doua oară.

Cînd te-ai hotărît să minţi chiar şi posteritatea, apucă-te să-ţi scrii memoriile.

în zilele de arşiţă, trotuarele parcă nu sînt spălate pe ochi.

— N-am iubit pe nimeni niciodată.

— Minţi. Te-ai iubit pe tine întotdeauna.

Iepuroaicele sînt atît de prolifice fiindcă li se împuşcă bărbaţii legitimi.

îmi spunea un ateu convins : „Ţine minte vorba mea, maestre, Dumnezeu nu există. în schimb,- fiecare om pe lume are o fatalitate şi-un destin. Iar restul e numai soartă".

Cel mai apucător individ din, lume e cleştele.

Du-te iubito ! Singurătatea în doi o pot împărţi şi singur.

Un leu şi-a mîncat dresorul. Şi, de-atunci, a rămas muritor de foame.

Cînd lumina electrică este „în pană" chibriturile se dau peste cap de bucurie.

Bănuiala e serviciul de spionaj al oamenilor neînarmaţi pentru viaţă.

Curajul timidului este aidoma cu al raţei cînd vrea să zboare peste coteţ.

Cele dintîi pagini de Istorie română au fost scrise cu arcul.

în fiecare tren al lumii, viaţa circulă pe compartimente.

Sita cerne numai cînd are ce.

Ploaia cu soare nu e decît un fel de apă rece la grătar.

Adevăratul doliu se poartă la reverul inimii.

Meridianele : bretelele globului pămîntesc, ca să nu-i cadă ecuatorul în vine.

Perfidul spune în faţă numai ceea ce a întors pe dos.

Lebăda : gîscă făcută frişca.

Cînd prima dragoste ţi-a rănit inima, numai a doua îţi poate schimba pansamentul.

De cîte ori moare un mare poet, pămîntul ar trebui să păstreze un minut de reculegere.

Munţii nu-mi mai impun de cînd îi escaladează fietecine.

Era atît de urît, încît atunci cînd se strîmba, părea mai puţin urît.

Am risipit, dar nu m-am împrăştiat.

Cînd priveşti marea, gîndul o ia în derivă.

E păcat să mori fără să fi trăit.

Guralivei degeaba îi pui lacăt la gură, că tot vorbeşte prin gaura cheiţei.

Decît să aud prostii, prefer să le spun.

Creionul cu care scrie umoristul trebuie să fie întotdeauna... ascuţit. Şi dacă scrie ou cerneală trebuie să fie... simpatică.

Adevăratul cîine de casă trebuie ţinut în curte.

Fără modestia cînepei, nu s-ar mai fi înălţat niciodată trufia corăbiilor cu pînze.

Sîntem chit, tinere confrate. Dumneata nu mă cunoşti şi eu, nu te recunosc.

Cînd drumul vieţii e aproape de sfîrşit, inima îţi rămîne — pe marginea lui — solitară şi îngenuncheată, ca o troiţă.

N-am cerut decît posibilitatea de a da.

Numai ochii plîng. Gura se lamentează.

Cînd sînt atîtea flori, pe pămînt, cum pot să mai fie şi atîţia oameni răi pe lume ?

Prostul e deştept în discuţie numai cînd face cu ochiul.

In barcă gîndeşte-te la mare, nu la uscat.

Ceasul e cel mai perfect poliglot. Se exprimă dintr-o dată, în trei limbi.

Chiar altoite, nu toate corcoduşele ajung caise.

Cînd iubita se uită în ochii tăi, se vede pe ea. Şi tu, cînd priveşti în ai ei, tot pe ea o vezi.

Vara e cel mai decoltat anotimp. Şi iarna, cel mai bun de gură.

E mîndru că a rămas repetent. Fiindcă, zice el, ca şi dictonul : „Repetiţia este mama învăţăturii".

Nu te abaţi din drum, decît în două împrejurări : cînd nu ştii precis încotro ai plecat, sau cînd nu eşti sigur pe paşii tăi.

Erai atît de frumoasă cînd ai ieşit din mare, încît — marea — nu se mai vedea de dumneata.

Ce om curios ! De cîte ori are draci, înjură de dumnezei.

Toate florile sînt rude de sînge cu pictorii.

Poţi să fii într-o ureche şi totuşi foarte serios la treabă : dacă eşti ac.

Măsoară-ţi cuvintele şi cîntăreşte-ţi vorbele.

Cei cărora le „cîntă sticleţii" în cap, ar trebui <*a* umble cu colivie între umeri.

Drumurile nu duc numai înainte. Toate te pot — oricînd — întoarce de unde ai plecat.

Marii strîngători de aur, pînă la urmă, tot îşi dau arama pe faţă.

în calea secerătorilor, lanurile nu se pleacă. Fac numai reverenţe de spice coapte.

Bătrîneţea e ca o ceaşcă de cafea neagră, băută. îţi mai rămîne numai „zaţul" să-ţi ghiceşti viitorul în el.

Nici mort, n-am nevoie de pomana nimănui.

Cu cît zbieri mai tare, cu atît spui mai puţin.

După ce ai plecat, iubito, m-am întors în inima mea. Dar nu mai era nimeni acasă.

Ai vrut să parvii cu orice preţ. De-.aia ai ajuns de două parale.

Copilul nou născut : dragoste la biberon.

îngîmfatul, cînd are un coş pe nas, se laudă că e furuncul.

Vulpea nu e victima vînătorilor, ci a propriei sale cozi.

Decît să regreți o faptă bună, mai bine făceai una rea.

Nu uita că alții îți dau posibilitatea să trăieşti numai pentru tine.

Cîinele de stînă trebuie să latre şi în somn.

Nu purta „mini-jupe" cînd ai picioarele la fel.

O ! Cîte ai fi făcut cu banii pe care era să-i ai.

Alunele verzi : icre negre pentru veverițe.

Toți celibatarii poartă şi curea şi bretele, la pantaloni.

în fiecare pîine, soarele şi-a strîns mîna frățeşte cu pămmtul.

Măceşul : repetent la examenul de trandafir.

Fii limpede ca apele de munte, chiar dacă — afară de păstrăvi — ți se mai văd, pe fund, şi bolovanii.

Drumurile de Iară umblă desculțe prin praf şi îşi sumet poalele, prin noroi.

Ploile de vară ! Nervi lichizi.

Mi-a pus unul piedică in carieră şi şi-a rupt piciorul.

Cîinele ciobănesc nu se teme de lup. Numai de oi.

Noaptea, viteza ghidului circulă în „ani-întuneric".

Am cunoscut oameni nemaipomenit de buni pentru a deveni răi.

Cînd porcul trece de trei sute de kilograme încetează de a mai fi porc. Devine „exponat".

Chiar dacă aştepți moartea, nu te duce la gară s-o primeşti.

Fii ca munții... Reflectează deasupra propriilor tale prăpastia.

te uiU neOrl ^ Să VGZi Şi! alteod! vezi fălă să

Unii oameni sint ca jivinele pădurii : ddU :-oaiâ
^ unde a mîncat lupul măgarul.

Era o zi tristă ca o inimă moartă.

Căpuşile se roagă, în fiecare zi, să crească Una oilor.

^ La o anumită vîrstă. cînd te uiți în oglindă, ai
li' prefera numai sâ te revezi.

'•Şi: Cine are gură rea e şi bun de gură,

Cenuşa : amintirea rece a fostelor vjlvătâi.

Avarul strînge ca să nu aibă şi zgîrcitu! are, ca să nu dea.

ŞI dacă ai chelit, ce ? Parcă pe lumea asta nu sînt
j | ; şi vulturi pleşuvi ?

' r.teiul lebedei e şi prohodul ei.

N-am cerut vieții decît să mă lase sâ trăiesc.

Toți bolnavii se simt bătrîni. Dar nici un batrin nu vrea se simtă bolnav.

Vintul zboară cu cerul în aripi, dar. cu pâmintul, în ochi.

La înmormîntări, toată lumea plînge, numai popa ciută.

Uneori, tăcerea unora e ca sabia vuită in teacă.

Pînă la urmă, găina tot o face fiartă.

Am nevoie, în viață, numai de cei care n-au nici o nevoie de mine.

La drum, zestrea oilor o duce măgarul şi o păzeşte dulăul, baciul nefiind decît o sarică umblătoare înaintea lor.

Grija mea de fiecare zi e s-o apuc pe cea de mîine.

Focul sacru nu se aprinde cu chibrituri.

Un om interesant : niciodată în viață n-a avut destul curaj ca să fie suficient de laş.

Dorul este un sentiment cu intermediarii excluşi.

Falsitatea a fost singurul lui lucru veritabil.

Dragostea n-are nici un act de naştere. Are, în schimb, multiple acte de deces.

Mahalagioaica vorbeşte cu răspîntie la gură.

Cînd plouă peste holdă, varza face băi de... putină.

După ploaie, rîndunica îşi usucă fracul, întins la soare pe sîrmele de telegraf.

Decît să scriu cu creier electronic, mai bine mă apuc de traforaj.

Zgîrcitul se păzeşte de boli molipsitoare numai ca să nu le dea cuiva.

Distinguo : calul de curse, aleargă ; cel de călărie, fuge şi, cel de ham, trage.

Cînd se scutură crinii, primăvara şi-a pierdut fecioria.

Viaţa nu are sfîrşit. Numai „sfîrşiţi".

Dragostea a murit în ciipa cînd rămîi singur In doi.

In materie de vîrstă, toamna tinerii îşi numără bobocii şi bătrînii — orătăniile.

Toate viile culese au miros de cîrciumi viitoare.

Una e să arunci mănuşa, şi, alta, s-o azvîrli.

Nerecunoştinţa îşi priveşte binefăcătorii cu spatele.

După plecarea rîndunelelor, toamna scrie fără punctuaţie.

Unui măgar, cînd îi spui asin, este ca şi cum în loc de „mă", i-ai spune „domnule".

Numai covoarele se nasc ca să fie călcate în picioare.

în artă, între un „neînceput" şi un „neisprăvit" prefer un inexistent.

Buna-cuviinţă e ca şorţul. Te apără de pete.

în cuşcă, hiena sfîşie în gînd.

Primul semn de toamnă : fularul !

Clevetirea : vorbe ieşite la drumul mare.

Dacă mergi ca melcul, avansezi tot ca el.

Avarul moare fericit, fiindcă a mai strîns un ban şi pe deget.

Prostul nu cunoaşte mai deştepţi decît el.

Toamna, ultimele roze mor înainte de a se scutura, sinucise cu proprii ghimpi, înfipţi în inimi.

Mustul : extemporalul viilor, in primele lor zile de... şcoală.

Cind ai inspiraţie să scrii, apucâ-te să corectezi.

Lanurile arate toamna au provizii la cămară.

în nopţile de vară, cînd visezi că ninge, dimineaţa te deştepţi melancolic.

Nu există un om mai sociabil decît cerşetorul : întinde mîna la toată lumea.

Cu cît eşti mai tare în matematici, cu atit ai mai multe... probleme.

Nu crede în „oamenii de încredere" ai altora.

Cele mai lungi clipe sînt cele zece minute în care aştepţi sentinţa termometrului.

în fiecare fulg de zăpadă există un „motiv" pentru orice dantelă.

Cînd vin ploile de toamnă, gîndurile fetelor stau rezemate în coate, la fereastra dinspre stradă.

Cînd pisica are ghinion, noaptea visează canare şi ziua întîlneşte mopşi.

Leneşii : timpii morţi ai vieţii,

Fără întuneric, lumina ar fi fost inutilă.

Cîrnul îşi cunoaşte lungul nasului, dar nu şi-l recunoaşte.

In geografia beţivului nu există ape... potabile.

Cînd se umflă, curcanul e convins că se umflă în pene de păun.

Procesele de conştiinţă se judecă numai în şedinţă secretă.

Cînd începe sezonul de vînătoare, toţi iepurii ar vrea, să fie măgari.

Toamna, grădinile ies la pensie, iar pensionarii la grădini.

Ochii fardaţi văd mai puţin decît sînt văzuţi.

Găina se naşte ou şi moare rasal.

Zările nu se văd. Se întrezăresc.

Boul trage la jug ca să nu râmînâ de căruţă.

Ambiţiosul e ca elasticul. Ştie numai sâ se întindă.

Cînd tună, iarna, mă fulgeră rîsul.

Nu daţi vacilor lapte şi, sugarilor, Iuremă.

în viile culese, aracii parcă se scobesc în nas,

Am cunoscut un om care, în douăzeci ş: cinci de ani de căsnicie, n-a rostit decît un singur cuvînt : „Taci

Dacă m-ai iubi cu adevărat, nu mi-ai spune-o in fiecare zi, ca să te convingi.

Nu înţeleg de ce unele femei se numesc „de -trudă'*, cînd, de fapt, ele fac numai trotuarul ?

Cînd vine toamna pe pămînt, în vă?dvh, iarna, începe să-şi dea lina la danac.

Ajung doar două litere pentru ca dreptate să devină ne-dreptate.

Uriaşii sînt oamenii depăşiţi.

Cînd se apropie iarna, cîntecul greierului îşi zgribuleşte notele.

în fond, cosmonautica nu e decît un fel de papagal care scoate „planete" pentru pămînt.

Cinicul rîde numai între patru ochi : cînd se priveşte în oglindă.

Luaţi-vâ măsuri din vreme. După ce pleacă berzele nu se mai fac copii.

Toamna, pe aleile inimii se scutură numai scrisori de dragoste, moarte...

f A fost o femeie cu atîta trecere, încît — la treizeci J de ani — a ajuns trecută.

.jşf' * Tăcerea vorbeşte numai la ureche... Dar, mai rar, _ 'asemenea logoree.

? Persoanele se nasc cu moaşa. Personalităţile, numai cu posesorul.

-f. Există fel de fel de inimi : albastră, neagră, de piatră, largă, rea, pestriţă etc. Dar, din toate cea mai rară, te inima bună.

>.' Mahalagioaica judecă cu tîrlicii şi se exprimă cu {|. şoldurile.

Ţ Greutatea lui, în viaţă, a fost uşurinţa.

% rereastra e o frontieră între două lumi. Cea dinăuntru şi cea de-afară.

|. Femeia modernă sau se îmbracă în nud sau ve dezbracă în rochie.

•- 'inătoarea este sezonul mort al pădurilor.

Bătrînii nu se gîndesc la ziua de miine. Ci la ce au, .v. la masa, astăzi.

De ce pleci din tine cu fiecare stol de păsări călătoare'?

Cînd vin ploile toamnei, cu tot cortegiul lor poetic, măgarul simte numai un singur lucru : că-1 plouă.

Adevăraţii cai de curse nu aleargă pentru premii, ci numai ca să-şi pună sîngele în mişcare.

Victoriile se obţin în ofensivă şi se cîştigă în apărare.

Nu mă tem de apele repezi. Numai de bulboanele celor liniştite.

Cînd pleci undeva, nu-ţi lua niciodată ‚adio". Te pomeneşti că se prinde.

Dacă ar şti exact clipa cînd moare, omul ar sucomba cu mult înainte.

Cu toate cele o sută de kilograme ale lui, omul acesta n-a avut niciodată pondere în viaţă.

Cind vrei să te desparţi de o femeie, nu te gîndi. la prima clipă cînd ai cunoscut-o. S-ar putea să te împaci.

Am văzut nişte flori puse într-o oală de ciorbă. Dar numai oalei îi venea bine.

Numai după invidia altora îţi dai seama de adevărata ta valoare.

E drept că „ţine" la băutură. Dar nu e mai puţin adevărat că şi ea ţine la el.

Vulpea urăşte femeile. De-aia le sare în spate la prima ocazie.

Toţi debitorii dau bani cu plăcere celor ce nu le datorează nîmiic.

Veşnicia se măsoară numai în kilometri-gind.

Soţiile sînt mai în vîrstă decît prietenele, chiar şi cînd sînt mai tinere decît ele.

Lanţul sclavului, cu cît se stringe mai tare, cu atît leagă mai puţin.

Salut mulţi proşti, dar nu mă descopăr în faţa niciunuia.

Prefer eroii cu momente de laşitate, laşilor, cu tresăriri de eroism.

Ce vioi moare iepurele împuşcat !

Albina nu fură. Culege.

Cînd opera e clară, explicaţia criticului este inutilă.

Şi pisica toarce, şi fusul. Numai că, ea toarce lene şi el, hărnicie.

Cînd te simţi foarte singur, nu tăcea. Stai de vorbă cu tine.

Tiparul a transformat vorbele în cuvinte.

Hazul lui Don Quijote, a fost că a vrut să „macine" mori.

Cind îţi dai onoarea, trebuie să fii sigur că-ţi rămîne.

Prima zăpadă e ca prima dragoste. Nu se prinde de la început.

Iarna, amintirea verilor trecute nu ţin de cald.

Inima nu judecă şi judecata nu iubeşte.

Grădinile ninse au ceva din candoarea stîngace a •riiireselor albe, îngheţate sub emoţia solemnă a voalurilor de circumstanţă.

Lapoviţa : zăpadă desculţă.

Poate să cînte cocoşul cît o vrea, că — pînă la -urmă — tot găina îl cîrîie.

Stilul e „maestru de ceremonii al cuvintelor".

Dacă prepeliţele ar şti cînd începe sezonul de vînătoare, şi-ar scoate buletin de cîrtiţă.

Dorul nu umblă după femei. Numai după iubite.

Proştii sînt ca hărţile. Spun tot, dar la scară redusă.

Alcovul curtezanelor nu trebuie să aibă memorie. „Memorii", da.

Ah, cîte am spus în viaţă, fără să scot nici un cuvint[

Primul sărut al celei dinţii fete iubite e rece de emoţia ta.

Ultima consolare a familiei este să constate ce bine arătai mort.

Toate cîntecele de dragoste deschid inimile cu bemol la cheie.

Toţi şoarecii de cîmp se cred — în sinea lor — agricultori.

M-a întrebat unul : „De ce scrii maestre ?" Şi i-am răspuns : „Pentru că, poate, o să începi să citeşti şi dumneata, coane !"

De multe ori e necesar să fii rău, ca să fii bun de ceva.

Ultimii ani din viață trăiesc din primii.

După prima ninsoare, pămîntul își pune rufe curate.

Inimile marilor creatori în artă, pulsează și după moarte, în arterele altora.

Cîinii de casă latră cînd au de spus ceva. Cei de pe ulițe, mîrîie chiar cînd n-au de spus nimic.

în ceea ce privește dragostea, nu vom fi de acord, niciodată, scumpă doamnă. Fiindcă una e să iubești mult și, alta, să iubești mulți.

Cred că e clar că cei care scriu „antiteatru" sînt — implicit — și antidramaturgi.

Nu muriți. E plicticos să nu mai faci nimic pe lume.

Vîrstă nu se cunoaște după „etate". Numai după bătrînii ei !

Cînd scrii, gîndește cu mîna și lucrează cu capul.

Fii sincer, bunicule ! Nepotul e numai un pretext. Totul e să plimbi dumneata săniuța.

Plăcerea bolnavului este să dea medicului consultatii gratuite.

— Pe cine iubești tu mai mult, Ionică ? Pe mine sau pe mama ?

— Pa — tine !

Cînd iubești, cea mai frumoasă clipă din viață e mereu alta.

Cînd vin brazii de la munte, in piețe, pentru pomi de iarnă, și ceapa degerată miroase a cetină.

Iarna, bețivul, cum dă de țuică, o și face fiartă.

A ars casa unui om sărman. Și flăcările trosneau de fericire, în loc să plesnească de rușine.

Dragostea nici nu vine, nici nu pleacă : trece.

Mai bine privighetoare mută, decît măgar cu voce.

Sînt popoare în care bate inima ca a unui singur om, după cum sînt oameni în care bat inimile unui popor întreg.

Cel mai mare leneș de pe lume e amurgul, iarna.

Dăruiește-te tuturor și nu te vinde nimănui.

Marii oratori sînt elocvenți și în pauze.

Accept palmele numai cînd mă aplaudă,

Entuziasmul poate să aclame și să sancționeze, deopotrivă.

Prefer, un teatru fără cortină, altuia fără perdea.

Viața altora ți se pare totdeauna mai ușoară decît a ta.

Cel mai drag cuvint dintr-un roman pe care l-ai scris este „sfîrsit".

Nu-mi spune că-mi ești prieten. Dovedește-mi mai întîi.

1968

Cine trăieşte repede, dispare urgent.

Toţi oamenii de zăpadă se topesc după copii.

Iarna, urşii — în bîrloguri — visează numai tufe de zmeură şi nici un dresor de circ.

Nu te grăbi dacă n-ai nici o treabă. Poţi s-o faci şi stînd.

Cînd nehotărîtul se decide să întreprindă ceva, rămîne pe gînduri.

Cel mai mare măgar din lume este catirul care a vrut să ajungă cal.

Cele mai frumoase dantele le-am văzut întinse, la ferestre, după o noapte de ger.

O crimă fără nici o circumstanţă atenuantă : un iepure împuşcat, întins pe masa de bucătărie, lîngâ o legătură de morcovi proaspeţi.

Diferenţa de cost între căruţă şi „caretă" au stabilit-o regii şi au plătit-o popoarele.

Cum o să existe sufletul cînd cei mai mulţi dintre oameni nu-1 au ?

Cînd ninge toată noaptea, a doua zi, fiecare casă vinde cataifuri pe acoperiş.

Ca să ajungi în rîndul oamenilor trebuie să intri, nu să te strecori.

Noaptea de Anul nou e ziua Sfîntului Bartolomeu al curcanilor.

Iarna, vrăbiile mănîncă numai mălai visat.

Mi-a cerut zece lei împrumut şi i-am dat douăzeci şi cinci. Drept care mi-a spus aşa : „Asta înseamnă că şi o mie de lei în buzunar şi puteai să-mi dai măcar cincizeci, meschinule".

De ce se spune „prietenie adevărată" cînd, dacă nu e adevărată, nu mai e prietenie ?

în căsnicie, luaţi exemplu de la turturele. Şi la bine şi la rău, soţii sînt, întotdeauna, alături.

Viscolul scoate fulgii de zăpadă din minţi, ca dragostea vorbele din gură.

Prietenia după dragoste e ca un pahar de apă minerală, în locul unuia cu şampanie frapată.

Era atît de superstiţios, încît sîmbăta nu bea nici un strop de apă, de teamă să nu se ducă pe „apa sîmbetei".

în viaţă, cînd nu ştii să-ţi croieşti un drum ajungi pe drumuri.

Vorba goală e ca teaca fără sabie.

Nu cugeta pe negîndite.

Toată viaţa a aşteptat un om de curaj, sâ-i facă şi lui... autocritica.

în fiecare zi trăieşte-o pe cea prezentă, gîndeşte-te la cea de mîine şi adu-ţi aminte de cea de ieri.

Mai uşor uiţi o femeie pe care ai iubit-o, decît pe una care nu te-a iubit.

Poţi să te ocupi în viaţă numai cu lucruri mărunte. Cu condiţia însă să fii miniaturist.

Fericirea e un cuvînt în care intră toate celelalte.

Tragedia dentistului : sâ fie, afară, soare cu dinţi şi nici un client în sala de aşteptare.

îmi spunea '-'n prost :

— îvl-a întrebat cineva ce e mai greu ? Un kilograir.- de plumb, sau unul de lină, crezînd că o să spun : piambul.

— Şi ce-ai spus ?

— I.îna ! Câ nu s-a născut ăia care să mă „ducă" pe mine.

întreabă-te „ce e viaţa ?" cînd o începi. Că, după cc ai trăit-o, pierzi vremea de pomană.

Cînd arta e abstractă, cum o sâ se poată „vedea" ceva?

Viitorul unui om, ca şi al ui-ei lumi, se construieşte, nu se visează.

Amurgul e veşnicul curtezan al vacilor. Le trag'j clopotele.

Cînd peştele are coşmaruri, visează untdelemn.

Morţii se descompun de veci în morminte şi s;- reconstituie, etern, în inimi.

— Şi ce tulburări simţiţi ?

— Numai una singură, domnule doctor ! Cum mănînc dulceaţă, gem !

Iarna, lacurile îngheţate nu mai pot vedea cerul, fii/j cică fac albeaţă în ochi.

Nu **t-** acelaşi lucru să dai do pomană şi să dai degeaba.

O carte de vizită tragică :

PAîUZER

— fost cal de curse —

Cu vremea să mergi în pas, nu la pas.

Dragostea pentru om a făcut progrese uriaşe. A ajuns să fie chiar o problemă de inimă... transplantată.

Leneşul are filozofia lui, dar îi e lene s-o spună.

Nu vi se pare că există o strînsă legătură intre vorbele de prisos şi oamenii inutili ?

Bilanţul vieţii unora este că au trecut la profitul lor, pierderile altora.

Tuturor femeilor cu „vino încoace", le prefer una singură cu „stai aici".

De cîte ori văd un om bolnav, am impresia că văd o armă de luptă stricată.

O vulpe a dat un anunţ la mica publicitate : „Ofer schimb de locuinţă. Dau vizuină, confortabilă, contra coteţ modest".

Prostul face tot ce poate ca să nu treacă neobservat.

..- Iepurele fuge după ureche, nu după note.

Cînd canarul disi colivie moare de moarte bună, pisica din casă e în doliu mare.

Oamenii mici la suflet nu pot vedea în marc.

Cînd „temutul critic" îşi scca'.c cîinele la plimbare, sint, totdeauna, doi.

Prezicătoarele îti „prezic", în primul rînd, trecutul.

Tinere, nu fi bătrîn.

Cînd îţi vine linişte a în vizită, fumează o ţigară singur.

Una din marile satisfacţii ale polemistului este atunci cînd izbuteşte să rănească un... invulnerabil.

Cerul fără nori e ca omul fără ocupaţie.

Testamentul unui avar : n-am.

Apa a compromişi vinul întotdeauna, dar nu l-a făcut de rîs niciodată.

Surîsul e un hamac întins între două colţuri de gură. Dar niciodată nu ştii ce se leagănă în el.

Există o categorie specială de surzi. Aceia care nu vor să audă decît ce spun ei.

Cînd ajungi în vîrful muntelui, ori te simţi mai mic decît eşti. ori ţi se pare că eşti mai înalt decît tine.

Crima pasională nu ucide dragostea.

Niciodată nu mergi mai bine decît cu picioarele îa spinare.

Drumul cel mai scurt între două puncte e linia dreaptă. ŞL cel mai sigur, cea ocolită.

Şi gloanţele oarbe au punctele lor de vedere.

Răspunsul implică răspunderea.

La atac se numără cîţi s-au întors, nu cîţi au plecat.

Unii salută cu pălăria, alţii cu spinarea.

Pe lume sînt miliarde de locuitori. Dar cîţi or fi şi „oameni" printre ei.

Singurul foc care se aprinde singur este „focul sacru".

Norii împiedică pămintul să vadă seninul cerului şi, cerul, să privească pâmîntul cu seninătate.

Inteligenţa oii se numeşte lînă.

Cînd faci serenade la ferestre, să nu fii geamgiu.

Cîinele meu mi-a dovedit, odată mai mult, marea lui dragoste pentru mine. N-a mîncat oasele pe care i le-am adus într-un ziar în care mă înjurau criticii.

Trenul merge fără şine, exact ca un condei de scriitor fără talent.

Cînd trimiţi flori femeii iubite, nu aştepta răspunsul, că le anulează tot parfumul.

Cred în om. Cred în viaţă. Şi îmi pare foarte rău că trebuie sâ cred şi în moarte.

Cruzimea : răutate cu cuţitul la brîu.

Mărţişorul : unul care se agaţă de femei şi le mai face şi plăcere pe deasupra.

Inima femeii, ca şi toate mărţişoarele In formă de inimi poate fi, deopotrivă, şi de .aur şi de... ***doubîe.***

Cînd femeia nu mai primeşte nici un mărţişor, începe să-şi scrie memoriile în gînd.

Femeia care primeşte prea muite mărţişoare, le încurcă şnururile.

!'. Cînd îndrăgostitul alege mărţişoare, face declaraţii de dragoste pe tejghea.

Cel mai „costisitor" mărţişor este cel pe care n-ai \f avut cu ce să-l cumperi.

Din cele douăzeci de mărţişoare pe care le-ai primit, toate ar putea să aibă ceva de spus. Dar numai unul singur vorbeşte.

Orice mărţişor, pe pieptul unei femei, e o decoraţie pentru împlinirea unei primăveri mai puţin.

Pe pieptul revoluţiilor, decoraţiile au fost — totdeauna — mărţişoarele noilor primăveri ale lumii.

Iubitelor, nu purtaţi mărţişoarele la mînă, fiindcă v-au fost oferite pentru inimi şi din ele !

Există un al cincilea anotimp : zloata.

Cînd moare o căprioară, toţi cerbii rămîn văduvi.

Dorul : dialog la distanţă.

Diferenţa între „râul de mare" şi cel de ocean este că — cel din urmă — te costă mult mai mult ca să nu mănînci tot nimic.

Cînd spune minciuni, vînătorul nu minte : vînează !

Un pui de iepure s-a dus la măgar ca să-l înfieze şi acesta i-a spus : „Nu înfiez, drăguţă, neamuri care nu îmi sint rudă de sînge decît prin urechi".

în viaţă nu se răzbeşte cu capul, ci cu ce ai în el.

Zefirul : vini ieşit ia plimbare în talie.

Doi boi trăgeau la acelaşi jug.

— Bou eşti. mâi ! i-a zis, într-o zi, unul celuilalt.

— De ce ?

— Fiindcă tragi la jug.

— Dar ce ? Tu nu tragi la fel ca şi mine ?

— Ba da. însă eu am început să observ.

Ninsoarea în martie e ca al treisprezecelea la masă.

Din toţi cunoscuţii, prostul nu îşi aminteşte nici un deştept.

Plinea se achită la brutărie, dar se cumpără de la tractor.

Leului, chiar cînd îi năphieşte. coama, îi rămîne reputaţia intactă.

N-am nimic contra nimănui. Tot ce pot să lac, este să nu fiu „pentru".

Şi totuşi, cei dinţii dinţi care îi ies cîinelui nu sînt caninii.

Unii oameni sînt ca vacile. Habar n-au că, din ce-au păscut ei, alţii îşi mulg laptele.

Era atît de păstrător, încît nu citea scrisorile primite, ca să nu le rupă plicul.

Cucul e ca unii taţi ! Se ascunde şi în pendule, numai să nu-l afle nimeni cu cine a făcut ouăle.

Pentru unii, primii soli ai primăverii sînt galoşii.

Gloria e ca searlatina. După erupţie, începe să treacă.

Lumea îşi ghiceşte soarta, numai dacă îşi dă în boabe de grîu.

La răspîntii de viaţă, drumurile stau de vorbă la un pahar de gînduri.

„Probleme" se numesc numai cele care râmîn nerezolvate.

Victoria duşmanului doare mai mult decît bătălia pierdută.

Scoţienii au lansat primele mini-jupes. Şi tot numai pentru bărbaţi.

Cea mai frumoasă floare din lume n-are nume, dacă ţi-a pus-o iubita la butonieră.

Sita criticului, trebuie mai întîi să discearnă şi, pe urmă, să cearnă.

Cu ultima ninsoare căzută peste ea, iarna îşi pune hermina la naftalină.

Te-am iubit atît de mult, şi totuşi mi se pare foarte puţin faţă de cît nu meritai.

Primăvara cîntă. Vara incintă. Toamna da-^îru J. ^i, 'jarna, le închide gura la toate.

,. Sint unii vînători la fel ca unii oameni. întîi trag şi "pe urmă ochesc.

Dacă vrei să nu-ţi iasă vorbe, pune-ţi lacăt la gr.ră.

Măgarul nu se supără cînd ii spui „măgar". Crapă ?'însă de necaz cînd îi spui, unui om, „măgarule".

L"ită-te încotro mergi. Nu încotro ai luat-o.

L - Au sosit primele două berze din primăvara asta pe -acoperişul casei vecinei mele. Iară o să nască doi gemeni.

Priveşte atent o bucăţică de ştofă de lină. Şi, dacă ••vrei să ştii ce e aia „evoluţie", ia-o — retrospectiv — de la stîna aferentă.

în gramatica iubirii există două semne ortografic esenţiale. Semnul întrebării şi punct.

Cînd vrei să învingi în luptă, subestimează-ţi forţele şi supraevaluează-le pe ale adversarului.

Cîinele meu ciobănesc are treizeci şi şase de kilograme. Dar nu de cîine, de'prieten.

La sfîrşitul iernii, cînd încep să ciripească păsărelele, înseamnă că li s-au aprobat audienţele la soare.

Amintirile simt asemeni cărţilor din biblioteca ta. Cauţi cîte una, cînd nu mai ai nimic nou de citit.

Orice cap este şi căpaţînă. Dar nu orice câpăţînă poate fi şi cap.

Numai gîndul şi dorul zboară fără aripi.

Anonima e cartea de vizită pe care laşul ţi-o lasă Ia domiciliu, cînd îţi face vizită de etichetă.

Lacrimile nu udă obrajii. îi usucă !

Citeşte legile cu ochii bine deschişi şi respectă-le orbeşte.

Schela înalţă deopotrivă şi construcţia şi omul.

Vițelul care se opreşte la „poarta nouă" e un vițel binecrescut. Cum o să intre, ca la el acasă, pe uşi străine ?

Primăvara : creşa florilor.

Sînt oameni cărora Ie e teamă să nu le fie frică.

Nu ai îmbătrmit cu adevărat decît în clipa în care îți dai seama că de-atunci înainte, nu-ți mai rămîne decît de-aoolo înapoi.

Şi îndrăgostiții şi avarii au pasiunea strînsului. Unii la piept şi alții, la ciorap.

O, cîți oameni aleargă după un cal de curse !

Optimiştii îşi socotesc anii în primăveri ; pesimiştii, în toamne.

Am văzut o țigancă florăreasă. Sub tulpanul de Grigorescu avea un coş de Luchiehi.

Primăvara este cel mai trist anotimp, fiindcă ştie că moare tinără.

Poți să spui orice. Cu condiția să nu spui mai puțin decît ai vrut şi mai mult decît trebuia.

Sînt actori care îşi închipuie că e destul sâ dispară valeții din teatru, ca să disparâ şi „tava".

Iubeşte florile, dar nu ignora pămîntul care ți le-a dat.

Cînd înverzesc pădurile, păsărelele işi încheie concediile de odihnă.

Cele mai dragi amintiri ale fiorilor bătrîne sînt fluturii tinereții.

Iubesc liniştea cît de mare. Dar marea linişte, nu.

Prima zi cînd cîinele meu nu mai mi-a lins mina, a fost cea în care i-am pus cea dintîi zgardă.

Vulpile numără bobocii primăvara.

Turturelele nu divorțează niciodată. Fîămîn, întotdeauna, văduve.

Numai oamenii „lejeri" n-au greutăți în viață.

Berzele pleacă şi cocorii vin.

Nu ştiu cît m-ai iubit, dar ştiu că n-am băgat de seamă.

Prostul nu mănîncă urzici, nu fiindcă nu i-ar plăcea, ci fiindcă a aflat că se dau şi la rațe.

Trufaşul e plin de gol.

Unui copil cu minte de bâtrin îi prefer un bătrin care a dat în mintea copiilor.

Cînd ziua vede prima stea, i se face negru înaintea ochilor.

Singurul mascul care ouă : struțul. De aceea nu există decît „ouă de struț".

Nu vreau să ştiu ce e sufletul. Mă mulțumesc să am.

Cînd te îmbeți cu vorbe, îți merge gura pe două cărări.

Şarpele e convins că el merge şt tu te tîrăşti.

Cînd coarda vieții s-a întins prea mult, omul a inventat arcul.

Nu striviți furnicile, chiar dacă au intrat în cutia cu zahăr, fiindcă ele nu fură — agonisesc.

în ploile primăverii, florile se spală numai pînă la brîu.

S-a sinucis de frică să nu moară într-o zi.

Intriga umblă ca apaşii. în vîrful picioarelor şi cu chei potrivite pentru orice fel de uşă, în buzunar.

Primăvara, melancolia a greşit sezonul.

Fiecare inimă are podul ei cu vechituri pe care nu se îndură să le arunce niciodată, dar le scutură din cînd în cînd.

Păsărilor încîntătoare, le prefer pe cele numai cintătoare.

Mi-ai promis, domnul meu, o „pereche de palme". Aştept să ți le acontez.

Fata brodează visuri cu ochii plecau ; femeia şi ie deşiră cu ochii închişi.

N-am cerut vieţii nimic. Tot ce am avut, i-am smuls. Şi tot ce n-am avut, mi-a furat.

Din ouă legitime, numai puii cucului ies bastarzi.

Dacă eşti înţelept, vara nu te gîndi la toamna care vine. Şi, cînd vine toamna, gîndeşte-te numai la vara care a fost.

Omul în stare de nimic, e capabil de orice.

Dumneata n-ai calitatea etică să vorbeşti despre cinste, fiindcă n-ai făcut niciodată.

„Drojdia societăţii" nu trebuie lăsată să plămădească.

Turturelele sînt ca adolescenţii îndrăgostiţi : Şi cînd îşi fac declaraţii, tot „guguştiuc" îşi spun unul altuia.

Degetele trebuie să mîngîie, mîinile să luervze.

Adevăratul umorist şi în două cuvinte tot face risipă de haz.

Dragostea e de trei feluri : cea care se spune, ce 1 care se simte şi cea care se practică.

Dacă o iubeai, o iertai — şi dacă o iertai, nu te iubeai pe tine.

Cînd latră cîinele meu, mă simt şi eu în voce, pe la poartă.

L-am crezut om dintr-o bucată, pînă cînd l-am auzit certîndu-se cu „jumătatea" acasă.

Prostul se face că nu te cunoaşte, de frică sa nu-i recunoşti.

în fumul unei ţigări, de multe ori arde un vis sau se naşte unul.

Timiditatea este un balans intim între „aş vrea" şi „nu pot să vreau".

într-o singură viaţă, sînt oameni care pot să trăiască mai multe, după cum sînt oameni care nu pot trăi nici pe cea unică.

Cînd fuge din faţa adversarului, laşul pretinde *ca* *y* î^J-a menajat.

In primăvara inimii e soare. în vara ei, arşiţă. In toamna inimii, burniţă de gînduri şi, în iarna ei, vremuieşte.

fu N-am putut să număr niciodată cîţi bani n-am avut.

„Porumbelul păcii" trebuie să fie porumbel călător •'.-.gpeste toate frontierele lumii.

' . Cel mai bogat om din lume este cei care are, întotdeauna, cinci lei cînd îi trebuie.

Fără mîna omului, omenirea ar fi trăit în patru . labe.

Luleaua : fum cu şubă.

Prostul rîde că n-are de ce.

Cind îţi pierzi capul, nu mai ai cu ce să-ţi dai sea-.ma de asta.

Sinuciderea : ultima autoservire.

Viaţa : două vorbe schimbate, între două tăceri inamovibile.

Orice lup care se respectă, se apucă vara de păsto-• rit.

Nu cred în memoriile „solitarilor" care cutreieră \oceanele lumii, fiindcă sînt scrise pe ambarcaţii proprii.

Caută sâ n-ai timp de pierdut vremea,

în dragoste crezi numai attta timp cît nu iubeşti.

Nostalgia : cea mai apropiată chemare de departe.

Boul rumegă ca să-i mâninioe alţii.

O, cît de adevărat ştii să minţi !

Se spune despre unele femei ca sînt îngrozitor de frumoase. Atunci, de ce nu s-ar spune şi despre altele că sînt superb de urîte ?

în oraşe, nopţile par neserioase. Numai la ţară sînt solemne.

Nu mi-e frică decît de laşi.

Fata îndrăgostită nu ştie să coasă nasturi. Ştie numai să brodeze flori.

Nici un cîine nu muşcă pe la spate, ca omul cînd e cîine pe faţă.

Cînd privesc cerul senin, nu ştiu de ce, mi se pare că toate mările lumii trebuie să fie calme şi albastre.

Ghici ghicitoarea mea : — Care e drumul pe care pleci de-a buşilea şi la capătul căruia ajungi întins ?

Laşul nu luptă, numai provoacă.

Femeia nu înşeală. Compară !

Culoarea cea mai grea de ales în viaţă : albă sau neagră.

Păunul : în sfîrşit, un codaş de frunte.

Natura se contemplă ; pămîntul se lucrează.

N-am nimic contra ciorilor, decît atunci cînd sînt... ciori vopsite.

Diferenţa între lăstun şi rîndunel este că — lăstunului — i-a intrat fracul la spălat.

De cind a scris Eminescu celebra lui poezie, pentru mine, toţi plopii de pe lume sînt numai fără soţ.

în viaţă şi inima are destule bătăi de cap.

Cînd e singur, malul mării se numeşte ţărm. Şi, cînd e cu femei deasupra, se numeşte litoral.

Dacă am înţeles vreodată, iubito, tot ce vroiai să-mi spui, a fost atunci cînd n-ai mai putut să mai scoţi un cuvînt.

Cimpoiul e burduf de muzica.

într-un bar am asistat întîmplător la o „despărţire" între doi îndrăgostiţi. Şi, după cuvîntul „definitiv", ea a cerut un coniac şi, el, a început să plîngă.

Numai cînd dormi îţi vezi visul cu ochii.

Dacă m-aş lua după mine, n-aş putea să mă ajung niciodată.

înainte de a vedea ce n-au făcut alţii, uită-te bine la ce ai făcut ta.

Nu recunosc „viziunea" altuia în opera mea. E ca şi cum aş recunoaşte paternităţi străine copiilor mei.

Ochii întreabă, vorbesc şi răspund fără să rostească Mei un cuvînt.

El a scris zece piese. Dumnealui a jucat o sută. Dar, dumneata, iubite critic, ce-ai făcut ca sâ ne poţi judeca pe amîndoi ?

Lăutarul care nu ştie să cînte la ureche, să dea examen la filarmonică.

Toate bunicile devin mame odată cu primul nepot.

A murit un celibatar şi l-au scăldat vecinele. Deci, tot femeile l-au băgat — pînă la urmă — la apă.

După o zi de arşiţă, a început să toarne cu găleata. Şi, prostul, invidios, a exclamat: „Ah! Pămînt să fii acuma !"

Cele mai frecvente accidente de circulaţie sînt în viaţa inimilor.

„ETC". Iată cuvîntul cel mai „scurt şi cuprinzător" din toate.

Toţi băieţii, cînd merg de mînă cu „mămica", tîrşesc picioarele ca la manevre. Şi, cînd merg cu „tata", calcă ţanţoşi ca la paradă.

De cînd le-a batjocorit literatura, furnicile nu mai gonesc greierii de la ferestre. închid obloanele.

Viaţa are o durată calculată riguros matematic. începe cu prima respiraţie şi se termină cu ultima suflare.

Bătrînil se întorc după o femeie frumoasă care trece, tot aşa cum se închină, din obişnuinţă, cînd trec pe lînga o biserică veche.

Generozitatea e un sentiment strict egoist. Oferi, frindcă îţi face plăcere să dai.

Numai surzilor le este permis să nu audă ce spun.

Cînd spune minciuni, vînătorul nu minte : vîneazâ i

Nu spuneți unei femei că are cap de păpușă, știut fiind că păpușile n-au nimic în cap.

Mai bine taci cînd ai ceva de spus, decît să spui ceva cînd ar trebui să taci.

„Idioată invenție și muștele astea", își zicea o coadă de cal. „Toată ziua trebuie să le dau afară din casă cu apărătoarea".

Sînt oameni care se tîrăse ca omizile pînă ajung să se îmbuibe din frunzele pomilor în care s-au urcat.

Cu cît forțezi să fii mai natural, cu atît îți pierzi rm.i mult din naturalețe.

Prostul n-are probleme, că i ie rezolvă alții.

Am dat tuturor ce-am .avut, afară de obștescul -t'ir-ș:t pe care mi l-am rezervat pentru uz personal.

Am văzut cauciuc de mașină spart de o mălina, dar sîmbure de măslină spart de automobil, nu.

Cînd o femeie e urîtă, se spune că are „ochi frumoși". Și cînd bărbatul e urît, că e „interesant".

Puțin îmi pasă dacă, vreodată, o să ajung pe străzi. Cu o condiție : să fiu tăbliță la începutul lor.

Îmi spunea un mincinos : „Singura Istorie adevărată e mitologia".

Dorul nu bate la ușă. Intră de-a dreptul.

Cînd pornești la atac, nu privi în urmă.

Parfumul florilor nocturne, e rochia lor de seară.

Am văzut unele femei care merg ca rața. Dar, mult mai comice sînt rațele care merg ca unele femei.

O singură dată te-am urît în viață. Atunci cînd, *ia* să te răzbuni, mi-ai rupt toate vîrfurile creioanelor tu care scriam.

Un iepure spunea unui prieten devotat : „Azi n-am chef de vînătoare. Du-te tu în locul meu și ne înțelegem noi pe urmă !"

Tăcerea : giulgiul sunetelor moarte.

Nicăieri ca în circiumă, vinul prost nu e atît de bun.

Peste puțin, poeții din lună vor sta noaptea pe bănci și vor visa sub „clar de pămînt".

Nu e adevărat că fulgeră. Face numai furtuna cu ochiul, pămîntului.

Inteligența calului de munte scapără pînă și în potcoave.

E adevărat că viața e unică. Dar asta nu înseamnă ș-o trăiești singur.

La bătrînețe, dragostea e un album cu poze, pe masa din salonul inimii.

. Uliul nu fură găini. Luptă cinstit pentru existență.

Cînd îi spui prostului, prostănac, îi diminuezi meritele. Și cînd îi spui prostălău, i le exagerezi.

A răsărit soarele pe munte. E imposibil să mori într-o dimineață ca asta.

Marile dureri nu sînt mute. Vorbesc însă numai singure.

Cînd treci peste un pod, te simți superior pămîntului, și cînd zbori cu un avion, te timți inferior cerului.

Gaița e de genul feminin.

între un rănit la picior și altul rănit în suflet, ajută întîi pe cel din urmă.

Umorul e menagerul rîsului. îl scoate în public.

Amorul o fi orb, dar vede perfect unde vrea să ajungă.

Broasca nu vede niciodată ce ochi mari are.

„înțelepciunea" parvenitului e să ajungă mare pe meritele celor mici.

Nici cind își vede lîna dată la dărac, oaia nu recunoaște că a fost, în viața ei, la coafor.

Apa izvoarelor de munte.te îmbată prin lipsa lor de alcool.

Minciuna adevărată, nu se coase cu ață albă.

Nu înţeleg de ce cucul e acuzat câ-şi părăseşte ouăle. Ce, le ouă ei ?

Nu mă interesează cînd s-a născut, atîta timp cît nu ştiu de ce a trăit.

Deviza beţivului : „Mai bine ars, decît incinerat".

Numai femeia care fumează singură, acasă, trage fumul în piept.

„Cînd arunci o piatră în rîu, se mai adaugă încă una pe fundul albiei". Aşa îmi spunea un scriitor, despre criticii săi.

Vaca deşteaptă, cînd se întoarce de la păşune, are ugerul mai mare decît capul.

Niciodată nu sînt mai trist decît în clipa cînd nu mai pot să fiu vesel.

„Sînt cornut, dar nu încornorat", susţinea un berbec. Dar avea o scuză. Era nou născut.

Nu lătra, dacă nu eşti cîine.

Am observat că, de cîte ori nu consum nimic, plăteşti tu nota,

Cînd femeia coase ceva, gîndul ei însăilează cu totul altceva.

în definitiv, „lupta pentru existenţă" e un fel de a nu muri de foame.

Cîntărea o sută douăzeci de kilograme. Şi, totuşi, a fost unul din cei mai subţiri oameni pe care i-am cunoscut.

Mă tem mai puţin de moarte, decît de plictiseală. Fiindcă mort, nu-mi mai dau seama că mă plictisesc.

Cîinele ciobănesc merge în urma tîrlei ca să numere oile din ochi.

Fericirea încetează să mai existe, din clipa în care începi s-o doreşti.

Rucăreanca asta, nu ştiu de ce mi s-a părut că seamănă cu România. Era cu tălpile lipite de pămînt şi cu salbă de aur la gîtl.

E mai greu să taci decît să nu spui nimic.

Luminile interioare nu se aprind cu chibrituri.

în dragoste, timpul stă o clipă pe loc şi-o ia la goană îii toate celelalte.

Literatura nu e meserie. E chemare.

Cînd arma vînătorului nu ia foc, iepurele se laudă că i-a stricat-o el.

Cine nu iubeşte oamenii lumii, nu preţuieşte judecata minţilor şi nu aspiră parfumul florilor pămîntului, să-şi dea, imediat, demisia din viaţă.

La înmormîntarea unui celibatar, cea mai tristă dintre rude e coliva.

Mai bine să nu crezi în nimic, decît să crezi în ce nu există.

Şoarecele deştept nu ia interviuri pisicii.

Capul prostului e frate cu al deşteptului. Dar, frate vitreg.

Una e să ai un nume şi, cu totul alta, să fii unul.

Nu înţeleg de ce formaţiile de muzică uşoară cîntă mai mult cu membrele inferioare decît cu instrumentele.

Mîna dă şi gheara smulge.

Numai lucrurile se forţează. Oamenii se conving.

Nu da cînd nu-ţi cer, că plătesc dobînda înainte.

Geniile lumii sînt ca soarele : apun, dar nu mor niciodată.

Mai bine fără nici un fel de caracter, decît cu mai multe.

Lumea fără Pace e ca omul care moare cu zile.

Fii intim cu viaţa omenirii întregi şi rezervat faţă de a fiecărui om în parte.

Leneşul are prea puţin timp, pentru cîtă vreme ar vrea să piardă.

Perna nu ascunde capul. îl camuflează.

Victoria Păcii e victoria vieţii asupra morţii.

Gîndiţi cu inima şi iubiţi cu judecata.

Drumul cel mai scurt între două puncte e linia dreaptă. Ou condiţia ca punctele să fie pe linia dreaptă.

în cîntecele de luptă ale unui popor, textul îl scrie istoria.

Deşi foarte scump plătit, toată viaţa a scris de pomană.

Păîărierul îţi garantează numai calitatea pălăriei. Capul e „cu materialul clientului".

Era să i se amîne înmormîntarea, din cauza lipsei de rude. Defunctul lăsase toată averea statului.

Spunea un beţiv : „Mai bine «ars», decît incinerat".

După prima sărutare urmează... etcetera.

Femeile se privesc în oglindă, ca să Ie vadă alţii.

Consolarea prostului : „Totdeauna se găseşte unul mai prost decît mine şi, altul, mai prost decît amîndoi".

O, cît de frumos iubesc urîtele !

Iubeşte florile, dar nu ignora pămîntul care ti le-a dat.

în discuţie, femeia te contrazice numai ca să-ţi ia vorba din gură.

La oricare din cerurile lumii te-ai uita, în ochi îţi apare — mai întîi — un petic din cerul patriei tale.

Ascultă cînd ţi se vorbeşte şi taci cînd nu te ascultă nimeni.

Numai greierii au făcut furnicile celebre.

Grindina : lăcuste de gheaţă.

în fiecare apus de soare se desfăşoară funerariile oficiale ale unei zile defuncte.

Zgîrcitul adună de toate ca să nu aibă de niciunele.

Toată viaţa a avut haz citind, fără ghilimele, umorul altora.

I Nu mă mai interesează luna. Niciodată n-am făcut declaraţii de dragoste privind un aerodrom.

Dragostea nu moare. încetează... din viaţă.

Vapoarele : coşuri pe faţa mărilor.

t

Ce puternic aş fi fost în viaţă, dacă aş fi avut atîta încredere în mine, cîtă n-am avut în ceilalţi.

în discuţie cuvîntul „tare" nu trebuie să muşte, ci ea arate numai locul unde ar fi putut s-o facă.

Cînd te baţi cu morile de vînt, macini timpul de pomană.

Sacul gol n-are gura legată.

Era atît de prost, că se băga de seamă mai ales cînd tăcea.

înainte de plecare, toamna, păsările călătoare umblă după cumpărături de soare.

De multe ori, înainte de a te gîndi să scrii, e mai bine să te răzgîndeşti.

Cînd merg, bărbaţii se mişcă şi femeile se fîţîie.

Războaiele ucid viaţa oamenilor pentru care luptă.

Cînd începe sezonul de vînătoare, în păduri mişună minciunile.

Pe patul de suferinţă te gîndeşti mai ales la sănătatea altora.

între răzbunare şi iertare, prefer uitarea.

Cînd prostul e la locul lui, nu mă deranjează. Mă deranjează numai atunci cînd e la locul altuia.

Toamna, frunzele rare se scutură ; nu mai sînt decît nişte simple vorbe-n vînt.

Un cititor mi-a trimis o scrisoare în care m-a făcut „filozof". îi mulţumesc numai pentru scrisoare.

în teatru, o replică poate să spună tot şi, o piesă întreagă, nimic.

Nostalgia : dor fără acte de stare civilă.

Cînd privesc copiii jucîndu-se într-un parc, în gînd, îi fac fiecărei fetițe cîte o păpușă cu ochi albaştri şi, fiecărui băiat, cîte o praştie cu crăcăna dublă.

Ştiu precis zilele cînd plouă. Sînt cele în care vecinul meu, pensionar, iese cu pălăria cea nouă la plimbare.

Morții fac spirite, numai cînd îi chemi la spiritism.

Un sfat pentru vînătorii începători : cînd ocheşti, puşca se ține, totdeauna, cu țeava înainte.

Ca să ucizi jivine cu sînge cald, trebuie să ai numai sînge rece.

„Te iubesc mult", e un fel de a spune ceva. „Te iubesc", e un fel de a spune tot.

Vulpea în care am tras şi n-am împuşcat-o, avea in ochi exact „poanta" aicestei „cugeftări".

„După război mulți viteji se arată". Şi după vînătoare, mulți viteji se ascund.

Femeile au şcoala plînsului. Bărbații, plîng incult.

„Bună ziua" nu se spune numai pe timp frumos.

Vînătorii care se duc la vînătoare de rațe, ar trebui să poarte la pălărie varză călită, nu pene de sitar.

Cînd începe sezonul de vînătoare, toți iepurii fac cerere să nu se mai prezinte la serviciu, din motive de sănătate.

Au început să mi se usuce muşcatele de pe terasă. Deci, pentru vecini, voi redeveni Muşatescu, nu Muşcatescu, cum îmi spun în timpul verii.

Nimic mai trist decît viile culese. Parcă sînt şi văduve, şi fără pensie de urmaşi.

Cînd se închide sezonul de vînătoare, toți iepurii care au stat în vizuini se proclamă veterani de război.

în fiecare toamnă, frunzele căzute în parcuri sînt inimile care s-au uscat de dor, astă-vară, aşteptînd pe bănci.

Anonima urăşte cu greşeli de ortografie.

O generație care nu-şi recunoaşte antecedenții, n-are actele de stare civilă în regulă.

Toamna, cînd plouă pe mare, toate coşurile vapoarelor îşi aprind pipele de plictiseală.

Dacă ai şti exact de ce eşti melancolic cîteodată, ori _ți-ar trece, ori te-ai întrista cu adefvărat.

Vinul care dă în fiert, nu opăreşte.

Cine trăieşte din trecut, e în carență de actualitate.

Dragostea ideală există. Dar numai fără parteneri.

Gelozia : sucursala dragostei.

Toamna nu se poate spune niciodată că „plouă din senin".

Dacă autorii dramatici n-ar mai scrie piese şi actorii nu le-ar mai juca, o, ce milă mi-ar fi de bieții regizori.

Cînd „n-ai cuvinte", e mai prudent să taci din gură.

în viață, joacă teatru numai cei care n-au nici un rol.

Cînd îşi încruntă fruntea, toamnei îi vine să plîngă.

Vulpea proastă, în loc să-şi spele geamurile vizuinii, visează vitrine, la oraş.

Nu mai are inimă, de cînd n-a dat-o nimănui.

Nu cred în viața viitoare. Numai în funeraliile ei.

Cînd mă latră duşmanii, stau de vorbă cu cîinele meu.

Nu este destul să fii „cuvîntătoare", ca să poți avea şi „cuvinte la îndemînă".

în trecut, cea mai rezistentă umbrelă împotriva „intemperiilor" a fost... muşamaua.

Mai frumoasă decît amintirea mea n-ai fost nici chiar tu, cînd erai.

Vinul fiert se bea numai la rece.

Cîteodată sînt atît de singur, încît parcă nici n-aş mai fi de fată.

După douăzeci de ani de căsnicie cu defunctul, ai piîns totuşi foarte contemporan la funeralii.

O, cîţi oameni aleargă după un cal de curse.

Adevăratul bogat e omul care toată viaţa are de dat,

în ploile de toamnă, inspiraţia poeţilor circulă fără galoşi.

Nu te dispreţuiesc pentru că mi-ai spus că sînt prost; ci numai fiindcă ai observat.

Anotimpurile cîntă : primăvara, la tril; vara, Ia greiere ; toamna, la cramă ; iarna, la cercevele.

Marea ta greşeală, în dragoste, a fost că n-ai plecat atunci cînd ea te-a rugat să rămîi.

Fără miasmele lumii, parfumurile nu s-ar fi evidenţiat.

Cînd inima iartă, judecata trebuie să-şi acopere ochii cu mîinile.

Spunea un şef de haltă de cale ferată : „Nu mă costă că rapidul nu opreşte şi la mine. Dar plesnesc că sînt obligat să-l mai şi salut !"

Nasul luat la purtare nu se uzează. Se taie.

"Viciul a generat virtutea.

Orice album de familie e un cimitir la domiciliu.

Viaţa : o fluturare de plete, între două chelii.

Cînd le moare dragostea, inimile au ceva din tristeţea cuiburilor de rîndunele plecate în ajun.

Cele mai groaznice visuri sînt cele din care te deştepţi fericit.

întotdeauna eşti prea tînăr pentru prima dragoste şi prea bătrîn, pentru ultima.

Nopţile pierdute au zilele numărate.

Toamna, fiecare frunză căzută aşteaptă s-o ude un strop de ploaie, ca să creadă poeţii că îşi plînge tinereţile.

Mai important decît să vezi bine, e să discerni exact.

Toamna, în nopţile cu lună, taci ! Şi în cele cu ploaie, ascultă !

Cînd o operă literară are ceva de spus, vorbeşte singură.

— Dacă nu vă supăraţi, cine era defunctul care a fost îngropat acuma ?

— Nu ştiu sigur. Probabil, un mort.

Exista totuşi o diferenţă între vorbă şi cuvînt. Vorba e doica de la ţară, care alăptează cuvintele la oraş.

în artă se face loc cu talentul, nu cu coatele.

Nu e nevoie să te grăbeşti, cînd eşti hotărît să ajungi nicăieri.

Nu judecaţi oamenii după dunga de la pantaloni, ci după cutele de pe frunte.

Pe curcan, totdeauna l-a incomodat coada. Fireşte, a păunului.

Cînd eşti tînăr te tutuieşti cu moartea. La bătrîneţe, o iei cu „dumneavoastră".

Cele mai frumoase cuvinte le spui iubitei cînd vorbeşti singur.

Ironia : satiră care transformă „fierul roşu" în ac.

Pentru unii oameni există, în viaţă, şi un fel de a înainta înapoi.

Iepurele prost e „numai urechi" doar ca să aibă de ce-l apuca vînătorul, după ce l-a împuşcat.

Leneşul se uită la ceas numai ca să vadă exact cum trece vremea.

Cel mai prost om pe care l-am cunoscut... au fost foarte mulţi.

Te-am iubit prea mult ca să te fi putut iubi destul.

Peştele deştept se zbate înainte de a muşca momeala, nu după ce a ajuns — cu ea în gură — pe uscat.

Primele strîngeri de mînă ale îndrăgostiţilor sînt nişte tandre romanţe fără cuvinte, cîntate la două mîini.

Fiara captivă nu trebuie să se intereseze de dimensiunile cuştii, ci numai de rezistenţa zăbrelelor ei.

Demagogul se bate eu pumnul în piept, ca să arate locul unde îşi aşteaptă prima decoraţie.

Dacă ar avea coadă, urşii n-ar mai avea haz.

Nici nu ştii, iubito, cîtă conversaţie am, ori de cîte ori eu tac şi tu vorbeşti.

Rostul primilor fulgi de zăpadă este să pună pâmîntul la naftalină, pentru iarnă.

Deviza lui în viaţă : devizele.

Inima îndrăgostitului e ca apa curată din fîntînile adînci. Trebuie să ştii cum să ajungi la ea, ca s-o poţi ridica pînă la. tine.

Suprema fericire e să n-o rîvneşti.

Inima e schitul modest în care se oficiază marile liturghii ale dragostei.

Cîinele meu a început să fie un „om" pe cîteşipatru picioarele lui. Latră pe cel care vine la plata luminii şi dă din coadă la poştăriţă, care îmi aduce pensia.

Iarna, toate sobele sînt bune de gură cu condiţia să le-o astupi.

înainte de-a rîvni să devii egal cu un om care a ajuns „cineva", să nu uiţi că ai numai două posibilităţi ca să-ţi atingi scopul. Sau să-l constrîngi să coboare pînă la tine, sau să lupţi sâ te ridici pînă la el.

Crivăţul nu bate eu mănuşi.

Moartea ta, doare numai pe ceilalţi.

Pijamaua : fracul lui Morfeu.

Primăvara: iarna care a dat în mintea copiilor ' Vara : primăvară măritată. Toamna : vară care şi-a regulat drepturile la pensie. Iarna : toamnă care şi-a cumpărat cărţi noi pentru paseiiţe.

Cea mai mare poftă de mîncare : foamea lumii.

Două semne precise de bătrîneţe : nu te mai bărbiereşti în fiecare zi şi nu mai citeşti în fiecare noapte.

Gerul : frig fără palton pe el.

între „nimeni" şi „cineva", nu eşti decît un oarecare.

Cele mai importante lucruri din viaţă sînt amănuntele ei.

Am iubit două lumini : a răsăritului de soare şi a lămpii de căpătîi.

Se spune că „sufletul se citeşte în ochi". Dar şi ochii citesc în suflete.

Sînt oameni care — cînd îţi întind mîna — îţi vine să le pui doi lei în ea.

L-am urît din clipa cînd l-am văzut strivind, cu bastonul, un fluture pe-o floare.

Sînt, deopotrivă, cărţi care n-ai vrea să se sfîrşească şi cărţi care n-ar fi trebuit să înceapă.

De cînd au dispărut săniile cu clopoţei, ninge degeaba pe străzile din provincie.

Citeşte scrisul altora, dacă vrei să înveţi să scrii numai ca tine.

Crima premeditată e săvârşită înainte de a fi executată.

Trîntorele se naşte pensionar.

Primii fulgi de zăpadă, au ceva din stîngăcia domnişoarelor ieşite la primul lor bal.

întotdeauna aclamaţiile durează mai puţin decît huiduielile.

Nu arunca piatra înainte de a o cîntări, întîi în gînd. şi pe urmă în mînă.

Trufaşul e plin de gol.

Şoaptele se aud mai bine decît cuvintele. în schimb, şi pe unele şi pe altele le depăşesc... „vorbele".

Oamenii buni, cînd vor să fie răi, sînt ca artificiile care vor să ajungă comete.

Există şi proşti deştepţi.

Cînd geruieşte afară, înseamnă că iarna îşi dă puţin cu puful pe faţă, înainte de a ieşi din casă.

Ghimpii rozelor, ca şi ai femeilor, cresc odată cu vîrstă.

De cînd aşteaptă vizite la domiciliu, luna străluceşte de parcă şi-a dat cu ceară pe parchet.

Toate anecdotele încep cu : „O ştii ?"

Există o singură clipă care nu e trecătoare : ultima.

Galoşii : şoşoni scăpătaţi.

Cînd glontele ricoşează, înseamnă că sau destinatarul a fost mai rezistent decît el, sau că trăgătorul n-a ştiut să ochească cum trebuie.

Cînd simt prima zăpadă, jivinele urlă a primăvară.

Mai bine zece paşi greşiţi la dans, decît unul singur, după.

Pălăria prostului se poartă cu nimic dedesubt.

Nu călca în picioare ce-au făcut alţii, pînă nu poţi să faci altceva mai bun, cu mîinile tale.

Pomul de iarnă, cu luminările aprinse, îmi aminteşte, întotdeauna, de „Fetiţa cu chibrituri..."

După Ignat, toţi porcii rămaşi sînt în doliu mare.

Nu accepta niciodată resturi, decît de la propriii tăi bani.

Şi află, tinere cu barbă, care citeşti în stelele de coniac : calul troian n-a avut nici un fel de legătură cu zăpada.

Cine îşi pierde cheia în viaţă, o găseşte — pînă la urmă — agăţată în teancul de la brîul paznicului.

Deşi există multiple feluri de moarte, ea e, totuşi, unică.

Prefer neliniştea de toate zilele, liniştii de totdeauna.

Iarna, brazii mor de dragul copiilor.

Florile de seră sînt ca fetele cuminţi din provincie, privesc, ascunse după geam, soarele care trece pe stradă.

jggg

N-am avut nimic de împărţit cu femeile, decît viaţa.

Primele cuvinte de dragoste sînt ca fluturii pe prima floare. Pe urmă se fac omizi şi mănincă frunzele.

Urechile măgarilor nu aud cîntecul privighetorilor.

Cerşetorul întinde mîna ca să-i dai. Nu însă sfaturi.

Ultima încrucişare de spadă în viaţă, o faci cu mîinile culcate pe piept.

Oamenii au inventat tortura şi dragostea — chinurile.

Calul de curse trece prin viaţă în galop.

Prefer ochii care rîd de durere, celor care plîng de bucurie.

Cînd se uită în oglindă, prostul nu vede nimic.

Nu daţi mere, în buzunar, copiilor care se dau pe gheaţă. Le au în obraji.

în faţa pomului de iarnă aprins, copiii privesc artificiile care ard şi bătrînii luminările care se sting.

Nu te lua după ce zic femeile, ci numai după ceea ce nu spun.

Nu m-a mirat nimic pe lume şi, cu gura căscată, n-am rămas decît Ia dentist.

între emoţie şi senzaţie e aceeaşi diferenţă ca între mîngîiere şi vînătaie.

Capul deşteptului poartă pălărie şi al prostului, chivără.

Cel mai sărac om din lume e omul trist.

Viaţa : o poartă care se deschide şi se închide numai o singură dată.

Iarna, cîmpiile vaste par ninse cu eternitate.

Decît butoi gol, mai bine damigeana plină.

Pentru micii colindători, cea mai importantă datină e traista.

între nimbul sfinţilor şi coroana regilor am preferat, totdeauna, pălăria omului.

Arta fără bătrini este ca ţara fără istorie.

Nu depinde decît de tine ca să fii nimeni.

Albă-ca-zăpada trebuie să fi fost o fire rece.

Sub toate veşmintele cu care modele îl îmbracă, trupul teatrului va rămîne — etern şi statuar — dincolo de bricegele care încearcă să-i zdrobească marmura, ca să-şi zgîrie unii iniţialele regizorale pe el.

Nu apăsa trăgaciul armei, pînă nu eşti convins că vânatul merită măcar o alice.

Criticii se nasc ca Feţi-Frumoşii din basme. Cresc în şase luni, cît autorii în şaizeci de ani.

Limba : spada intrigantului.

Nu căuta să veştejeşti laurii altora, atîta timp cît n-ai putut să-ţi distrugi propria cunună de spanac.

Există un al cincilea anotimp : zloata.

De cîte ori ies împreună, se plictisesc separat.

Ţepile ariciului sînt replici.

Există două feluri de teatru : al tuturora şi numai al unora,

O cioară bogată s-*a măritat cu un vultur sărac. Aceasta se numeşte „mariaj de convenienţă".

Eu am scris o carte. Dumneata ai citit-o. Şi cineva neîntrebat îşi îngăduie impoliteţea de a-mi explica mie ce^am scris şi dumitale ce ai citat. Ghici cine e ?

Vorbele „şoptite" sînt.gîndite cu voce tare.

Sînt unii 'pe care îi linişteşte numai neliniştea altora.

Moartea respectă drepturile vieţii. Ia numai ce e al ei.

Cînd e boboc, femeia vrea să fie floare. Cînd e floare vrea să fie boboc. Şi cînd nu mai e nici una nici alta, vrea să fie măritată.

Cînd îţi strînge mîna, avarul te rîcîie în palmă.

Cea mai mare bucurie din viaţă este aceea pe care o aştepţi.

Poeţii sînt ca urşii. Cînd hibernează, visează tufe de zmeură şi faguri de miere.

Nu vi se pare că, ori de cîte ori ninge afară, vă simţiţi mai albi pe 'dinăuntru ?

„Sfîntul duh" e preşedintele de vîrstă al umoriştilor.

Pentru braconierii literari, nu există păduri neumblate.

Iepurele ştie numai că e tată. Dar cîţi copii are, ştie numai iepuroaica.

Marile iubiri te depăşesc, pînă la urmă.

Toate rîurile îngheţate seamănă cu cele desenate, la şcoală, pe hărţile de geografie.

Primii paşi, dimineaţa, în zăpada căzută peste noapte, au călcătura veselă.

Scrie atît de personal, încît numai el singur îşi poate citi cărţile.

Ziua este, de profesie, trecătoare.

Zăpezile, cînd presimt primăvara, se menţin numai de ambiţie.

Toţi îţi plîng moartea. Dar nimenea viaţa.

Aripile îngerilor nu sînt făcute din pene. Sînt confecţionate din legende.

Nimic mai uman decît o haită de lupi, iarna, în criză de foame.

p Cînd ia pe un bătrîn, moartea îşi face datoria; cînd ^ cânoară un tînăr, comite un asasinat; iar cînd ucide un % *&ypil,* săvîrşeşte o crimă abjectă.

v •' în dragoste, fericirea cumpărată nu face un ban. Nu-C ityai ceia gratuită face toate paralele.

Jarul •*e* trecutul flăcărilor. Arde, fără să mai aibă însă Samina şi căldura lor.

Din două, una. Ori te ridici pînă la mine, ori nu mă ebbor pînă la dumneata.

Prostul crede numai în deşteptăciunea lui.

în urma unui tren care pleacă, cele mai sincere ba-, tiste sînt cele care se flutură în gînd.

Ghioceii sînt totdeauna „primii".

Atîta timp cît există autori, actori şi spectatori — cu toate eforturile intermediarilor — nu va exista o „criză" a teatrului.

De cînd îi dau tîrcoale bărbaţii, Lunei au început să-i iasă coşuri pe faţă.

Nimic mai trist decît o pasăre împăiată cu aripile-deschise pentru zbor.

•*.y* Butoiul gol miroase a pustiu.

a . Poveştile pentru oameni mari nu adorm pe nimeni-

Prefer meseriaşul artist, artistului meseriaş.

Arivistul îşi comandă „cărţi de... vizite".

Cea dinţii minciună care se „prinde" devine tată de familie.

N-am nevoie să mă duc pînă în Lună ca să văd, de-acolo, eclipsele Pămîntului.

Dacă s-ar face un recensămînt al criticilor literari, s-ar constata un lucru foarte îmbucurător : sînt mai mulţi decît scriitorii.

Cea mai ingenioasă şi mai adîncă săpătură făcută de om este mormîntul. Numai în doi metri, te bagă pînă în fundul pămîntului.

Femeia nu trebuie să aibă gură. Numai buze.

Criza teatrului a fost explicată, foarte clar, într-un interviu dat de un tînăr condeier : „Şi, într-o zi, nemaiavînd ce face, m-am apucat să scriu o piesă de teatru".

Numai cind eşti tînăr, te tutuieşti cu moartea. La bătrîneţe, începi s-o iei cu „dumneavoastră".

Nu uita că, în fiecare „zi de naştere", împlineşti un an mai puţin de trăit.

In viaţă ai voie sâ pluteşti în nori numai cînd eşti în avion.

M^am simţit foarte jenat faţă de dumneata, că mi-ai băgat mîna în buzunar şi l-ai găsit gol.

Pălăria căzută la manie religioasă se numeşte nimb.

Inima mea a fost ca o grădină publică în care am uitat să pun la timp cea mai importantă pancartă : „Nu rupeţi florile !"

Vulcanii : furunculii pămîntului.

E mai bine să scrii vorbe de aur cu peniţă de tinichea decît vorbe de tinichea cu peniţă de aur.

Femeia nu are vîrstă. Şi chiar dacă are, parcă recunoaşte ?

Astăzi nu vreau să mor. Sînt prea plictisit ca să mai pot face ceva.

„Arză-l-ar focul să-l ardă de incendiu, că mi-a aprins casa !"

Nu citesc ziarele care, în loc să miroasă a cerneală de tipar, put a praf de puşcă.

Gondola : birjă cu lopeţi la roate şi cu calul tenor.

Cînd visezi să dormi, nu te odihneşti dublu.

Capul prostului se tunde ou maşina zero.

Mărţişorul în formă de inimă, dăruit iubitei, nu e o atenţie. E un pleonasm.

De cîte ori îi ninge, pomii înfloresc la rece.

Sinceritatea oglinzii are ramă, dar n-are margini.

Lapoviţa dă cu „sic" iernii şi. face cu ochiul primăverii.

Amintirile : inele vii, pe degete moarte.

Cînd ai multe de spus, pune-ţi la gură, în prealabil, o tăbliţă pe care să scrie : „închis pentru inventar".

Cînd privesc în ochii nepoţilor, bunicii văd şi fără ochelari.

Nu neg că te-am iubit atît de mult, încît era cît pe-aci să nu ţi-o spun niciodată.

Trifoiul cu trei foi e pentru rumegători. Cel cu patru, pentru superstiţioşi.

Ultima „lampă de căpâtîi" e tot luminarea.

Am o specie rară de cactus. înfloreşte o singură dată într-un secol I-am pus numele : Eminescu.

Slugarnicul se dă la o parte ca să facă loc şi cînd trece nimeni.

Tot ce-am clădit în viaţă e opera mea. Şi tot cc nu am putut clădi a fost opera altora.

De cînd poartă mini-jupes, femeile există numai cu jumătate din ele.

Totdeauna trebuie să ai o lampă de gaz în inimă. în vederea penelor de electricitate eventuale.

La optzeci de ani şi-ar da tot viitorul pentru o singură oră din trecut. Cu condiţia să şi-o aleagă el.

Cîinele e mai de temut atunci cînd mîrîie, decît atunci cînd latră.

Timpul nu-şi pierde vremea.

Nu înseamnă că dacă mi-am uitat uşa casei deschisă, trebuie sâ intri fără să baţi.

Toate miresele calcă, după cununie, de parcă ar fi în legitimă apărare.

Nu-mi „acorda" mîna pe care ţi-am „cerut-o" oficial. Mă mulţumesc numai cu cea pe care mi-ai îngăduit să ţi-o mingii, în particular.

La înmormântarea iernii, toate ciorile croncăne muzică de dans.

Omul are, în mers, patru anotimpuri : primăvara, păşeşte ; vara, aleargă; toamna îşi măsoară paşii şi, iarna, şi-i tîrîie.

Cînd te-ntrebi „ce e sufletul ?" e inutil să mai şi afli.

Berzele vin logodite şi pleacă văduve.

Deşi „un temperament rece", te-a iubit totuşi eu căldura zăpezii care îşi adoră despotic ghioceii ce o vor ucide.

Cînd îţi surîd ochii unei femei, să ştii că te sărută în gînd.

Rîndunelele vin în frac şi pleacă în versuri.

Cînd ajungi „scriitor cu greutate", începi să scrii cu lipsă la cîntar.

Cred că cea mai reuşită carte de umor ar fi fost una scrisă de un prost, despre ceilalţi.

Cînd desenaţi o inimă, n-o „stilizaţi", că nu mai bate normal.

în primele ei zile, primăvara miroase a iarnă moartă. Şi, în toate celelalte, a viaţă veşnică.

— Bună dimineaţa, inima mea !

— Noapte bună, bătrînul meu proprietar !

Superstiţiosul : „Dacă aş fi fost Ludovic al treisprezecelea, n-aş fi mîncat niciodată singur, ca să ***nu*** fim treisprezece la masă".

Cine scrie „ermetic", gîndeşte încuiat.

Beţia de cuvinte se trage din poşircă de idei.

Scriitorule ! întîi la carte şi pe urmă la... cărţi.

Un bou a vrut să ajungă rege şi, pînă la urmă, a ajuns rasol de vacă.

Zgârcitul adună de toate ca să nu aibă de niciunele.

Şi dacă te-am iubit în tăcere, a fost numai fiindcă ai vorbit tu tot timpul.

Am rupt orice fel de relaţii cu inima. N-aş vrea însă ca şi ea să rupă relaţiile cu mine.

Rugina : plictiseala fierului.

Oamenii pot fi deopotrivă de săraci. Dar la fel de bogaţi niciodată.

Habotnicii cred că trăznetul cade pe biserici numai cînd vrea să se spovedească.

Nu m-am învârtit niciodată în viaţă, fiindcă n-am fost satelitul nimănui.

Decît să mănînc prost, prefer să nu mănînc bine.

Cînd zici „pantof" te gîndeşti la gambele unei femei. $î cînd zici „pantofi", la picioarele unui bărbat.

Crivăţul e celibatar şi Zefirul logodit.

Nu era frumoasă. Era mult mai mult decît atît. Nu era urîtă.

După prima zi petrecută la Veneţia, toată noaptea am visat caldarîm.

Criticii sînt lansaţi de scriitorii proşti.

Dragostea e în doi. Numai amorul poate fi şi propriu.

Jumătate din lume bîrfeşte. Şi cealaltă, ascultă,

în tinereţe, cele mai frumoase zile din viaţă sînt nopţile ei albe.

Gloria, cînd moare, nu face testament în favoarea nimănui.

în fiecare covrig cald, se încadrează una din găurile cu susan ale copilăriei.

Cerneala de tipar : sîngele albastru al scriitorului.

în duel, sabia, ca şi replica, trebuie să fie deopotrivă de binecrescute.

Primăvara, toţi ghioceii ies în recreaţie pe străzi.

Literatura inutilă e ca o căciulă purtată vara.

Primăvara, toate inimile nu mai sînt de vîrstă lor.

Cocorii sosesc matematic şi pleacă geometric.

Ia viaţa de piept. Nu ca s-o trânteşti, ci ca să-i auzi mai bine inima cum bate.

Am primit o scrisoare în care mi se făceau reproşuri aspre că „de ce mă dau aşa de rău la proşti ?" Scrisoarea era semnată „Un admirator".

Banii cei mai greu de cîştigat sînt cei pe care ai vrea să-i ai.

Ştii că în scrumul ţigării pe care ai fumat-o a ars şi un pic din dumneata ?

în dragoste, nimic nu vorbeşte mai discret şi mai „strigător la cer" decît o strîngere de mînă.

în „şcoala vieţii", toţi ochii elevilor trag la fit, primăvara.

„Crima perfectă" există numai în romanele poliţiste,

în ziua cînd îţi e teamă să priveşti înainte şi te uiţi numai înapoi, să ştii că ai îmbătrînit.

Blestemul uşurează numai gura dar, niciodată, inima.

— Ce-mi dai dacă ţi-aş spune că-mi placi şi că sint şi bogat ?

— Adresa, iubitule !

Dacă ţi-ai cunoaşte data precisă a morţii, te-ai sinucide cu o zi, două înainte.

Mănuşa camuflează afecţiunea sau dispreţul strângerii de mină.

Nimic nu m-a făcut să cred mai mult în mine, decît neîncrederea celorlalţi.

Cel mai tragic revolver este cel care comite o crimă din dragoste.

— Criminalul ăsta de şofer, era să mă calce şi să-mi ia viaţa. Viaţa ! Via-ţa mea ! Viaţa !

— Dar dumneata, de ce n-ai fost atent cînd ai trecut strada ?

— Fiindcă mă duceam acasă să mă sinucid.

Dacă parfumul e sufletul florilor, atunci lalelele n-au nici un pic de suflet. în schimb, sînt foarte bine îmbrăcate.

Fotografia pe care ţi-o cere iubita, la despărţire, e numai de... poză.

Mai ales cînd stă într-un picior, barza dovedeşte că e o persoană pe picioarele ei.

Primăvara, în fiecare brazdă este o inimă şi in fiecare sămînţă încolţeşte o nădejde.

Rugina : plictiseala fierului.

Primăvara, inimile tinerilor fac schimb de locuinţă. Se imută din piept în aer liber.

Dacă vrei să înţelegi tot ce vrea să-ţi spună cineva, aseultă-1, în primul rînd, cînd tace.

Cea dintîi iarbă verde : primele tulee pe obrazul pămîntului adolescent.

Caricatura transformă creionul în floretă.

Primăvara ciocârliile cîntă la piculină şi pămîntul, la tractor.

Pomii înfloriţi : miting de mirese în livezi.

Cînd stai cu miinile în sîn, ţi se rupe cămaşa pe tine din cauza efortului.

Cea mai mare revoluţie a pămîntului e primăvara lui.

Omul cu adevărat fericit este cel care nu ştie, niciodată, de œ>.

Cînd ies fluturii, florile bătrîne încep să umble cu vorbe despre cele tinere.

Măgarul îşi rage fericirea.

Florile de stil nu se găsesc de vînzare, dar se pun în comerţ.

Cei mai necruţători duşmani sînt prietenii cu care te-ai certat.

în capul proştilor bate vînt de primăvară şi iarnă.

Florile de seră sînt ca fetele bătrîne. între ele şi soare rămîne totdeauna un geam.

Tăcerea are logoree.

Cînid vrea să-ţi spună tot, femeia surîde în paranteză şi te priveşte cu puncte-puncte, în ochi.

Am fost fericit, cînd am auzit cucul cîntînd. Si dacă altcineva mi-ar fi spus că „mi-a cîntat cucui", l-aş fi plesnit peste gură.

Dacă lucrurile sînt clare, explicaţiile sînt inutile. Lumina zilei nu se apreciază în waţi.

Oaia judecă cu creierii munţilor.

Primăvara, cînd te gîndeşti la viscol, ţi se pare că ai fost prost îmbrăcat în timpul iernii.

Cînd bătrînii ies la iarbă verde, îi pasc amintirile.

Fundul mărilor e podul în care naufragiile îşi păstrează jucăriile stricate.

Dragostea va dura cît lumea, fiindcă nu ţine niciodată cît ea.

Cînd cerul e senin, parcă e duminică în văzduh.

Şi în timpul cutremurului parvenitul vrea să-şi aibă casa in epi-centru.

Una e să judeci uşor şi, alta, lejer.

Cînd se aprinde în discuţie, prostul face scurtcircuit.

Scriitorul care declară că scrie numai pentru el, ori minte, ori nu e nevoie s-o mai spună şi altora.

„Cine împarte tot, parte îşi face", chiar cînd nu e nimic de împărţit.

Cînd îmi spui cuvinte grele, ţipă-le cît vrei de tare. Dar cînd îmi spui o vorbă bună, prefer să mi-o spui numai în gînd.

Primăvara, toate pădurile cîntă la piculină şi toate păsărelele, din frunză.

Cînd ştii să înţelegi slăbiciunile altora, eşti mai puţin singur.

Or fi ghimpii satirici, dar n-au nici un pic de haz.

Oalu'i de brişcă trage la ham şi cel de şah, la M.A.T.

Mulţumeşte-te să vezi pînă unde se termină zarea. Numai de-aoolo înainte poţi să începi să. te şi gmdeşti.

X Dau toate cămările unei furnici pentru o romanţă c!ntata de un greiere rebegit, la fereastra ninsă.

Cind găina cade cloşcă, raţa iese la plimbare în oraş.

Cînd ai fost, o viaţă întreagă transatlantic — mai bine scufundă-te la ultima călătorie decît să ajungi şlep, pe urmă.

Nu mă lăsa să-ţi citesc dragostea în ochi. Nu-mi plac .romaneie poliţiste.

E adevărat că lumea s-a făcut cu două mîini. Dar nu ale lui Dumnezeu, ci ale omului.

Primăvara vine — la ţară — în „Traista ciobanului".

Bujorii : harterofilii florilor de primăvară. Dar ce muşchi suavi au!

Să nu te întrebi niciodată de ce te iubesc. S-ar putea să nu-mi dai dreptate.

Nu mă învăţa să vorbesc. lnvaţâ-mă să tac.

Criminalul cu cătuşele la mîini ar vrea sâ se apuce de tricotat.

Calule de circ, fii sincer! N-ai dorit niciodată să fi fost numai un simplu măgar ?

Admir aderenţa şarpelui la pămînt, dar detest zborul mustii spre înălţimi.

Cînd iei viaţa peste picior, îţi pune piedică.

Cred numai în ceea ce văd, în jumătate din ceea ce aud şi nimic din tot ce mi se spune la ureche.

La bătrîneţe cele mai frumoase nopţi sînt cele în care ai dormit bine.

Logica geloziei constă tocmai în lipsa ei de judecată.

Numai monştrii se nasc mari dintr^o dată.

Faţă de iubire „flirtul" e un fel de dragoste nepromulgată.

Pentru cei tineri, înţelepciunea bătrînilor e sălcie ca apa fîntînilor din care nu mai bea nimeni.

Ca să simţi din plin plăcerea generozităţii, dă tocmai atunci cînd mu-ţi cere nimeni.

Uneori, ţipătul nu e decît o şoaptă modestă a durerii adevărate.

Am stat de vorba, un ceas, cu cîinele meu. N-aş fi crezut niciodată că ştie să vorbească, art.it de bine, omeneşte.

în nopţile de mai, fiecare garoafă visează ori un tulpan de ţigancă, ori o ureche de recrut.

Zorelele au inventat pî'kiia de gramofon.

Singura pasăre care poartă ghete e cucul. Are ciuboţicile lui.

în nopţile de vară, florile îşi şterg ochii de rouă cu batiste de lună.

Cînd voi muri, să-mi puneţi la butonieră ultima mea floare de stil.

Adevăratul „limbaj al florilor" îl cunosc numai comisionarii care le duc la destinaţie.

Raţa să nu facă boboci de trandafiri, dar nici trandafirii ouă de raţă.

Toţi macii sînt opiomani. De aceea, dimineaţa, au cearcăne vinete sub ochi.

în lupta contra iernii, toamna îşi cheamă sub arme ultimele contingente de flori.

Cînd moare luna mai, toţi crinii de pe lume îşi aprind candelele de spermanţet parfumat, întru pomenirea ei.

Unii au „darul vorbirii" numai despre alţii.

în ziua victoriei, nu uita să-ţi aminteşti **şi** de înfrângerile anterioare.

Eu **n-am** spus că n-ai talent. Te-am întrebat numai **de ce scrii ?**

Cînd era mic, băiatul meu vrea să culce, noaptea, în **pătucul' lui, toate** vrăbiile **de pe stradă. Iar** el sâ doarmă **afară, sub** penele **numai** ale uneia dintre ele.

În curînd, „luna plină" va fi plină numai de vizitatori.

t N-am avut nici un duşman şi nici un prieten, mai mare decît pe mine însumi.

Ceasul e ca dicţionarul. Ca să vorbească corect, trebuie să se exprime în două limbi dintr-o dată.

Avarul adună în fiecare zi, ca să nu aibă în nici **una.**

Prima femeie trebuie dorită la timp, cunoscută la {•vreme şi uitată la momentul oportun.

Am primit o nouă scrisoare „dură" în care mi se reproşează că „mă dau la proşti" şi semnată, de data aceasta, „Un prost sincer" l Sincerele mele felicitări pentru sinceritate.

Civilizaţia nu stă pe loc decît în manualele de istorie.

Se spune despre multe femei că sînt mlădioase ca trestia. N-am auzit însă că se spune despre nici o trestie că e mlădioasă ca o femeie.

Catîrul: măgar rămas repetent la examenul de cal.

. **i** Au înflorit crinii ! Cum e posibil să mai moară ci-.rieva ?

în lupta pentru existenţă, nu există învinşi. Există numai laşi sau trîntori.

Toţi proştii sînt convinşi că-şi sînt superiori lor înşişi.

Cea mai mare bucurie din viaţă este aceea pe care o aştepţi.

Cînd vrei să spui „ceva", nu spune mai mult.

Adevărul circulă numai cu fruntea sus. Cînd şi-o pleacă, a trecut de partea adversă.

Dragostea începe cînd vrea ea şi se sfîrşeşte cind vor ei.

Prefer clocotul unei cascade, liniştii unei bălţi.

Diferenţa între cap şi craniu se numeşte viaţă.

Nu mă ţineţi de vorbă. Au înflorit teii.

De cînd n-am mai văzut un cal pe strada mea, cel care a trecut ieri — înhămat la un camion — mi s-a părut că e „din pachet".

Acoperişul : Veneţia pisicilor în călătorie de nunt:.

Adevăratul mincinos minte numai pentru plăcerea de a se auzi minţind.

„Memoriile" femeilor sînt cele mai documentate ne-adevăruri.

Tinere confrate, ca să mă depăşeşti, trebuie ori sâ zbori, ori să mă las în jos.

Ploaia : apă toarsă.

Păunul e singura pasăre care trăieşte de-a-ndaratelea. Începe de la coadă.

Decît să fii sărac cu duhul, mai bine să te lipseşti de „împărăţia cerurilor..."

Cea mai vie dorinţă a unui scriitor este să ajungă... epuizat.

Una e să te înclini şi alta să te încovoi.

Chibiţul se şterge la gură după ce bei tu. Şi bea ce ţi-a mai rămas în pahar, după ce te ştergi dumneata la gură.

Cînd fiara te muşcă, îţi face confidenţe.

O carte care îţi place, n-ar trebui să aibă sfîrşit.

Parfumurile sînt ca femeile. Chiar şi cele mai proaste, sînt, totuşi, parfumuri.

Cîinii mei au început să mă imite. întîi reflectează şi apoi latră pe cineva. Dar, de lins, nu ling pe nimeni.

Cu cît creşte numărul oamenilor inteligenţi, cu atît ies Ia lumină proşti mai mulţi.

Cînd eram copil visam să fac înconjurul lumii cu un transatlantic. Şi-acum la bătrîneţe, aş da orice să mai fac o dată turul grădinii pe trotinetă.

Am văzut un greiere într-un magazin de muzică. Probabil intrase să-şi cumpere sacîz.

Cînd te îngraşi de glorie, cununa de laur îţi rămîne pe virful capului.

Detaliile sînt vaste iar lucrurile importante, restrînse.

Totdeauna, vinul prost e mai bun la circiumă şi vinul bun e mai prost la restaurant.

— O ! Cît de frumoasă erai acum treizeci de ani.

— Oho ! Acuma să mă vezi.

N-am nici o dovadă. Dar aş putea să jur că, duminica, mările sînt plictisite.

Niciodată nu şi-a găsit ustensilele potrivite pentru scris. Versurile, le-a scris cu degetul înmuiat în chiseaua cu dulceaţă ; cînd a făcut polemică, scria cu tîrnăcopul, iar romanele şi le-a scris cu picioarele. Numai scrisorile de dragoste le-a scris cum trebuie ; adică, cu creion chimic.

Surîsul : hamac întins între colţurile gurii.

„încet, încet, departe ajungi". Mă rog ! Mai trebuie însă să ajungi şi la timp.

în furtună, toate fulgerele fac cu ochiul şi toate tunetele sînt în voce.

Aşa a fost el întotdeauna. Nu se urca pe scaun, dar sărea peste cal.

Sînt atît de plictisit, încît nici să mor n-am chef.

Dragostea, cu cît se lungeşte, cu atît se micşorează.

Nu mă interesează cîţi ani am. Mă interesează cîţi mai am.

Surdul aude numai ce se spune prin oraş.

N-am înţeles niciodată de ce procesele-verbale sînt scrise.

Cînd l-au întrebat, la vamă, dacă are ceva de declarat, a răspuns: „Nu!" Şi el era plin de vicii ascunse.

Laurii nu se veştejesc, chiar cînd gloria se usucă.

Cînd femeia spune despre dumneata : „Ca bărbat e un intelectual", retrage-ţi imediat ambasadorii.

Nu confundați capul gol cu capul descoperit.

Antichitatea e mereu plină de noutăți.

Cea mai rușinoasă fugă : cînd o iei la goană, fără să te alerge nimeni.

Ești mai generos cînd taci. Le faci altora economie de plictiseală.

în polemică nu mă amenința cu paloșul, că am stilou și riști.

Era suficient de deștept* ca să nu observe nimeni că **nu este.**

Dacă nu crezi în tine, dacă nu crezi în oameni, dacă nu crezi în realități, nu-ți mai rămîne decît să te cheme și Toma.

în viața lui a avut o singură idee ! în schimb, a fost fixă !

Și pe caniculă umbla cu paltonul pe el. Era un temperament rece !

Bornele kilometrice : aritmetica șoselelor.

S-a oprit. S-a uitat, lung și provocator, la mine, cu toți douăzeci de ani ai ei în ochi. Apoi s-a așezat pe bancă, lingă mine, mi-a luat brațul calmă și m-a întrebat : „De unde ați cumpărat bastonul ăsta ?"

Era atît ae lipsit de memorie, încît uita și ce nu știa.

Cînd ești un om sincer cu tine, ispășești și greșelile pe care era să Ie faci.

Pînă la urmă, l-au achitat datoriile.

Cînd respiră munții, după ploaie, văile fac băi de abur la domiciliu.

— Cîți bani ai în salbă, măicuță rucăreancă ?

— Păiii... dom'le dragă, întîi îi am p'ăștia de mi i-a dat buna mea, la nuntă ; p'ormă îi am p'ăștelanți, de mi i-a dat mămica cînd m-am măritat; iar p'ăștia mai micșorii, îi am de la omul meu, de-acum cincizeci de ani

cînd ne-am cununat. Că de, el era băiat sărac și eu fată fără zestre !

Cînd nu dai de pomană, nu spune cerșetorului să **se** ducă la muncă. Și cînd îi dai celui care ți-a muncit, nu-i spune niciodată că i-ai dat de pomană.

- Să nu-i ignorăm! pe cei oare au scris înaintea noastră. Roata din față a bicicletei merge numai fiindcă o împinge cea din spate.

Nu regret anii care au trecut. Regret numai pe cei care nu mi-au mai rămas.

„Muza" se mîngîie pe cosițe, nu se trage de păr.

Hamacul : vis împletit între două realități.

Diplomația : vorbe cu scrisori de acreditare.

Unei frumuseți aproximative, îi prefer o urîțenie perfectă.

Nu-ți plînge moartea. Asta e treaba altora,

Tot ce ți-am cerut, ca dovadă că mă iubești, a fost să taci acasă și sâ nu vorbești In lume.

Am văzut un cerb, în munte. Avea douăzeci de bărbați împletiți în coarne.

Disprețul e un compromis între silă și clemență.

'Nu mai țin minte, dragoste, unde te-am întîlnit. Dar îmi amintesc perfect că trebuia să te întîlnesc un'deva.

Una e să judeci ușor, și alta, lejer.

Cînd plouă, lanurile se spală pe ochi cu spicele suflecate.

Nu bateți copiii. E ca și cum ați strivi flori cu cureaua de la pantaloni.

Adevăratul, nod este cel pe care știi să-l faci ca să-l poți desface numai tu singur.

Nu e obligatoriu ca să fii om de cifre ca să-ți faci, exact, socotelile cu viața.

Cînd vor să „ucidă" pe cineva, criticii nu-și aleg arma. Numai ținta.

Sarica pe spinarea ciobanilor e ca istoria pe umerii neamului.

Zorile seamănă a apus de soare, dimineața.

Umoriştii adevărați nu-şi dau „duhul" nici după moarte.

Mai important este să ştie ceilalți ce crezi tu despre ei, decît să ştii tu ce cred ceilalți despre tine.

La sfîrşitul gloriei, te înouununi numai cu chelia ei.

Nu mă interesează în care margine de lume m-am născut, ci numai în care colț de țară.

Pămîntul după ploaie, e ca omul după o masă îmbelşugată. Ar trage un puişor de somn.

Sufletul nu se „dă" cînd mori, ci numai cînd iubeşti.

Istoria : viața romanțată a morții.

Cinicul dispreţuieşte de frică să nu admire şi urăşte de teamă să nu iubească.

Toți măgarii ajunşi la munte, se cred mai presus decît turma.

Romanțele nu se scriu, pe portative, cu note, ci cu fluturi.

Opinca țăranului a bătătorit istoria neamului.

Cîinele care muşcă pe la spate, latră după aia.

Munții visează proptiți în bîte de ciobani.

Cine n-a iubit în viață, a fost o eroare a creației.

Nemărginirea e o simplă succesiune de zări mărginite.

Omul, în viață, e ca dramaturgul în profesie. Nu-l opreşte nimeni să scrie şi tragedii.

Toamna toate ciorile sînt foarte amabile cu rîndunelele care pleacă.

Lacrimile sincere sînt amare, cele de ocazie sînt numai sărate.

Nu întreba drumul unde duce. Intreabă-te numai pe h'fciiie încotro ai plecat.

• Sînt unii care trăiesc din a se învîrti pe lingă roțile în funcțiune.

Prietenia se pecetluieşte cu mîinile şi dragostea cu - buzele.

Cînd ascultă o anecdotă, prostul rîde numai pînă la • poantă.

Era atît de frumoasă, încît mi-am pus ochelari negri . ca să n-o văd mai bine.

Cea mai veselă zi din viața unui pensionar, este cea ' în care, cînd sună deşteptătorul, îl bagă sub pernă şi se întoarce pe partea cealaltă.

Tăcerea e de aur, mai ales cînd aurul e strîns... pe tăcute.

Cînd e vorba să-şi justifice rostul pe lume, mulți fac față. Dar şi mai mulți fac fețe-fețe.

Numai egoiştii îşi închipuie că lumea se termină odată cu „orizontul" pe care îl văd ei.

Rînjetul e surîsul oamenilor care nu ştiu să rîdă.

Moartea vine singură şi pleacă cu... pompă.

Calitățile omului nu sînt decît foste defecte vindecate.

In nopțile de insomnie, gîndurile fac curat în cap.

Cînd începi să citeşti o carte pe care ți-ai dorif-o, în primul rind, îi mîngîi coperțile, tot aşa cum, in prima clipă, mîngîi mîinile iubitei aşteptată la întâlnire.

Mai uşor duci un sac cu plumb în spinare, decît o „vorbă grea" în inimă.

Viața nu e decît un intermediar între leagăn şi mormînt.

Cucul din pendulă e singura pasăre care nu moare cînd îi sună ceasul.

Nu ştiu dacă am mințit vreodată mai convins că spun adevărul, ca în clipa cînd fac această mărturisire.

Sînt două feluri de proşti : cei care nu ştiu şi cei care nu află,

Cînd se apropie toamna, încep să-ți burnițeze gîndurile din senin.

Trufaşul poartă coadă de păun în față.

Oînd o femeie îți spune că te iubeşte „sincer", fii elegant şi fă-te că n-ai auzit.

în război nu moare nimeni de moarte bună.

Una e să alergi şi, alta, s-o ieâ la fuigăi

De cînd omul a pus piciorul pe lună, cîinele meu nu mai latră la ea.

în fațetele unui diamant sclipesc memoriile pămîntului.

Du-mă oriunde vrei, gîndule ! Dar nu mă clinti din fotoliu.

Fiind atît de prețioasă, viața trebuie plătită scump.

Jucăriile stricate se ridică în pod şi se coboară în suflet.

Fumul țigării prelungeşte clipa în care îl trimiți în spațiu.

Una e sâ crezi şi alta e să fii credul.

De cînd copiii cred în mame, berzele au renunțat să-i mai aducă pe lume.

Am crezut în dragostea ta numai pînă în clipa cînd m-ai întrebat dacă te mai iubesc.

Ecoul repetă ce spui şi „ecourile", ce n-ai spus.

Sentimentele nobile nu sînt obligate să aibă şi blazon.

Cînd nu te-ajută capul, fă ceva măcar cu mîinile.

Toamna vine calicind din pom în pom.

Tu însuți nu ajungi, niciodată, prin alții.

Cea mai cumplită moarte este cea la care nu te gîndeşti. v

Era trist ca un butoi spart, într-o cramă părăsită.

Ieri a venit toamna. Magazinul de ghete de peste drum mirosea a galoşi noi.

îmi spunea un „deştept" : „Nu intru în mustării, fiindcă au furaje la intrare şi nu vreau să creadă proştii cine ştie ce despre mine."

Cînd eşti nenorocit, nu blestema viața : ia-i un interviu.

în lupta vieții, cea dinții raniță a omului se numeşte ghiozdan.

Ți-am dat gindurile. Mi le-ai încuroat. Ți-am dat visurile. Mi le-ai risipit. Ți-am dat inima. Mi-ai ucis-o. în schimb, mi-ai dat surîsul tău şi, deci, sîntem chit.

Toamna, florile mor în falset.

La vînătoare, a tras într-un urs şi l-a trăznit drept în frunte. Dar, din cauza pocnetului de armă, s^a deşteptat din somn si a căzut din pat.

Şi totuşi, doi chiori pot sta de vorbă, între patru ochi, fără nici un fel de inconvenient.

în tunelurile existenței, şi cel mai optimist dintra oameni vede negru înaintea ochilor.

La frontiera dintre vară şi toamnă, de o parte, vameşii sînt trandafirii defuncți şi, de cealaltă, frunze decedate.

Ți-am recitit scrisorile de dragoste de-acum treizeci de ani. Şi-abia acuma am observat cîte greşeli de gramatică ai putut să faci în ele.

Demnitatea se toarnă numai în beton armat.

Toamna, cînd încep vînătorile, mi-e dor de Mihail Sadoveanu.

Cînd ne strîngem o mînă, sincer, sîntem frați. Şi cînd ni le strîngem pe amîndouă, am ajuns prieteni.

Nu cunosc proşti. Dar îi remarc.

N-ai atîția bani nici să-mi plăteşti cuvintele şi nici ca să-mi cumperi tăcerea.

Cînd te doare sufletul, eşti îndrăgostit. Cînd te doare inima, cardiac.

Cela. £610 coîilri S

Toate anecdotele care încep cu „o ştii ?" îşi pierd jumătate din haz.

De cîte ori afli ce se petrece nou, în lume, îți dai seama că nimic nu ştiai pînă atunci.

Viața nu se priveşte pe gaura cheii. Se priveşte drept in ochi.

„Gura lumii" are totdeauna un dinte contra cuiva.

Fiecare frunză veştedă e un strop de toamnă şi fie-:are zi trecută e un pic de moarte.

Nu spune măgarului „urechiat" şi iepurelui „mâg::r* câ, în loc să-l flatezi pe fiecare, îi jigneşti pe amîndoi.

Ca să crezi în viață, trebuie să crezi, mai întîi, în om.

Cînd te apropii de sfîrşitul drumului, nu te gîndi cir ai umblat pînă atunci. Gîndeşte-te numai cît mai ai de mer^.

•Sint unii care mănîncă tocana *în* farfurii de aur, după cum sînt alții cave păstrează orchideele in oala de ?upd.

Marea eroare a prostului este cînd discută ca şl •.•uni n-ar fi.

în teatru nu există actori tineri sau batrîni. Există numai actori buni sau proşti.

Grădina zoologică : moartea civilă a animalelor sălbatice.

în dragoste, ia exemplu de la berze. Cînd îți iei zborul de plecare, nu mai privi înapoi.

Sînt trei feluri de peşti. Cei care se nasc, cei care se fac şi cei care se prefac.

Nu crede în sufletul care trăieşte fără timp, nici în trupul care trăieşte fără suflet. Şi unul şi altul, sînt minciuni sfruntate.

Păzeşte-te de rechinii pămîntului, nu de ai mărilor.

Omul care se întreabă ce e **viața,** trăieşte în afara ei.

Melancolia : tristețe nemăritată.

•ț: -*J* „Cînd voi muri, să-mi faceți şi mie autopsia, ca sâ J|;te*l-uce boală n-am avut !" a lăsat ou limbă de moarte un l^pohondrif.

H Criticii sînt ca jucătorii de cărți. Joacă numai după SR ^eum le vine cartea la mînă.

A*, • Decît să ai douăzeci de costume în dulap, mai bine ' sa a: unul singur, dar să ştii să-l porți.

6. Cînd gmdurile se transformă in idei, e schimb de sjŞ experiență. Şi cînd ideile se preschimbă în fapte, e schimb de locuință.

Rădăcinile pămîntului îl țin bine în gheare, ca să nu le scape din mînă.

Lacrimile plînse, răcoresc. Cele înghițite, ard.

Iubirea e ra lupta. Măreşte calitățile, dar şi defectele „obiectului" respectiv.

Cînd mă cerți, iubito, taci, te rog, numai pînă ai de gind să isprăveşti.

" Cînd îți alegi prietenii, gîndeşte-te la ciuperci.

•Cînd strada e plină de toamnă, inima o priveşte, goală, de la fereastră.

Vrabia nu visează mălai cînd îi e foame. Nunrii cînd e lirică.

Dacă vrei să-ți rămîn cu adevărat obligat, nu-mi face nici un serviciu.

Ultimele flori de tomană au ceva din melancolia fardată a curtezanelor ieşite la pensie.

Iubeşte omul ca pe tine însuți şi urăşte oamenii care nu sînt ca ei înşişi.

De cînd a dispărut poezia, s-au înmulțit poeții.

Mi-am botezat cocoşul Columb, pentru ouăle pe care mi le aduc corăbiile sale, dimineața.

Flacăra e ca dragostea. Luminează numai pînă se consumă.

Amintirile sînt ca mătăniile călugărilor. Cînd le înşiri pe degete, deşi toate sînt la fel, fiecare are legenda ei personală.

La nimeni, ca la femei, inima nu face parte mai precis din „aparatul circulator".

De cînd a început să presimtă zăpada, cîinele meu ciobănesc latră la frigider.

Mările nu accepta vapoarele, decît pină la un viitor naufragiu.

Pe strada mea, un cal înhămat la un camion cu mobilă a căzut şi a murit. Şi tot pe el l-a înjurat camionagiul de „mobila mă-sii".

Florile nu mor subit.

Medicina te ajută să mori încet, dar nu mai puțin sigur.

Găina ouă şi cocoşul bate din aripi. Iată raportul dintre creator şi critic.

Femeia nu ştie niciodată cît e de iubită. Află după aceea.

— Unde te duci gînduie ?

— Nu mă întreba unde mă duc. întreabâ-mă unde nu mă duc.

Te-ai întrebat vreodată cîte mîini au făcut pîinea pe care cu una singură o duci la gură ?

Am avut o singură amantă. Viața ! Şi-am trăit cu ea pe față.

Cînd vine iarna, oamenii închid uşile şi amintirile deschid ferestrele.

Un supărăcios îmi mărturisea : „Nu-mi pare rău cînd mă supăr, dar mor de necaz cînd îmi trece".

Admirabilă e mîna care ți se întinde cu inima în palmă.

Dragostea nu se defineşte. Se simte.

în fiecare toamnă, grădinile pun doliu la rever.

A vrut să fie tenor ; e răguşit. A vrut să fie înalt; c scurt. A vrut să aibă dinți frumoşi ; e ştirb. Şi, de ziua lui, a primit o telegramă : „La mulți ani cu «rezilierea» tuturor dorințelor".

Găina face ouă şi cocoşul moştenitori.

Cînd țl-e frig în inimă, degeaba stai la gura sobei.

Tristețea opreşte viața în loc.

Chiar dacă valeții dispar din teatru, „tava" totuşi rămîne.

Generozitatea e un fel de pomană cu mănuşi.

La plecare, cocorii sînt conduşi la aero-gară numai de gîndurile care rămîn lipite de cer.

Nu ştiu cînd te-am iubit mai muM : cînd te-am găsit, sau cînd te-am pierdut.

în artă sînt, deopotrivă, fulgere de o clipă şi lămpi care luminează etern.

Cînd începe sezonul de vînătoare, iepurii visează măsline şi rîmâtorii — iepuri.

Să nu uite tinerii că mustul se transformă in vin nou numai cu ajutorul butoaielor vechi.

Nimeni nu-țî spune adevărul mai pe față decît oglinda. Chiar cînd vorbeşte din spate.

Cînd te pleci în fața cuiva, te priveşte pe deasupra.

Florile presate nu mai au parfum. Numai amintiri.

Prefer o femeie care mă urăşte, uneia care mă ignorează.

Cînd iubeşti „platonic", patul dispare din inventarul dragostei. Ceea ce înseamnă că dormi de-a-n picioarelea.

Priviți ochii catirului cînd se uită ia un cal şi veți înțelege ce înseamnă melancolie !

Urletul cascadelor nu mă sperie. Numai calmul apelor liniştite îmi dă de gîndit.

Sărăcia e lucie şi, mizeria, cu lustru.

Iarna, cînd încep să cadă primii fulgi, bătrînii se gîndesc numai la ultimii.

Nu e obligatoriu ca poeţii contemporani să „plece" de la marii lor înaintaşi. Dar nu le-ar strica să le mai facă, din cînd în cînd, cîte o vizită.

Cînd dragostea se transformă în afecţiune, evenimentul se numeşte parastas.

într-o strîngere de mînă se poate spune mai mulr despre prietenie, decît într-o carte închinată eâ.

Mai bine autor „prăfuH", decît pulbere dramatică.

Una e cugetul şi alta „cugetarea".

Crizantemele fanate sînt ca marchizele bătrîne *de* pe vremuri. Numai peruca de ele.

Cine spune că dragostea e frumoasă numai la mansardă, n-a iubit niciodată la parter.

Cînd prostul face pe deşteptul, paită e piust îmbrăcat.

Cînd aştepţi prima zăpadă, clipele încep să ningă dinainte.

Caracterul : armura .personalităţii.

La' prima dragoste nu te gindeşti nici o clipă la ultima. Dar, la cea din urmă, te gîndeşti — tot timpul — numai la cea dintîi.

In fiecare jucărie pentru copii, cumperi şt un pic de copilărie pentru tine.

întotdeauna cinicul izbuteşte să fie ori mai cinic decît ar fi vrut, ori mai puţin cinic decît dorea...

E foarte uşor să macini cînd îţi vine apa Ia moară.

Rădăcinile pomului de iarnă îşi trag seva din inimile bătrînilor şi din ochii copiilor.

Pentru mine, „toată lumea" mea, ai fost tu. De aceea, cînd te-am pierdut, am rămas singur pe pâmînt.

Una e să judeci uşor şi alta lejer.

Anul nou te-nvecheşte.

Invidia vorbeşte cu buzele tivite.

Sînt ca pomul de iarnă. Cred în propriile mele artifjcii.

Toamna, gîndurile umblă cu guleiul ridicat.

Surisul tace şi rîsul izbucneşte.

Strasul nu se măsoară in carate.

Ciad îşi pune şubă, vîntul se numeşte crivăţ. Şi cînd iese *m* talie, se cheamă zefir.

Şi buruienile sînt bune dc ceva. Te învai.â să preferi florile.

Prostul nu mânîncă dovleac copt, de teamă să n-o ia lumea ca o aluzie.

înainte de a da o pjlmă, calculează cîte poţi rez!-ţa să primeşti îndărăt.

Z'ipada iţi ia „amprentele" la picioare.

Cînd te uiţi atent la cineva, înseamnă că ,,nu-l vezi bine". Şi cînd îl priveşti în treacăt, înseamnă că ai văzut demult cîte parale îi plăteşte pielea.

Cea mai bună ţigară de pe lume este cea pe care o aprinzi după ce „te-ai lăsat^de tutun".

Nî-meni nu ştie ce maniacă vrăbiile, iarna. Nici chiar ele.

Ţi s-a părut că mă iubeşti. De aceea, dragostea ta a trecut ca o părere.

Ideile înalte privesc, totdeauna, de sus.

Dragostea are două momente capitale. Cînd Începe şi cînd se termină. Restul e numai pseudonim.

Niciodată să nu te ridici pînă la înălţimea „loviturilor joase".

în dragoste, femeile n-au conversaţie. De aceea spun totul numai din ochi.

Tristeţea te strînge şi melancolia te împrăştie.

„Cea mai mare şansă din viaţa mea este că am avut de-a face numai cu deştepţi... De-aia m-am şi evidenţiat întotdeauna !" îmi spunea un prost.

1970

Unele femei sint ca podoabele pomului de iarnă. Prea strălucesc ostentativ, ca să fie veritabile.

Faîr-part-ul de înmormântare al anului vechi se r.umeşte răvaş de plăcintă.

in carnaval fiecare se costumează în ce crede el că ar fi trebuit, să fie.

Tradiţia e istoria savantă a lumii, scrisă de neştiutori de carte.

E mai bine s-aluneci cu piciorul, decit cu vorba.

Iarna, sania fără zurgălăi ar trebui să circule vara.

Toţi oamenii de zăpadă se topesc de dragul primăverii.

Cînd cumperi o jucărie unui copil, o alegi exact pe cea cu care ţi-ar plăcea ţie să te joci.

Cea mai tragică singurătate este aceea a omului care ajunge propriul său Moş Gerilâ.

Nu există nimic mai trist pe lume decît o pereche de ghete aşezate la sobă şi în care Moş Gerilă n-a pus nimic.

Satira adevărată e ca acul. înţeapă nu ,ca să împungă, ci ca să coasă.

De cînd ogorul literaturii e atît. de vast, i s-au înmulţit rimele. Şi, de cînd cerul ei a rămas atît de singur, nu i se mai văd vulturii.

Prostul cînd vrea să lumineze, face scurt circuit.

Două îndeletniciri recomandabile avalanşei de poeţi •„moderni" : pentru poete, tricotajul ; şi, pentru poeţi, traforajul.

Psihologul este asemeni speologilor. Coboară în bezne ca să le descifreze lumina.

Cea dintîi bucurie a copilului cînd îi dai o jucărie este s-o strice.

în literatură, de cind s-au înmulţit mîinile care scriu, g-au împuţinat braţele care muncesc.

Profesia de bază a impostorului este aceea de a nu avea nici una.

Dragostea vine nepoftită şi pleacă neanunţată.

„Primăvara" florilor de iarnă nu e decît un simplu pseudonim.

Pe ulicioarele dragostei, inimile bat mai tare decît pe străzile ei.

Iarna fără zăpadă e ca ambasadorul fără scrisori de acreditare.

„Marile dureri" nu sînt mute. Nu se înscriu însă la cuvînt.

Artistul adevărat intră in grădina artei prin poarta din faţă, nu sărind peste gardurile ei.

Prima dragoste a fetelor de la ţară stă întotdeauna la cumpănă. A fintînii insă.

Memoria cea mai tiranică este aceea care îţi aminteşte, în fiecare zi, ce era să spui toată viaţa.

Cind tac, e numai vacarm in mine.

Unii poartă pălărie pe cap şi alţii, cap sub pălărie.

Dacă aş şti exact momentul cînd „vine moartea să mă ia", m-aş sinucide cu o clipă înainte, numai în necazul ei.

Forța pădurilor este că, în iernile care le pustiesc, în loc să-şi jelească frunzele moarte, plămădesc altele, pentru primăveri viitoare.

O literatură nu trăieşte prin cei ce scriu, ci prin ceea ce scriu.

Rimele nu se văd din avion.

Nas are toată lumea. „Fler", numai unii.

în nopţile de iarnă, fiecare lup la pîndâ are — în ochi — stele verzi de foame.

Marea mea greşeală — spunea o cochetă — a fost că m-am luat după el, în loc să-l las să se țină după mine.

Marea abilitate a unora este că-i duc alții pe umeri, pînă ajung pe picioarele lor.

A nins toată noaptea. Şi de dimineață, toate grădinile erau pline de îngeri înghețați.

Iubesc măgarii, dar fără pseudonim.

Viața, ca şi cartea ; *oarecare text,* între două coperte.

Nu-mi plac iernile în care plouă şi nici primaverile în care ninge. E ca şi cum ai umbla vara cu şubâ şi iarna, în inexprimabili.

O ! Cîtă iarnă poate să încapă numai în cițiva fulgi de zăpadă. Cu condiția însă, să fie cei dîntîi.

Surîsul femeii iubite îți mîngîie buzele, dar nu ți le sărută.

Iubesc toți copiii de pe lume. Şi, al meu mă iubeşte pentru toți.

Iarna n-aş vrea să fiu fiară în pădure. Dar, nici, vara, floare în grădină.

Femeilor le săruți mîna. Şi bărbaților, le-o pupi.

Iarna, Crivățul bate în ferestre ca bărbatul beat, noaptea, în geamul ibovnicii.

Trecutul : ierbarul amintirilor presate ş: insectarul regretelor păstrate în spirt.

Oamenii sînt ca apele. Admir pe cele care curg şi dispreţuiesc pe cele stătătoare.

La bâtrînețe, nu mai socoteşti anii. Numeri numai clipele.

La bâtrînețe, nu priviți fotografiile femeilor pe care le-ati iubit, dacă nu vreți să fiți ineleganți cu ele.

Să iubim tinerii cel puțin ca pe oglinzile copilăriei în care ne-am privit si noi, bătrînii, cînd eram de vîrstă lor.

Curajul n-are nici o legătură cu obrăznicia, după cum .i-are nici piedica cu pasul înainte.

Dacă vreți să „salvați" teatrul contemporan, împuşcați — imediat — pe toți autorii dramatici şi decorați plutonul de execuție : regizori, scenografi si critici.

Toate oile au „ştofă" în ele. Dar nu toate ştofele au lină în „țesăturile" dumnealor.

Cel mai nereuşit tablou „clar" înseamnă mult mai mult decît cel mai izbutit tablou ininteligibil.

Xu e destul să fii doar tînăr, ca să poți conjuga verbul „a trăi", numai la timpul viitor.

Una c să scrii o carte şi cu totul alta să scrii numai despre ea.

Nu scrieți femeilor. Preferă să le descrieți.

Să nu crezi că dacă zbieri în scris, se aude mai bine re-ai fi avut sa spui.

Ca să crezi în alții, trebuie să ai, mai întîi, încredere în tine.

întunericul din cap nu se luminează cu lanterna de buzunar.

Nu-mi plac iernile cu mini-zăpadă. Sînt indecente.

Cînd ți-e dor de cineva, închide ochii dacă vrei sa-] si vezi.

Mările îngheață la margini, aşa cum, omului, iarna, îi îngheață numai degetele.

Progresul ştiinței distruge poezia necunoaşterii.

Nu sfîşiați „bătrînii" cu colții tinereții. E cum ați muşca din armuri eu dinți de lapte.

Şi soarele are pete. Dar, oricît, acelea sînt pete în soare.

Moina : Zăpada care trage chiulul la slujbă.

Nu demola pînă nu înveți, mai întîi, să clădeşti.

Invidia oboseşte într-atît, încît nu mai poți face nimic pe cont propriu.

„Undeva", ori nu duce nicăieri, ori duce într-un loc absolut precis.

Prima sărutare, sau îți opreşte inima, sau o face să bată cît două.

Amintirile : zale de lanț, numărate de-a-ndăratelea,

Dragostea nu cunoaşte virstă. Poți să iubeşti deopotrivă şi la şaptesprezece şi la şaizeci de ani. Deopotrivă, dar nu la fel.

Zilele de trecere de la un anotimp la altul au ceva de convalescente pe figură.

Nu există iubire mai mare decît tea pe care o aştepți.

Toți pinguinii, cînd sînt filmați, merg cu mîinile la spate.

Cînd tai păduri seculare, nu te sinchiseşti de rumeguşul care se adună din foştii copaci.

Ca să cunoşti lumea ou adevărat, trebuie să-i calci pămintul, nu s-o vizitezi pe cărți poştale ilustrate.

în felul meu, şi eu am fost o „ghicitoare", de vreme ce, toată viața am trăit din cărți.

De cîte ori ninge, mă întreb dacă fulgii de zăpadă se fac din acidboric, sau acidboricul din fulgi de zăpadă.

Uneori e mai uşor să dai orice, în afară de mînă.

Norocul există numai pentru cine are.

Rar am văzut un pomanagiu mai mare. Toată viața a dat de pomană.

Cine a fost mai tare ? Toți care m-au înjurat, c viață întreagă sau, eu singur, care n-am răspuns nimănui, niciodată ?

Cea mai frumoasă viață este aceea pe care ai fi vrut s-o trăieşti.

Lapovița : zăpadă ieşită din casă în manta de ploaie.

De ce te uiți Ia mine, iubito, tocmai cînd eu nu vreau să te privesc ?

S-a ridicat în artă, pînă la decadență.

Femeia vorbeşte cu ochii şi ascultă cu zîmbetul.

Cînd te uiți în ochii iubitei acasă şi nu îți spun nimic, înseamnă că sînt plecați în oraş.

Nu imve frică decît de laşi.

„Norocul orb" vede numai pe alții.

Chelul n-are nevoie de tichie de mărgăritar. Se mulțumeşte şi cu o simplă perucă.

Măcelarii trăiesc, o viață întreagă, pe muchie de cuțit.

Nu pun rămăşag decît atunci cînd nu sînt sigur că îl cîştig. Altminteri, aş comite un furt.

Şi stincile se prăbuşesc cind sînt minate de propriile lor fisuri.

Cele trei mari etape ale iubirii : presentimentul, sentimentul şi resentimentul.

Omul cinstit ți se uită în curte peste gard. Răufăcătorul printre uluci.

Moartea : plecare cu destinație precisă, dar necunoscută.

Dacă vrei să pari preocupat, nu te gîndi la nimic.

Ploile sînt ca sentimentele : unele te stropesc, altele te udă şi altele te pătrund pînă la oase.

Ştirbului nu-i clănţăne niciodată dinţii de frică.

Frumuseţea femeii este o simplă chestiune de optică a bărbatului.

Păianjenul îşi cîştigă pîinea din propria lui substanţă.

Nici cel mai clarvăzător dintre oameni nu poate prevedea cit de sus sau de jos poate să ajungă.

Cînd mi-ai spus că „poate" mă iubeşti, am crezut că mă iubeai ; cînd mi-ai afirmat că „mă iubeşti", mi-am Închipuit că mă adori. Şi cînd mi-ai spus că mă „adori", am fost convins că totul s-a sfîrşit între noi.

Nu vă jucaţi cu vorbele, dacă nu cunoaşteţi regula jocului.

Prostul cu cît sună mai a gol, cu atît e mai plin... de el.

Una e să ţi se facă semn „cu ochiul" şi cu totul alta „din ochi".

O, cîtă primăvară poate încăpea sub aripile celei dintîi rîndunici care soseşte !

Urmăreşte-i pas cu pas pe ceilalţi şi ţine-te, cu prudenţă, după tine.

Pelinul de mai se bea... amarnic.

Iubita nu se aşteaptă în pijama şi nici, primăvara, în şoşoni.

Ludovic al XVI-lea şi-a pierdut capul înainte de inventarea ghilotinei. Tinere confrate, nu lua exemplu de la el, mai ales dacă ţi se pare că ai şi ajuns „rege".

Nu spargeţi vechile statui fiindcă, de pe urma voastră, nu vor rămîne decît socluri.

Nu confundaţi curajul cu îndrăzneala şi nici obrăznicia cu ironia.

în fiecare primăvară a lumii, tot rădăcinile au cuvîntul. Eh, dar asta tinerele vlăstare ale artei n-au aflat-o încă !

Mai tare ca dragostea, nu e decît schimbarea,

PIînsul : cele mai solide sentimente lichide.

Nu depăşiţi viteza vieţii. Trece destul de repede şj aşa.

înţelege, pesimistule — odată pentru totdeauna — că te-ai născut ca să trăieşti, nu ca să mori.

Femeia trebuie să se dea, nu să se ofere.

Adevăratul actor, nu „face" pe cine joacă, ci „este" cel pe care îl reprezintă.

Nici o lupă de pe lume nu e în stare să mai mărească anumite defecte.

Talentul e o „meserie" cu care te naşti. Nu una pe care ai de gînd s-o înveţi după aceea.

Cea mai eroică armă a „zgomotoşilor" în artă e „conspiraţia tăcerii".

Numai greierii au făcut furnicile celebre.

Nu impostorii contează ca profesionişti, ci impostura însăşi, ca profesie.

Nu rîdeţi de proşti, fiindcă îşi închipuie că au umor.

si;

Adevărata linişte nu' ţi-o dă niciodată tăcerea lumii pămintului, ci numai calmul inimii tale.

Apa trece, pietrele rămîn. însă numai cele cu greutate.

Prima mîngîiere a mîinii iubite opreşte timpul în loc. Celelalte îl fac să zboare.

Pentru o privire ostilă, dar sinceră, le dau pe toate celelalte amabile dar mincinoase.

Nu rîde de cei slabi. Rîzi de cei tari, dacă îţi dă mina.

Furtunile violente distrug. Ploile liniştite rodesc.

Cele mai clare lucruri ies la lumină cînd te gîndeşti la ele, în întuneric.

în copilărie am avut un măgăruş care avea toate motivele să fie fericit. îngrijire, hrana cea mai bună şi mîngîierile cele mai afectuoase. Şi totuşi, cînd simţea nevoia să cînte de fericire, zbiera ca oricare măgar năpăstuit de soartă.

Vai de vecinii care locuiesc lingă o femeie cu răspintie la gură.

Singurul om pe care l-am înşelat în viaţă, am fost eu î O, dar cît de mult mi-a plăcut!

După o viaţă întreagă de cercetări, ilustrul matematician a izbutit să calculeze, la milimetru, suprafaţa neantului, stabilind că este egală cu zero.

Cînd rămîne omul „de căruţă", la drum, ar da şi el, ca regele Angliei, „un regat pentru un cal". Şi s-ar ţine de cuvînt tot ca regele Angliei.

Nesimţitorii n-au dureri.

Poţi să fii, deopotrivă, laş sub armură, după cum poţi să fii brav în cămaşă şi cu mînecile suflecate.

Cînd pui briceagul să taie lemne din pădure, comiţi delictul de deturnare de minori.

Mai mare decît cele şapte păcate capitale este un ai optulea : îngăduinţa, care le tolerează pe toate celelalte.

Crima cu premeditare se comite înainte de a fi să-, vîrşită.

Bivolul : bou negru de necaz că nu a ajuns taur.

Indiferent dacă i-ai tras cuiva o palmă sau zece, cînd îţi povesteşti isprava tot „două perechi de palme" spui că i-ai tras.

De cîte ori un cerşetor îi cere de pomană, zgîrcitul şi-a uitat portofelul acasă.

Cînd vine la prisacă, ursul ştie că pleacă plin de înţepături dar şi doldora de miere.

Cred numai în moarte. în rest, am fost ateu.

Cînd tac, e numai vacarm în mine.

Protestează, dar nu cîrti.

Primăvara vine în aplauzele rîndunelelor.

Marea, sinceră cu ea însăşi, nu-şi iubeşte litoralul.

Cînd lupul îşi schimbă părul, năpîrleşte de foame.

Nu puteţi fi egali niciodată. Dumneata ai parvenit şi el a ajuns.

Cînd te doare inima de dragoste, arată-te la o „ghicitoare", nu la un cardiolog.

Ehe ! Dacă tată-său ar fi fost „leu" în trecut, făcea şi fiu-său măcar două parale, în prezent.

Grandomania nu măreşte. Umflă !

Tinere ! în gramatica creaţiei artistice, cînd eşti „prezent indicativ", pentru „viitor" - ca să nu rămîi „imperfect" — învaţă, în primul rînd, „perfectul trecut".

Tristeţea : melancolie cu şubă.

La o sindrofie de proşti, numai cucul din pendulă ştie ce vorbeşte.

Cînd treci pe lîngă un cocoşat, nu îţi înălţa .umerii,

Nici o victorie de pe lume nu egalează triumful primului sărut cucerit.

în ziua înmormîntării, chiar cei mai mari ticăloşi au fost „băieţi buni" după părerea asistenţei.

Ştia că nu l-a iubit niciodată. Dar nici el nu s-a lăsat mai prejos. A iubit-o întotdeauna ca să-i facă în necaz.

„Şi ce dacă ai creat o operă de artă ? Cel mai greu lucru este să scrii despre ea !".

Nu te întreba niciodată unde o să ajungi, în viată, pînă ia urmă. Ştie toată lumea.

Aminteşte-ţi numai ce vrei. Restul, nu-l ţine minte.

Omul fără inimă are cea mai mare circulaţie în viaţă.

La telefon e mai înţelept să asculţi tot ce zici, decît sâ auzi tot ceea ce ţi se spune.

Totdeauna cerul şi pămîntul au fost chit, la socoteli. Cum umblă unul cu capul în nori, cum îi ia locul, pe pămînt, altul picat din cer.

Mîna care lucrează fără cap preţuieşte tot atît cît şi capul care moţăie, în mîini.

Cdn. **3610 i'oala** *:<i*

Sînt unii cărora le urlă urechile de atîta linişte.

Cînd lupul ajunge cioban la oi, le păzeşte de urşi.

Primele ploi de primăvară sînt nedecise. Ezită între burniţă şi potop.

Prima sărutare miroase ori a primăvară, ori a pastă de dinţi.

Ai fost atîta de frumoasă, încît eu — în locul dumitale — mi-aş distruge, imediat, albumul cu fotografii din tinereţe.

Unii critici scriu prea mult pentru nici unii. în schimb, alţii nu scriu nimic despre unii.

Cînd n-ai nimic, ai da tot. Chiar şi un supliment.

Trecutul nu se povesteşte. Se evocă.

Cine iubeşte banii, e un veşnic îndrăgostit.

„Vorba lungă, sărăcia omului". Asta nu înseamnă eâ toţi muţii sînt bogaţi.

Totdeauna bolnavul se simte mai bine după ce pleacă doctorul. Şi. în orice caz, dacă nu mai bine, cel puţin mai... uşurat.

Şi cînd stă într-un picior, barza e tot pe picioarele ei.

Prudenţa e un compromis între laşitate şi curaj.

C.2.1 mai nătăgâduită dovadă că sufletul există, este că U-l dai, atunci cînd mori.

Epitaful : cartea de vizită cu care te prezinţi la porţile eternităţii.

Creierul prostului face armata la partea sedentară.

Preferă să mă calci pe picior, decît să mă calci pe coadă.

Plumbul brut seamănă leit cu platina. Dar, după ce îl topeşti, din el se fac ţevi şi, din ea, bijuterii.

Toţi savanţii lumii care s-au întrebat ce e viaţa, au murit în timpul cercetărilor.

Nu da cu piatra, cînd o ai numai tu în mînă.

în viaţă nu te încurcă drumurile, ci răspîntiile.

Ochii boului care trage la jug nu plîng niciodată. Dar sînt umezi întotdeauna.

Cea mai eficientă armă, în politică, este una albă — diplomaţia.

Din dragoste, n-aş fi putut s-o omor niciodată, domnilor judecători. Am ucis-o numai din pasiune.

Primăvara, cînd înfloresc pomii pe lume, e miting de îngeri pe pămînt.

Moliile nu iubesc decît oamenii dezbrăcaţi.

Pamfletul nu se scrie cu ghioga. Dar loveşte ca ea.

Igliţa face dantele şi undreaua, saltele.

Moartea, ca să trăiască, respiră prin „ultima suflare" a tuturor.

Cine aruncă cutii goale de tinichea în „poienele .narciselor", trebuie condamnat la conserve pe viaţă.

Cînd te urmăreşte cineva, dezarmează-1. Adică lasă-1 să treacă înainte.

Avarul îşi urăşte banii fiindcă — întotdeauna — i se par prea puţini.

După ce ţi-ai adormit copilul în leagăn, nu uita — cînd pleci „dincolo" — să-ţi iei inima de sub puişorul lui de pernă.

Cînd dai piept cu viaţa nu întrebuinţa pieptul altuia.

Dacă ştii precis că moartea te învinge pînă la urmă, biruieşte, cel puţin, viaţa.

Prostul tace numai cînd vrea să-1 creadă lumea că cugetă.

Despărţirea, în dragoste, doare mai puţin decît prima întîlnire la care „ea" n-a venit.

între idee şi cuvînt, gestul e un misit abil care pledează — elocvent — cauza ambelor părţi.

Aripile poetului nu se rup niciodată. Ori i se smulg, ori se închid singure.

Cea mai scumpă bijuterie a omului e mîna lui de aur.

Melancolia : tristețe legănată în propriul său hamac.

„Marile dureri sînt mute". Da ! Dar numai pentru cei care nu le aud tăcerile.

Calendarul moare cu zile.

Nimic mai paradoxal decît modesta trufie a bujorilor între flori.

Pentru bătrîni, teii înfloriți au miros de ceai.

Cel mai bogat cuvînt este „tot". Şi cel mai sărac, „nimic".

Marile cataclisme ale pămîntului scot la lumină din ruine uriaşele inimi ale oamenilor.

Cînd înfloresc crinii, se umplu grădinile de mirese.

Dragostea nu se naşte niciodată „provizorie". Dar este, întotdeauna.

Cînd nu socoteşti averea altuia, eşti mult mai puțin sărac.

Cerbului nu-i pune coarnele căprioara.

Calul de curse, cravaşat la potou, măreşte viteza numai ca să scape mai repede de jignire.

Pesimistul toată viața poartă doliu, după eL însuşi.

Respect lacrimile altora, dar nu cred decit în ale mele.

„Taina nunții" este cei mai cunoscut secret de pe lume.

La prima întîlnire inima lui bate de parcă ar avea două. Şi a ei tace, de parcă n-ar avea nici una.

îmi place liniştea mare. Dar „marea linişte" nu.

Cînd nu faci nimic, îți complici, total, existența.

Un catarg frînt in furtună e frate bun cu un ostaş căzut la datorie.

Anonima se scrie cu mîinile în şolduri.

Parfumul fiorilor se miroase cu sufletul, nasul nefiind decît un simplu intrus în problemă.

Cînd m-ai lovit pe la spate, nu uita că nu eram de față.

„Oamenilor mari" ai lumii nu li se anulează — după moarte — buletinele de identitate.

Cînd primăvara. pleacă, zefirul intră în concediu de odihnă, ca să-şi scrie memoriile.

Trăiți-vă din plin prima tinerețe. A doua există şi ea, e-adevărat. Dar nu cine ştie ce !

Opera capitală a scriitorului este aceea pe care crede că o va scrie într-o zi.

Cînd înfloreşte „regina nopții" încetez de a mai fi antidinastic.

Urăsc noaptea. în schimb, am iubit „nopțile".

Marea abilitate a surîsului Giocondei este că se adresează nimănui şi tuturor.

Lupul îşi cunoaşte valoarea urletului, dar privighetoarea habar n-are de vocea ei.

Cel mai absurd asasinat e să ucizi o floare în plin parfum, pe motivul c-o omori din dragoste.

Pădurile care vor să-şi păstreze misterul, nu trebuie să aibă poteci.

Sînt şi uşi care ți se deschid ca să fii poftit să ieşi afară.

Cred că te-ai născut femeie dintr-o eroare. Ar fi trebuit să fii parfum.

în general, proştii sînt frumoşi. Dar prostia nu e.

Talerul cu două fețe n-are obraz.

„Totul sau nimic" este lozinca celor care nu ştiu exact ce vor.

Amabilitatea adevărată trebuie să fie, în primul rînd, o chestiune de caracter şi apoi una de educaţie.

Măgarul ambiţios se încăpăţînează numai ca să-I creadă lumea catir.

Cea mai comună trăsătură între femeie şi pisică e gheara.

Plictiseala lungeşte ziua şi scurtează viaţa.

Nu rivnesc să am îndrăzneala omului cumsecade, dar nici cumsecădenLa îndrăzneţului.

La bătrîneţe, mulţumeşte-te ca viaţa să-ţi mai dea măcar „bună ziua" în fiecare dimineaţă.

Depinde numai de om pentru ca-mr-o singură existenţă să trăiască mai multe vieţi.

Cînd n-ai nici o dorinţă, nu-ţi lipseşte nimic.

Frica e onestă. Laşitatea necinstită.

Dacă „drumul vieţii" e atît de scurt, nu-i parcurge, tinere, cu paşi prea mari, fiindcă o bă ajungi, prea repede, la capăt.

Nu există conversaţie mai amplă decît aceea dintre două inimi care se iubesc şi tac alăturate.

De cînd primul om a pus piciorul în Lună, toţi poeţii Pămîntului au arborat stilourile in berna.

Nu încerca să descifrezi „misterul vieţii". Mullumeşte-te cu ceea ce îţi spune singură, de la obraz.

„Misterul morţii" ? Secretul lui Polichinelle !

Cred, permanent. în om. în oameni, numai cîteodată.

Nici c tristeţe nu poate egala melancolia unei flori care se fanează şi surîsul unui bătrîn care se stinge.

De ce majoritatea florilor o fi de genul feminin ?

Prostul n-are nevoie de concediu de odihnă.

Fluierul ciobanului are găurile fluierului arse de dor.

Fiindcă e mai înalt, măgarul se crede mal presus decît oile.

Normal nu este să ai talent. Şi tot ceea cc nu e normal, e maladie. Talentul. însă, e o maladie care nu se ia decit atunci cînd se fură.

Cînd priveşti viaţa de la fereastră, reflectezi. Şi, cînd o priveşti din balcon, cleveteşti.

Pe terasa mea s-au luat la ceartă o „crăiţă" cu o „cîrciumăreasâ", pînă a intervenit „gura-leului" şi le-a redus pe arnîndouă la tăcerea propriului lor parfum.

Afară de pe cine ştiu eu, n-am mai iubit aşa decît florile.

Creţurile de pe fruntea gînditorului nu sînt decit idei încruntate.

Vasta linişte a mărilor calme nu e decît momeala perfidă a furtunilor care se pregătesc în adincuri. Aceasta ar putea fi, eventua!, o definiţie a dragostei.

Cucul nu-şi recunoaşte, public, puii, fiindcă nu-i cunoaşte personal.

MuUumeşte-te, tinere confrate, mai intîi sâ mâ ajungi şi, pe urmă, încearcă să mă depăşeşti.

Cînd peştele e gură-cască, din lac ajunge în tigaie.

Cîtă omenire pe pămînt, pentru o singură viaţă pe lume.

în fond. bâtrîneţea e adevărata fio «re a vîrstei.

Cînd bate crivăţul afară, zefirii îi scot limba la fereastră.

La plajă, dacă nu te uiţi la o femeie frumoasă eşti indecent.

Spunea un bătrîn : — Mai da-mi dumneata un an de viaţă şi-ţi dau, în schimb, pe toţi cei pe care îi am.

Lavanda nu miroase a ţigănci.

Dorul nu are accidente pe parcurs.

Ultima dragoste, cîntecul de lebădă al inimii cărunte.

Toată viaţa a dorit să aibă o coastă în plus. Dar să fie de Azur.

„Nu vindeți castraveți la grădinar". Cumpărați !

Cînd priveşti apa unui rîu adînc, cugeti la ceva fără sâ-ți alegi subiectul.

Să ierți o greşeală, nu e o crimă împotriva nimănui. Dar sâ scuzi o crimă, e o greşeală împotriva tuturor.

Pe munte, în amurg, urşii mormăie serenade tufelor de zmeură.

Iarna, lupii urlă dietetic.

La stînă, cînd mi-a strîns ciobanul mîna, parcă mi-a crescut şi o sarică în spinare.

Vara, cînd lipsesc de-acasă, cîinele meu latră liric la lună fiind convins că — oriunde m-aş afla — e un pic din mine şi în ea.

în dragoste, bărbatul e „sclavul iubirii". Şi femeia, „tiranul" ei. Asta însă cînd el e mai puțin decît bărbat şi, ea, mult mai mult decît femeie.

Cînd nu te văd, eşti aşa cum te ştiu. Şi cînd te întîlnesc, nu eşti niciodată aşa cum te ştiam.

Am văzut un prost deştept. Unul care era de aceeaşi părere cu toți care luau parte la discuție.

Cînd îți strînge mîna, avarul te rîcîie în palmă.

Ziua este, de profesie, trecătoare.

Astăzi, nu vreau să mor. Sînt prea plictisit ca să pot face ceva.

Ultima lampă de câpătîi e tot lumînarea.

Timpul nu-şi pierde vremea.

Cred că cea mai reuşită carte de umor ar fi una scrisă de un prost, despre ceilalți.

Un bou a vrut să ajungă rege şi pînă Ia urmă, a ajuns rasol de vacă.

Nu era frumoasă. Era mult mai mult decît atît. Nu era urîtă.

Cei mai necruțători duşmani sînt prietenii cu care te-ai certat.

Cînd se aprinde în discuție, prostul face scurt circuit.

Examenul cel mai greu de trecut, de pe lume, este acela de om.

Misterul florilor se numeşte parfum.

Berbecul e războinic ; oaia casnică. Şi mielul la tavă.

;< Deştepții caută şi proştii găsesc.

Decît şapte inimi în piept de aramă, mai bine una Sh piept sănătos.

Pe vremuri, apele de munte se exprimau prin păstrăvi. Astăzi vorbesc prin hidrocentrale.

Cum poate să încapă un cer întreg, numai în doi Ochişori de fetiță ?

La bătrînețe nu mai ai timp de pierdut. Numai de dîştigat.

în fața catargelor îşi încleştează muşchii amintirea munților pe care au crescut.

La Rucăr, toate sărutările fetelor au gust de zmeirră.

Trăieşti ca să mai afli cîte ceva printre cele două ftSeştiuturi.

Era scăpărător de prost.

* Atunci să nu cred în mine, numai cu condiția să pot crede în toți ceilalți.

•' Pentru o femeie, e mult mai uşor să se obişnuiască eu urîțenia ei decît cu frumusețea altora.

Calul de țară nu aleargă niciodată ; merge întotdeauna.

La izvoarele de munte aerul miroase a căprioare.

Cînd tună şi fulgeră, cerul are neplăceri familiale.

Nu ştiu în care epocă s-a născut omul. Dar tu, iubito, ştiu sigur că te-aî născut în epoca de piatră.

ti-

Ieri am prins o veveriță şi toți copiii satului au făcut coadă la ea.

în modestia ei, şi cînd paşte pe munte, oaia nu se crede mai presus decît celelalte colege din şeptel.

Forța unei națiuni stă în brațele ei de muncă.

Marile aniversări istorice ale unui popor sint decorații prinse pe pieptul lui.

Victoria se cucerește și Pacea se apără.

Poți face pictură nouă și cu pensule vechi, dacă mai sînt bune.

In drapelul unei națiuni flutură sufletul colectiv ,3| neamului.

Omul nou trebuie să cunoască imperfectul trecutului pentru a învăța perfectul viitorului.

Și la cinematograf, cînd „vizitez" o țară străină, pînă la urmă mi se face dor de acasă.

La marile sărbători naționale, în pasul fiecărui pionier defilează — laolaltă — cetățeanul-ostaș și orașul cetățean de mîine.

Pe altarul patriei se „oficiază" în salopetă.

Admit să nu cred în mine, numai cu condiția să pot crede în toți ceilalți.

Ciocîrlia : iată o cîntăreață care ia numai note d? sus.

Cea mai mare ambiție a minzului este sâ-I ia iunie-, drept cal.

Capitalele turbură, totdeauna, fetele și riunie cau vin din provincie.

Ultima clipă de viață trecută e cea dinții de „viață viitoare".

Leneșul muncește din greu, ca să nu facă nimic.

Spuma valurilor : dantelă lucrată Ia trident.

Viața își dovedește vitalitatea prin morții ei.

Am văzut un urs cu coadă de vulpe. Era desenat de un copilaș care vroia să facă un cal.

Nisipul : litiaza mărilor.

Nu mă ține de vorbă. Răsare luna !

Egoistul începe de la el și se termină de unde a plecat.

Cine a știut să trăiască nu știe să moară.

De multe ori modestia nu e decît perfidie dresată, ca în culisele circului în vederea reprezentațiilor cu pu-

Femeia are o singură vîrstă : tînăra • Și-abia Ia bătrînețe începe să fie în etate.

în inima ta, a încăput o familie, o țară, o lume întreagă. Cum naiba, tocmai eu, m-am poticnit la ușă.

Ceaiul nu merge mai departe, decît întors din drum.

C Toți astronomii sînt presbiți. Văd lucrurile numai de departe.

în dragoste, bărbatul alege și femeia schimbă.

Pe portativele de muzică s-a scris pe note istoria universală a inimii.

Unei minți plină de judecată, îi prefer *o* inima numai cu un pic de înțelepciune.

Pisicile prind șoareci pentru ele, nu pentru stăpîni. Și, dinii, păzesc casa pentru stăpîni, nu pentru ei.

M-ai întrebat în care dintre capitaleie lumii, pe Unde am călătorit împreună, te-am iubit mai mult ? Și ți-am răspuns, făiă ezitare : grădina publică din Cîmpuîung.

Uneori, cutele de pe frunte sînt. mai de temut decît mușchii încordați ai brațelor.

Copiii nu vor să fie copii decît atunci cînd se joacă,

N-am iubit niciodată florile ca un botanist. Numai ca un grădinar.

Cînd n-ai nici o lăscaie în buzunar, socoteala de-acasâ se potrivește la centimă cu cea din tirg.

De cîte ori vede un catîr, măgarul își înalță urechile Ia maximum.

Frica e rezervația naturală a fiarelor din tine.

Moda rochiilor lungi a mutat indecența feminină de la brîu la glezne.

Buruienile de leac. Neam prost, cu suflet bun.

Sentimentelor „tari" le prefer pe cele durabile.

De firul de nisip izolat praful se alege.

De fapt, prostia nu e o vină a naturii. E numai o necuviință a ei.

Legendele munților coboară pe apele lor. Dar nu trec pragul odată cu ele.

Cîntecul de leagăn al mămăligii adevărate se cîntă numai la caval.

Oprește-te în fiecare loc și uită-te în jurul tău. O să vizitezi viața, fără să-ți dai seama.

Oricît și l-ar întinde, gîsca nu face gît de lebădă.

Piedica : lașitatea pasului.

Calendarul e singurul cimitir în care morții se aruncă la coș.

în tinerețe, cînd vream să-mi întinzi buzele, îmi întindeai mîna'să ți-o sărut. Și, azi, la bătrînețe, cînd aștept să-mi întinzi mîna, te năpustești să mă pupi pe obraji.

Sper că ultimul strop de lumină din viață va fi uituc.

Norii nu astupă soarele ; îl întunecă din cînd în cînd.

Singura bucurie a rumegătoarelor e că își iau dejunul la iarbă verde.

Cînd avarul îți întinde mîna, mai cere-i-o încă o dată pentru control.

Prostul plînge de mila deștepților.

Cînd balaurii vîntului se iau la trîntă, în larg nechează toate hergheliile de cai vapori cu toate motoarele în plin.

Cine surîde la început, nu știe să rîdă cu hohote pînă la urmă.

Mîța blîndă zgîrîie bine.

Trufașul e plin de gol.

Omul în stare de nimic e capabil de orice.

Rinocerul, în cușcă la menajerie se gîndea : Boccii mai sînt și femeile astea ale oamenilor. Una singură am găsit-o mai acătării. Dar era o cisternă.

Cine n-are nici o treabă e veșnic ocupat.

în diminețile coapte de soare îmi iau inima de mînă și plecăm la plimbare. Ne așezăm apoi pe-o bancă și privim cum ne trece viața pe dinainte hohotind de naivitățile ei, de vigoarea, do puterea și forța ei. Și cînd acasă începe programul de seară, cu albumele de fluturi cu mătasea incinerată și cu parfumuri de flori defuncte... atunci... Așa viață să tot trăiești.

Prima zi cînd s-a simțit bărbat nu a fost aceea cînd a putut să-i ia bilete la teatru, ci aceea cînd a putut să-i plătească „o prăjitură".

în călărie marea virtute nu este să nu sari peste cal, ci să te menții pe el.

In ultimele zile însorite de toamnă, mîinile femeilor trebuie să culeagă, o zi, tufanele și, o zi, pătlăgele pentru bulion.

Toamna, păsările călătoare pleacă cu aripile în berna.

Azi-noapte a fost o ploaie de lună torențială.

Cînd iarna se luptă pe viață și pe moarte, cu toamna, întotdeauna biruiește cea dintîi. Dar ce frumos moare toamna !

Cea mai mare prostie a copilului e să se grăbească să ajungă mat mare decît e.

Un om interesant : niciodată în viață n-a avut destul curaj ca să fie suficient de laș.

Numai covoarele se nasc ca să fie călcate în picioare.

Viața nu are sfîrșit. Numai „sfîrșiți".

în artă, între un „neînceput" și un „neisprăvit" prefer un inexistent.

Prostul nu cunoaşte mai deştepţi decît el.

Marii strîngători de aur, pînă la urmă, tot îşi dau arama pe faţă.

Ai vrut să parvii cu orice preţ. De-aia ai ajuns d^ două parale.

Chiar dacă aştepţi moartea, nu te duce la gară s-o primeşti.

Focul sacru nu se aprinde cu chibrituri.

Am nevoie, în viaţă, numai de cei care n-au nevoie de mine.

Capul prostului e frate cu al deşteptului. Dar frate vitreg.

Nu mă interesează cînd s-a născut, atîta timp cit nu ştiu de ce a trăit.

Marile dureri nu sint mute. Vorbesc însă numai singure.

Sînt oameni care se tîrăsc ca omizile pînă ajung să se îmbuibe din frunzele pomilor în care s-au urcat.

Mai bine taci cînd ai ceva de spus, decît să spui ceva cînd ar trebui să taci.

In viaţă şi inima are destule bătăi de cap.

Natura se contemplă ; pămîntul se lucrează.

Boul rumegă ca să-1 mănînce alţii.

Caută să n-ai timp de pierdut vremea.

Cînd îţi pierzi capul, nu mai ai cu ce să-ţi dai seama de asta.

DICŢIONARUL UMORISTIC AL LIMBII ROMÂNE

A

A — Gură-caseă !
— Examen laringologie.

Abajur •— Pijama pentru lumina nudă.
— Lumină redusă la... tăcere.

Abandonat — Soț a cărui nevastă a plecat „la mama".

Abanos — Lemn negru în cerul gurii.

Abate — Mire în sutană.

Abdomen — Burtă, internată în spital.

Abil — Unul care intră pe unde l-ai poftit să iasă.

Abracadabrant — Cuvînt care face pe nebunul.

Abis — Oftatul stâncilor.

Absint — Toulouse-Lautrec-ul băuturilor franțuzeşti.

Abstinent — Persoană care se ține din rețineri.

Abstract — Concretul inexistenței.

Absurd — Soț care nu recunoaşte că nevasta are dreptul să-1 însele.

Abulie — Voința de a nu vrea nimic.

Aburi — Apă care plouă în sus.

Acadea — Fată dulce.

Accelerat — Tren care sperie mînjii, la bariere.

Accent — Semn care arată literele cu degetul.

Accident — Intîmplare prevăzută după...

Achitare — Dreptul de a repeta o greşeală făcută.

Aclamație — Aplauze cu gura.

Cda. **3S19 coala 11**

A c o r d e o n — Foaie care trag clapa.
— Evantaiul urechilor.
— Muzică plisată.
A c a r — Individ care ia trenul peste picior.
A c r ă — Poamă, sau piatră.
A c r u — Bărbat, ou nevastă dulce pentru alții.
A c t — A treia parte din căderea unei piese.
- - Hîrtie cu darul vorbirii.
A c t o r — Viitor prinț al Daaemaircei.
— Tînăr netuns, sau bătrîn ras.
— Individ care umple vorbe goale.
— Un om care își cîstigă pîinea direct cu gura.
— Persoană care spune pe dinafară, ce simt alții pe dinăuntru.
A c t r i ț ă — Femeie cu Thalie...
—• Tînără băgată în conservator de „Regina ostrogoților".
A c u s t i c ă — Știință care se ocupă cu tot ce se mai aude...
A c u z a t —• Bănuit de nevinovăție.
A q u a f o r t e — Apă puternică.
A d i o — Cuvînt cu doliu la braț.
A d o l e s c e n t — Tînăr care vrea să îmbătrînească înaintea lui.
A d o r a ț i e — Iubire supra-alimentată.
A d u l t e r — Dulceață eu coarne.
— Căsnicie cu dublă tracțiune.
A e r o s o l i —- Soli trimiși pe calea aerului.
A f e c t a t — Bărbat care privește cu gura, miroase cu ochii și vorbește cu nasul.
A f e c ț i u n e — Dragoste care și-a aranjat drepturile la pensie.
A f e r a t — Persoană ocupată să nu facă nimic...
A f i ș — Glorie la zid.
A f l u e n t .— Picol de rîu.
A g e n d .ă — Un an, într-un. buzunar de vestă.
A g h i o a s e — Cocină de sunete.
A g h e a s m ă — Apă cu seminar.
A i u r a — A vorbi serios . cînd ești îndrăgostit.
A i u r e a — Cuvînt cu abonament de tramvai (de unde expresia : aiurea-n, tramvai).
A j u r — Găurele cusute între ele.
Al a-b a l a — Varietate de portocale românești.
A l b — Harap, din Humulești.
A l b a ş t r i — Ochii muzicii ușoare.
A l b i n ă — Ac de cojocul oricui.
A l b u m — Cimitir cu morții afară. -
A l c o o l — Reformator religios care transformă pe Dumnezeu, în dumnezeii mă-sii.
A l c o v — Pat cu polog, dar fără perdea.
A l e a n — Dor, în costum național.
A l e e — Arteră în parcuri pentru ericulația inimilor.
A i g ă — Ființă care face baie zilnic ca să rămînâ murdară:
A l i e n a t — Om în toate mințile altuia.
A l m a n a h — Hainele vechi ale Anului nou.
A l p i n i s m — Sport pentru prăpăstioși.
A l t e r c a ț i e — Cuvinte care se iau la palme.
— Cuvinte cu mănuși de box.
A l u m i n i u — Metal de moravuri ușoare.
A l u z i e — Nu că zic, dar spun.
A l v i ț â — Nuci bătute măr.
A m a n e t — Lasă-mă să te las.
A m a n t — Glasul soțului mut.
A m a n t ă — Femeie... la negru.
A m a t o r — Neprofesionist de meserie.
A m a z o a n ă — Persoană care călătorește numai pe jumătate de cal.
A m ă n u n t — Prichindelul dicționarului.
A m ă r ă c i u n e — Ghințură morală.
A m b a l a i — Costum de ieșit în lume.
A m b I g e n — Taler cu două fețe.
A m b i ț i e —- Dorință rea de muscă;
A m b r o z i e Băutură cu care se omeneau zeii.
A m b u l a n ț ă — Repetiție de dric.
A m e n d ă — Dai și plîngi.
A m e n i n ț a r e — Mușchii tirului.
A m e s t e c — Ceva în care nu trebuie să te bagi.
A m'e t i s t — Piatră cu sînge albastru.

A m e ț e a l ă — Anticamera leşinului.
A m f i t e a t r u — Loc în care eşti mai presus decît ceilalți.
A m f i t r i o n — Gazdă spălată pe dinți.
A m f o r ă — Vas cu mîinile după ceafă.
A m i c — Prieten prescurtat.
A m i d o n — Gulerul scrobit al cartofului.
A m i n — Să fie la tine.
A m i n t i r e — Grădina reînflorită a florilor presate.
—• Autoparastas.
— Săniuş pe derdeluşuri moarte.
— Pelerinaj la propriul mormînt.
A m i r a i •— Contra, pînă ajunge plin.
A m o r — Inimi... în litigiu.
— Maladie care te trînteşte, sănătos, la pat.
A m n e z i e — Memorie uitucă.
A m n i s t i e — Iertare, la dosar.
A m p l i f i c a t o r — Gura mahalalei.
A m u l e t ă .— Noroc la vînzare.
A m u r g — „Țara nimănui" între apusul soarelui şi răsăritul lunii.
A m u z a n t — Umorist cu sifon.
A m v o n •— Tribuna electorală a lui Dumnezeu.
An — Luni de duzină,
A n a f u r â — Pîine botezată.
A n a g r a m ă — Cadrilul literelor.
A n a l f a b e t — Persoană care scrie cu gura şi citeşte cu urechea.
A n a l i z ă — Indiscreție la eprubetă.
A n a t e m ă — Blestem cu patrafir.
A n c o r ă y— înfigăreață.
— Mînă care bate laba cu pămintul.
A n d a n t e — Muzică în papuci de pîslă.
A n e c d o t ă — Hazul altora, la purtător.
A n e m i c — Unul căruia nu i se urcă niciodată sîngele la cap.
A n e s t e z i e — Invitație ia nesimțire.
A n i v e r s a r e — Parastas vesel.
A n o n i m ă — Persoană care îți vine in vizită pe uşa de din dos.

A n o s t — Amuzant, în genul durerii de măsele.
A n o t i m p — An la litră.
A n t a r c t i c — E l a rece cu tot pămîntul.
A n t e b r a ț — Cotul!
A n t e c e d e n t e — Trecut... pentru viitor.
A n t e n ă — Nas montat pe casă pentru adulmecat văzduhul.
A n t e v o r b i t o r — Persoană care, cînd vorbeşte, îi dă mereu înainte.
A n t i c h i t a t e — Una care vorbeşte numai limbi moarte.
A n t i d o t — Contra dotei.
A n t o l o g i e — Ghiveci de lauri.
A n t r e n — Bună dispoziție, pe afişele de bal.
A n t r e n o r — Unul căruia îi place să se o-cupe de sport.
A n t r e u — Laringele casei.
A n t u r a j — Persoane limitrofe.
A o r t ă — Magistrala inimii.
A p ă — Băutură pentru recomandat altora.
— Articol pentru înot.
A p a t i e — Deces înainte de moarte.
A p a ş — Individ care se hrăneşte cu broaşte.
A p l a u z e — Perechi de palme, care te omagiază.
A r b i t r u — Fluierul picioarelor.
A r a c i — Suporterii beției.
A r a m ă — Metal extras din codrii cu acelaşi nume.
A r e n e — Loc pentru zbierat împrejur.
A r m o n i c ă — Muzică la burduf.
— Muzică pe nasturi.
A t a c — (Vezi : cord.)
A ț i p e a l ă — Somn rasol.
A t e n t — Aşa cum e soțul cu alte femei.
A v o c a t — Vorbă multă, bogăția omului.

B

B (be) — Jumătate de bebe.
— Alo, pe limba oii.

Baba — Femeie cu hrisov de naştere.
Babalîc — Bărbat care îşi ţine actul de naştere în carnetul de pensie.
Babilon — Turn pierit pe limba lui.
Bacantă —• înger cu draci.
— Femeie lansată pe piaţă de zei.
Bacara — Cristal prin care nu se mai văd celelalte sticlării.
Baclava — Prăjitură cu şalvari.
Baccea — Crai bătrîn cu tur la pantolonii inimii.
Bacii — Virgulă, care poate pune capăt vieţii.
Bacşiş •— Picătură pentru închis ochii.
— Şperţ, cu fes.
Bade — Făt-frumos cu cioareci.
Bagaj — Averea hamalilor.
— Autobiografie.
Bagatelă — Nimic, cu guleraş de dantelă la gît.
Baghetă — Băţ care cîntă la toate instrumentele.
Baftă — Norocul altuia.
Baie — Coteţ pentru pasările care locuiesc în bloc.
— Apă binevoitoare.
Bal — Viitor de la verbul „a fi". (Vezi : bal să fie !)
Baladă — Poezie cu baltag la şold şi cal vorbitor.
Balalaică — Triunghi atins la coarda vorbitoare.
Balaur — Prost cu şapte capete.
Balenă — Aterină privit cu lupa.
Balet — Artă călcată în picioare.
Balerină — Una care trăieşte, în mare, pe picior <mic.
Balans — Compromis între stai şi du-te.
Balon — Dirijabil de săpun.
Banchiză — Gheaţă care şi-a luat valea.
— Mărunţiş de poli.
Bandit — Criminal ou cuţitul sub pelerină, în actul I, şi cu suflet bun, la final.
Bani — Rotiţe care pun în mişcare roata lumii.
Banjo —• Instrument „negru" în cerul gurii.
Baniţă — Pălărie modernă pentru tărîţele din cap.
Baracă — Locuinţă numai în cămaşă şi izmene.
Barcă — O surcea din Arca lui Noe,

Barieră — Libertate cu ridicata.
Batal — Berbec bătut de soartă.
Baterie — Aparat pentru îmbătat tun.
Batistă — Una care îşi ia nasul la purtare.
Basma — Fusta capului.
Basset — Cîine cu picioare bidermayer.
Basorelief — Bas ieşit în relief.
Bastiment — Unul, care trăieşte pe spinarea mărilor.
Baston —- Picior, la mînă.
Bazon — Unul care vorbeşte din spate.
Băgăreţ — Ac de cusut.
Bejenie — Fugă la pas.
Bănuială — Gînd care umblă de-a buşilea.
Bărbier — Intendentul capului.
Bătaie — Conservarea pumnilor.
— Pedagogie ruptă din rai pentru frînt şaLele pe pămînt.
Bătr'n — Persoana care începe să se termine.
Becher — Substantiv masculin de genul neutru.
Beci — Loc rece care ţine vinului de cald.
Benedictinâ — Călugăriţă dedată Ia băutură.
Bere — Spuma ospătarilor.
Bestie — Aproximativ om şi, eventual, fiară.
Beteală — Primele fire de argint din părul femeii.
Beton — Unul armat pentru existenţă.
Beţie — Stare în care mersul vrea acasă şi picioarele doresc la cîrciumă.
Bibilică — Pasăre cu păcat.
Bici — Toc cu care Atila şi-a scris memoriile.
Bicicletă — Roate iuţi de picior.
Bicorn — Bărbat însurat a doua oară.
Bidinea — Piranda pensulelor.
Bilanţ — Socoteli murdare, trecute pe curat.
Bilă — Fiere rotundă.
Bine — Rău care a pierdut partida.
Binecuvîntare — Urare printre degete.
Bir — Piele luată de pe omul ajuns la os.
Birjar — Călăreţ pe capră.
Birou — Masă de la care îţi iese de casă.

-S,

B i s e r i c u ț ă — Locaş pentru mătănii şi slujbe particulare.

B i s t u r i u - Un intransigent care taie în carne vie.

B i v o l — Bou dat cu vax.

B î r f e a l ă — Vorbe bune de gură

B î t ă — Argument cu măciulie»

B l a m — Picioare în spate, aplicate în față.

B l a z a t — Obosit înainte de a se osteni.

B l e r i o t — Primul aviator, care a băgat-o pe „Mînecă".

B l e s t e m — Colivă orală.

B l i d — Negustor de linte.

B l o c - — Oameni care trăiesc unii peste alții.

B l o n d ă — Fostă brună, actuală şatenă şi viitoare mov.

B o b i — Porumb care îți ghiceşte reu-şita, în viață.

B o e c a c c i o — „Crucea de piatră" a literaturii.

B o r a n g i c — Mătase țesută din viermii familiei.
— „Coconi", de la țară.

B o r d e a u x — Vin franțuzesc, falsificat veritabil, în celelalte țări.

B o r ş — Aliment care nu trebuie consumat decît în timpul meselor.

B o t — Gură dată la îmblănit

B o u •— Trei litere înjugate.
— Fost, viitor taur.
-- Tatăl vitreg al vițeilor.

B r a g a Turc la pahar.

B r a m b u r a — Cumnata lui anapoda şi soră cu aiurea.

B r a ş o a v e — Minciuni ardeleneşti.

B r a ț — Diverse mîini pentru o singură femeie.

B r ă d e t — Codru de mobile.

B r e t e l e — Aparat oare te împiedică să te piăbusesti în pantaloni.

B r u m ă — Dantelă brodată în nopți de toamnă pentru cele de iarnă.

B u c h e t — Flori care „țiplă" cînd le cumperi.

B u f n i ț ă — Lampă electrică de buzunar, pentru clopotnițe.

B u j o r — Vătaful florilor.

B u l u c — Mult, peste şi mai mult.

B u m e r a n g — Du-te vino.

B u n ă v o i n ț ă — Amabilitate cu scrisoare de recomandați e.

B u n i c ă — Mama mă-sii.

B u r i c — Nasture care încheie omul.

B u r d u h a n — Burți, de una singură.

B u r d u f — Brînză cu măniuşi de piele.

B u r g h i u — Sucit din fire.

B u r e t e — Individ care o şterge numai cînd e de față.
— Cel care izbuteşte să facă totdeauna „tabula rasa".

B u r l a c — Joc de cărți din care lipseşte dama.

B u r s u c — Pămătuf de ras, neprelucrat.

B u r u i an ă — Floare fugită de-acasă şi ajunsă pe drumuri.

'B'uti e — Laviță, pe care vinul visează într-o rînă.

B u t o i —• Vin încercuit.

B u t u c i -- Un fel de picioare de damă.

B u s u i o c — *Soutien-gorge,* pentru fetele de la țară.

c

C — Literă cu ciocuri de papagal.

C a b a n ă — Locuință pentru creierii munților.

C a b a r e t — Spălătorie pentru curățat buzunarele.

C a b o t i n — Cel care trăieşte din ceea ce era să facă.

C a d î n ă — Şalvari inutili.

C a d o u — Plăcerea de a-l face.

C a d r a n — Arena acelor de ceas.

C a d r i l — Na pe-a mea şi dă-mi pe-a ta.

C a l e a — Orient la ceaşcă.

C a i a f ă — Persoană care spune în față, unora, ce gîndeşte în spatele altora.

C a l -- Vapori cu căpăstru.
— Salam reconstituit.
— Jucător de şah care trage la trăsură.

C a l a m b u r — Bal mascat al vorbelor serioase.

C a l a p o d — Ghete pline de ele.

C a l e a ş c a — Trăsură trasă de purici si cu Petre Ispirescu pe capră.

C a l e i d o s c o p — Unul care face feţe-feţe cînd îl priveşti în ochi.
C a l e n d e (greceşti) — Zile în care prietenii îşi plătesc datoriile.
C a l e n d a r — Unul care moare cu zile.
C a l o m n i e — Şoapte în gura mare.
— Şopîrlă care trăieşte în gura omului.
C a l t a b o ş — Cîrnat de origine inavuabilă.
C a m e l e o n — Trăieşte din culori fără să fie pictor.
C a n a r — Gălbenuş cu pene.
C a n c a n — Barilul intrigii.
C a n e i - Floare italiană zisă şl „Tufă de Veneţia".
C a n g u r — Animal cu şorţ.
C a n d e l a b r u — Un politicos. Oferă braţul luminii, ca s-o conducă prin întuneric.
C a n i c u l ă — Căldură încinsă în luna lui Cuptor.
C a n i b a l i s m — Mîncărime la limbă.
C a p — Dovleac la purtător.
C a p a c — Unui închis din fire.
C a p o d o p e r a — Operă făcută cu cap.
C a p r ă — Animal care mănîncâ caii.
C a r — Unul care, toată viaţa, are parte numai de boi.
C a r e n ţ ă — Strungăreaţă în gura lumii.
C a r i c a t u r ă — Desen executat cu floreta.
C a r t e — Nume pe prima pagină şi renume după ultima.
C a r t u ş — Glonţ ursit de vînători să nu ajungă la destinaţie niciodată.
C a s c a d ă — Apă decăzută.
C a s t a n ă — Fruct pe care e bine să-1 culegi cu mîini de împrumut.
C a s t r o n — Farfurie superioară.
C a t a r a c t ă — Cascadă care îţi ia vederea.
C a t a s t i f — Memorie cu pagini numerotate.
C a t î r — Măgar respins la examenul de cal.
C a ţ ă — „Diseusă" la domiciliu.
C ă p ş u n i -— Fructe cu pielea găinii.
C ă r b u n e — Diamant în domino negru.
C ă s ă t o r i e — Singurătate în doi. -
— Piatra fundamentală a divorţului.

— Masă la care nu mănâncă niciunul, dar înghit amîndoi.
C ă ţ e l — Cîine nefinisat.
C e a — Bou de dreapta.
(C e a r t ă — Femeie înscrisă la cuvîntul alteia.
C e a s o r n i c a r — Negustor de timp pierdut.
C e a ţ ă — Baie de aburi reci.
C. E. C. — Bani în concediu de odihnă.
şC e r a m î c ă — Pământ cu foc la inimă.
jC e r b – Unul fericit că e încoronat.
iC e r o — Linie care îşi astupă capul cu coada.
C h e l i e — Cap cosit.
C i c ă l e a l ă — Defecţiune la gură.
.C i m p o i — Hernie muzicală.
C i n e m a t o g r a f — întuneric unde ies multe la lumină.
jC i o c ă n i t o a r e — Privighetoarea după măritiş,
^C i o c o l a t a —- Cacao pusă la respect.
C i o r i — Aluniţele Albei-ca-zăpada.
t i p i c i — Ajutori de pantofi.
C i t a t — Părerea altuia între ghilimele proprii.
C i t a ţ i e — Invitaţie la să nu te duci.
-C i u r — Găuri date prin sită.
:C î i n e — Animal care vorbeşte cu coada şi aude cu ochii.
C î i n e-l u p — Compromis- între codru şi coteţ.
C o c o ş — Unul care calcă amorul în picioare.
C o l i v ă — Grîu lacrimogen.
C o l o n i e (apă de) — Apă care curge peste tot şi nu izvorăşte de nicăieri.
C o m e t ă — Păunită cerului.
C o m i s i o n — Onorariu mut.
C o n d o l e a n ţ e — Vorbe în haine negre.
C o n ş t i i n ţ ă — Sentinelă care adoarme uneori în post.
C o r b — Pasăre care umblă cu cioara vopsită.
C o r d — Inimă de la patruzeci de ani încolo.
C o ş c i u g — Ambalaj pentru deşeuri.
C o s m e t i c ă — Iluzii fardate.
C o s m o s — Marile bulevarde ale viitorului.
C o ş — Dragoste... pe faţă.

C o ş m a r •— Vis care nu ţi-a convenit.
C o v i l t i r — Umbrelă pentru persoanele care circulă pe brînci.
C o v r i g — Gaură fortificată împrejur.
C o z o n a c -- Stafide cu laude moldoveneşti împrejur.
C r a i — Curtezea cu scîrţ la ghetele inimii.
C r a p — Peşte din care tînăra căsătorită prepară icre de ştiucă.
C r a t e r — Gură-ească. Şi înfumurat pe deasupra.
C u r a j — La război, o fugă înainte.
C u r c a n — Pasăre oficială, în trecut.
C u r c u b e u — Cînd soarele face cu ochiul ploii.
C u l t u r ă — Pomadă pentru obrazul creierilor.
C u r s ă — Cuvînt în pas alergător.
C u t r e m u r — Frison pe spatele pămîntului.
— Sughiţul globului terestru.
C u ţ i t — Iatagan dat afară din slujbă.
C u v î n t — Indiscreţia gîndului.

D

D a f i n — Lauri ajunşi foi la băcănie.
D a l t ă — Pensula sculptorului.
D a n s — La micul profit.
D a t ă — Ziua exactă în care nu s-a născut nici o femeie.
D ă d a c ă — Educatoare care bate copilul la popa cînd greşeşte cu gura, şi-1 plesneşte peste gură cind greşeşte la popo.
D e a l — Munte la şcoala elementară.
D e a s u p r a —• Filozofia untdelemnului.
D e b u t — Cel dintîi pas pe scenă, pe care —- chiar dacă îl faci desculţ — tot ţi se pare că te strîng pantofii.
D e c a n — Neg, între aluniţe.
D e c o l t e u — Aeroport pentru aterizarea privirilor şi decolarea dorinţelor.
— Piele publică.
— Cînd femeia vrea să se dea de gol.
D e c o v i l — Tren cu vederi înguste.

D e c r e t — Visul numirii.
D e f e n s i v ă -— Luptă cu spatele la inamic.
D e g e t — Decît să te arate mai bine să te ascunzi după el.
D e g e t a r — Chivără pe deget.
D e f i c i t — Lipsă, ,cîţiva ani de acasă.
D e f u n c t — Citat la Judecata de apoi.
D e î m p ă r ţ i t — Moştenire.
D e î n m u l ţ i t — Bani.
D e l i c i o s — Foarte bun de gură.
D e m a g o g — Dicţionar de vorbe goale.
D e m n — Om cu conştiinţa călcată pe dungă.
D e m o l a r e — Distrugerea moliilor.
D e n i e — Loc unde cauţi pete de ceară cu luminarea.
D e n t i s t — Proverb. Cine poate, oase roade.
D e r a i e r e — Tren care face de „ru(pt) şine".
D e ş t i — Deget de scobit în nas.
D i a g o n a l ă — Una cam într-o parte.
D i g — Armistiţiu între mare şi pămînt.
D i p l o m a t — Pantaloni cu cutră.
D i s t r a t — Persoană care vine la masă mîine, fiindcă ai invitat-o ieri.
D o b i n d ă — Smîntîna laptelui împrumutat.
D o i — Semnul înmulţirii.
D o i n ă — Dor, la altitudine.
D o p — Unul care stă în gît.
D o r — Zefir care scutură rozele inimii.
—• Parfumul cîmpenesc al inimilor.
—• Cosmonautul dragostei.
— Calul năzdrăvan din basmele inimii.
D o s — Faţă întoarsă.
D o s a r — Unul care te cunoaşte din scoarţă în scoarţă.
D r a g o s t e — Bătăi de inimă pentru dureri de cap.'
- - Senftiment care vine în galop şi dispare în vîrful picioarelor.
D r e s u r ă — Pedagogie cu pleasna.
D r i c — Pompă respingătoare.
D r o p i e — Păun în izmene.
D r u m — Unul oare te „duce" cum vrea.
D u l c e a ţ ă — Fructe care... gem.
D u b i o s — Pagubă în ciupercile altuia,

V.

Dulău — Lup retras la coarnele plugului.
Duş — Apă la cap.
Duşman — Tu, pentru inamic.
Datină — Lege cu sarică şi opinci.
Decoraţie — Of-ul butonierelor.

E

E — în loc de sînt, pentru unii.
Ea — Nimic, cînd e a ei ; ceva când e a altuia şi, totul, cînd e a ta.
Ebrietate — Stare în care capul judecă cu picioarele şi picioarele îşi fac de cap.
— Posibilitate de a merge pe două cărări în acelaşi timp.
Ecarisaj — Cuvînt care face cîinii să latre de indignare.
Echilibru — Proprietatea mîinilor de a sta cu picioarele în sus.
— înlocuirea capului, cu picioarele, pe proprie răspundere.
Echinox — Moment în care ziua fiind egală cu noaptea, poţi face din noapte zi, şi din ziuă, noapte.
Echivoc — Situaţie care începe să se clarifice.
Eclipsă — Lumină neplătită la... lună.
Econom — Individ care strînge ca sâ nu aibă.
Ecou — Indigo pentru voci.
— Gură de cîrpă (repetă tot ce-i spui).
Ecran — Pînză pentru care femeile se dau în stambă.
Ecuaţie — Obiceiul unora de a umbla după necunoscute.
Ecuator — Brăcinarul pămîntului.
Eczemă — Una care nu-şi mai încape în piele.
Efemer — Născut mort.
Egoist — Autorul zicalei : „După mine, potopul".
El — Eternul vinovat.
Elan — Avînt pe patru picioare.
Electricitate — Una care stă numai în curent.
Elegie — Poezie cu doliu mare la poartă.

Elefant — Trompetist.
Elice — Ventilatoare pentru văzduh.
Elicopter — Individ care ia lucrurile de-a dreptul.
Elveţia — Ţară în care găurile pentru şvaiţer se fabrică singure, merele se culeg cu arcul şi în care — locuitori — sînt 75°/o, ceasornice.
Emerit — E merit, într-adevăr.
Emfază — Persoană care umflă baloane de săpun pe dinăuntru.
Eminenţă — Ocupaţie cenuşie.
Epavă — Om naufragiat pe uscat.
Epicentru — O vorbă care te cutremură,
Epigramă — Albina literaturii.
Epidermă — Piele cu obraz subţire.
Episcop — Bărbat pe care îl ţine Dumnezeu în cîrjă.
Erete — Găinar de înaltă şcoală.
Esperanto — Decedată, pe limba ei.
Est — Cel mai răsărit dintre punctele cardinale.
Estet — Om care spune tot, dacă îl iei cu... frumosul.
Eşafod — Invitaţie cu cap.
Etaj — Umblă cu dedesubturi, în casă.
Etanş — Cineva foarte strîns de mînă.
Etate — Substantiv numai de genul masculin.
Etc. — Mai vezi şi de altul.
Etern — Fără cap şi fără coadă.
Etic — E ticul moralei.
Eu — Cel mai personal pronume.
Eufemism — înlocuitorul soţului, în căsnicie.
Eunuc — Paznic al sublimelor porţi.
Evaziv — Azi ? Mai bine mîine. Sau şi mai bine poimîine. Adică, mai precis, peste cîteva zile. îţi spun eu exact cînd.
Eveniment — Intîmplare ieşită la drumul mare.
Eventual — Şi da şi nu, la un loc.
Evidenţiat — Călare pe grafic.
Evlavios — Persoană a cărei bibliotecă se compune din cele douăsprezece *Evanghelii.*
Ex — Epitaf pentru oamenii vii.
Examinator — Om cu trecere.

F

F — Neisprăvitul de E.
Fă — Bă, cu fustă.
Fabulă — Animale care învață pe oameni cum să se poarte în societate.
Factor — Om, la plic.
Faeton — Lapte pe două roți.
Falit — Om care a pus deoparte economiile altora.
Fals — Strass care face pe diamantul.
Falsitate — Miere extrasă din venin.
Famfară — Muzică ră... suflată.
Famfaron — Curcan care se laudă că tată-său a fost struț, şi mamă-sa, pasăre Phoenix.
Fanion — Steag cu darul vorbirii.
Fante — Valetul damelor de... pică.
Fantezie — Nebunie sănătoasă tun.
— Imaginație iute de picior şi largă de mînă.
Fantumă — Ființă care trăieşte numai moartă.
Far —• Crai nocturn care face cu ochiul mărilor.
Faraon — împărat piramidal.
Fard — Cînd frumusețea a rămas pe... geantă.
Farfurie —- întinsă şi adîncă.
Fariseu — Dumitrescu de peste drum.
Farmacist — Grafologul rețetelor medicale.
Farmec — Polenul femeii.
Farniente — Dulce.
Fasole — Legumă cu eşapament.
Fast — Soare în oglindă.
Fată — Persoană de zahăr, drept care o sfecleşte des.
Fatalitate — Soarta destinului.
Față — Partea dinspre stradă a femeii.
Faun — Crai cu copite.
Faust —• Anagrama fustei.
Favorit —• Piesă din lenjeria de pat a împărătesei.
Fazan — Pasăre cu coadă de..- vînători.
Făcăleț — Unul care a pus de mămăligă.
Făină —- Grîu măcinat de nevoi.
Fălci — Pămînt făcut praf de maxilare boiereşti.
Fățărnicie — Perucă ce ascunde chelia unui caracter.

t

Fecioară — Personaj biblic.
Femeie — Enigmă care spune tot.
— Persoană trifazică :
Faza întîia : Of !
Faza a doua : Ahh !
Faza a treia : Ufff.!
Fentă — 1 aprilie, la jocul de fotbal.
Fereastră — Poarta domnişoarei bătrîne.
Fertil — Bărbat cu zece copii.
Feştilă — Sfoară cu cablu minat.
Filarmonică — Oi muzicale cu ciobanul în frac.
Fidea — Credincioasă.
Fierăstrău — Individ care cîntă scrişnind din dinți.
— Unul care se spală pe dinți cu târîțe de lemn.
Figurant — Actor care joaca, în gînd, numai marele repertoriu.
Filatelist — Un om fericit că are cap de bou.
Filomela — Privighetoare ajunsă măgar în Arcadia.
Fîn — Osuarul florilor de cîmp.
Fluier — Instrument muzical cu găurile arse de dor.
Fragment — Ciosvîrtă literară.
Franc — (învechit) Animal francez care se împuşcă numai în România.
— (modern) Leu românesc care se împuşcă în Franța.
Franzelă — Pîine cu sufletul curat.
Frate — Individ care nu îți oferă brînză, decît pe bani.
Frecătură — Motiv de demisie din slujbă.
Frica — Una căreia îi clănțăne dinții de curaj.
Frigare — Lance cu visele făcute scrum.
Frigidă — Femeie înghețată de căldura soțului.
FrigorIfer — O fire rece.
Frizer — Individ care, cînd te rade, cu briciul, se bărbiereşte cu gura.
Frinar — Individ care pune bețe în roate, trenurilor.
FrIu — Cap de cal, în colivie.
Fruct — Unul oprit de a rămîne singur pe lume.
Frumoasă — Viitoare.,, „fostă".
Frunte — Vitrina capului.
— Cozorocul prostiei.

Frunziş — Paravanele pădurii.
Frunză — Instrument muzical, pentru buzele neamului.
Fudul — Prost vechi, în haine noi.
Fudulie — îngînfare la grătar.
Fulger — Alfabetul Morse al furtunilor.
— Stiloul furtunii îşi încearcă peniţa de aur pe cer.
Fulguială — Iarnă care îsi jumuleşte găinile nâpîrlite.
Fum — Tot ceea ce rămîne din toate.
Fundă — Mătase moţată.
Funebru — Unul oare a pierdut potul la pocher, cu ful de aşi „servit la mină'*.
Funeralii — Parada regretelor oficiale.
Funie — Obiect de uz casnic în „casa spânzuratului".
Funicular — Acrobat care învaţă oamenii să meargă pe sîrmă.
Furculiţă — O binevoitoare care îţi duce mîncarea la gură.
Furnir — Ten pentru ca mobilele să aibă faţă.
Furuncul — Individ care trăieşte pe pielea altora.
— Unul care ţi-o coace.
Fus — Obiect de uz casnic, pe care miinile poporului şi-au tors istoria.
Fustă — (învechit) „Poale lungi şi minte scurtă''.
— (contemporan) „Poale scurte minte ioc".

G

G — Cangur în jungla alfabetului.
Gafă — Se face atunci cînd vrei s-o repari.
Găină — Port ilegal de aripi.
Oăluşcâ — Nod în cratiţă.
Galben — înşelat de nevastă.
Galenţi — Duşumele care umblă cu picioare de om.
Galeş —• Privire cu zîmbre.
Galop — Trap ambiţios'.
Gambetă — Jumătate de dovleac peste altul întreg.
Gaură — Nimic, împrejmuit bine.
Gene — Mironosiţele ochilor.

Ger — Unul care te lasă rece.
Gesturi — Mesageri de cuvinte.
Garderob — Bine îmbrăcat.
Gargară — Lichid care face gît.
Garnitură — Friptură cu sindrofie de legume.
Garoafă — Floare la ureche.
— Andaluza florilor.
Gheaţă — Apă răcită foc.
Ghem' — Cel mai mare sforar din lume.
Ghelă — Dă tu.
Ghetro — Ciorapi care se poartă peste ghete.
Ghicitoare - Persoană care vede, prevede şi străvede cît eşti de prost,.
Ghid — Individ care ghiceşte imediat unde vrea el să merg.
Ghidon — Dirlog la bicicletă.
Ghilotină — O încăpăţînată.
Ghiont — Cot care face cu ochiul.
Ghinion — Norocul altora.
Ghiol — CopiM lepădat al mării.
Ghişeu — Să ai să iei.
Ghitară — Bărbiera din Sevilla.
Ghiveci — Antologia zarzavaturilor.
Ginere — Candidat de-o seară la coroană de împărat bizantin.
Girafă — Animal mai presus decît el.
Giulgiu — Ultima ţesătură a unui intrigant.
Giuvaer — Fată de măritat fără zestre.
Gîgă — Filozof român profund dar adînc.
Gînd — Globe-trotter {sau Ocolul pămintului la domiciliu)-
Gîngav — Vorbă înmulţită cu ea însăşi.
Gloabă — Cal care trage,., la salam.
Glonţ — Unul care fuge ca din puşcă.
Glorie — Vine brusc şi dispare treptat.
Gondolă — Birjă cu lopeţi. la roate şi cu calul tenor.
Gorilă — Cea mai bună dovadă că maimuţa se trage din unii oameni.
Granguri — Păsări sfinte pentru cei oare nu se închină.

Greiere — Cîntăreț de inimă albastră, pe țitere de lună.
Grijă — Gînd eu sprâncenele încruntate.
Grijanie — împărtăşania mamelor.

H

H — Scrînciobul alfabetului.
Habar — N-am.
Ha haleră — Rătăcit între el şi ceilalți.
Haiduc — Doină călare.
Hailaif — Poame putrede pe arbori genealogici.
Hain — Persoană care îşi ține inima în coteț de cîine.
Haimana — Mama, stradă. Şl tatăl, maidan.'
Haine — Pseudonimele nudului.
Haleală — Mîncare înghițită direct cu burta.
Halima — Nopți care te scapă cu zile.
Halterofil — Om cu greutăți în muncă.
Haltă — Loc unde se opreşte trenul din mc-rs, ca să-şi încheie şiretul la ghete.
Halva — Ipsos comestibil.
Halvițâ — Copilărie cu nuci.
Ham — Curea care educă pielea.
Hamac — Cînd omul ia plasă de bunăvoie.
Hamal — Persoană care nu-ți poate duce, ia tren, bagajul de idei.
Hamei — Inventatorul berii.
Hangar — Coteț pentru păsări de metal.
Hangiță — Gazdă de scriitori, la răscruce de drumuri.
Haos — Casă în care nevasta şi-a căutat cerceii, şi bărbatul bufonii, înainte de a pleca la teatru.
Haplea — Ochi care văd numai cu gura căscată.
Harababură — Gînduri care au tras la fit.
Harakiri — Moarte cezariană.
Harapnic — Bici cu voce.
Harem — Visul soțului după ce s-a certat cu nevasta şi doarme pe canapeaua din sufragerie.
Harnaşament — Cal în ținută de ieşit în oraş.
Harnic — Om cu furnici la degete.

Harpagon — Om care, în loc de casă, trăieşte in casetă.
Harpă — Invitație pentru degete eoliene.
Harpie — Tanti Mița cînd e liniştită.
Harpon — Legătură a balenelor cu pămmtul.
Hartan — Gustarea fiarelor.
Hartă — Pămînt la fotograf.
HaşIş — Visuri gangstereşti.
Havană — Turcă de tutun.
Havaiană —- Instrument de culoare.
Hălăciugă — Pieptănătură pentru cei fără cap.
Hăț — Salopeta cailor la lucru.
Hermină — Albă-oa-zăpada.
— Animal sălbatic vînat de femei, cu duhul blîndeții.
Herpes — Cel care te lasă cu buzele umflate.
Heruvim — Picolul arhanghelilor.
Hieroglife — Scris medical.
Hidromel — Miere cu darul beției.
Hidroterapie — Una caldă, una rece.
Hienă — Animal care dezgroapă morții pentru a-i mînca de vii.
Hindus — Fost h-indus în eroare, de colonialişti.
Hingher — Cîinele clinilor.
Hipism — Sport în care caii sînt, în general, nişte măgari.
— Bani care fug pe patru picioare.
Hîc! — Ultimul cinzec de țuică.
Hîrcă — Fostă babă.
— Portret stilizat.
Hîrtie — Una care ajunge „stricată" din cauza scriitorilor.
Hoaşcă — Multă de ani şi puțină de suflet.
Hodorogit — Individ care face mult zgomot pentru nimic.
Hodoronc-tronc — Cumnat cu „Chişcă-mă, Frusino !"
Hohot — Gargară de rîs.
Hoinar — Ins care ştie precis că nu se duce nicăieri.
Hoit — Talciocul vermilor.
Hol — Birou de plasare al camerelor din casă.

HoLdă — Mitingul plinilor viitoare.
Holtei — încă fericit.
Homar — Rac plecat la băi de mare.
Horâit — Nas defect.
Horticultor — Om din flori.
Hrean — Unul care îți scoate pe nas tot ce-ți dă.
Lacrimi date pe râzătoare.
Hri5ov • Unul cu stemă in frunte şi cu pecete in spate.
Hrubă -— Camera de chibzuință a vinului,
Huidumă — Gulliver în țara proştilor.
Hulă — Ocean care are rău de mare.
Hulubă — Cai în interes de serviciu.
Hulpav — Spălător de farfurii.
Humor — Haz cu studii în Anglia.

I — Coşul fabricii de litere.
Iad — Stațiune termală cu băi de smoală sub pământ, pentru cei dați dracului deasupra.
Iadeş —• Ştiu, după.
Ianuarie — Lună care naşte ani.
Iapă — Coafură modernă, în care coada se poartă la cap.
Iarbă — Tăiței de flori.
Iarba fiarelor — Iarba din parcuri în care se tăvălesc unii.
Iarnă — înghețată.
— Anotimp cu mănuşi glase,
— Albă-ca-zăpada piticilor din case.
— O bate crivățul de îi merg fulgii.
Iascá — Suflet fără amnar.
Iatac — Originea creşelor.
Iaurt — Aliment în care se suflă după o supă fierbinte, ca să te răcoreşti.
Ibovnic — Schimbul doi, în căsătorie.
Ibric — Face coadă la cafea.
Icoană — Femeie în fața căreia cazi în genunchi, ca s-o joci pe ei.

Iavaşâ — Ochelarii nasurilor defecte.
—• Ochelari prin care vezi trecutul.
Icre — Peşti reduşi la zero.
Ideal —- Bărbat care aduce toată leafa acasă şi nu te întreabă niciodată de unde vii.
Idilă — Dragoste verticală.
Idiot — Cap viran.
Ienicer — Armă albă.
Iepure — Minciună vînătorească.
Iesle — Mîncare care e totdeauna la înălțimea clientului.
Ifose — Fumuri fără foc.
Igliță — Specialistă în ochiuri.
Ignat — Sfîntul Bartoiomeu al porcilor.
Ignorant — A nimica ştiutor.
Igrasie - Ziduri cu apă la plămini.
II ic — Mintean ciung.
Ilicit —• Permis, fără.
Iluzie optică — A opta iluzie din viață.
Imaginație — Visurile omului treaz.
Imitație — Copie originală.
Impar — Văduv.
Impermeabil — Unul care pătrunde prin ploaie cu mîinile în buzunar.
Imposibil — Bărbat care verifică socotelile de coşnița ale soției.
Impostor — Pronume, fiindcă ține locul unui nume.
Incendiu - - Afaceri, cu „foc".
Indianâ — Prăjitură budistă.
Inel — Prima verigă din lanțul căsniciei.
— Indiscret care arată cu degetul că eşti însurat.
Indignat — Ajuns la gară, exact pentru un tren suspendat din ajun.
Infatuat — Arhiplin de nimic.
Infidel — Bărbat cu soția plecată la băi.
Infidelă — Cea fidelă altuia.
Ingenuă — Fată care a aflat, în sfîrşit, că nu barza aduce copiii, ci cocostîrcu-1.
Infinit — Dimensiunea precisă a dragostei.
Inimă — Organ plin de tact.
— Ea bate şi, tot ea, spune „intră".

Inițială — Prima femeie din viață.
Inoportun - - Persoană care te întreabă cît e ceasul, tocmai cînd ți—l priveşte lung, fiindcă i s-a rupt arcul.
Intelectual •— Cap cu om.
Ioc — Fratele lui „canei".
Ipocrit — Chip cu două fețe.
Ipohondrie — Boala sănătosului.
Interes — Cuvînt care poartă fes ia serviciu.
Intermediar — Cel care dă de la tine ca să ia de la altul.
Ichtiozaur — Animal rămas repetent în a doua secundară.
Islaz — Masă cîmpenească.
Invidie — Sentiment de culoare verde.
Iță — Materie primă pentru țesut intrigi.
— Sforării care pregătesc războaie.

J

J — Undița alfabetului.
Jablou — Varză de dantelă.
Jaf — Satisfacția de a lua, numai ca să nu mai rămîie.
— Excursie în ciupercile altuia.
Jaguar — Animal pătat de cerneală cînd şi-a scris jungla inventarul.
Jalbă — Audiență în proțap.
Jale — Inimă încuiată singură în casă.
Jaluzea — Transperantul geloşilor.
Jambieră — Cizmă desculță.
Jamboane — Şunci, servite în pantofi.
Japca — Mînă care dă cu piciorul ca să apuce.
Jar — Aliment pentru inimi, cai năzdrăvani şi fripturi la grătar.
Jargon •— Altminteri, pe limba ta.
Jartieră — Una care pune lorzii ia ordine si ciorapii la respect.
Javră — In față, sluj, şi-n spate, ham !
Jazz — Junglă muzicală.
Jărăgai — Focul gîtulu udat.
Jeg — Epiderma unora.

\Jena — Vorbă pe care o strîng pantofii, cînd sâ facă pasul hotărîtor.
Jerbă-— Sorcovă de flori naturale.
Jerseu — Celule în care te tricotează nevasta, cînd întîrzii în oraş.
Jertfă — Poftiți, vă rog.
; Jeton — Ban aruncat ca osul la gură.
\ Jignire — Ofensă cu adresa exactă.
,• Jigodie — Boala oamenilor care piatră.
X Jigou — Berbec bătut... de Dumnezeu.
W Jimblă — Pîine albă pentru zile şi mai albe,
•ş- Jind — Poftă cu genele plecate.
Jilav — Un neizbutit.
': Jilț — Scaun care trăieşte pe spinarea lui.
„ Ju-jiț — „Atinge-l cîrnule", pe japoniezeşte.
.'•'rJoacă'— Ce visează actorul să se spună despre el, în fiecare seară.
& Joben - Pălărie oficială pentru cei fără cap particular.
f:;.Joian — Popescu, între boi.
,V, Jongler — Individ care te joacă pe degete.
;| Jubileu — Parastas cu discursuri în loc de colivă.
-V-Judecată — Minte care gîndeşte în robă.
\ Jug — Fularul boilor.
Jujeu — Guler scrobit pentru porci.
— Porc înscris într-un triunghi.
\„ Juraâri — Ouă bătute de le merge untul.
4f — Cînd îşi fac ochii singuri de mîncare.
:l Jumătate — Ce mai rămîne din femeie după căsătorie.
$
"i ;Junglă — Fiare vechi.
\ 3upiter — Antreprenor de zeițe.
Jupîn — (învechit) Tată care făcea numai băieți de prăvălie.
•Jupon — Intermedia! între fustă şi piele.
V' Justiție — Oarba care vede ce face.
Jurămînt — Cînd e de dragoste, nu e de credință, şi cînd e de credință, nu poate fi de dragoste.
Jurnal — Unul care trăieşte de dimineața pînă seara.

K — Literă în pas de defilare.

Kilo — Reducere din kilogram, operată de vînzători, la cintar.
Kilocaloria — Căldură la kil.
Kilogram — Unul care umblă cu ocaua mică.
Kilometraj — Falsificator care se ocupă cu vînzarea maşinilor de ocazie.
Kilometru — Milimetru plecat la drum lung.
Kilowatt — Un kilogram de vată.
Kinescop — Producător de reproduceri.
Ko la — Băutură oare te face... coca.

L

L — Şut, în litere.
Labă — Mîna care dă palme.
Labirint — Intrarea, gratis ; ieşirea, pe răspunderea clientului.
Lac — Vopsefa în mare. ţinută.
Lacăt - Obiect de larg consum pentru persoane cărora trebuie să li se pună belciugul de nas.
Lacherdă — Peşte condamnat la ocnă pe viaţă.
Lacheu — Rang ocupat la curţile regale, după depunerea jurămîntului de ministru.
Lacom — Unul care, cînd mănîncă, face firimituri şi pe dinăuntru.
Laconic — Persoană care vorbeşte cu rabat.
Lacrimă — Doina ochilor.
Lacrimi — Perle de cultură personală.
Lactometru — Lapte cumpărat cu metrul.
Lactovegetarian — Animal care se hrăneşte cu vegetale ca să dea lapte.
Lagună — Apă de mare care a luat-o pc căi greşite.
- - Baltă cu cîntec.
Lalea — Pahar cu picior pentru băut şampanie de lună.
Lamă — Bărbiereală.
Lamentaţie — Una care umblă, din viaţă, cu bocitoarele după ea.
Laminor — Sul de plăcintă, pentru aluat de metale.
Lampă — California fluturilor căutători de aur.
Lampagiu — Beat mort cu felinarul în braţe.

Lampion —• Lumină căutată cu luminarea.
Lan — Aur, la spic.
Landou — Trăsură abdicată.
Langustă — Rac cu manichiură la cleşti.
Lanţ — Unul care se naşte îmbrăcat în zale.
Lapoviţă — Zăpadă care a luat apă la galoşi.
Lapte — Islaz la ciubăr.
Laş — Castrat de curaj.
Laşitate — Sentiment care n-are nici măcar curajul să spună cum îl cheamă.
Lăcustă — Persoană care nu trebuie invitată la masă.
Lăutar •—• Muzicant care cîntă la şi după ureche.
Lăuză — Femeie mai uşoară cu nouă luni.
Leac — Medicament cu opinci.
Leagăn — Primul W.C. în care te mai dau şi uţa pe deasupra.
Leafă — Ziua de re-naştere bănească.
— Treizeci de zile, făcute praf, într-una singură.
Lebădă — Triremă de fulgi.
— Atîta gît, pentru un singur cîntec.
— Gîscâ „collet monte".
Lebervurşti — Porc atins; la ficaţi.
Le da — Gîscă „dusă" de o lebădă, cu hidromelul.
Leit motiv — Pisălog.
Leliţă — Difuzor cu mîinile în şolduri.
Lemn — Arbore defunct.
Lene — Cuvînt care cască şi cînd se întinde pe hîrtie.
— Efortul de a nu face niciunul.
Letca ie — Ţandăra de monedă.
Leu — Un compatriot, în junglă.
Liana — Una care nu se descurcă niciodată în viaţă.
Licurici — Lămpile de buzunar ale florilor de noapte.
Limba — Se vorbeşte, se mănîncă şi ţi-o taie popa. Poate fi de pămînt, de pantof şi de bou. Este lată, ascuţită şi înţepată. Mai poate fi dulce sau rea. Şi poate fi şi de femeie.
Limonada — Apă care te ia cu vorba dulce.
Liră — Instrument muzical care face parale.
Louis Quinze (Luichenz) — Cismar francez care a inventat tocurile cu acelaşi nume. Plus nişte scaune.
Luna (plină) — Daireaua cerului cu clopoţei de stele.

L u n ă — Timp de duzină.
L u s t r u — Duminica ghetelor.

M

M(me) - - Cînd mielul vrea să zică „mamy".
M a c — Floare cu cearcăne Ia ochi.
M a c a g i u —• Fachir român care calcă pe ace.
M a c a r a — Aparat care ridică moralul.
M a h a l a — Locul unde oraşele îşi dau obştescul sfîrşit.
M a c r o c e f a l — Cap mare, fără să fie şi un mare cap.
M a d o n ă — Fată mare cu copil mic.
M a g a z i n — Local în care ce se vede afară, nu se vinde înăuntru.
M a h m u r — Asemenea calului care mai doarme in ham şi după ce i l-nai scos.
M a h o r c ă — Tutun rău de gură.
M a i a — Beţie dospftă.
M a i c ă - - Femeie care a pus cruce inimii.
M a i m u ţ e — Teatru naţional al junglei.
M a l d ă r — Grămadă peste morman.
M a n d a r i n ă — Adjunct de portocală.
M a n d o l i n ă — Cobză voiajată în străinătate.
M a n ş e t ă — Parte a îmbrăcăminţii care se poate „atinge" fără să pui mîna pe ea.
M a r g a r i n a — Unt de vacă împăiată.
M a r e — Infinit intrat la apă.
— Una despre care nu se poate spune că e nesărată.
— Ocean după cura de slăbire.
M a r e e — Cînd i se suie mării, apa, la cap.
M a r m o r ă — Piatră cu piele de femeie.
M ă g a r — Sindrofie de iepuri.
M ă l a i — Valuta forte a ţăranului.
M ă m ă l i g ă — Istoria românilor la ceaun.
M ă r a r — Iarbă lucrată la traforaj.
— Unul care se amestecă numai cînd îi fierbe oala.
M ă r g ă r i t ă r e l — Floare care rîde cu lăcrămioare.
M ă s e l a r i ţ ă — Dentistă.

M ă t r e a ţ ă — Trasă de păr.
M e l a n c o l i e — Tristeţe care provine din nici un fel de motiv.
M e l c — Individ care nu-şi vede coarnele fiindcă are ochii în vîrful lor.
M e m o r i i — Amintiri care îţi convin.
M e r i d i a n e — „Cozondroacele" pămîntului.
M e z e l u r i — Porcării. .
M i e l - Animal tricotat.din propria lui lînă.
M i n g e — Săritoare din fire.
M i n t e — Capul prostului în concediu de odihnă.
M i n o r — Aluat de om.
M i r e a s ă —- Alba care îţi face zile negre.
M i r o n o s i ţ ă — Persoană cu miere pe buze şi cu fiere pe limbă.
M i s t i c — încrezător numai în lucruri dc necrezut.
M i s t r e ţ — Unul contra căruia orice porc are un dinte.
M i t ă — Dare de mînă.
M i t o l o g i e — Minciună cu patalama.
M î h n i r e —- Suflet care lasă buza-n jos.
M î l c — Neeuvîntătoare.
M î n ă (d are de) — Bună ziua.
M î n ă — Unealta de aur a omului.
— Cleşte pentru uzul avarilor.
M î n c ă r i m e — Boală a limbii la femei.
M o a r t c — Asasinat cu coasa.
M o d ă — Una căreia îi eşti fidel schimbînd-o.
M o d e s t i e — De la mine puţin, de la alţii mai mult.
M o i n ă — Zăpadă dată afară din slujbă.
M o f t — Mai mult decît nimic şi mai puţin decît ceva.
M o l i e — Aplauze în garderob.
M o l o z — Mătreaţa zidurilor.
M o a o c l u •— Ochelari rămaşi singuri pe lume.
M o n o g r a m ă — Litere căsătorite.
M o n o l o g —• Egoist. Trăieşte de unul .singur.
M o n o t o n i e — Compromis între „la fel" şi „tot aia".
M o p s — Cîine care nu-şi cunoaşte lungul nasului.
M o r a r — Persoană care ajunge la tărîte.
M o r m î n t — Monument pe marginea a două lumi.

Moştenitor — îndurerat de bucurie.
Motan — Individ care toarce pe sub mustăţi.
Mot — Unul care ţi se urcă în cap.
Mozaic — Pietre care se înţeleg perfect între ele.
Mreje — Braţele tentaţiei.
Mucenic - Căsătorit.
Mugur — Floare în scutece.
Mumie - Femeie bine conservată, pînă la adînci tinereţe.
Mure — Fructe negre de necaz că nu le-a făcut mama „zmeuroaice".
Must — Vin care de-abia începe să umble de-a buşilea.
Mustaţă -- Perie pentru sărutări.
Muşama — Prelată pentru afacerile de altădată.
Muşcată — Floare la ureche.
Muşchi — Forţă la grătar.
Muştar — Campion la sărituri.
Mutual -- Tăcut.

N

N —- Fulger în litere.
Namilă — Om depăşit.
Nap — Misit între morcov şi păstîrnac.
Narcotic -— Conferinţă lungăi
Nas — Articol de larg consum pentru batiste.
Nasture — Contabil care încheie toate socotelile.
Nas — Lumînărar, la nunta altuia.
Naştere - - Primul pas spre ultimul.
Navă — Platfus pe apă.
Navetă - Spirit pe care, după ce-l faci, povesteşte altul.
Naufragiu — Erata mărilor.
Nămol — Sănătate, în mizerie.
Năpastă — Rimă la nevastă.
Năpîrlit — Unul care nu ştie să-şi apere pielea.
Năpîrstoc — Crescut mai prejos.
Nătăfleaţă — Om pere-culos.
Năsălie — Ultimul vehicul.

Năuc — Plecat din el însuşi, fără destinaţie.
Năut :— Cafea naturală pentru musafiri.
Năzdrăvan — Cea mai veche rasă de cai româneşti.
— Armăsar cosmonaut.
Năvîrlii — Nervi care se exprimă pe şleau.
Năvod — Cînd li se face peştilor să mănînce ochiuri.
Neant — Unul care nu ştie nici el cît e de mare.
Nebun — Individ care nu e cu-minte.
Nechezat — Cînd calul ia cuvîntul.
Necopt — Minor.
Nectar — Culesul viilor, la flori.
Necrofor — Unul mort, după morţi.
Necrolog — Un articol crucial pentru viaţa omului.
— Articol în haine negre.
Nedreptate — Justiţia tiranilor.
Neg — Aluniţă de neam prost.
Negativ — Unul care zice „da", numai cînd e vorba de developat fotografii.
Neglijenţă — Una care stă cu mîinile în sîn de frică să nu le pună pe ceva.
Neghină — Neagră în cerul gurii.
Negură — Şal pe umerii munţilor.
Negustor — Mărfar, pe C.F.R.-uî vieţii.
Nelimitată — Suprafaţa prostiei.
Nelinişte — Teamă care umblă în vîrful picioarelor.
— Frică ce se teme de propriu] ei zgomot.
Nelipsit — Cunoscut care te întîlneşte numai în ziua cînd iei chenzina.
Nemaipomenit — Unul căruia nu i se mai fac pomenile de către moştenitori.
Nemărginită — Fără margini „ginite",
Neologism — Turist prin dicţionarele altora..
Nepoftit — Autopoftât.
Nepotism — Boală care se moşteneşte din unchi în unchi.
Neprihănit — Scos de la spălătoria chimică.
Nerăbdător — Cîine de vînătoare ţinut în lesă.
Nerecunoştinţa — Portofel uitat în hainele celelalte.
Nesaţ — Poftă de poftă.

Nesărat — Persoană care mănîncă poante de anecdote.
Nesfârşit — Locul de unde începe sfîrşitul.
Netot — Ne-tot.
Neţărmurit — Amor adevărat.
Neurastenic — Suflet în concediu medical.
Neutru — Persoană care nu se amestecă, spre a nu se băga, sau nu se bagă, pentru a nu fi amestecat.
Nevastă — Persoană care te încîntă o lună şi te descîntă toată viaţa.
Nevasţuică - - Gura rea a pădurilor.
Nevăzut — Negustor cinstit.
Neverosimil — Adevărat, dar nu e.
Nevricale — Nervi nebătuţi la spate.
Niciodată — Data precisă a întoarcerii de pe lumea cealaltă.
Niehipereea — Drac, dat la „grădiniţa de copii".
Nicotină •— Scrumul visurilor de fum.
Nimb — Bascul sfinţilor.
Nimeni - - Local în care nu găseşti persoana pe care o cauţi.
Nimic — Cuvînt fără avere.
Nisetru — Ce-sturionul cohortelor marine.
Nisip — Stînci naufragiate.
Nit — Cui capsoman.
Niţel — Nimic cu plus, şi ceva, cu minus.
Noapte •— Ziua unora.
Nonsens — Trei ori şapte, cinzeci şi opt.
Noptieră — Trusă pentru călătorii de noapte.
Nor — Chioşc cu răcoritoare.
Noroc — Carieră cu care te naşti.
Noroi — Pămînt neşters la gură după ce a băut apă.
Nostalgie — Călătorie pe loc.
Nostimadă — Piticul hazului.
Notabilitate — Persoană care notează cu abilitate.
Notă — Radiografia învăţăturii.
— A opta parte din muzica lumii.
Nou —- Viitor vechi !
Nucă — Fructul pereţilor.
Nucleu — Buricul pămîntului.
Nud — îmbrăcat în costum de rai.

Nufăr — Rochia de mireasă a apebr nemăritate.
Nulitate —- Persoană compusă din zerouri.
Numerar — Dorul buzunarului.
Numai — Frate siamez cu „atît".
Număr — Unul care ştie să facă miliarde.
Nu-mă-uita — Memoria florilor.
Numitor — Cel care te numeşte în slujbă.
Nuntă — Ceremonie la care, pe mireasă, o strâng pantofii cu surâsul pe buze şi, pe ginere, îl roade gulerul fără să-l poată înjura de biserică.
Nuvelă —- Roman cu pantaloni scurţi.

O

Oaie — Una care o face de ea.
Obelisc — Bolovan cu nasul pe sus.
Obicei — Tradiţie pe cont propriu.
Obîrşie — Act de naştere înregistrat la letopiseţul stării civile.
Obligaţie —- Relaţuine intimă cu C.E.C.-ul.
Obor — Loc unde, vitele, îşi găsesc omul.
Obscen — Care se exprimă în inexprimabil.
Obscur — Individ la care te uiţi ca să nu-l vezi.
Ocarină — Chiflă cu cîntec.
Ocazie — Una care trăieşte numai ca să se prezinte.
Ochelari — Grandomani.
Obtuz — Cu vederi largi, în geometrie.
Odă — Poezie scrisă cu cădelniţa.
Odăjdii — Costum de turist pentru călătoriile lui Dumnezeu.
Odinioară — Timp neprecizat în care toţi ar fi preferat să trăiască fără să ştie de ce anume.
Odoare — Copiii bisericilor.
Odor — Copil prost-crescut.
Oftat — Ţipăt înăuntru.
Ogar — Slab, urgent şi cîinos.
Oglindă — Una care te vorbeşte din spate.
•— Foifco-copie.
Olimp — Stabilimentul zeilor.

Cda. 5610 coala 13

Oltean — Om mai vestit pentru măsele, decît elefanţii pentru dinţi.
Omagiu — Temenea cu fruntea sus.
Omar — Indigestie rasol
Omăt — Zăpadă cu „acşânt" moldovenesc.
Omidă — Fluture căsătorit.
Omletă — Ouă îndoite.
Omuşor - - Unul oare îţi stă în gît şi îţi mănîncă merele lui Adam.
Opărit — Fiert pe dinafară şi ars pe dinăuntru.
Orhidee — Flori de „Sevres".
Oreion '— Ouă luate de urechi.
Orificiu — Gaură cultă.
Origine — Localitate unde s^a născut toată lumea.
Original — Nu ca tine, nici ca mine. Numai ca el.
Orgoliu — Mîndrie bătută cu telul.
Ornic — Ceasornic care şi-a pierdut capul.
Ort — Valută forte.
— Numerar pentru plătit vămile văzduhului.
Osanale — Tâmîie la purtător.
Oseminte — Oase venite în vizită la urmaşi.
Osînză — Epidermă dată la îmblănit.
Ospăţ — Originea bicarbonatului de sodiu.
Ostracizat — Om mîncat de scoici.
Osteneală — Muşchi care şi-au înaintat demisia din slujbă.
Otavă — Vară de-a doua, cu fînul.
Otreapă — Cîrpă care şi-a dat în petec.
Oţet — Vin distrus sufleteşte.
Oţ — Hoţ fără cap.
Orgă — Naiul lui Dumnezeu.
Ou — Descoperitorul lui Columb.
Oval — Circumferinţă mirată că n-a ieşit rotundă.
Ovăz — Icre negre, la cai.
Ovidiu — Poet roman căruia împăratul August i-a făcut Pontul Euxin.
Oxigen — Coafor de dame.

P — Aşa încep păcatele.
Panoplie — Război, la perete.
Papagal — Pasăre din planete.
Papuc — Chivără sub care bărbaţii îşi repurtează victoriile conjugale.
Parastas — Onomastica decesului.
. Paraşută — Viaţă legată cu aţă.
' Paraşutist — Scafandru în aer.
— Unul care face tot ce poate ca să se vadă la pămînt.
Parchet — Să mergi pe el, dar să nu calci pe-acolo.
Paricid — Ucis cu parul.
Pastă —- Amintirile din copilărie ale dinţilor puşi.
Paşaport — Hîrtie cu trecere.
Patroni — Letopiseţii comerţului românesc.
Parfum — Memoriile florilor galante.
Pălărie — Una care se vinde pe capete.
Păpuşă — Femeie care îşi deschide ochii ca să şi-î arate, nu ca să vadă cu ei.
Păsărele — Şueta pădurilor.
Păun — Autoportretul curcanului.
Peşte — Gură-cască la pescuit.
Perdea — Fereastră după care fetele bătrîne stau la poartă.
Persia — Ţară cu covoarele pe jos.
Persistent — Cel care bate cuiul după ce a intrat.
Perucă — Proteză la cap.
Picolo — Răsad de ospătar.
Picioare — Andrele pentru împletit paşii.
Pieptene — Unul care îşi face de cap, pînă îi cad dinţii.
Pii-amidon — De cap să-ţi fie !
Platou — Tavă pe care se servesc cabane, Ia turişti.
Planton — Santinelă care ar dormi în post.
Plăci-n tă — Semnal de înaintare.
Ploi — Cînd timpul îşi plînge zilele urîte.
Pod — Unul care trece, orice apă, cu picioarele.
Poet — Mîncă-rime.
— Primul care s-a ridicat deasupra pămîntului.

Poltron — Şpriţ de fricos cu laş.
Popă — Slujeşte în cărţi şi are patru religii : pică, treflă, cupă şi caro.
Porc — Mezeluri, îmbrăcate civil.
Posteritate — Viitorul morţilor.
Potecă — Controversă între drum şi alee.
Privighetoare — Cîntăreaţă din frunza nopţilor de vară.
Prost — Persoană care îşi dă părerea cu cotul.
Prostie — Creieri cu intermediari excluşi.
Pudră — Una cu obraz.
Puls — O mînă, pe inimă.
Pulverizator — Sifon nobil cu particulă de cauciuc.
Purice — Persoană care trăieşte din ciupelniţe.
— Cineva care nu se mai satură de tine.

R

Rac —• Individ oare face gît, la coadă.
Raclă — Valiză specială pentru călătoriile pe lumea cealaltă.
Radă — Mare care a lăsat-o baltă.
Radio — Unul care vorbeşte singur şi-l aude toată lumea.
Radiografie — Interviu luat pe dinăuntru.
Rafală — Ploaie care s-a certat cu norii şi fuge la mama acasă trîntind uşile.
Rafinat — Persoană care ştie să-şi ascundă impurităţile.
Ramă — Imagine oprită la barieră.
Ramolit — Bărbat care se gîndeşte Ia femei, numai pentru a se răzgîndi.
Rapid — Accelerat depăşit în muncă.
Rasol — Un pesimist. Totdeauna e fiert.
Raspel — Unul care face pielea găinii «cînd... pileşte.
Ratat — Om sfîrşit înainte de a fi fost început.
Razna — Drum care duce peste tot şi nu ajunge nicăieri.
Rar — Dar bine.

-. **Raţă** — Pasăre cu fraulein la ouă.
— Mac, cu pene.
Răboj — Agendă de lemn.
... **Rădăcini** — Relaţiuni de familie cu pămîntul.
Răget — Care poate fi şi o admirabilă voce de tenor. La măgari, de exemplu.
Răscruce — Loc unde drumurile rămîn pe gînduri.
Răvaş — Plăcintă care ţi-o coace.
Rebus — Cuvinte la bal mascat.
Recitare — Poezie (verticală.
Rechin — Peşte de mare, răpitor. Şi răpitor de uscat, în mare.
Reclamă — Aşa cum ar trebui să fie lucrul sau fiinţa pentru care se face.
Recoltă — Roade pentru noroade.
— Bilanţul pămîntului cînd îşi încheie socotelile.
Recomandaţie — Nu că zic, dar spun.
Reconciliere — Supă reîncălzită, dar în farfurii separate.
Record — Unul care nu e niciodată isigur de el.
Recrut — Tuns în cap şi ras în suflet»
Recuzită — Partea sedentară a spectacolului.
Regicid — Paralagiu de regi.
Refuz — Ofensivă înapoi.
Relaş — Zi în care nu cade nici o piesă de teatru.
Remuşcare — Muşcătură întoarsă la domiciliu.
Renunţare — Gumă pentru şters pe bot.
Restaurant — Loc unde cuţitele nu taie decît pofta de mîncare.
Retevei — Ciomag îmbrăcat în tscurtă.
Rindea — Una căreia îi plac situaţiile netede.
Rîndunica — Primăvară la frac.
Roman — Nas cu trecere la femei.
Rotativă — Una care se învîrteşte după ştiri, de la prima la „Ultima oră".
Roţi — Unele care trăiesc numai din învîrteli.
Rouă — Apă de flori pentru tenul aurorei.
Rucsac — Unul pe care îl duci în spate ca să trăieşti pe spinarea lui.

R u j — Aperitivul sărutului.
R u m e g u ş — Lemn scrîşnit in dinţi.

S — Linişte !
S a c — Aparat pentru prins miţe.
S a l t e a — Turmă de oi presate.
S a f i r — Piatră transparentă prin care se vede că e preţioasă.
S a f t e a — Prima zi din viaţă.
S a l v e — Salutări cu tunul.
S a m a r — Sacoşa măgarului.
S a t i r — Crai cu copite.
S a t i r ă — Una moartă după umor.
S a t i r — Unul căruia îi ajunge pielea la os.
S a t u r n — Corp ceresc tras ca prin inel.
S ă r u t — Foaie verde de salată, gura lumii ocupată.
— Bomboană care se consumă cu două guri dintr-o dată.
— După primul, nu urmează niciodată al doilea, următoarele.
S c a i — Femeie care insistă să meargă cu tine, în oraş, ori de cîte ori vrei să ieşi singur.
S c a f a n d r u — Respiraţie adîncă.
S c a m a t o r — Ardei (Arde-i) iute.
S c u f ă — Coiful bătrînilor.
S e n i l — Defunct înainte de deces.
S e r ă — .Cloşca puilor din flori.
S e r i o s — Om care vorbeşte în gînd şi rîde în paranteze.
S e m a f o r — Face cu ochiul locomotivelor, ca să le agate pe drum.
S e m i l u n ă — Lună turcească.
S f i n x — Mucles !
S i a m e z — Persoană care se vede de patru ori cînd se uită o dată în oglindă.
S i c r i u — Ultimul echipament.
— Lemn de cursă lungă.
S i f o n — Apă cu nervi.
S i n e c u r ă — Ceva care iese din nimic.

S i n u c i d e r e — Laşitatea pentru care îţi trebuie cel mai mare curaj.
S i r e n ă — Femeie rasol.
S o a c r ă — Persoană care te hrăneşte cu puricii de pe cărţile de joc.
S o a r e — Cerc cu razele în afară.
S o c o t e l i —- Cifre înscrise la cuvint.
S o l n i ţ ă — Călimara umoriştilor.
S o m i e r ă — Arcurile lui Cupidon.
S o m n — O raită pe lumea cealaltă.
S o n e r i e — Vocea musafirilor.
S o ţ i — Condamnaţi la somn comun, dar la visuri separate.
S o ţ i e — Plinea noastră cea de toate nopţile.
S p a n a c — Buruiana grădinilor literare.
S p i r a l ă — Una care îşi dă tîrcoale singură.
S p î n — Unul căruia îi creşte părul dacă îl sădeşte în grădină.
— Ras odată pentru totdeauna, la naştere.
S p i r i t — Unul pe care-l pierzi, căutîndu-L
S t e l e — Pistrui pe faţa nopţii.
S t e l n i ţ e — Nopţi pierdute.
S t i c l ă — Vin în cămaşă de forţă.
S t i c l e ţ i — Păsări care jşi fac cuibul în anumite capete cărora... le cîntă.
S u f e r t a ş — Mîncare cu etaj.
S u f l e t — Un imponderabil cu mare greutate.
S u l i m a n — Sultanul femeilor.
S u r î s — Rîs între ghilimele.
S u p r a o m — Locatar la etaj.
S u r c e a — Cînd îi sare pomului ţandăra.

S — Literă cu barbişon.
Ş — Cel mai comod fotoliu, pentru povestitorii de basme.
Ş a b a c — Gînduri brodate pe ie.
Ş a b l o n — La fel cu proba.
Ş a c a l — Cel care vrea să-ţi facă un pustiu de bine, în deşert.

Şah — Persoană care evoluează între M.A.T. şi „pat".
Şaibă — Gaură cu relaţii primprejur.
Şalău — Furnizor de maioneză.
Şale — Fostă talie.
Şampanie — Una care face spume la gură, cînd te dai la ea.
— Demimondena băuturilor.
Şandrama — Bărbat căruia, toamna, îi intră genunchii în galoşi şi pălăria tare, pe urechi.
Şansă — Ghinion citit de^a-ndăratelea.
Şantaj — Presă pentru stors bani.
Şanţ — Oprire facultativă pentru beţivi.
Şapirograf — Pisălog care repetă de o mie de ori acelaşi lucru.
Şaretă — Un cal putere.
— Om pe două roate, cu cal în faţă şi cu papornită în spate.
Şarpe — Reptilă ajunsă pe geantă.
—- Precupeţ de mere.
Şase — Zexe.
Şasiu —• Persoană care, cînd plînge, se udă pe spate.
Şatră — Foc cu tăciuni în ochi.
Şenilă — Roată pusă cu botul pe labe.
Şeptel — Cînd omul se socoteşte pe capete de vită.
Şerbet — Frecătură familială.
Şervet-— Invitat la masă ca să se şteargă pe bot de ea.
Şic — Unul care e bine venit cînd îţi vine bine.
Şicană — Nod fără papură.
Şifonier — Spaţiu locativ pentru cei prinşi la nevestele altora.
Şifonat — Persoană pe care o calci pe coadă şi face cute pe frunte.
Şindrilă — Brad care trăieşte pe casa omului.
Şipot — Apă bună de gură.
Şirag — Filă indiană, la bijutier.
Şiret — Şmecherul ghetelor.
Şiroi — Apă pisăloagă.
Şiş — Unul care la bătaie, nu rămâne de lemn Tănase.
Şiştar — Casa de depuneri a vacilor.
Şlagăr — Molimă muzicală.
Şleau — Codul penal al cailor.

1ep — Recoltă intrată la apă.
1iboviţă — Prune tari de caracter.
niţel — Tăvălit în bătaie.
oapte —• Cuvinte tari de urechi.
oarece — Unul care n-a tras niciodată mîţa de coadă.
ofran — Floare bolnavă de icter.
*o*1d — Casă de odihnă pentru săbii.
opîrlă — Animal domestic care trăieşte pe lîngă casa şefului,
oricar — Cîine care vînează pisici,
oriei — Obrazul unora.
oricioaică — Mamă care-şi otrăveşte copiii,
ort — Pantaloni rămaşi repetenţi la genunchi,
oşoni — Şubă pentru ghete,
ovăială — Hotărîrea de a nu te decide încă.
oz — Unul care se uită numai Ia el şi lumea numai după el.
peraclu — Deschizător de drumuri spre puşcărie,
perţ — Pomadă pentru uns mîinile.
tab •— Om pînă la care te ridici aplecîndu-tev
tafetă — Popeasca (afară de marţea, cînd se duce la sfîntul Anton şi nu vorbeşte douăzeci şi patru de ore, că e păcat),
Staif — Guler cu colţurile trecutului scobite,
Stecăr —• Individ la curent,
ş terpeleală — Schimb de proprietate.
Ştoalfă — Cu totul alceva, decît „ştolf".
Ştofă — Ţesătură care se poartă pe dinăuntrul omului.
Ştras — Diamant fără şapte ani de-acasă.
Ştreang — Ultima cravată a unora.
Ştrudel — Tranca-fleanca, mere acre.
Şucărit — Supărat „pă şest".
Şuetă — Conversaţie cu pălăria pe-o sprinceană.
Şură —• Dancing pentru Ane Lugojane.
Şurub •— Un învîrtit ordinar.
Şuşanea — Ce curge printre picături.
— Una mie, una ţie şi una lui popa Ilie.
Şuşoteală — Şoapte care umblă cu vorbe.
Şut — Picior... gol.

Ş u v i ț ă — Delegație de protest a părului.
Ş v a i ț e r — Găuri comestibile.

T — Literă cu paltonul pe umeri.
T a b a c h e r e — Debit personal pentru țigări de la alții.
T ă b ă c a r — Individ care trăieşte pe pielea altora.
T a c i t u r n — Turn tăcut.
T a c t — Ceea ce trebuie să ai ca să nu strici ritmul în căsnicie.
T a c t i c o s — Om din familia melcului.
T ă c i u n e — Foc de serviciu.
T a l a n g ă — Cînd îți stă muzica în gît.
T â i e ț e i — Şpain de aluat
T a l e n t •— Carieră cu care te naşti.
T a l a ş — Bucle de scîndură tunsă.
T ă l m a c i — Persoană care aude pe limba ei şi vorbeşte pe a altora.
T a l m e ş - b a l m e ş — Texte alese pentru muzica uşoară.
T a n d r e ț e — Clarul de lună al dragostei.
T a p e t — Pedepsit să stea la perete.
T a p e u r — Dacă nu curge, pică.
T a p i s e r i e — Lucru pe care se brodează, în relief, visuri turtite la domiciliu.
T a p i ț e r — Om care trăieşte pe arcuri.
T a r t o r i ț ă — Soție care te aşteaptă, cînd întîrzii la aperitiv, cu clanța uşii în mînă, cu bigudiurile în păr şi cu mătura în cumpănire.
T a t ă — Cuvînt care nu înseamnă totdeauna exact ceea ce spune.
T ă r î ț e — Făină în pielea goală.
T a u r — Răzbunarea vacii, fiincă soțul e bou.
T ă u n — Poanta vitelor.
T e a c ă — Sabie fără replică.
T e a s c — Unul care îți stoarce lacrimi... de struguri.
T e i — Arbore cu flori în formă de ceai.
T e i e l e i c ă -— Femeie care îşi vede de casa altuia.
T e l e f o n — Unul pe care îl ții în casă, ca să umble cu vorbe prin tîrg.

T e l e m e a — Brînză cu caş la gură.
T e l e g r a m ă — Stil epistolar oare exprimă ori mai mult decît trebuie ori mai puțin decît era necesar.
T e l e v i z o r — Aparat pentru neinvitat musafirii.
T e r a s ă — Cameră ieşită în oraş.
T i g a i e — Cratiță codană.
T i r b u ş o n . — Tudorache Sucitu.
T r a g e d i e — Comedie căzută.
T r ă d a r e — Vînzare cu intermediari incluşi.
T r ă s n e t — Zgîrie-nori!
T r e m u r a t — Primul scris al copiilor şi, ultimul, al bătrînilor.
T r e n — Şarpe ieşit la drum de fier.

Ț — Literă cu țăcălie.
Ț ț — Nix.
Ț a f a n d a c h e — Tînăr cu barbă, dar fără cap.
— Crai de curte-nouă.
Ț a m b a l — Pian jupuit.
Ț a n c — Ora exactă.
Ț a n ț o ş — Persoană înfiptă în propria ei frigare.
Ț a p — Ovină lichidă.
Ț a p i n ă — Albina buştenilor.
Ț a r — Hlamidă ajunsă haine vechi.
— Unul oare a dispărut pînă la urmă.
Ț a r c — Libertate ocolită.
Ț a ț ă — Două şolduri şi-o gură deschisă deasupra.
Ț a r i n a — Urmaşă directă a omului.
Ț ă r m — „Veto", opus apelor.
Ț e a p ă — Constituția lui Vlad Țepeş.
Ț e a p ă n — Tare pe situație.
Ț e a s t ă — Ceea ce separă pe ai ființelor, de creierii munților.
Ț e l — Stație terrninus.
Ț e l i n ă — Pămînt neted la învățătură.
Ț e s a l ă — Perie pentru haine de piele.
Ț e ț e — Rea de muscă.
Ț i c n i t — Mai puțin decît nebun şi mai mult decît zăpăcit.

Țigară — Fum la hîrtie.
— înfumurată.
Țiglă — Solzii caselor.
Țintă — Nepoată de piron.
— Şi bătută şi-mpuşcată şi atinsă cîteodată.
Țintar — Şah, la fasole.
Țîfnă — Nas călcat pe coadă.
Ține-— Prima vîrstă exactă a noului născut.
Țîr — Peşte care trăieşte pe uscat.
Țîrcovnic — Obiect bisericesc.
Țîrîit — Apelul telefonic al greierilor.
Țîşti — Fratele lui „Bîşti".
Țol — Covor scăpătat.
Țoi — Degetul cu care îți face țuica semn că vine.
Țopîrlan — Aliaj de țoapă cu mîrlan.
Țuval — Un arogant. După ce că e ceea ce este, mai stă şi cu mîna în şold.
Țug — Tren care a avut nemțoaică la copii.
Țuică — Prună care îşi dă sufletul la eincizec.
— Poftit la masă.
Țumburuc — Nas restrîns.
Turcă — Estompa care nu şterge urmele copilăriei.
Țurțur — Cînd, iernii, îi curge nasul pe streşini.
Țuț — Un fel de a rămîne.

u

U — Diapazonul alfabetului.
Ucaz — „Scurt pe doi", pe vremuri.
Ucenic — Unealta meşterului.
Ucigaş — Cel care omoară timpul, ca să-şi piardă vremea.
Ucigă-l toaca! — Paracliserul dracilor.
Ud — Fost uscat.
Uf — Stație de autobuz.
Uger — Laptele mă-sii...
Uimire — Semnul mirării pus pe dinăuntru.
Uimit — Rămas cu gura căscată în ochi.
Uitare — Faşă pentru rănile morale.
Ulan — Cal cu chivără.

Ulcer — Stomac rănit în suflet.
Ulcică — Oală plină de... farmece.
Ulcior — Unul luat la ochi.
Ulicioară — Stradă născută la mahala.
Uliu — Unul care ar face oricînd schimb de locuință între cer şi coteț.
— Găinar ordinar.
Ulterior — Termen la care, unii, îşi fac treburile la zi.
Ultraj — Ofensă, ofensivă.
Ultrascurte —• Jurămintele femeii.
Ultraviolet — Defunct.
Umanitate — Lume multă.
Umăr —• Parte a corpului care se ridică fără să te înalțe.
Umbla (a) — Depiede cu ce.
Umblătoare — Loc spre oare, cînd te duci, zbori.
Umbră — Loc în care rămîi, cînd ți-o iau alții înainte.
Umbrelă — Pălăria pălăriei.
Umflat —• Unul care s-a pompat, cu el însuşi.
Umor — Cel mai gras e cel sec.
Umorist — Ocnaş literar.
Unanim — Eu şi ceilalți.
Unchiaş — Temenea spre a te lua bine cu pâmîntul.
Undă — Apă plisată.
Undeva — Frate siamez cu „oriunde".
Undiță — Cînd peştele are cîrlig la oameni.
Unic — Singur pe lume.
Uniformă — Un refren pentru muzică uşoară : „...Căci eşti la fel ca şi toate celelalte..."
Univers — Tot, plus restul.
Universitate — Clădire cu cineva călare în față.
Uns — Atins la manşetă.
Unt — Lapte bătut la cap.
Untdelemn — Unul care se încinge cît ai zice „peşte".
Untură — Persoană topită după porci.
Ură — Sentiment cu resentiment.
— Pumnal în teacă.
Uragan — Vînt scăpat din balamuc.
Uraniu — Cel mai mare om politic contemporan.

Urangutan — Om degenerat.
Urcior — Unul care vrea să te îmbete cu apă rece.
Ureche — Una care umblă cu vorbe.
Urechi — Toartele capului.
Urecheat — Cine zice, ăla e !
Urdori — Să nu-ţi fie de deochi.
Urmă — Carte de vizită.
Urmaş — Sînge conservat.
Urnă — Obiect cu drept de vot.
Urs — Şuba pădurii.
Ursitoare — Act de stare civilă în basmele românilor.
Urzeală — Diplomaţie feminină.
Urzică — Plantă cu mîncărime pe limbă.
Usturoi — Creşă de căţei.
Uşa — Una care te aşteaptă totdeauna, în prag.
Uşier — Individ care stă la uşă ca să te scoată din tfţîni.
Ut — Notă muzicală cu perucă pudrată.
Utopie — Nălucă filozofică.
Uzufruct — Fruct uzual.
Uzurpator — Scoală-te tu, ca să stau eu.

V

Vacanţă — Zilele de vîrf ale şcolarilor.
Vacă — Animatoarea cafelelor cu lapte.
Vaccin — Duşman cu el însuşi.
Vag — Ceva precis că nu este aşa.
Val — Cînd marea îşi încreţeşte fruntea.
Vale — Deal de-a-ndăratelea.
Vals — PiinuetbeJe trecutului peste contemporan.
Vanilie — Usturoi de import.
Vapor — Ambarcaţiune cu coşuri pe faţă.
Var — Rujul caselor de ţară.
Vara — Primăvară întoarsă din voiaj de murită.
— Un anotimp printre rude.
Varză — Cea mai înfoiată dintre legume.
Vată — Paltonul urechilor.,
Vatră — Cuptor în jurul căruia omenirea şi-a rumenit istoria.

Văcar — Supărat pe sat din oficiu.
Văduv — Renăscut, cu doliu la scutece.
Vărgat — Una pe faţă şi, alta, pe dos.
Vătrai — Unul care se joacă eu focul.
Vecin — Persoană cu care ori te cerţi ca să te ai bine, ori nu te cerţi ca să te ai rău.
Vedere — împrejurare în care pretendentul la căsătorie nu vede niciodată ce îl aşteaptă.
Vedetă — Actriţă care se vede pe afiş.
Vegetarian — Restaurant pentru ierbivori.
Venal — Unul care dă tot ce mare, ca să ia tot ce ai.
Ventilator — Vînt care face pe aeroplanul la domiciliu.
Ventuză — Sugativă^
— Pahar care se bea cu spinarea.
Vernisaj — Saftea în culori.
Vervă — Spumă de şampanie orală.
Vestă — Haină ciungă de ambele mîini.
Veşnicie — Sora geamănă a eternităţii.
Veteran — Dat afară din războaie.
Veto — Vocativul de la Veta.
Veveriţă — Coadă care sparge alune în dinţi. .
Vexat — Dat cu vax.
Viaţă — Reportaj între două eternităţi,
Vie — Moartă după strugurii ei.
Viitor — Furnizor de „tempi passati".
Vin — Plînsul viilor culese.
— Ghid care te conduce pe cărări întortocheate.
— Lăcătuş de limbi.
Vinişor — Vin puţintel la trup.
Vioară — Una care te atinge la coarda simţitoare.
Viraj — Unul care te ia pe ocolite.
Viran — Chei.
Vis — Viaţă de rezervă...
Viscol — Iarnă auto-spulberată de pe faţa pământului.
— Vînt care îşi ia lumea~n cap.
Vişinată — Vişine căzute la darul beţiei,
Viticultor — Cultivator de vite.
Vitriol — Argument feminin exprimat pe faţă.
Vitrină — Geam care face cu ochiul.
Viţă — Prima frunză căzută din pomul păcatului iniţial.

Vițel — Unul fericit dacă ajunge bou.
Vizavi — Locul altuia pentru gunoiul tău.
Vizionar — Cel care „vizionează" spectacole.
Vînător — Minciună cu pană de sitar la pălărie.
Vînătoare — Crimă fără pedeapsă.
Vînt — Aer luat la goană.
Vîsc — Parazitul revelioanelor.
Vîsle — Apă luată la palme.
Vîrcolaci — Lucrători care vîră colacii în cuptor.
Virtelniță — O învîrtitură ordinară.
Vîrstă — Ani, la zi.
Vlăjgan — Un om şi ceva.
Vlăstar — Mlădiță din arborele genealogic.
Voal — întrevedere.
Vocabular — Vorbe bune de gură.
Vodevil — încurcă-i Drace.
Volan — Furnizor de accidente.
Volum — Visul scriitorului slab...
Vopsea — Una care iese... la ea însăşi.
Vopsit — Pictat cu alcool.
Vorbă — Cuvînt ieşit pe teren.
Vorbe — Cuvîntul femeii.
Votcă — Băutură cu cizme ruseşti.
Vrabie — Visătoare de mălai.
Vraci — Medic în dilemă.
Vrajă — Magnet de genul feminin.
Vraişte — Capul prostului.
Vrană — Buricul butoiului.
Vreasc — Pădure moartă de vie.
Vreme — Una pe care nu e bine s-o ai de pierdut.
Vulcan — Luleaua pămîntului.
Vulgar — Picat cu vorbe urîte pe haina de toate zilele.
Vulpe — Una care se umflă în pene de găină.
Vultur — Unul, la înălțime.

W

W — V-euri siameze.
— Furca alfabetului.
Waterloo — Cuvînt de origine corsicană.

Whisky — Dialect britanic în babilonul băuturilor.
— Cerealist englez.

X

X — Eternul necunoscut.
— Semnul înmulțirii.
— Buletin de identitate al unora.
Xilofag — Unul care se hrăneşte din lemn. De exemplu : tîmplar.
Xilofon — Muzică ajunsă pe scîndură.

Y

Y — Praştia alfabetului.

Z

Z — Marinică, zis codaşul alfabetului.
Zadarnic — Şi nimic şi de prisos.
Zaharină — Zahăr cu fustă.
Zambilă — Pampon pe chipul primăverii.
Zar — Cînd ții norocul în palmă şi te are la mînă.
Zaraf — Tăbăcar care lua pielea de pe om.
Zare — Loc dincolo de care n-a trecut nici o privire.
Zarvă — Nițele femei la un loc.
Zarzavat — Antologie de verdețuri,
Zaț — Soartă fiartă la ibric.
Zăcătoare — Femeie leneşă.
Zăduf — Cînd soarele îşi face siesta cu geamurile deschise.
Zăgaz — Unul care e contra apei.
Zănatic — Cu cele mai bune intenții de a nu fi luat drept nebun.
Zăpadă — Iarnă dată la darac.
Zăplaz — Acolo unde, fetele şi flăcăii, se sărută... sămănătorist.
Zăpor — Gheață care dezgheață apele.
Zăvod — Cîine rău de muscă.
Zăvoi — Pădure la cresă.
Zbîrlit — Pâr în poziție de drepți.

Cda. 56L0 coala H

Zbor — Pasul dorului.
Zburător — Cu capul în nori.
Zdreanță — Rochie cu sufletul sfîşiat.
— Rudă de departe cu ce-a fost.
Zdrobit — Făcut din cal, măgar.
Zeamă — Romanța găinilor bătrîne.
Zebra — Cal de dictando.
Zefir — Puştiul vînturilor.
Zeflemea — Rîs nespălat pe dinți.
Zer — Lapte ajuns în sapă de lemn.
Zestre — Farmec feminin.
— Fată frumoasă-
Zețar — Om de litere.
Zeu — Adresa telegrafică a lui Dumnezeu.
Zgardă — Gulerul tare al cîinilor parveniți.
ZgIrcit — Persoană care adună cu amîndouă mîinile şi nu dă cu nici una.
— Unul care îşi dă ultima suflare în lumina-rea de ia cap să nu mai ardă de pomană.
Zgiit — C-un ochi la slănină şi albul la făină. Şi, ca amîndoi, nicăieri.
Zgomot — Muzică de cameră la vecinii din bloc.
Zi — Conjuncție între ieri şi mîine.
Zicală — Vorbă care se ține de cuvînt.
Zicătoare — Femeie măritată.
Zid — Element de construcție cu urechi.
Zigzag — Drumul cel mai drept al bețivului.
Zilnic — Calendar.
Zi :nbil — Coş cu care, nevasta, te trimite la piață ca <â-ți găsească nod în papură cînd te întorci.
Zimbru — Bou de marcă.
— Bou cu letopiseț.
Zimți — Bani potcoviți.
Zîmbet — Rîs încuiat în casă.
Zimbre — Cînd gura face ochii mici de poftă.
Zîna — Femeie care te face de basm.
Zîzanie — Vorbe care fac cu cotul unora şi cu ochiul altora.
Zmeu — Sfoară care duce copii de mînă.
Zmeură — Urs umplut.
Zoaie — Săpun care face spume la gură.
Zodiac — Constelație de duzină.
Zorele — Pîlnii de gramofon pentru concertele dimi-neților de vară.
Zori — Asfințit sculat de dimineață.
Zugrav — Individ care umblă pe pereți.
Zurgălău — Muzică de scenă la pastelurile Iui V. Alecsandri,
Zvastică — Cruce pe mormîntul fascismului.
Zvelt — Individ „bine făcut". Dar nu la circiumă.
Zvîntat — Ieşit din baie la soare.
Zvon — Ştire în neştire.

SCHIȚE

STAPINUL NATURII

Ca să pot povesti întâmplarea de mai jos, e nevoie să vă prezint, în prealabil, două dintre personajele ei principale. întâi un barometru şi, pe urmă,, pe Dură, vierul nostru de la Vâleni-Podgoria.

Dură — pe numele lud adevărat Ioniță Vlăşceanu - este, după cum îl arată şi porecla, un omuleț rotund şi urgent, ca.o dură în permanentă circulație. Deşi apropie şaptezeci de ani — că, vorba lui, „mai am nițel şi-un pic, să-l întreb pe optzeci de sănătate" — e sprinten ca o veveriță, neostenit ca un prepelicar în mirişti şi „duce la tăvăleală" ca un cojoc braşovenesc. Foarte priceput în toate ale cerului şi ale pămîntului şi mare cunoscător al tainelor şi rosturilor subțiri pe care le cere viața unei vii, Dură, şi-a câştigat demult şi pe drept cuvînt, reputația unui vier vestit în toată regiunea. Cît priveşte hazul lui, oe să vă mai spun ? L-aş dori, măcar pe sfert, oricăruia dintre „umoriştii" de meserie.

Barometrul nu e nici el un exemplar de rind. Este o căsuță mică de lemn, cu aspect de cabană turistică, cu ferestre de sticlă albastră şi cu două uşi gemene — în permanență deschise pe pridvoraşul din fața casei. Pc aceste uşi apar, pe rind — şi cîteodată împreună — două persoane de celuloid şi de sex diferit. O cuconiță suplă, cu rochie albă şi pălărie estivală de pai galben ca mierea de salcîm. In mîna grațioasă şi îmănuşată ține o umbreluță de dantelă, albă şi ea, din acelea pe

c-are elegantele, de acum patruzeci de ani, le purtau ca să se apere de soare. Pe cealaltă uşă apare un domn. Îmbrăcat într-un pardesiu negru, zgribulit sub gulerul ridicat, cu galoşi în picioare şi, în mînă, cu o umbrelă de ploaie — deschisă, ca o ciupercă udă — deasupra lui. Cînd barometrul vrea să ne anunțe „timp frumos" — printr-un mecanism intim şi care, deci, îl priveşte personal — iese, în pridvor — gata, parcă de plecat la plimbare — cuconița cu rochie albă şi umbreluță de soare. Cînd se anunță ploaie şi vreme rea — în pridvor apare domnul, încovoiat sub umbrela de ploaie. Cînd timpul este „variabil", amîndouă personajele apar — în uşițele respective — şi rămin acolo, pînă se decide în favoarea cui o să se lămurească vremea.

Şi Dură şi barometrul sînt, deopotrivă de vechi, în casa noastră de la vie. încă din îndepărtata mea copilărie, acolo i-am pomenit, pe amîndoi. Barometrul — agățat în capătul uşii de la intrare — şi, Dură, înrămat în uşa cramei, ca un portret în mărime naturală, cu ramă groasă, cioplită rustic, în bîrne de culoarea ghindelor de stejar.

Şi tot atit de veche este şi „animozitatea" dintre Dură şi barometru, acesta din urmă avînd pretenția că poate să cunoască mai bine semnele timpului probabil. Or, Dură e neîntrecut în această privință. Are şi el „mecanismul" lui propriu, datorită căruia poate să te anunțe, înaintea barometrului, cu precizia obişnuită felului lui de a vorbi.

„La noapte, plouă !" „A dat piatră la murate !" „Se pune vremea pe secetă !" Şi aşa mai departe.

Aşa s-a întîmplat şi zilele trecute, cînd — aflîndu-se pe pridvorul casei de la vie — nu-mi mai puteam lua ochii de pe cer, în partea unde lunca Argeşului se subțiază, după arături şi fumuri de tren, pînă la poalele Piteştiului. Asemenea nori amenințători, crunți şi negri, nu ştiu dacă mai văzusem vreodată. Sub apropierea lor, înceată şi masivă, se făcuse răcoare, pentru o după-amiază de sfîrşit de august, chiar înnorată. Eram sigur că furtuina care se apropia, ferm, in direcţia noastră, va fi însoțiită de grindină şi descărcări electrice. Şi grindina, la vie — cînd strugurii abia şi-au rumenit mustul şi

chilimbarul boabelor coapte — uşor îşi poate închipui, .oricine, ce înseamnă.

?L Dură părea că nici nu se sinchiseşte. îşi fuma liniştit ţigara, aşezat pe ultima treaptă a scării „din faţă" ţi urmărea, amuzat, eforturile unui puişor de găină, care se căznea să mănînce o gutuie căzută în iarbă.

— Ietănal dracu'. Nu i se stripezeşte ciocul de gutuie !

- Lasă gutuia, Dură ! Vine furtuna mare. Cu grindină !

Dură binevoi, în sfîrşit, să-şi ridice ochii spre cer, în direcția mîinii mele.

'. — De unde vine ?

— Nu vezi ? Dinspre Piteşti...

— Nu vine nici o furtună...

— Imposibil să scăpăm, Dură dragă ! Şi dacă ne trage şi o grindină, tocmai acum, la spartul tîrgului, nici o vadră de vin nu mai scoatem din vie.

— Nu ne trage nici o grindină. Nu dă piatră ! (Şi privindu-mă cu un surîs îngăduitor.) Nici nu plouă !

— Păi tu nu vezi ce e acolo pe cer ?...

— Văd, dar nu plouă !,.. Pui prinsoare pe ce vreți.

Cînd Dură „punea prinsoare" pe ceva, ştiam — dintr-o îndelungată experiență — că este imposibil să piardă. Totuşi, de data aceasta, cu tot respectul pentru competența lui meteorologică, nu puteam să fiu de părerea lui. Aş fi pariat pe orice că, în cîteva minute numai, primii stropi de ploaie vor fîşîi prin frunzele mari şi aspre ale răzoarelor din fața casei.

— Bine, Dură ! Punem prinsoare. Măcar cu atîta să mă mai aleg şi eu dacă o da piatră peste vie.

Dură mă privi din nou. Şi, de data aceasta, şi cu o uşoară umbră de „şmecherie" punctată în colțurile furişului.

— Pă ce ?

— pe ce vrei tu...

— Pă cutia aia de tinichea, aia în care ţineți cuiele. E bună pentru tutun.

— Şi tu ce-flni dai ,dacă pierzi ?

— Eu ? Nimic !... Că vă rămîi, la prinsoare...

Şi, într-adevăr, Dură „m-^a rămas". în cîteva minute, norii' şi-au schimbat direcţia, lăsîndu-se spre Craiova. Din scamele lor ultime au început să apară mai întîi cicorile cerului şi apoi crizantema de toamnă a soarelui spre asfinţit, cu' petalele aplecate, ca o ploaie de aur vechi, căzută peste vie...

Dură îşi răsucea a doua ţigară, din pachetul de tutun cu hîrtiia mototolită şi plesnită la încheieturi.

— S-a prostit de tot şi hîrtia asta de la pachetele de tutun. Cum îl bagi în buzunar, cum se crapă.

înţelesei „aluzia" şi mă ridicai să-i aduc cutia de tablă din casă, obiectul rămăşagului pierdut.

înainte însă de a pleca, nu mă putui stăpîni să nu-l întreb :

— Acuma, spune-mi şi mie, Dură dragă, după ce-ai cunoscut tu că n-o să plouă ? Mi-aş fi pus capul că o să toarne cu găleata.

în ochii mici şi albaştri ai vierului, viorelele lor fanate prinseră să strălucească, ca şi cum le-ar fi stropit cineva cu apă proaspătă, peste petale.

— Păi de data asta *n-am* cunoscut după nici un fel de semn „de^al meu".

— Atunci cum ai ştiut ?

— Cum să nu ştiu ? Adineauri, pe la patru, cînd dormeaţi dumneavoastră, şi-am văzut că se adună norii de furtună, din partea aia şi că sînt semne „bune" să ne bată piatra şi se duce dracului munculiţă mea de un an de zile — ce mi-am zis eu ? Ia să-l leg p-ăla cu umbrelă din barometru, ca să nu mai iasă afară din casă şi s-aducă ploaie... Şi l-am legat cu sîrmă, acolo, în odaie Ia el, de nu-l mai dezleagă nici dracul ! Aşa că, eu zic că, pină la cules, să-l lăsăm ciorilor, arestat în oasă. Că acu' via are nevoie de soare, nu de cobii ca dumnealui !

SINUCIDEREA CRAPULUI LUI BILL

Istorioară americană

Bill era un om foarte amuzant.

Scurt, ştirb de dinţii din faţă, chel şi surd de-o ureche, purta întotdeauna smoching — un smoching sosios şi necălcat — şi era de profesie dresor de animale....

Locuinţa lui era o adevărată grădină zoologică.... Papagali', câini (mari şi mici), porci de toate rasele, lupi, vulpi, urşi, iepuri, maimuţe, un tigru îmbătrânit pui şi leoaică chioară, o cămilă cu blana năpîrliită şi ambele cocoaşe topite de climă, toate aceste vietăţi şi încă multe altele se găseau repartizate în cuşti şi coteţe sistematice, în cuprinsul locuinţei şi curţii lui Bill...

Prezentate în diferite circuri şi varieteuri, animalele dresate după sistemul lui Bill repurtau aplauze şi ovaţii oa actorii şi aduceau în buzunarul stăpînului însemnate sume de bani, care îi dădeau putinţa să facă alte achiziţii din regnul animal.

Dar marea pasiune a lui Bill, idealul lui de artă în dresură, scopul final al carierei lui şi coroana de lauri pe care o aştepta după o viaţă trudită, era să domesticească un peşte. Să-l dreseze tot aşa cum se dresează un căţel deştept, învăţîndu-l — înainte de toate — să trăiască pe uscat ca toate celelalte vietăţi.

Soarta îi scosese înainte — peratnu realizarea acestui vis de artă — un crap.

Un cnap de vreo şapte kilograme, pescuit într-un eleşteu particular şi gras, voinic şi frumos, ca un copil de popă.

Bill boteză imediat pe noul pensionar dîndu-i numele de Bob şi începu deîndată dresura.

Cu o răbdare de benedictin, c-o pasiune de amantă, c-o minuţiozitate de orfevrier şi c-o voinţă de tiran, Bill începu să aplice crapului toate perfecţiunile şi subtilităţile artei sale de dresor.

Zi după zi, Bob făcea progrese.

Puterea lui de rezistenţă pe uscat creştea cu cîteva secunde în fiecare oră şi în şase luni de zile, crapul trăia pe uscat — vesel şi bine dispus — ca în apele celui mai copios amenajat eleşteu.

Odată acest punct cîştigat, Bill începuse să se ocupe de adevărata dresură şi în scurt timp crapul începuse să parodieze echilibrul proptindu-se în coadă şi să salute pe „onor public", bătînd isteţ din aripioarele laterale.

La prima reprezentaţie dată în public, Bill şi Bob obţinură un adevărat triumf.

Crapul şi dresorul fură sărbătoriţi şi ovaţionaţi iar preşedintele republicii acordă un premiu iscusitului dresor. Ziarele începură să facă vîlvâ în jurul faptului şi fotografia lui Bill apărea în toate, alături de a crapului — amîndoi pupîndu-se în bot.

Despre vechea lui existenţă acvatică, Bob părea că nu îşi mai aduce aminte.

Trăia pe uscat ca şi cum aşa ar fi făcut de la început, preferind chiar porţiilor reglementare de apă, berea sau vinul vechi.

Oamenii de ştiinţă asediau pe Bill cu întirebările lor. Toate legile stabilite de ei în cărţile de zoologie erau răsturnate prin ingeniozitatea unui dresor care izbutise să facă un peşte să trăiască pe uscat, să se plimbe prin saloane şi cafenele, tîrîndu-se pe stradă şi să dea reprezentaţii artistice în teatre şi cabarete.

Dar toate trebuiau să se sfîrşească într-o zi.

Bogat şi glorios, Bill se pregătea să facă un turneu în toată lumea cu crapul său dreisat.

Şi într-o seară, venind acasă de la un banchet, rămase surprins negăsind pe Bob în locul său obişnuit.

îl căută în toată casa şi -— înnebunit de groază şi disperare — îl găsi în baia pe care o uitase plină La plecare, plutind mort, deasupra apei...

Crapul venise să bea apă şi se înecase în baie.

GREIERUL

Mă lungisem pe pat în camera mea de hotel. O cameră la etajul al Vl-Iea, aproape de cer şi de odaia madamelor, o cameră c-o singură fereastră, deschisă deasupra capitalei, ca un ochi mirat...

De cînd locuiam aci, era prima dată cînd priveam amurgul pătrunzîndu-mi în încăpere. Un amurg timpuriu, înecat de ploaie şi de toamnă.

Un amurg în care sufletul febricitează şi gîndurile se duc, spre plăji linse de valuri docile şi calde, ou femei şi scoici coapte de soare.

în camera mea nu se mişca decît mîna — ritmic — ca o aripă neagră, spre scrumieră, nu se auzea decît bătaia ceasului de pe măsuţa de noapte, oa un şoarece de tinichea ronţăind în vreme.

întunericul domnea gros', ca o ceaţă londoneză.

Atunci, el a început să cînte...

Nu-1 vedeam. Nu ştiiam nici măoar în care colţ al odăii s'-a cuibărit ca să poată cîntia în voie.'

Nu-i auzeam decît glasul, timid, tremurat sfios, ca un răsărit de lună din spatele unei culmi de umbră...

Şi cîntecul se întărea din ce în ce, prindea puteri, se lumina...

în tăcerea odăii, trilurile Iui se destindeau şi se strîngeau — fulgere muzicale — ca şi cum cînităreţul ar fi avut armonici, mici în gîtlej.

Ascultam şi nu-mi venea să cred.

Nu-mi venea să cred că, în inima toamnei, în vîrfu] unui hotel de mîna a treia din Bucureşti, într-o odaie înecată de amurg, s^-a putut rătăci glasul unui greiere...

Cum o fi ajuns cântăreţul aci ! Ce putere, ce magie, ce întâmplare l-o fi smuls din ierburi cu rouă de lună, urcîndu-1 şi surghiunindu-1 într-o cameră de hotel ? Şi de ce, din cele cincizeci ale hoteului, tocmai în camera mea ?

Mă simţeam măgulit şi înfiorat..

De ce n-^a nimerit gîngania/" în odaia unui deputat sau a unui samsar, în odaia unui provincial venit după cumpărături sau a unei perechi de amanţi ?

De ce şi-a ales camera singurului scrib, tencuit — ca nevasta meşterului Manole — sau ca un fetiş, în cuprinsul hotelului ?

De ce ?

Nu puteam răspunde întrebărilor pe care le puneam singur şi, pentru că amurgul devenise poetic şi în amurgurile poetice se întîmplă minuni şi se aprind flăcări albastre pe comori, m-am ridicat de la locul meu şi apropiindu-mi urechea de cîntec, am căutat locul de unde venea şi mereu mai aproape de el, l-am aflat

Acolo unde ţeava caloriferului trecea prin etajul de jos în odaia mea, în crăpătura zidului, între rumeguş de moloz, acolo îşi găsise greierul casa lui de iarnă...

M^am aşezat pe un scăunel alături şi-am bătut cu creionul la marginea găurii, ca în lespedea unei peşteri fermecate :

„Toc, toc, toc !**

Trilurile s-au sugrumat în gîtlejul mic. Vraja cântecului s-a rupt şi — rostogolită ca o bobită de argint prin bucăţele de sticlă — am auzit o voce subţire ca un fir şi tremurătoare ca o undă :

— Cine e ?

— Eu, locatarul...

— Ce vrei ?

— Aş vrea să te întreb ceva...

— întreabă-mă...

— Aş vrea să ştiu cum ai ajuns aici ?

Se făcu o tăcere grea... Greierul — ca şi cum ar fi vrut să-şi dreagă glasul — tuşi un triolet sonor.

— M^a adus o ţigancă...

— Cum?

— în poală... în noaptea cînd venea spre Bucureşti ca să-şi caute de lucru, a dormit în iarbă la marginea oraşului... Eu m-am culcat în poala ei, fiindcă era caldă... Am dormit atît de bine şi am visat atît de frumos...

— Ce-ai visat ?

— Mă priveşte... Nu pot să-ţi spun decît că am visat frumos şi că a doua zi m-am trezit aci...

— Şi de-atunci ai rămas în hotel ?

— Da...

— Chiar în camera asta ?

— Nuu !... Eu îmi schimb culcuşul din odaie în odaie... îmi aleg tovarăşii de locuinţă.

— Ţi-i alegi ?

— Fireşte.

— Şi pe mine de ce m-ai ales ?

Interlocutorul meu tăcu puţin. Apoi îmi răspunse jenat :

— Fiindcă te-am simţit că eşti poet..,

— Şi ?

— Ştii, mă simt totdeauna bine lingă poeţi... Nici ei nu mă dispreţuiesc pe mine... Ne facem o plăcere reciprocă.

— Poeţii nu mai iubesc greierii.

— Te-nşeli, iubite maestre... Poate că nu mai iubesc greierii în cîmp, la ţară... Dar în odăile lor, în odăi triste şi orăşeneşti, în odăi cu tristeţi încîlcite şi zboruri de gînduri retezate sub ferestre, poeţii iubesc greierii... Chiar tu, dacă nu m-ai fi iubit, n-ai fi venit să vorbeşti cu mine...

— Poate că ai dreptate.

Paşi grei răsunară pe coridor. Marţială şi frezată, madama pătrunse în odaie, ca să mă cheme, jos, la telefon...

Văzîndu-mă îngenuncheat aproape de ţeava caloriferului se minună :

— Dar de ce staţi acolo, conaşule, căutaţi ceva pe jos ?

— Nu, madamo ! Am un greiere în odaie şi mă uitam să văd unde e !

— Aaa ! Un greiere ?... Auzi al dracului ! Cum s-o fi pripăşit pe-aici ?...

Cînd m^am întors de la telefon, madama era aşezată în locul meu, pe scăunel. în mînă ținea un instrument ciudat. Un fel de tulumbă cu aspect de tun.

— Ce faci acolo, madam ?

— Ce să fac ? Te-am scăpat de greiere !

— Ce-ai făcut ?

— I-am dat cu flit... Acuma s-a săturat să mai cînte şi să mai tulbure liniştea pasagerilor...

Am încremenit. Ca şi cînd cineva mi-ar fi dat un pumn în suflet, am simțit un gol, o tristețe imensă.

N-am putut decît să şuier :

— Bestie !...

în seara aceea m-am mutat din hotel... Repet, era un amurg timpuriu, înecat de ploaie şi de toamnă. Un amurg poetic.

i
i
i

IMAGINEA

Rămăseseră cei din urmă consumatori în restaurantul gol.

Ei doi şi „familia[14] de sub oglindă.

Se făcuse ceasul trei şi, pe subt ferestrele localului, strada începuse să ducă spre birouri şi magazine funcționarii şi vînzătorii.

Cei doi prieteni comandaseră ai treilea rînd de cafele şi le sorbeau cu gesturi încete, orientale, de turci. Ei ştiau de ce nu pleacă.

Pentru că la masa aceea care rămăsese ocupată ca şi a lor pînă la această oră tîrzie se afiîa o fată...

O fată îngrozitor de frumoasă.

Avea ochi mari şi limpezi, de înger. Părul negru, demonic, pieptănat pe lîngă tîmple în şuvițe şerpuitoare, parcă răsucite în tuş. Gura parcă era o garoafă roşie cu parfumul răsfrînt deasupra unui surîs către nimeni şi nimic.

fn mîinile mici şi diafane, cu degete străvezii de fum albăstriu, ținea un strugure brun cu boabe de cristal umed.

Cei doi o priveau, de cîteva ceasuri, de cînd se aşezase ia masă, în fața lor, străjuită în dreapta de o doamnă căruntă, cu lornion de aur şi inele multe pe degete şi, în stingă, de un domn vesel, chel, cu lanțul ceasornicului răstignit peste pîntecul de pichet alb.

Aceste două personaje aveau exact aerul părinților din operete.

Mama, prețioasă, cochetă şi sobră, şi tatăl, rotofei, crai şi bonom.

La mijloc, ca o lumină, fata...

Şi ea observase de la început privirile celor doi prieteni. Căutase să le evite ocupîndu-se exclusiv de mîncare şi de o poveste nesfîrşită —- în legătură cu ampletele de pe Lipscani — pe care o începuse mama de îndată ce sosise la masă.

Tata se refugiase în „Ultima oră" a ziarelor de după-amiază.

Dar privirile celor doi prieteni deveniseră din ce în ce mai insistente...

Căutase să le-nfrunte şi ochii ei limpezi fulgerară săbii de fosfor, către ei.

Cei doi începuseră să vorbească de ea... Numai de ea. Îşi dădea seama perfect, deşi nu putea auzi ce spun ei.

Se ambiționase.

Şi-atunci, începuse sâ-i privească ea...

Dar cei doi prieteni n-aveau aerul unor „tipi" care privesc agresiv şi intenționat frumusețea ei.

Fata îşi dăduse seama că privirile lor au ceva din respectul cu care priveşti o operă de artă.

Şi se simțise măgulită şi în gîndul ei devenise amica lor.

Femeile .au acest simț extraordinar de discemămînt. Ele înțeleg „sensul" unei priviri imediat. îl simt. îl citesc.

Dar timpul trecuse, săgetat de priviri, restaurantul se golise şi în tăcerea localului pustiu se întinsese parcă o tristețe...

Cei doi prieteni — dacă ştiau foarte bine de ce stau ei — nu puteau pricepe de ce întîrzie fata, de ce — ori de cîte ori părinții dădeau semne de nerăbdare şi voiau să se ridice — ea îi reținea c-o vorbă şoptită, sau cu un gest drăguț.

— Să mai stăm puțin, papa !

Şi dacă „papa" era încă dispus să-i facă pe plac, „mamă" decretă cu vocea ei de stencc :

— De ce să mai stăm ? Nu mai e rumeni aici. O să ne dea afară din local.

— Ba da, mamă, mai sînt domnii ceia doi de la masă !

— Ei şi ?

— Să mai stăm puțin... Să plece ei întîi...

— De ce ?

— Aşa... Fă-mi mie plăcerea asta. Uite, hai să luăm un lichior.

Şi părinții consimțiră. Chelnerul aduse duşmănos trei lichioruri.

Cei doi prieteni se ridicară să plece. O ultimă privire, frîntă intre oglinzi, veni să ardă ochii fetei...

Apoi restaurantul rămase gol.

în stradă, cei doi prieteni se opriră... Aveau drumuri opuse.

— Frumoasă era fata aia...

— De ce-o fi stat atît ?... N-ai văzut că nu vroia deloc să plece ?

— Pentru că o priveam'noi.

— Ei şi ?

— Şi-aşa sînt femeile.

—• Eu cred că aşteptau pe cineva care a întîrziat.

— Hai să stăm aici să vedem.,.

Şi stătură în drum, cu' ochii țintă spre ieşirea restaurantului.

Şi după puțin, ieşi întîi doamna cu părul cărunt şi cu lornion de aur, apoi domnul rotund şi chel şi la urmă, rezemîndu-se uşor într-un baston, fata...

Şi-atunci cei doi prieteni înțeleseră toată delicatețea sufletului acela mic şi curat.

Tot zbuciumul celor trei ceasuri de aşteptare, toată panica şi desperarea unei frumuseți care îşi ascunsese schilozenia sub masă, numai ca să nu strice imaginea pe care cei doi prieteni o închiseseră în gînd şi poate în suflet.

DRAME MICI

Georgică e băiatul unei bucătărese, de peste drum de mine. Dacă *aş* putea bănui că Tasiţa (mamă-sa) a văzut, undeva, „copiii" desenaţi de Poulbot şi s-a uitat, cu atenţie, la ei — impresionîndu-se, pe vremea cînd Georgică era o simplă probabilitate — aş putea jura că micul meu prieten de astăzi nu e decît un frate viu al lor.

N-am pomenit, de cînd sînt, asemănare mai mare, de la zbenghiul din creştetul căpşorului la breteaua în diagonală şi pînă la toate figurile geometrice, aplicate sub formă de petice. în turul pantalonilor fără de moarte. Poate din cauza aceasta mi-a şi atras atenţia din prima zi cind l-am văzut ieşind de pe poarta vecinului — într-un chiot de triumf — anexat unui zmeu „turcaleţ" cu coadă de gîţe şi zbîrnîitoare de ţiplă subtilizată de mamă-sa din coala destinată acoperirii borcanelor cu dulceaţă.

Pe atunci, Georgică avea cinci ani şi mergea pe patru, după cum însuşi declara — adunat tot — în luminiţele albastre şi vioaie ale ochişorilor lui de bastard deştept.

Ne-am împrietenit „ia toartă" de la prima întîlnire şi de atunci — cu regularitate matematică — venea să mă vadă în fiecare zi şi să-şi primească „alocaţia" cotidiană, de cinci lei, pentru „bumboane". Bomboane care — de cele mai multe ori — sub lacrimile repezi ale băieţaşului, se transformau în ţigări „naţionale", pentru mama lui.

Vizitele acestea aveau loc, întotdeauna, dimineaţa, cînd ştia „sigur" că sînt acasă. Indiferent dacă dormeam sau nu, dacă aveam musafiri sau eram singur, Georgică se înfiinţa, prompt, la datorie.

Intra pe din dos, pe la bucătărie, urca scările în goană (la coborît, se „dădea pe rampă"), se strecura cu abilitate prin toate uşile, înşelînd vigilenţa (sau indiferenţa) femeii de serviciu şi apărea în faţa mea, fericit şi cu sufletul la gură, anunţîndu-mă, important şi convins : „Am venit î"

Mi-aduc aminte că — într-o dimineaţă — i-am făcut o farsă. Cînd a venit el, citeam ziarele de dimineaţă, în pat.

L-am sărutat, ca de obicei, pe obrâjori, l-am întrebat ce mai face şi, după aceea — pretextînd că soneria e stricată — l-am trimis să cheme pe Profira, bucătăreasa mea, care nu-l prea simpatiza din cauza „raporturilor" pe care le avea cu mama lui, rivală de intrigi şi de ştrudele cu mere.

Fericit că poate să-mi facă un serviciu, Georgică alergă la bucătărie şi, după cîteva minute, se întoarse urmat de Profira, nemulţumită că am deranjat-o de Ia crătiţile lîngă care oficia.

Dar — spre marea lui stupoare — Georgică mă găsi dormind (fireşte, mă prefăceam că dorm). Se uită la mine (eu îi urmăream mutriţa nedumerită, cu coada ochiului) şi nu-i venea să creadă ! Doar acum cîteva clipe numai vorbise cu mine, îl sărutasem.

Profira, care nu pierdea niciodată ocazia să-şi manifeste antipatia faţă de el, îl lua de scurt, convinsă că-şi bătuse joc de ea.

— De ce minţi, mă, Ţîşti-Bîşti, că mă cheamă domnul ? Nu vezi că doarme ?

Georgică era pierdut. Se uita cînd la mine, cînd la Profira.

— Păi, dumnealui m-a trimisssss.

— Cum era să te trimită, dacă doarme ? O să-ţi mp urechile, să te-nvăţ minte, să mă mai iei de la treburile mele degeaba...

„înfruntat" pe nedrept, Georgică plecă ochii în pămînt, oftînd adînc, ca un om obidit.

— Marş acasă ! insistă Profira, smucindu-l de mînă, spre uşă.

Atunci făcui cu ochiul Profirei. Şi, în timp ce ea mă privea nedumerită, Georgicâ, căruia nu-i scăpa niciodată nimic, izbucni triumfător, ca orice om căruia îi iese dreptatea la lumină.

— Misssscă din sssprintene... uite ! Missssea din ssssprînțene !...

Dar timpul vizitelor matinale, al farselor şi al dimineţilor cu „şotron" şi „zmee turcalețe", cu lupte „de-a Mărăşeşti" în curtea bisericii din apropiere, a trecut pe nesimțite...

Şi iată că, într-o zi, Georgică s-a oprit — emoționat ca niciodată — lîngă patul meu, anunţîndu~mă cu o voce serioasă şi timidă care nu era a lui, cea obişnuită.

— Am venit!

Eram aproape supărat că mă scoală din somn atît de dimineață (ceasul nu era nici şapte).

Deschisei totuşi ochii.

în fața mea nu mai era Georgică, prietenul cu părul vîlvoi, cu tulvurii bazonați şi mutrița îmbârburată de toate unsorile şi culorile cartiemlui. Acum, era un elev de clasa I-a primară, cu şorț cenuşiu, în dungulițe, cu guleraş alb şi cravată roşie la gît, tuns chilug şi înhămat la un ghiozdan nou, din care a.tîrna la şold — ca un porteart ofițeresc —- tăblița - cu linii de dictando şi pătrățele de aritmetică. Plus buretele, udat proaspăt la cişmea şi agățat cu sfoară, de marginea tăbliței.

Am avut, la rîndul meu, un moment de emoție. L-am luat în brațe, l-am sărutat cu „porția dublă" şi, ca o subliniere a importanței evenimentului, i-am transformat alocația obişnuilă într-un bilet de douăzeci de lei.

Şi, pentru prima oară, de cînd ne cunoşteam, nu i-am mai spus să-şi cumpere „bumboane" din ei, ci i-am recomandat grav şi pedagogic :

— Să-ți iei ceva frumos, de la librărie !

De atunci, Georgică nu mai venea, dimineața, să mă înştiințeze că „a venit". Şcoala, noua lui ocupație, l-a îndepărtat de mine. Venea acasă la ora prînzului, după-masă trebuia să-şi facă lecțiile şi — în timpul care îi mai rămînea liber — nu eram eu acasă. Ne vedeam, de aceea, mai rar şi — cum s-ar zice — printre picături.

într-o zi însă — venind cu un tren de noapte, din provincie — am ajuns acasă pe la şapte dimineața. Chiar lîngă poarta mea, Georgică urla ca din gură de şarpe, lipit de grilaj, în timp ce Tabu, cîinele meu (o namilă daneză cu veleităţi de vițel), îl lătra sonor şi surescitat.

Dintr-o săritură am coborît din maşină, am gonit cîinele în curte — cu un picior violent între coaste — şi am alergat la Georgică. Ştiam că Tabu are obiceiul să muşte, cînd îl scoate cineva din sărite.

Inundat de lacrimi, cu minutele reci de spaimă, Georgică se ghemui în brațele mele.

— Te-a muşcat, Georgică ?

— Nu!

— Dar ce ti-a făcut ? A sărit la tine şi te-a speriat ?

— Nu !

— Atunci, de ce plîngi ?

Georgică îşi pironi ochii plini de lacrimi în ochii mei si, oftînd din adâncul pieptului, cu cravata roşie deasupra, îmi răspunse deprimat, ca un om care nu mai are nimic de făcut pe lumea asta :

— Mi-a linssss ssssocoteala de pe tăbliță ! Că mă cunoaşte !

UN CLIENT SERIOS

Eram cu *Valsul dimineții* în turneu. în fiecare zi, trenul ne lăsa pe altă linie moartă, într-altă gară provincială, printre alte depouri de maşini şi căsuțe de ceferişti, cu florile de grădinițe îmbărburate de cărbune.

Fiecare oraş ne prezenta, în cele cîteva ceasuri pe care le aveam libere înaintea spectacolului, tot ceea ce avea el mai renumit şi mai pitoresc, O grădină publică, cu soarele dimineții arzînd congestionat în alămurile muzicii militare, un restaurant cu fripturile întinse afară, printre frunze verzi de castan şi smicuri de pătrunjei, un „paiat" de prefectură sau de primărie cu uşile asediate de petiționari şi pe deasupra tuturor — în perspectivă, ca un corolar — o muchie de munți albaştri de depărtare sau o dungă coclită de Dunăre lenevită de toamnă.

Dar în afară de aceste „agremente" mereu înnoite şi permanent atrăgătoare, fiecare oraş ne prezenta — de cum descindeam pe caldarîmul său. mai mult sau mai puțin asezonat de hîrtoape — şi o serie de „desagremente", dintre care cel mai important era al biletelor de favoare.

Această „plagă" a moravurilor noastre teatrale (cum îi zicea cel puțin de o sută de ori pe zi colaboratorul şi asociatul meu de turneu Sică Alexandrescu) ne scotea literalmente din răbdări.

De la prefect la ultimul funcționar de percepție, de la comandantul garnizoanei pînă la plutonierul de pompieri, de la preşedintele Tribunalului şi pînă la ultimul aprod, de la protopopul județului pînă la directorul şcolii de cîntăreți, de la directorul liceului şi pînă la elevele clasei întîia „B" a şcolii profesionale — toată lumea cerea şi pretindea să asiste gratis şi cu întreaga familie la spectacol. Nu mai pui la socoteală pe cunoscuții din fiecare oraş, ai noştri personali şi ai tuturor artiştilor din trupă. Ar fi însemnat — dacă ne-am fi luat după ei — să jucăm cel puțin trei spectacole în fiecare oraş, cu săli arhipline de spectatori cu bilete de favoare.

încet-încet, ne-am obişnuit însă. Să refuzăm, fireşte. Să ne ascundem din calea cunoscuților, să evităm autoritățile şi mai ales să nu fim niciodată acolo unde eram...

Şi aşa, cu chiu cu vai (turneul nu mergea strălucit), încărcați de glorie şi de „contra mărci" de bilete de favoare, am ajuns în sfîrşit la C„ unul din cele mai bine famate oraşe olteneşti, in materie de „afluență" la spectacol.

Era pe la nouă dimineața.

Cum am coborît cu Sică Alexandrescu "din vagon, ne-a întîmpinat vesel —• de parcă ne cunoştea de o mit de ani — un tinerel cu şapcă roşie şi mustăcioară tunsă „la oție" deasupra buzei.

— Bine-ați venit, domnilor ! Veneam tocmai să vă rog să mă „ardeți" şi pe mine cu şase bilețele de favoare pentru diseară... că mă schimb şi vreau să viu să v-aplaud cu toată familia...

— Mă rog ! si crezînd că e şeful stației, Sică îl „arse" cu şase bilețele de favoare...

— Eu sînt mai modest decît colegul meu — interveni un alt tinerel tot cu şapcă roşie, care apăruse între timp. Nu vreau decît patru locuri.

— Dar dumneavoastră cine sînteți ? îl întrebai, aşa, din curiozitate.

— Eu sînt impegatul'de mişcare, de ziuă. Şi înlocuiesc pe colegul meu.

Tocmai se apropia, clătinîndu-se pe picioarele-i scurte — printre linii — un alt domn cu şapcă roşie. Se prezentă milităreşte şi jovial :

— Şeful stației !...

— Cîte ? îl întrebai fără să mai aştept să ne spuie ce vrea.

— Păi... o lojă sus şi două staluri jos. Că sîntem mulţi şi nu-neăpem. C-a venit şi soacră-mea special de la Pleniţa să vadă piesa asta, că-i place foarte mult.

— A mai văzut-o şi în altă parte ?

— Nuuu... Dar ei îi plac toate piesele dinainte.

Ne-am făcut datoria şi către domnul şef cu o lojă sus şi două staluri jos... şi ne-am aruncat — ca nişte evadaţi — în prima birjă şi am coborit la cea mai renumită frizerie, în centru.

Unul lîngă altul, la adăpostul clăbucilor de săpun, ne credeam de nerecunoscut şi la .adăpost de orice atacuri.

— Salve, Sică ! Ce faci, mă ?

Prin oglindă, un domn scurticel, cu panama de moşier, surîdea amical şi fericit lui Alexandrescu.

— Credeam că veniţi cu trupa de aseară şi am aşteptat la gară.

— - Foarte drăguţ... Dar de ce te-ai deranjat ? mormăi Alexandrescu dintre clăbuei.

— Fiindcă vreau să viu şi eu desează la teatru... c-am venit de la ţară special... Şi nu cred că ai pretenţia să plătesc la teatrul tău.

— Păi nu e numai al meu, căută să scape Sică. E şi al lui Muşatescu *l*

— Aaaa ! Domnul Muşatescu! se bucură domnul din oglindă. Păi ce crezi că dumnealui scapă ? Am o nepoată care-l cunoaşte bine de la o nuntă, cînd i-a promis că-i dă bilete de favoare cînd o vrea. Tocmai vrea să vie şi să-l caute la prînz, la „Carpaţi", că ştie c-acolo mîncaţi... Să-i aducă aminte promisiunea...

Cînd am ieşit de la bărbier, fiindcă aflase cine sîntem —- distribuisem, cred, douăzeci de locuri. Patronului, lucrătorilor, domnişoarei „manicheze", copilului de la uşă etc.

Despre masa de prînz, de la „Carpaţi", ce să mai spun. De la ţuică am început să scriem. Şi eu, şi Alexandrescu. Cunoscuţi, cunoscuţi de-ai cunoscuţilor, chelneri, domnişoara de la casă... o masă de elevi de liceu veniţi dintr-un oraş vecin, cu maestrul de gimnastică.

într-o excursie de studii, un „glob-troter" care vindea ilustrate în restaurant ca să facă ocolul pămîntului ; în sfîrşit, tot ce ne-a ieşit în cale şi ne-a făcut onoarea să vrea să vie la teatru gratis.

Dupâ-prînz, au urmat autorităţile. Dintr-o testea de hîrtie ministerială, eu făceam pătrăţele de hîrtie şi Alexandrescu le scria. Şi pentru că nicăieri nu fusesem asaitaţi ca aici, simţeam parcă o frenezie să distribuim la toată lumea.

— Cred, în sfîrşit, că desează o să avem plin, îmi spuse satisfăcut Alexandrescu, în timp ce ne pregăteam să intrăm pe din dos, seara, la teatru.

— Mie mi-e să nu rămiie si public pe dinafară, îi răspunsei pe acelaşi ton.

Şi, rîzînd, deschiserăm uşa de La intrarea artiştilor. Atunci abia observasem că cineva se ţinea după noi.

Era un băieţaş de vreo şapte-opt anişori, cu ochi neastîmpăraţi şi mari, de vietate deşteaptă.

Numai în hăinuţă, tremura de frig (serile de septembrie sînt reci, în provincie) şi ţinea, la piept, cu afecţiune, ceva.

- Ce e, mă, piciule ? Ce vrei ? îl întrebai convins că e vreun pui de bodaproste, căruia nu i-ar face rău — la burticică — o gogoaşă caldă „cu zahăr mult", aşa cum văzusem că vindea unul, la intrarea principală a teatrului.

Ţincui pironi spre noi ochii lui de cărbune lucios.

— Vreau să intru şi eu la teatru... şi mi-au spus ăia (şi gestul lui arăta vag spre „cerberii" de la intrare), ca să viu la dumneavoastră.

— Dar de ce vrei să vii tu la teatru ?

In ochii copilului se aprinse o lumină ciudată. Şi caldă.

— Fiindcă îmi place să „văz'-...

— Dar parale să plăteşti birul ai ? glumi Alexandrescu.

Mititelul lăsă buza în jos.

— N-am !

— Păi, dacă n-ai, cum vrei să intri ? La teatru nu se intră gratis.

Ochii micuţului se plimbară alarmaţi şi trişti de la unul la altul.

— Păi nu vreau gratis. Plătesc...

— Cu ce, dacă n-ai bani ? sărirăm amîndoi.

— Cu asta !...

Şi minutele alea mici şi jegoase scoaseră din sin o gutuie frumoasă şi caldă — ce stătuse lingă inimă — şi ne-o întinse ca pe o bucată rumenă şi enormă de aur nelucrat

A fost cred cea mai mare reţetă pe care am făcut-o şi n-o s-o mai facem niciodată, în nici un turneu din lume, nici eu, nici Sică Alexandrescu.

DUREREA

Convoiul merge încet, ca toate convoiurile de înmormântare.

întîi, prapurii, purtaţi de doi nătărăi cu bicornuri de amirali, înfundate pînă la urechi pe căpăţînile pline de bube dulci. Apoi, tava cu colivă, înflorată cu desenuri — în motive naţionale — executate din zahăr tos şi cofeturi colorate. După aceea, cele două trăsuri cu prelaţii, în cea dinţii, protopopul singur în fund şi cu dascălii, pe scăunel ; în cea de-a doua, un diacon spîn — ca un purcel de lapte frecat cu sacîz — şi un popă bătrînel, jovial şi obez, ca popa de cupă din cărţile de tabinet.

Imediat după trăsurile cu feţe bisericeşti, se clatină .dricul, tras de patru gloabe, în costume de cai medievali, cu vizitiul moţăindu-şi, pe capră, unicul ochi valid, sub boneta de grof cu pampon, cu coroanele aşezate, cu dedicaţia vizibilă, de-o parte şi de alta şi cu defunctul la mijloc. înţepenit în coşciug, în costum de ceremonie...

După dric, un domn solemn şi cănit proaspăt duce de mînă un copilaş — ca de şapte anişori — înecat în şiroaie de lacrimi limpezi...

Trecătorii, înduioşaţi, întorc privirea, compătimind în sufletul dumnealor pe micuţul orfan, fiindcă aceşti trecători cu inimi bune, ca ale tuturor trecătorilor, nu ştiu că între sărbătoritul din coşciug şi micuţul de după dric n-a existat nici o legătură de sînge... Şi, in definitiv, nici n-ar avea de unde să ştie, pentru că — atunci cînd de-

fundul, care fusese un hotărît celibatar — se hotărîse să înfieze pe copilul spălătoresei, ca să aibă cui lăsa averea (în necazul rudelor care-i aşteptau moartea ca pe o sărbătoare familială) — singura persoană, în curent cu acest lucru, fusese domnul cel solemn şi cănit care era cel mai bun prieten şi unicul al răposatului.

Poate de aceea, văzînd plînsul sfîşietor al copilului, domnul cel solemn îi strînge mînuța cu compasiune, se pleacă spre el şi zice :

— Nu mai plînge aşa, Miticuță, puiule ! Nu mai plînge !... Aşa a fost să fie !... S-a dus, s-a dus !... De-acuma înainte o să stai cu mine şi cînd o să fii mare, o să fii bogat... Hai ! Fii cuminte şi linişteşte-te...

Copilul ascultă discursul cu ochii în lacrimi, apoi se porneşte să pHngă şi mai tare...

— Eeee !... Nu eşti cuminte, Miticuță !... Nu eşti cuminte deloc !... De ce plîngi tu aşa ? Adu-ţi aminte cum te bătea cînd trăia... Acuma ai scăpat de bătaie. Acuma n-o să te mai bată nimeni, cînd o să furi dulceață sau o să spargi un pahar... Hal, nu mai plînge !... N^ai de ce să plîngi, că s-a purtat cu tine mai rău decît cu Grivei al vostru... Ia., taci din gură, fii cuminte, că uite cum se uită lumea la noi !... Dacă nu mai plîngi, astă-sefiră o să-ți dau acadele şi-ți dau şi „trenul" să te joci cu el, „de-na şeful stației", că nu mai are cine să ți-1 înphidă în dulap...

O clipă, gîndul că „trenul" — de-atîtea ori smuls, de mîinile guto&se ale răposatului, atunci cînd era joaca mai frumoasă — va alerga, liber, pe şinele mici, încheiate pe masa din sufragerie şi că nimeni nu va mai veni să i-1 ia şi să-l încuie în dulap, face pe Miticuță să uite de plîns şi să surîdă fericit...

O clipă numai, căci dricul din față se poticneşte într-o groapă, coroanele se clatină şi realitatea cucereşte din nou inima copilului,... Plînsetul de pînă adineauri se transformă într-un urlet de cîine părăsit, în criză de lună.

Domnul cel solemn şi cănit se enervează :

— Miticuță, dragă... Pentru Dumnezeu, taci, puiule, şi nu mai plînge... N-ai de ce să plîngi. A murit, a murit, s-a terminat !... Mortul de la groapă nu se

mai întoarce !... N-o să-l întorci tu, oricît ai plînge... Şi, pe urmă, de ce eşti prost să plîngi? Tu trebuie sâ te bucuri... Nu ți-e nici tată, nici mamă, nici frate, nimic...

...Nu mai ții minte cum te bătea la spate de dormeai cu fața în jos, cum te închidea în pivniță, cu chițoranii, cum te trăgea de urechi, pînă ți le făcea ca de iepure şi-ți arunca doctoriile în cap, cînd îl apucau durerile ?... Taci, puiule ! Dacă taci, îți dau ce vrei tu... Taci că mi se rupe inima cînd te văd aşa... Ce vrei tu, iți dau ! Orice vrei !... Iți cumpără, nenea, de toate, numai taci, puiule... Ia spune-mi tu, mie, ce vrei tu?... Spune-mi numai ce vrei şi-o să-ți dau imediat... îmi spui? Hai, spune, puiule, spune lui nenea şi nu mai plînge... Ce vrei tu ?

Fața lui Miticuță se însenină subit... Lacrimile i se zvîntă reci pe obraji şi în ochi i se aprinde licărul specific al fericirii...

— Ştii ce vreau eu ? Să mă laşi să mă urc pe capră, lîngă vizitiu, să mîn caii şi pe urmă nu mai plîng niciodată.

MARIAGE D'AMOUH

Simplonul a fluierat scurt şi răguşit. De pe peron, batistele rudelor şi prietenilor veniţi să-i conducă au fluturat pină departe, ca un stol de porumbei albi.

Amîndoi au rămas lipiţi unul de altul la fereastră. Drumul lor de nuntă,!

Anişoara şi-a plecat capul pe umărul lui. Cu toate asigurările pe care le dase rîzînd prietenelor indiscrete, simte totuşi ceva deosebit, o teamă nepreeisâ şi agreabilă, gîndindu-se că e lîngă „el", că „în sfîrşit sînt singuri" şi apropiaţi de inevitabil.

Emilian fumează obişnuita lui ţigară de foi. Vîntul îi joacă pe frunte cîteva şuviţe de păr negru cj căptuşeală căruntă.

Anişoara îndrăzneşte o privire către el.

— Emilian !

— Ce e, draga mea ?

Răspunsul lui indiferent i-a retezat avîntul întrebării care îi şedea pe buze.

— Emilian... uite ce frumos e, vezi ?

— Văd !

— Cerul, acolo departe... parcă ar fi lucrat în pasteluri... apune soarele !

— Mîine dimineaţă răsare iară...

— Mîine dimineaţă!... Anişoara a închis ochii! Pleoapele îi bat repede, repede... Mîine dimineaţă... prima noapte...

— Emilian !

— Ce vrei ?

— Ascultă... hai să intrăm în compartiment... mi-e frig...

— Haidem !

Zorii au aruncat lumină în ferestrele cu perdeluţe cafenii.

Simplonul trecea frontiera.

Anişoara a deschis ochit mari, şi-a amintit... Bău^e mult într-adins în vagon-restaurant. Se ameţise bine. Cînd s-a culcat, trebuie să fi fost douăsprezece. Emilian fuma... era prima oară cînd o plictisea „cu fumatul lui".

Anişoara nu mai înţelegea nimic. Nici măcar n-c sărutase, o sărutare. Se luaseră „din dragoste". Ea cei puţin îi iubea ca pe nimeni altul. Era prima ei dragoste adevărată, definitivă.

Cit a luptat cu părinţii pînă să-i dea consimţămintul... Ei găseau că Emilian e un om „prea trăit" şi La urmă, virstnic, sărac şi fără ocupaţie. Ea însă luptase, şî acum...

— Emilian minutele ei odihnite de sotmn ii mingîiau fruntea.

Emilian tresare. Deschide ochii obosit, aievea.

— Ce e, draga mea?... Culcă-te... De ce te-ai deşteptat ?

—- S-a făcut ziuă !...

— E şase... să mai dormim... o să ajungem istoviţi la Veneţia...

Anişoara 1-a privit în ochi cu toată dragostea ei, neastimpăraită în suflet, ca un pui de turturică într-o colivie.

Emiilian se-ntinde...

— Ai dormit bine ?

Anişoara îi mingile tîmplele,

— Da, Emilian...

— E destul de moale patul ?

C(ia. 56W coala 16

— Destul... ca un leagăn...
— Nu te-a zdruncinat prea tare trenul ?...
— Nu... nici n-am simțit!
— Nu trage de la fereastră ?
— Nu... Deloc...
Emilian şi-a aprins o altă țigară de foi...

BUJORII

I

Cristian n-a venit la dejun.

E ceasul două, după^amiază...

In sufragerie, Laura aşteaptă încă. Singură, plictisită, frumoasă. N-a mîncat nici ea.

Pofta de mîncare i-a dispărut, tăiată de gustul chimic al lacrimilor prelinse pînă pe buze. Ca să-şi parfumeze gura, Laura — cu degete moi, albe şi feudale — ia o căpşună din fructiera de cristal. O priveşte în lumină, ca pe un rubin de preț, apoi îşi înfige — geometric — dinții în carnea ei vegetală. Din rana deschisă izvorăşte, în broboane mici, sînge alb şi acru. E necoaptă.

Fructul se prăbuşeşte, mutilat, în scrumiera de alături. (Jignită în amorul ei propriu de trufanda, căpşuna face pielea găinii şi se înnegreşte de necaz şi de scrum.)

Deşi obişnuită cu lipsurile soțului ei de la dejun şi chiar de la cină, Laura. nu poate privi „astăzi" lucrul acesta cu indiferență.

N-o interesează, deosebit, faptul că n-a venit Cristian la masă. Nu e mîhnită că n-a anunțat-o şi a lăsat-o să aştepte pînă la ora aceasta tîrzie. Nu se gîndeşte nici măcar că i s-ar fi putut întîmpla ceva rău.

„Astăzi", însă Laura a avut o zi rea.

Una din acele zile în care te deştepți, dimineața, cu o părere de rău.

în primul rînd, te gîndeşti să te culci la loc. închizi ochii, dar nu îţi mai vine somnul. Vrei să părăseşti patul. Ţi se face iarăşi somn. Te-ntrebi ce vrei ? Ţi se pare inutil să-ţi răspunzi. Ziua care ţi se deschide înainte îţi pare fără sfîrşit, fără culoare, fără temperatură.

îţi împreuni mîinile sub cap şi fixezi un punct, pe care nu-1 vezi, dar pe care îl ştii că e acolo.

Te gîndeşti, ierarhic ; la trecut, la prezent, la viitor.

Trecutul — crematoriu particular al sufletului — îţi miroase, la discreţiie, a mimoză putredă, dacă vrei, sau a pastă de dinţi, dacă preferi.

Prezentul ţi se înfăţişează sălciu. Nu te atrage, cum nu atrage apa stătută a unei bălţi, un iaht, pentru o excursie de agrement.

Viitorul, cu atît mai puţin. Fiindcă nu aştepţi nimic, nu te interesează ce-ţi poate aduce. Ca într-o gară în care priveşti oprindu-se un tren din care nu aştepţi pe nimeni să coboare.

Laura face cîţiva paşi şi se lasă să cadă .pe primul divan, ieşit în cale. Trupul i se încolăceşte, nepremeditat şi graţios, ca un şal de mătase suplă, căzut de pe umerii albi, în trecere.

îşi prinde tîmplele în palme. Caută. Face eforturi, îşi dă seama că n-are la ce se gîndi şi se hotărăşte să se gîndească la ea, ca un poet care — în lipsă de auditori — se decide să-şi declame propriile versuri, în oglindă.

Afară, dincolo de ferestre, soarele fardat puternic, ca un clovn muzical, face exerciţii cu norii. îi întinde şi-i destinde ca pe nişte armonici de lumină creaţă. Muzica soarelui se risipeşte în salonaş, ca un menuet pentru îngeri. Orbiţi, ochii Laurei se ascund sub umbreluţele genelor (umbreluţe cu sîrme răsfrînte la vîrfuri) şî, fără să vrea, încep să urmărească desenul covorului de perete.

Pe covor e ţesută de mînă povestea unui arab îndrăgostit de o oază şi de o cămilă.

între amîndouă, atins de insolaţie (e atît de mare soarele de pe firmamentul covorului !) arabul a murit, ars de sete, ou gura înfundată în nisipul galben al deşertului, ca într^o felie de cantalup, pe căldură.

în mijlocul deşertului e portreul lui Cristian, în ramă de bronz şi în ţinută de primar urban. Cu jobenul în mînă, cu decoraţiile la frac şi cu eşarfa tricoloră — ca un curcubeu încins peste pîntece — pare un delegat al guvernului, prezentînd condoleanţe cămilei văduve. Şi cămila îl ascultă cu ochi fascinaţi, cu gîtul sugrumat de emoţie şi cu atenţia întinsă între cocoaşe, ca într-un hamac împletit din propriul ei păr.

Laura surîde.

Omul acela marţial care consolează „corabia deşertului" e bărbatul ei.

Adică, un om care face avocatură şi politică, cu care merge la teatru în serile de premiere, în tovărăşia căruia face vizite politice, care o mîngîie pe guşă — paternei — de ziua ei şi care, uneori, fără să-i spuie un cuvînt de iubire, se culcă în patul ei, în cămaşa de noapte cu rîuri.

în nopţile 'astea speciale, Cristian sforăie cumplit. Ea veghează, alături, ronţăind bomboane englezeşti, potrivind melodii moderne în ritmul sforăitului, astfel ca acesta să i se pară un instrument ciudat, într-un jaz de amatori.

De multe ori, Laura se întrebase ce caută lîngă omul acela, păros, adormit lîngă ea, într-o atitudine beată de proprietar ? Atunci, îşi aducea aminte că — într-o zi de vacanţă mare, cînd uşile pensionului de călugăriţe se încinseseră pentru trei luni şi maicile plecaseră să-şi vadă familiile şi copiii din flori, peste frontiere — tatăl ei venise s-o ia de la ţară şi s-o ducă la Bucureşti, pentru „grave interese familiale".

Tatăl ei !

Un bărbat strivit între mizerie şi demnitate, un om cărunt, anemiat din cauza prea marea cantităţi de sînge albastru, un cap heraldic cu favorite de mare duce şi cu lacrimi de cerşetor sleite în ochii dezolaţi. Ochii lui de portret, înroşiţi de insomnii, deasupra registrelor verzi ale unei moşii, veche ca un hrisov şi găurită de ipoteci ca un calup de şvaiţer.

Şi, omul acesta, cu maniere de şambelan şi cu redingotă de lăutar, îi vorbise, în ziua aceea, cu emoţie în glas şi cu privirea încîleirtă pe covor, despre vecinul

lor, „Domnul Cristian Trepteanu", avocat cu vază, om influent, bogătaş şi fost deputat în mai multe rînduri, decorat cu mai multe ordine române şi stăine şi om fără viţii — care dorea să dea căminului său somptuos, rece şi burghez — căldura şi distincţia unei boieroaice de şaptesprezece ani.

Şi Laura înţelesese din glasul alterat de revoltă şi de umilinţă al părintelui misit că nu putea da decît un singur răspuns.

Acela pe care îl dăduse.

Casa în care a adus-o Cristian, imediat după căsătoria lor, era mare şi plină de lucruri de preţ, ca un muzeu.

Laura se mira că nu fusese, la rîndul ei, înrămată şi agăţată de perete, ca un tablou scump ; închisă într-o vitrină, ca un porţelan rar ; aşezată pe un piedestal, ca un bronz de valoare — sau depusă, sub un clopot de sticlă, între arbuştii din seră — ca o pasăre exotică şi împăiată.

Şi se gîndea aşa pentru că îşi dăduse seama, de la început, că ea face parte, ca un obiect, din confortul lui Cristian, ca o achiziţie nouă în decorul lui „artistic".

Cristian era un om ocupat. Cînd nu pleda la Palatul de Justiţie, ţinea discursuri în parlament. Iar cînd nu avea nici procese, nici şedinţe la Cameră, scria articole pentru gazeta partidului, ritmîndu-şi ideile în cadenţa paşilor măsuraţi egal pe parchet, subliniind pasajele drastice cu chinte de tuse cronică şi cu înjurături de surugiu domnesc.

Laura nu se gîndise niciodată să-1 înşele pe Cristian. Nu se gîndise pentru că — atunci cînd Ofiţerul Stării Civile (un pitic cu uniformă de tribun şi cu dantură de buldog) şi preoţii (nişte bărbaţi în toată firea, nebărbieriţi şi cu rochii de damă) îi dăduseră voie să plece cu Cristian (ce mîini asudate avea !) inima ei rămăsese acolo, în casa părintească, ascunsă într-o ladă veche din pod, înfăşurată într-un caiet de dictando care se numea : *Jurnalul meu* şi care avea, între pagini, flori şi lacrimi şi visuri presate.

Pe-atunci, inima ei era mică cît un as de cupă şi dulce ca o bucăţică de candel roz.

Laura tresare. Toate gîndurile ei, adunate în ochi, se sting ea un roi de licurici cînd simt umbra unei mîini, aplecate deasupra.

Servitoarea a deschis larg uşa salonului, purtînd în braţe un enorm buchet de bujori roşii.

— Pentru cine ?

— Pentru „noi" !

— Pentru mine ?

— Da, coniţă !

Laura sare dreaptă în mijlocul salonaşului. Ea ştie că nu aşteaptă flori de la nimeni, că nu cunoaşte pe nimeni care să-i poată trimite. Ca şi cum n-ar fi înţeles bine, repetă întrebarea :

— Pentru mine ?

— Da, coniţăj pentru dumneavoastră !

— De la cine ? Nu ţi-a spus ?

— Nu mi-a spus, coniţă, Le-a lăsat şi a plecat.

Laura întinde braţele spre flori. Le primeşte la piept şi le strînge cu putere. Nările ei aspiră parfumul tare, uluitor. Atleţi printre flori, bujorii aprind în braţele ei flăcări de catifea roşie, sună — din creştetul lujerelor virile — clopote învoaLte de purpură regală.

înainte de a aşeza buchetul în cristalul de Murano, pe care Măria îl aduce plin cu apă proaspătă, Laura îl priveşte lung, cu ochii plini de dragoste cu care priveşti o fotografie a cuiva drag şi, în clipa aceea, departe.

Gîndul, o clipă uitat, îi revine în minte persistent şi tulburător : „De la cine sînt bujorii ? Cine poate fi necunoscutul, nebănuitul, care a intrat într-o florărie, gîndind la ea, ca să aleagă şi să-i trimeată florile roşii, grele de parfum, aprinse de primăvară şi răscolitoare de nelinişti ?

Cine ? *Cine* ? Cine ?"

Laura n-a primit niciodată flori de la nimeni. A trecut printre bărbaţi întotdeauna indiferentă şi plictisită, ca o creatură lipsită de sînge, fără să caute să le atragă atenţia, fără să le asculte complimentele, fără să le trezească intenţii, fără să le aţîţe dorinţele de trena rochiilor ei cu agrafa unui surîs sclipind anume.

Treptat, toţi bărbaţii din cercul relaţiunilor ei, ss obişnuiseră să-şi îndrepte aiurea atenţiile lor cu scadenţe bine calculate.

Ceilalţi bărbaţi, cei mulţi, cei anonimi, au Jăsat-o să treacă pe sub privirile lor, fără să le caute să le întâlnească pe ale ei, privind-o numai cu interesul momentului, aşa cum priveşti un cîine de rasă, o limuzină frumoasă sau o procesiune pentru ploaie. Şi totuşi s-a găsit cineva, cineva care, desigur că îi cunoaşte gîndurile şi viaţa, un admirator ori un îndrăgostit îndrăzneţ, care să calce consemnul şi să-i trimeată omagiul lui discret, sau poate dorinţa iui învăpăiată, ascunsă între bujorii de sînge !... Dar cine, cine, cine ?

Buchetul din cristalul de Murano e o şaradă parfumată, lîngă oare Laura şi-a chemat gîndurile toate ca să-i ajute s-o dezlege... întîmplări uitate, lucruri mici atunci, cînd s-au petrecut şi nu le-a dat nici o importanţă, amintiri neînsemnate şi răzleţe se conturează acum, precis, se însufleţesc, se adună şi trec. în faţa ochilor ei măriţi de voluptatea curiozităţii, ca un film de amator, în care s-au alăturat — fără control şi fără premeditare — imagini de peste tot pe unde a trecut, momente înregistrate disparat, pe aceeaşi peliculă oprită o clipă şi mereu repusă în mişcare.

Lată ceaiul de la Legaţia poloneză...

Laura simte de-abia acum — pironită asupra ei — privirea vecinului de masă, un diplomat francez cu un plastron de cretă, cu mustaţă galică, aşa cum ea îşi închipuise întotdeauna că trebuie *s^o* fi avut Bel-Ami din romanul lui Maupassant şi cu ochi albaştri ca ai lui Vercingetorix...

Abia acum îşi explică de ce, atunci cînd s-a aplecat către el ca să-i treacă zaharniţa, hîrjonindu-şi sinul de pLasfaxMiiul lui, mîna daplomaftuiui a început să tremure, umflîndu-şi vinişoarele albastre.

Abia acum îşi aminteşte cartea lui de vizită — cu colţul răsfrânt ca o muchie de guler scrobit — pe care Măria va dat-o într-o seară cînd s-a întors acasă şi pe care a aruncat-o fără să ceară vreun amănunt...

Iată balul de la „Principele Mircea..."

De ce tremură în braţele ei, ori de cîte ori o invită să danseze, locotenentul acela brun de la Regimentul de gardă ? De ce ochii lui o urmăresc, sumbri şi trişti, cînd primeşte să fie invitată la bufet de tînărul subsecretar de stat de la Arte ?

Şi ce mici şi sfredelitori se fac ochii subsecretarului de stat de la Arte, cînd ii spune „â *vos amours, madame*" şi ridică încet cupa de şampanie !

Desigur, invitaţia pe care subsecretarul de stat i-o trimitea, pentru balul presei de a doua zi, avea altă semnificaţie decît aceea pe care i-o dăduse Cristian : „Puştiul ăsta, de la Arte, a început să mă perie de cînd a auzit c-o să iau cuvîntul în parlament, contra legii lui".

Şi Laura înţelege, abia acum, lîngă bujori, semnificaţia adevărată, pe care n-a prîceput-o Cristian şi pe care o avea invitaţia...

Iată cursele ! Iată excursia de la Snagov ! Iată luna de vilegiatură la Sinaia şi cea de la mare. Iată recepţia de la Externe ! Iată... iată... Iată-i pe toţi cărora Laura, abia acum, le descifrează privirile, le înţelege cuvintele, le tălmăceşte gesturile.

Iată-i defiiînd în faţa ei, ca o armată de conspiratori tenebroşi care n^au aşteptat 'decît un semnal ca să-şi arunce, cu un gest colectiv, mantiile de umbră in care au aşteptat drapaţi.

Laura îi priveşte pe toţi la un loc şi pe fiecare în parte. Gîndul ei caută să descopere pe cel care, mai hotărît decît toţi, i-a trimis florile.

Dar nici unul dintre ei n-are un semn deosebit, după oare să poată fi recunoscut. Toţi bărbaţii din amintirea Laurei ar putea fi cel care i-a trimis bujorii. Important însă este că acest „cineva" exista, că Laura nu se mai simte, în viaţa ei, singură şi inutilă ca o stea în viaţa cerului. Şi, poate, dacă florile necunoscutului ar fi sosit în altă zi decît în cea de astăzi, ele n-ar fi însemnat atit de mult, n-ar fi însemnat poate nimic şi s-ar fi vestejit, exilate, în odaia Măriei, sau aruncate în fundul curţii, ca să le ciugulească găinile. Dar florile au sosit „azi", in ziua asta rea, cînd sufletul ei dormea leşinat pe bra-

iele gîndului, cînd trupul ei se statua gol şi alb.de plictiseală. De aceea parfumul bujorilor i-a dezmorţit sufletul, într-o beţie uluitoare de esenţe şi roşul lor aprins şi senzual a turnat sînge cald în trupul indiferent şi în anemia zilei rele.

II

Pentru masa de seară, ca pentru o cină de gală, Laura a îmbrăcat o rochie de tentaţie şi de flirt, cu decolteu adînc şi talie mulată. Cristian a întîrziat iarăşi. La nouă şi jumătate, Laura a dat ordin să se servească.

în *tete-ă-tete* cu bujorii, somptuos schimbaţi în ţinută de seară (adică într-un elegant vas de Sevres), Laura a mîncat cu poftă din toate felurile şi a cerut să i se aducă, din pivniţă, o sticlă de vin vechi. Ea, care nu bea niciodată !

Aşa cum sită, fumînd leneş în faţa buchetului, niţel grizată de vin, are impresia că se află într-un restaurant de lux, la o masă de separeu, faţă în faţă cu un amant tăcut, mulţumit numai să-şi plimbe asupra ei privirea grea de patimă.

Şi Laura se simte altă femeie. Cele cîteva ceasuri de cînd a primit bujorii anonimi, de cînd gîndurile ei au descreţit atîtea falduri de suflet, trezind — de sub pliurile lor — atîtea amintiri vii şi colorate, au făcut-o să simtă pătrunzîndu-i în toată fiinţa un val de aer primenitor, smuls din altă lume, dintr-o altă viaţă...

O lume şi-o viaţă pe care, pînă azi, gîndurile ei nu şi-au dat osteneala s-o cerceteze, ochii s-o vadă şi mîinile s-o pipăie. O lume pe care o înţelege cea firească, o viaţă pe care o simte cea adevărată.

De aceea, între Laura cea de pînă acum şi Laura cea de acum înainte, s-a deschis o prăpastie, pe marginile căreia au înflorit, sădiţi de o mînă nevăzută, toţi bujorii roşii din lume, ca nişte inimi învoalte şi sîngerate.

Soneria zbîrnîie familiar, la intrare.

Tresărind, Laura o recunoaşte, tot aşa cum recunoaşte şi paşii lui Cristian cu scîrţ la ghete, apropiindu-se prin antreu.

îşi stinge ţigara **şi** aşteaptă.

Tuşea lui Cristian trezeşte tablourile din reveria lor murală. Se aude zgomotul servietei, înţesată de dosare, căzînd, ca de obicei, pe fotoliul de piele din birou. Apoi, ca un paj nedespărţit al stăpînului, pătrunde în sufragerie mirosul acru de mucava arsă al ţigării lui de foi.

Clanţa uşii protestează, apăsată cu forţă prea mare pentru graţia ei şi, prin deschizătura strimtă, începe să-şi facă loc Cristian, în ordinea obişnuită : întîi burta, ca o cobză strînsă lăutăreşte sub haină ca să n-o plouă ; apoi ghetele cu nasturi, apoi lavaliera de patron bărbier, care îi leagă de trup, cu o fundă, capul turtit ca un dovleac turcesc.

Cristian are înfăţişarea fericită a zilelor bune. Adică, e lac de năduşeală, are gulerul mototolit şi manşetele murdare.

Se opreşte în prag şi schiţează, lăsîndu-se pe vine, o reverenţă clc craidon chefuit.

— Salutăm pe doamna î...

Laura surîde amuzată... I se pare că e într-un stal, la teatru, privind cum, pe scenă, un birjar vienez — gras şi înfocat — face reverenţe unei contese pe care a adus-o cu trăsura acasă **şi** care a apărut surîzătoare la fereastra de la etaj.

— Bună seara, Cristian ! Dar ce-s fost cu tine, azi ?

încurajat de primirea asta afectuoasă, Cristian S2 apropie. Se mai opreşte, precaut, la un pas înaintea Laurei, apoi trece în spatele ei, o apucă de bărbie şi — dîndu-i capul pe spate — cu gesturi de Mefisto la pensie, îi storceşte pe frunte o sărutare grasă, ca o muscă de bucătărie turtită cu lingura de supă.

— Ce să fac, mămicule ! Treburi, treburi şi iar treburi ! Azi am avut o mulţime de procese. De la unu şi pînă adineauri ani pledat de am făcut scurtă-n gît.. Dar, ce să-**ţi** spui, face osteneala ! Le-aim cîştigat pe toate. Şi mi-e o foame de lup N-am avut timp nici măcar

să beau un pahar cu apă... Tu ai mîncat, nu ? Foarte bine ai făcut... Sper insă că mai e ceva papă bună şi pentru mine'!

— Da, Cristian. Sună să-ți aducă la masă.

Cristian îşi frecă mîinile mulțumit. Se gîndeşte, o clipă, să se ducă să şi le spele, dar e prea înfometat, ca să-şi mai permită asemenea risipă de vreme.

Ca în fiecare seară, îşi regăseşte — cu o rară plăcere — tacimul obişnuit, şervetul în inelul de argint şi păhărelul de țuică alături.

îşi plimbă ochii asupra mesei, căutînd să se edifice dinainte asupra tuturor fructelor şi brinzeturilor rezervate pentru desert. I se pare însă că masa are astă-seară ceva schimbat.

îi face din nou inventarul şi abia astfel, procedind prin eliminare, rămîne față-n față cu bujorii, aranjați cu artă in vasul de Sevres.

— Aaa ! Care va să zică, i-ai primit ? Şi eu care nici nu-i vedeam !...

Stăpînită de o presimțire groaznică, Laura îşi încleştează mîinile de spătarul scaunului.

— Ce să primesc ?

— Ăştia ! Bujorii ăştia, frate !... Văd că ți i-a adus.

— Cine să mi-i aducă ?

Laura simte un gol în inimă, apoi o amețeală pe ochi. Sufrageria se învîrteşte în jurul ei ca într-o clipă de cutremur. Mobilele se scufundă, se îndreaptă la loc... Cristian face aceleaşi mişcări ca şi ele... Laura se miră însă cum de nu i se varsă păhărelul de țuică pe care îl ține, plin, în mînă. îi vine să rîdă cu hohote... Să rîdă, să rida, să rîdă pînă va cădea istovită pe parchet...

— Mi-ai trimis tu flori ? Tu ?

— Ce era să fac ? Decît să rămîi păgubaş, am preferat să-ți trimit ție flori, aşa, ca o atenție...

— Ca o atenție ? Tu ? Nu-nțeleg, Cristian...

— Păi, cum ai fi vrind să înțelegi, dacă nu mă întrebi să-ți spui cum a fost ?

— Spune, Cristian...

— Uite ! Azi am avut de susținut, între altele, şi procesul unei țigănci. O florăreasă de-alea de umblă noaptea ou coşul de flori, prin localuri... A venit la mine, mai demult, s-o divorțez. Azi aveam ultima înfățişare. Cînd să-mi dea însă restul din onorariul convenit, dădea din colț în colț. Cîr-mîr, c-o fi, c-o păți, bafniței îi lipseau cinci sute de lei... Tu mă ştii pe mine eâ eu, pe chestii de-astea, nu glumesc. I-am spus-o neted :

— Ascultă, fă ! Cu mine nu te joci... Să-mi aduci bîştarii, din pămînt, din iarbă verde, c-altminteri eu nu intru în şedință.

E !... A început să mă roage, să se văicărească, să-mi pupe mîinile, că n-are. că e săracă, că are copii, că dracu, că lacu, pînă mi s-a făcut milă şi-am iertat-o de bani, cu condiția să-ți trimeată ție un buchet de flori acasă... Asta e toată afacerea... Şi vezi c-a fost femeie cumsecade, săraca!.-. Ți-a trimis bujori altoiți... Zi-mi mersi, mămicule, şi sună să-mi dea la masă.

ULTIMELE CRIZANTEME

Dimineață clară de toamnă.

Falduri subțiri de ceață albă fîlfîie deasupra orașului...

Parcă ar zbura mirese prin văzduh.

Duminica își întinde liniștea și repausul duminical pe obloanele magazinelor și pe fețele bărbierite ale bărbaților.

Spre șosea trec de-a lungul bulevardului automobile de casă, ducînd la aer copii mici și bine-crescuți — înfofoliți în paltonașe albe cu manșoane mici atîrnate de gît.

Parcă s-ar plimba îngerii, în automobil, cu aripioarele împreunate cuminte pe piept.

Trec în urma cărucioarelor cu sugaci (care-o fi păpușa și care-o fi copilul ?) guvernante îmbăiate în ajun, cu bomboane spirtoase în gură și ochii duși după sublocotenenți...

Undeva, în poarta unei curți mici, cîntă o caterincă și-un papagal verde și trist caută soarele în miezul semințelor uscate...

Heliana merge fragedă și singură pe stradă, legănîndu-și trupul în crusta moale a hainei de blană.

Are în ochi o strălucire tristă, ca o lacrimă fără relief.

Astăzi e ultima ei zi de libertate...

Astăzi, în seara acestei duminici de toamnă adîncă și însorită, tinerețea ei va îmbrăca într-o biserică plină de oameni, de cîntece și de preoți, vestmîntul alb, al unei vieți care se sfîrșește...

Astă-seară Heliana e mireasă...

Mîine se va regăsi alături de un om pe care îl iubește și lîngă care crede că va fi fericită...

Dar nu va mai fi ea a ei...

Alt gînd va veni să-i cerceteze gîndurile, altă inimă să-i întrebe inima, alți ochi să privească în Aufletul ei, alte mîini să-i mîngîie trupul, alți pași să-i ducă pașii...

Și pînă acuma Heliana fusese numai a ei... Toată ! întreagă !

Avea o lume închipuită de mintea ei, o lume în care ea singură era cea mai mare, o lume în care privirea altora nu putuse să intre și simțurile lor — normale — să pipăie...

Heliana simțea în ea sufletul unei regine care își trăiește ultima zi în mijlocul supușilor.

De mîine avea să înceapă exilul.

Bărbații o priveau cu ochi ciudați. Frumusețea ei visătoare îi făcea să întoarcă capetele, să-i cerceteze liniile trupului, să-i presupuie căldura trupului tînăr și frumos...

Dar Heliana trecea mai departe, cu lumea ei după ea, ca o prințesă din basme, cu poporul ei de pitici agățați de fuste...

S-ar fi zis că ochii ei nu văd, că gîndul el nu gîndește, că ea însăși nu știe dacă merge sau stă pe loc...

Dar nu era așa...

Heliana avea o țintă...

Fugise de-acasă, dintre preparative și invitați, pe furiș — lăsîndu-si logodnicul să se ocupe de beteală și de coșurile domnișoarelor de onoare — ca să cumpere „ceva"...

Ceva numai pentru ea...

De aceea, pașii ei se opriră în fața unei țigănci încolăcite pe trotuar, în spatele unui coș de fiori de toamnă.

— Dă-mi zece crizanteme...

Şi ţiganca, bucuroasă că „barosanca" nu se tocmeşte, culese zece crizanteme, dintre cele mad frumoase şi i le dădu...

Heliana luă florile in braţe.

Le privi lung şi drag...

Crizantemele păreau zece păpuşi — zece marchize în miniatură, cu peruci albe şi pudrate...

Buzele Helianei căzură — fluture roşu —- intre **ele...**

Apoi, chemă un automobil...

— La „Belu" !... comandă ea şoferului...

în cimitir era lume puţină şi tristă... Fiindcă era duminică, ici-eolo ardeau candele mici...

Heliana străbătu aleile eu paşi siguri şi se opri în faţa unui mormînt mic şi burghez...

Un grilaj de lemn, o cruce şi o fotografie... Deschise portiţa şi privi lung fotografia...

Era un băiat de liceu, cu o coroană de premiant pe braţ, cu matricolă cusută la guler, cu ochi mari şi-ur, zîmbet amar pe buze...

Dedesubt, săpat în litere cu aurul mincat de ploi, scria aşa :

IONEL) DELEANU

elev cl. Vi-a *de liceu*

Din codru rupi o rămurea
Geo pasa codrului de ea ?
Ce-i pasa Lumii-ntregi
De moartea mea...

Heliana reciti versurile, deşi le ştia pe dinafară... îşi apropie buzele de fotografia rece şi mucedă şi, fără o lacrimă, întinse frumos florile pe mormînt.

Apoi îngenunche simplu şi spuse încet ca o rugăciune :

„...Astă-seară, eu mă mărit, Ionel... Tu ai fost prima mea dragoste... Eu nu te-am uitat niciodată şi nici n-am să te uit... De acum însă, n-am să mai viu la tine... Astea sînt ultimele crizanteme pe care ţi le-aduc...

De azi înainte, eu nu voi mai putea să-ţi aduc flori care să fie numai de la mine, numai din inima mea... Pentru că în inima mea nu voi mai fi numai eu... Adio, Ionel..."

Se ridică apoi, închise portiţa grilajului şi porni... Acum privirile bărbaţilor de pe stradă o făceau să roşească de plăcere şi se gîndea cu teamă la neliniştea celor de acasă, care nu ştiau unde-a plecat...

,,Lumea ei" murise între crizanteme !

COa. 5610 coala 17

FARÂ PREMEDITARE

Obişnuit totdeauna să-şi plătească consumaţia lui si a tuturor prietenilor în tovărăşia cărora cutr-eiera bodegile, restaurantele şi localurile de noapte —• proclamat prin aclamaţie de către toţi cunoscuţii „preşedintele elefanţilor români" — dl. Grigorcea avea o singură dorinţă.

Dar o dorinţă mare, înrădăcinată în gîndurile lui ca o plantă viguroasă, o dorinţă voluptoasă şi taxată de dl. Grigorcea ca irealizabilă...

Aceea de a fi şi el, o dată, o singură dată, invitat la masă, de a găsi şi el, pe pămîntul ăsta mare şi speculant, un om care să-i plătească o consumaţie, fie ea un aperitiv derizoriu sau o masă copioasă.

Pireşte, în această privinţă, dl. Grigorcea îşi făcea rezerve...

Nn înţelegea ca această „invitaţie" să fie rezultatul unei obligaţii oarecare, ca gestul plătitorului, să fie urmarea logică a unei îndatoriri sau să constituie solia unei socoteli interesate şi viitoare.

Dl. Grigorcea vrea să fie invitat, fără nici un fel de premeditare. Invitat, spontan, aşa cum invita el însuşi pe toţi cei care îi ieşeau în cale...

Dar omul sorocit înfăptuirii acestui lucru măreţ întîrzia să se întrupeze în vreunul din cunoscuţii preşedintelui elefanţilor români..

Şi domnul Grigorcea cheltuia mereu, în dreapta şi stînga, invita în toate serile şi-n toate părţile, renunţînd

„în forul său interior" — să mai aştepte înfăptuirea dorinţei tăinuite într-o cută de suflet...

Plouase două zile, aşa cum plouă primăvara...

Obligat să stea în casă, domnul Grigorcea pierduse legătura cu prietenii obişnuiţi şi singur, plictisit, se îndrepta spre centru în căutarea lor, oa să mai omoare o no&pW, otrăvind-o cu bilete de o mie dizolvate în şampanie, aşa cum se otrăvesc fetele înşelate cu gămălii de chibrituri topite în spirt.

Era o seară răscolitoare, de primăvară statornicită, cu parfumuri crude, topite în spaţiu, cu femei îmbrăcate subţire, şi tarafuri de lăutari oacheşi, ieşite ostentativ în grădinile de vară.

Domnul Grigorcea ar fi vrut să mănînce într-una din aceste grădini, cu pietriş proaspăt aşternut pe jos, cu fripturi tăvălite în cimbru, cu cîntece de lume şi chelneri pezevenghi...

Neobişnuit cu singurătatea, pentru înfăptuirea acestui plan, preşedintele elefanţilor români se îndreptă cu paşi decişi către cetele de prieteni răspîndiţi în toate localurile centrului.

Se simţi, însă, la un colţ de stradă, tras cu sfială de mînecă.

în faţa lui răsărise, ca din pămînt, o pereche tînără de îndrăgostiţi...

El, un gazetar plin de talent şi de vervă. Ea, o actriţă de operetă, cu trup de şarpe şi voce de înger sopran.

— Dincotro, coane Grigorceo ?
— Mă duc să mănînc, dragilor...
— Unde mănânci ?
— Aş vrea să mănînc într-o grădină de vară...
— Hai cu noi, nene Grigorceo !
— Vod unde mîncaţi ?
— Tot la o grădină de vară...

Fără să ştie de ce, fără să se gîndească prea mult, domnul Grigorcea primi propunerea cu plăcere, zicîndu-şi în gînd : „în definitiv, decît să le plătesc masa altora pe care nici nu-i ştiu cine vor fi, mai bine să le-o

plătesc ăstora, că sînt amîndoi tineri, talentați şi simpatici...

Demult nu mai fusese domnul Grigorcea atît de bine dispus ca în tovărăşia celor doi amici improvizați.

Mîncase cu poftă, băuse adînc, vorbise, glumise, comandînd cele mai scumpe mîncăruri şi cele mai alese vinuri ale localului...

Se făcuse tîrziu. Clienții evacuau localul, aruncînd bacşişul picolilor, cu un scuipat lipit in palmă.

— Să mergem şi noi, copii, propuse domnul Grigorcea.

— Mergem, dacă zici dumneata !

— Plata, băiete... porunci cu autoritate domnul Grigorcea.

Chelnerul se apropie docil şi respectuos:

— S-a plătit, coane !

Domnul Grigorcea încruntă sprîncenele :

— Ce s-a făcut ? S-a plătit ? Cine a plătit ?

— Eu, nene Grigorcea... Ai fost invitatul nostru... Dumneata te duceai spre centru... Noi te-am întors din drum... Fâ-ne plăcerea şi nu protesta...

— Dar... dragii mei... e imposibil...

— Te rugăm.

Bucuria dorinței vechi înfăptuită în grădina de vară sugruma cuvintele domnului Grigorcea.

Se simțea vesel, transfigurat.

— Vă mulțumesc, copii. Nici nu ştiți cum vă mulțumesc... Voi mi-ați făcut una din cele mai mari plăceri din viața mea... Să trăiți !

Două seri mai tîrziu, încă sub impresia bucuriei, domnul Grigorcea intră iarăşi în grădina periferică de vară, cu speranța că va găsi pe cei doi tineri, față de care îşi simțea inevaluabile obligații.

Se aşeză la aceeaşi masă unde stătuse cu ei şi pînă tîrziu aşteptă să-i vadă intrind pe portița verde...

Dar cei doi nu veniră.

BIRLIC

Era un om scurt şi umflat ca un as de cupă (poate din cauza asta i se zicea Birlic).

Purta mustăți galbene ca mătasea de porumb crudă, chică tăiată scurt la ceafă, cum poartă călugării care au ibovnice la marginea tîrgurilor — manşete de celuloid, ca grefierii şi ghete cu vîrful de lac şi cu căputa de elastic, ca morții cu dare de mînă.

Avea un ochi saşiu şi o meserie fără concurent : era singurul antreprenor de pompe funebre din oraşul nostru. Nimeni nu ştia să spună de unde venise Birlic la noi.

Se pripăşise într-o zi (pe-atunci era flăcău voinic) să caute de lucru în branşa tîmpLăriei şi, după zile înbregi de umblet şi de lipsuri, izbutise să se angajeze, cu bucata, la domnul Ioşka.

Domnul Ioşka era un ungur văduv şi bețiv, cu barbete ca împăratul Franz-Josef şi cu picioarele pe trei sferturi paralizate, în nişte şoşoni din pîslă groşi şi încheiați, pe gleznele umflate, cu două rinduri de catarame.

în afară de asta, mai era patronul unei prăvălii ciudate, situată pe o stradă dosnică a orăşelului : vindea, laolaltă, „cuştuge gata şi de comandă" şi lăzi de mireasă pentru nunți, iar emblema magazinului era : „La împărăția cerurilor".

Aci, în prăvălia hmăclâită de praf, cu miros de lemn de brad şi clei topit, şi-a început Birlic cariera lui de „croitor de pardisiuri de lemn", ca să nu răcească de-

funcții pe lumea cealaltă, cîștigîndu-și repede încrederea și afecțiunea stăpînului, pentru că era muncitor și, ca și domnul Ioșka, n-avea nici o rudă în orașul cu oameni care îi dușmăneau pe-amîndoi deopotrivă — pe tăcute — fiecare cetățean știind că, într-o bună zi, va avea, indirect, să-și plătească birul la tejgheaua mucedă a magazinului cu coroane de mort agățate pe pereți, cu lumînări de ceară suspendate în ciorchine de tavan, cu lâdița de tămîie scoasă, zilnic, la ușă și cu scîndurile de brad alb puse să se usuce la soare.

Dar în orașul nostru oamenii mureau rar, ca regii sau ca papagalii și afacerile domnului Ioșka mergeau din ce în ce mai prost. Tot așa de prost ca și picioarele, care, din *zi* în zi, i se umflau și se îngreunau în șoșoni.

De aceea, într-o bună zi, domnuL Ioșka socoti nimerit să sfîrșească cu suferințele materiale și cu chinurile paraliziei progresive.

In ziua aceea, se sculă mai de dimineață ca de obicei și, pînă la prînz, stătu ghemuit la tejghea, cufundat în gînduri și socoteli. Cînd termină de lucru, se așeză la masă bine dispus, cum nu mai fusese demult și, ca niciodată, îl pofti pe Birlic să-i ție tovărășie.

Mincă bine, bău mult și pufuind luleaua plină de tutun fiert in miere povesti amintiri din tinerețea lui plină de mezeluri pipărate, de unguroaice durdulii și roșcate ca boiaua de ardei și de romanțe plinse pe țambale în cafenelele dim Pesta.

După-masă rugă pe Birlic să-l lase singur. Intră apoi în prăvălie și încuie ușa pe dinăuntru. Privi cu drag lucrurile și mărfurile în. mijlocul cărora trăise patruzeci de ani, aspiră adînc parfumul de cavou al încăperii și — așa cum de atîtea ori făcuse pentru alții — luă centimetrul de pe tejghea și începu să se măsoare cu atențiune de-a lungul trupului și de-a latul umerilor.

Apoi, potrivit măsurii, își alese un coșciug frumos, își bătu cu ținte aurite inițialele pe capac, își alese pînza, perna și toate celelalte trebuincioase, își puse pe cap tichiuța cu fireturile de argint și luînd dintr-un colț dosnic al prăvăliei un clondir plin cu rachiu, turnă înăuntru un praf alb și fin cu miros înțepător. își făcu apoi semnul crucii catolice și, ca un client bine servit, se lungi

în coșciug. își potrivi bine perna sub cap, iși așeză comod trupul între scînduri și apucind sticla de alături o duse la gură, cu evlavie închise ochii strîns. ca și cum ar fi vrut să nu-i scape o imagine scumpă de sub pleoape și începu să bea liniștit, împăcat, rachiul morții.

A doua zi, Birlic află cu nestâpînită bucurie că a rămas moștenitorul întregului avut al defunctului Ioșka.

Imediat ce se văzu stâpîn pe prăvălia ungurului, Birlic își făcu socoteala că afacerile lui, ca să meargă bine, trebuiau întinse și amplificate. .Și cum se familiarizase cu măsurătoarea .morților, cu clienții îndoliați și cu tot ritualul înmormântărilor provinciale, se gindi că cel mai bun lucru era să cumpere dricurile orașului, al cărui proprietar îmbătrînise... Tîrgul se făcu repede și Birlic deveni „antreprenor de pompe funebre".

Cu răbdare, cu economie, într-un an de zile strânse ceva bani și, într~o seară, se întoarse de ia Pitești, mînînd — cu mîndrie, pe străzile din centrul orașului — un dric nou de clasa I, cu roțile pe arcuri aurite, cu patru îngeri de bronz în colțuri și cu al cincilea îngenuncheat deasupra, ca un elev de școală primară pedepsit că n-a știut lecția la „aritmetică".

Birlic nu iubea oamenii. In fiecare dintre ei bănuia un client care întîrzie să facă apel la serviciile lui. Pe cei voinici, pe cei care nu fuseseră bolnavi niciodată îi socotea dușmani.

Pe stradă, deși cunoștea toaiâ lumea, nu saluta decit pe bătrîni, pe pensionari și pe preoți, iar pentru sârâcime avea un dispreț nemaipomenit. Sărăcimea tîrgului utiliza rar — către drumul de veci — mijloacele de locomoție ale lui Birlic. Și-atunci cînd le utiliza, beneficiul lui era neînsemnat, pentru că oamenii săraci se îngropau cu patul și foarte puțini dintre ei cu clasa a III-a. Cei mai mulți însă se îngropau cu dricul primăriei. Acest dric umil, jegos și hodorogit, tras de un singur cal și mînat de un vizitiu chior, era oferit gratuit și omagial, cetățenilor repauzați întru Domnul, de către urbea recunoscătoare că a scăpat de el.

De aceea Birlic ura, din toate puterile, dricul primă-

riei şi nu o dată, în momentele lui. de furie, se gîndise ca într-o noapte să se ducă în grajdurile comunale şi să-l facă țăndări cu toporul...

Lipsit de ocupație zilnică, fără rude şi fără prieteni, Birlic îşi stabilise postul de observație în cafeneaua din centrul oraşului. Cafeneaua lui Dimache, cu biliardul rupt, în fund, şi cu cele' trei colivii cu sticleți captivi, la uşă, era un fel de cartier general al morții. Acolo se strîngeau, zilnic, toți bâtrînii tîrgului, aşteptîndu-şî moartea, cu cafeluța turcească dinainte şi cu ochii pe fereastra dinspre strada mare.

D.f dimineața şi pînă seara, cu capul roşu şi umflat, ascuns în dosul unui jurnal pe care nu-l citea niciodată, Birlic şedea tras deoparte, între bâtrini, ascultindu-i cum îşi povestesc suferințele prevestitoare celei din urmă.

Şi ochiul lui şasiu se aprindea şi licărea ciudat, ori de cîte ori auzea confidențele triste şi stereotipe :

— Credeam că nu mai apuc dimineața, vere Gligore.

— Taci, frate. Da' ce-ai avut ?

— Ce să am ? Năduf. Năduful meu... Păi d-acilea-ncolo trebuie să mă pregătesc... Vine...

— Bine zici. Vine ! Azi dumneata, mîine eu, poimîine altul... Ne călătorim toți.

— Aşa e viața, vere Gligore ! Cu moarte...

— Dumneata cum stai cu cordul dumitale ? Mai iei iod?

— Nu mai iau. De ce să mai iau ? Ce, o să trăiesc cit lumea ? Ba m-am apucat şi de tutun iarăşi. Am fumat şaizeci de ani şi, taman acu, o să-mi mai stric pieptul ? Astea sînt mofturi de-ale doctorilor...

Cînd lipsea cîte unul din cei obişnuiți, însemna că l-a trîntit boala la pat. Şi-atunci, Birlic bea cafea după cafea, pînă afla de la ceilalți ce-are absentul şi cum îi merge. Şi cînd i se părea lui că nimeni şi nimic nu-i p.>ate scăpa clientul din mînă, se ducea acasă si începea să ungă osiile dricului, cîntînd.

Şi totdeauna ştia dinainte *dz-* ce clasă să fie dricul căruia îi ungea osiile.

într-o zi veni şi rindul bunicului meu să nu se mai ducă la cafenea. O boală grea pentru cei optzeci de ani ai lui îl țintuise în pat. Doctorii rămăseseră muți la căpătîiul lui. Şi cum o nenorocire nu vine niciodată singură, o zi după el, căzu la pat şi bunica. Aceeaşi soarta îi aştepta pe amîndoi. Vestea că bătrînii, după cincizeci de ani de viață împreună, îşi aşteptă sfîrşitul în paturi alăturea, se răspîndise în oraş ca fulgerul.

Birlic înnebunise.

Ştia că bunicii mei sînt oameni cu dare de mînă, că prin urmare, cum zicea el, îl „amenințau" două înmormîntări de clasa întîi. Şi, în aşteptarea deznodămîntului, umbla — din circiumă în circiumă — exuberant şi sinistru.

Trei zile, cît a ținut zbaterea bătrînilor, s-a învîrtit — între două litre de țuică — pe la poarta noastră după veşti.

Nu vorbisem niciodată cu Birlic. Dar, în seara cînd ieşeam din curte să mă duc să chem preoții pentru împărtăşanie, mi-a ieşit înainte, tăindu-mi drumul, încovoiat şî umil.

— Să trăiți, domnule Tudor !

Prezența lui lîngă mine, în clipa în care moartea «e învhîtea în jurul casei noastre, mi se păru rău prevestitoare.

Mă dădui un pas îndărăt, cu silă.

— Ce vrei, domnule ?

Birlic se clătină. Duhnea a rachiu şi a mezeluri vechi.

— Domnule Tudor, să nu vă supărați... Aş vrea să ştiu ce mai face domnul Tache ?

— Tata-mare ?

— Da, domnul Tache.

— Dar ce te priveşte pe dumneata ?

Mă privi îndobitocit.

— Păi, am auzit prin tîrg că nu cam i-ar prea fi fiind tocmai bine...

— Şi?

— Şi-aşa. Aş vrea să ştiu „sigur".

Simţii o plăcere stranie să-1 chinui. îi răspunsei aproape pritenos.

— E adevărat că, zilele astea, tata-mare n-a prea fost bine. Răcise puţin. Acuma s-a îndreptat. S-a făcut bine de tot. Mîine, cred că iese din casă, aşa că, dacă ai să-i spui ceva, îl găseşti la cafenea.

Birlic holbă ochii la mine, ca un scos din minţi. Abia mai putu să bilbîie.

— Şi coana Zoia ?

— Mulţumesc. E bine şi mama-mare. Luase şi ea guturaiul... Acum e bine, joacă tabinet cu tata-mare.

Un rînjet disperat şi comic se slei pe buzele lui Birlic. îmi venea să rîd şi să-1 sugrum rîzînd.

în noaptea aceea, s-a îmbătat tun, iar dimineaţa — cînd a auzit că bunicii mei trecuseră, amîndoi, în lumea drepţilor, la cîteva ceasuri unul de altul — a ieşit pe strada principală a oraşului, delirînd de bucurie, trîntindu-şi pălărit tare de caldarîm şi urlînd :

— Două^trei „bucăţi" de-astea pe lună, mai zic şi eu afacere. Joacă tabinet, hai, domnule Tudor ? Tabinet, hai ?

Dar bucuria i-a fost de scurtă durată. Tata-mare lăsase cu limbă de moarte să fie îngropat la ţară, fără ciocli şi frără pompă. Ş>a*unci. fiindcă dricul primăriei era mai simplu decît al lui Birlic, l-am cerut împrumut şi „ îmbrăcat cu brad verde — l-am ales sâ-i ducă pc bătrîni la locul din urmă.

Toată săptămîna următoare acestei întîmplări. Birlic a băut crîncen şi, istovit, înnebunit, a căzut la pat. Două sâptămîni a delirat la adresa primăriei şi de îndată ee-a părăsit spitalul, şi-a vîndul prăvălia şi toate dricurile unui negustor din Tîrgovişte.

Luni de zile apoi, pînă ce şi-a băut ultimul ban. a cutreierat străzile oraşului beat, murdar, animalizat, pînă ce într-o seară a înţepenit pe un maidan, cu capul spart şi cu faţa buhavă.

A doua zi a fost înmormîntat cu dricul primăriei.

VESTE BUNA

In familia Negoescu e doliu mare.

O telegramă lapidară, în stil de isprăvnicel, a anunţat moartea subită, la moşia sa din Iepureni, a lui Pîrvu Negoescu, mare proprietar, fost primar, prefect şi senator.

„Domnu Pîrvu mort ieri, instantaneu în magazie.
Gligore"

în oraşul de provincie unde locuieşte răsfirată familia Negoescu, vestea sna răspîndit ca un microb. La cafeneaua din centrul oraşului — de unde nu lipsea niciodată fratele defunctului, conu Barou Negoescu, tot mare proprietar, tot fost primar, prefect şi senator — se aşteaptă cu nerăbdare sosirea lui, pentru a da amănunte complete. Un fost căpitan de infanterie îşi dă părerea într-un cerc de pensionari.

în uşă, apare conu Barbu, fratele mortului, cu doliu la mină şi cu barbă nerasă.

Toate privirile se întorc la el...

— Se duse şi bietul Pîrvu... rupse gheaţa fostul căpitan.

Conu Barbu clătină trist din cap...

— Dumnezeu să-1 ierte... o cafea, băiete... c-o bucăţică de zahăr.

— Da ce-a avut, frate ?

— Nu ştim nici noi... S-a dus fiu-meu la moşie să-1 aducă... o să ne spuie el.

— Suferea de cord... lămuri prezidentul.

— Şi de inimă, completă fostul căpitan... Ştiu eu, de cînd am făcut manevrele împreună...

— Cînd e înmormîntarea ?

— Mîine la două soseşte vagonul mortuar în gară, la trei îl pornim la cimitir.

în ziua înmormîntării, imediat după-masă, toate rudele defunctului se adunaseră în casele bătrînului Barbu, unde avea să se oficieze slujba religioasă.

Preoţii sosiseră însoţiţi de ţîrcovnici fonfi, ducînd sub braţ, împachetate sul, odăjdiile.

Cortegiul însă întîrzia să vie de la gară. Se făcuse trei, patru, patru jumătate.

— Ce să fie asta, frate ? se încruntă comu Barbu.

De la gară nu se comunica nici o ştire.

Enervarea devenise generală. Prietenii răposatului începuseră sâ plece unul cîte unul spre cafenea, nepoatele, îmbrăcate în doliu, se adunaseră sâ facă un *garre aux coeurs* în odăiţa de lingă sufragerie, iar bărbaţii făceau o partidă de table, în salonaş, cu uşile închise.

Conu Barbu turba... Se plimba de colo pînă colo, cu mîinile la spate, cu faţa posomorită, privind mereu spre pendulă. în grădină, gagiştii de la muzica militară care aşteptau să intoneze onorurile, se apucaseră să joace capra.

în jurul catafalcului gol se începuseră discuţii banale.

Telefonul zbîrnîi în birou. Conu Barbu se repezi glonţ.

— Alo !... Gara ?-.. Da. Aici eu, Negoescu, fratele mortului... Vine mortul ?.., Peste un sfert de ceas e-n gară ? Bun... bun... Mersi.

înseninat la faţă de vestea comunicată de la gară, conu Barbu dădu buzna în salon.

— Veste bună, veste bună, vine mortul !...

CIUŞI

S-a născut într-o dimineaţă, călduţă şi limpede, de primăvară la şes, sub o căruţă veche braşovenească, furată de stăpînii lui, cu cîteva zile mai înainte, de prin părţile Branului.

Cînd a deschis ochii întîi în lume, înaintea lor i s-a înfăţişat o privelişte ciudată şi fermecătoare.

împrejurul lui, se învîrteau într-o horă nebunească şi comică, o puzderie de danci goi, negri şi mînjiţi de praf, chiuind de bucurie, ca nişte pui de draci chefuiţi, care se opreau, între timp, să scuipe, folcloristic — de cîte trei ori fiecare — pe pielea lui crudă şi aburită încă de căldura umedă şi binefăcătoare a pîntecului matern.

Mai departe puţin, în spatele dancilor, o ceată de femei oacheşe, cu trupuri minunate şi tari, îl priveau OU ochi mari, scăpărînd sub pleoape cremene negre şi mulţumite, încrucişîndu-şi braţele smolite peste sînii goi cu maci vineţi înfloriţi în sfîrcuri, iar alături de ele, toţi bărbaţii sălaşului, cu vătaful în frunte, scoteau din chimirurile late, împodobite cu bani vechi şi cu arniciuri colorate, cuţitoaie arcuite, ca nişte iatagane mici pentru copiii de Bey, pe care le înfigeau în pămînt, cu gesturi solemne, însoţite de înjurături de mamă la adresa lui.

Dincolo de aceşti oameni, răsăriţi din corturile peticite şi de sub căruţele înţepenite lîngă focurile stinse, se întindea şesul nesfîrşit şî dur, ca o mare împietrită

între muchiile cerului, clopot străveziu răsturnat deasupra.

Soarele, acest prieten cald al dobitoacelor, al pămîntului şi al oamenilor care se scoală de dimineaţă, se arăta — la sfîrşitul şesului — roşu, ca o sfeclă retezată, îngropată jumătate în ierburi şi jumătate în cer.

Noul născut, care — în cursul acestor ceremonii — primise numele de Ciuşi (un nume tot atît de banal în lumea măgarilor, ca şi Popesou, de exemplu, în lumea noastră) se uita la toate acestea, rînd pe rînd şi, deşi Ie vedea pentru prima oară, avea impresia că le cunoaşte de mult, că se născuseră odată cu el şi, poate, datorită hm

(Probabil că toţi măgarii nou-născuţi, ca şi unu dintre oameni care se numesc filozofi, au această impresie ciudată că lumea — cu tot jocul ei de forme, de forţe, de lumini şi de culori — nu este decît un rezultat al propriului lor fel de a vedea.)

Ciuşi se simţea atît de bine în noua lui situaţie de fiinţă, i se păreau atît de fireşti toate cîte le vedea, încît, simţind că i se face foame, începu să sugă de la sinul măgăriţei-mame, cu obişnuinţa clientului care-şi cere capuţinerul la cafeneaua familiară.

Şi măgăriţa-mamă, pînă aci indiferentă la toate cîte se petreceau, îndreptă pentru prima dată ochii asupra lui. Nişte ochi buni, blînzi şi omeneşti, de lăuză.

Măgarii, întocmai ca geniile, se dezvoltă foarte repede, aşa că, în ziua cînd împlinea şase luru\ Ciuşi era un măgar în toată puterea cuvîntului : frumos, harnic, voinic şi deştept ca un bacalaureat. (Adică, pentru care motiv, elevii de şcoală leneşi pot fi comparaţi cu măgarii, şi măgarii deştepţi n-ar putea fi comparaţi cu elevii de şcoală silitori ?)

Toţi srtăpînii lui — fiindcă unui măgar, toţi ţiganii de pe lume îi sînt stăpîni — îi apreciau calităţile excepţionale şi îl iubeau, cum s-ar zice, ca pe un frate.

Ciuşi nu era supus la munci prea grele, nu era îmboldit niciodată cu piciorul în coaste, sau izbit peste ochi cu codirişca biciului, era hrănit şi adăpat la timp şi, uneori, mîngîiat pe spinare de mîini aspre, brune şi

%.'afectuoase şi pupat după urechi de puradeii cu buze ca •*7 mura necoaptă.

^ î n viaţa lui plină de iarbă, plină de cer şi de clăi de *îîn* cosit, Ciuşi n-avea să întîmpine însă numai clipe mulţumite şi senine.

Soarta îi hărăzise, încă de la cea mai fragedă vîrstă, ' încercările ei hotărîtoare şi fără drept de apel.

;• Intr-un amurg, cînd convoiul căruţelor nomade abia se oprise — pentru ceasurile de noapte, de ciordeală şi de odihnă —- la marginea Roşiorilor de Vede, în timp **ee,** în faţa corturilor abia întinse, se aprindeau pipele ./-sub mustăţi şi focurile sub ceaune, şi luna se ridica pe boltă, mare, bună, rotundă şi galbenă ca o mămăligă de mălai de lux — un personaj ciudat, cu şalvari de zeghe "! cafenie şi cu brîu de lînă roşie, se opri aproape de sălaş şi făcîndu-şi mîinile pîlnie, începu să strige din toate -puterile, cu o voce dogită de şliboviţă şi de tutun :

— Măăă î Vătafee, măăă !... Ia vin', ia, vătafeee !...

Toată ţigănimea îşi pironi ochii dincotro venea glasul, iar vătaful puse mîna streaşină vederii, îşi scoase luleaua din gură şi răspunse cu glasul îngroşat de îngîmfare ;

— Care iaşti hacolo, mo ?

— Om bun, bre ! Eu sînt, Dobre !

— Dobre, mo ? Tu iaşti, mo ?

— Eu, eu... Ţine cîinii, bre, c-am să-ţi spui o vorbă...

Vătaful domoli cîinii cu strigăte în jargon, îşi puse luleaua la loc în colţul gurii cu buze crăpate şi vinete, de culoarea sîngelui vechi şi păşi, ţanţoş, înaintea vechiului său cunoscut şi client. Dobre, un sîrb cu grădinarii de zarzavaturi renumite, în marginea Roşiorilor de Vede.

— - Ce mai veaste-poveaste, Dobre, mo ?

— Ce să fie, vătafe ? Am văzut c-aţi sositără pe la noi şi m-am abătutără o ţîră să videm dacă, anul ăsta, ai cevaşilea bun şi pentru noi, că măgarul pe care mi l-ai datară acuşi trei ani mi-a muritără şi-am rămasără eu în locul lui, taman acuşi cînd **e** de lucru la grădinărie.

— Iaste, cum să nu iaste... Anul hăsta, ham un „băiat" mo, cum rar ham mai havut. Numai că o să te coaste scump, că e marfă bună... Şi îi spuse preţul. Un preţ mare, de parcă ar fi fost vorba de un cal, nu de un măgar.

Sîrbul merse de văzu „băiatul", îl pipăi la piept, i se lăsă greu pe greabăn, ca şi cum ar fi voit să-l încalece, îi cercetă copitele, îi ciocăni dinţii cu o pietricică şi apoi îl trase afectuos de urechi. Ciuşi îl privea cu ochii miraţi şi întrebători.

— Frumoasă vită, bre, n-am ce zice. Dar e scumpă, prea scumpă. Nu face să dai atîţia bani pentru un măgar.

— Un măgar ca hăsta face mai mult decît un hargat cu simbria, că hargatul fură şi-njură, iar măgarul tace şi face !

Sîrbu cercetă încă o dată măgarul, mai mări preţul oferit dintr-un început, iar vătaful, după un schimb de păreri pe ţigăneşte cu alţi bărbaţi ai sălaşului, mai lăsă şi el ceva şi tîrgul se făcu.

— Să-l stăpâneşti sănătos şi la punga gros...

— Să dea Dumnezeu, bre...

Ciuşi nu înţelegea bine ce se petrece cu el. O presimţire rea însă îi întristase ochii, de îndată ce mîna sîrbului începu să-i mîngîie, posesiv, bretonul de pe frunte. Iar cînd vătaful îl dezlegă de ţăruş, cînd dancii începură să-l îmbrăţişeze aşa cum îşi îmbrăţişează fraţii .mai mici, pe „nenea" care pleacă să-şi facă armata, 'cînd Raliţa, fata vătafului, îşi desprinse din cozi o panglică roşie şi i-o înnodă fundă — ca o floare de sînge, în coamă — Ciuşi înţelese că ceva grav se petrece cu el. Şi aşa cum omul, în situaţii similare, îşi ridică ochii spre cer, el îşi pironi capul în pămînt şi toată puterea trupului şi a voinţei de rezistenţă şi-o încleşta în picioare.

Puţin psiholog, sîrbul îl apucă de căpăstru şi smuci. Ciuşi se opinti în pămînt şi ramase neclintit. Fu o clipă de surprindere generală. Foştii lui stăpîni îl priviră cu

admiraţie. Sîrbul le surise savant, ca unul care vrea să spună că are el ac de cojocul oricărui măgar.

Şi atunci, pentru prima oară în viaţa lui, Ciuşi simţi umilinţa de a fi vită, pumnul sîrbului, mare cit o pătlăgea vînătă, prăbuşindu-i-se între ochi.

Durerea i se topi, împrăştiată în trup, ca un sînge nou. Cu o ultimă nădejde, întoarse capul şi privi spre cei din jur.

Vătaful se aşezase pe iarbă greceşte şi număra banii, in podul palmei, sub privirile atente ale tovarăşilor. Copiii încremeniseră cu degete uitata în gură. Rr.liţa se aplecase să sufle focul sub ceaunul comun.

Ciuşi înţelese că, odată cu banii primiţi în schimbul lui, oamenii aceia toţi deveniseră pentru el străini. Tot atît de străini ca şi sîrbul care, înfuriat de primul insucces al pumnului aplicat cu competenţă, începuse să-l înghioldeaseă, fără control, cu opinca. înţelesese că funia din mîna noului stăpîn îl trage către o viaţă nouă, nelămurită si dureroasă, de vreme ce începe cu lovituri, înţelesese că pentru un măgar nu e o calitate să aibă personalitate şi, supus, cu grumazul încovoiat, cu ochii închişi şi cu urechile blegi, porni în urma sîrbului, încetinel, c-o cruce mai mult în spinare.

Grădinăriile sîrbului se întindeau la marginea oraşului, aproape de cazarmă şi de abatorul comunal, exalîndu-şi, în noapte, parfumurile tari, de ardei, de pătlăgele roşii, de hrean, de sfeclă dulce şi de bălegar umed.

Deasupra grădinăriilor, printre stele galbene ca arpagicul, luna plutea ca o felie de dovleac turcesc coaptă în spuza norilor.

Nu se auzea decît şipotul apei prin şănţuleţele dintre straturile de legume, ca o gargară în gîtlejurile grădinii şi lătratul unui cîine anonim în criză de lună plină. Ciuşi simţea nevoia să plîngă, să se trîntească cu burta la pămînt ca să simtă, sub inima lui dezolată, căldura lui bună, prietenă şi ocrotitoare.

Ciuşi nu suspinase pînă acum niciodată. Şi, primul suspin pe care nu-l putu stăpîni, fu un răget groaznic, răscolitor de tăceri şi timpane.

— Ptiu ! Fir-ai al dracului, făcu sîrbul speriat din reveria lui etnică.

De unde putea să ştie sîrbul drama muzicală care se petrece în gîtlejul unui măgar ? Căci un măgar — indiferent dacă vrea să-şi ţipe fericirea sau să-şi urle durerea - - coardele lui vocale nu scot decît acelaşi sunet catastrofal. Şi chiar cînd, moralmente, măgarii simt nevoia să cînte, să-şi exprime melodios mulţumirea unei clipe, sau să traducă, în sunet, fericirea unei încîntări — deşi, pentru ei personal, cîntă cu convingerea şi cambrarea interioară a -unui perfect tenor- — gîtlejul, ca o maşină infernală, cu resorturi independente, transformă cele mai subtile nuanţe ale melodiei în acelaşi răget groaznic şi eminamente măgăresc.

Un răget în compoziţia căruia scîrţîie tramvaie la cotituri de şine, se zdrobeso cioburi de sticlă sub caterpilare, se vaită sirene de vapor în primejdie şi intră în criză recruţi bolnavi de tuse convulsivă.

De aceea, neştiindu-se vinovat decît cu un suspin, Ciuşi însuşi se sperie de propriul său răget...

— Hoo ! C-o să mănînci acum, bre, Uite c-am ajunsără la grajd, i se adresă sîrbul politicos şi parcă voind să se scuze de întîrziere, ca în faţa unui prieten înfometat pe care l-ar fi adus din oraş la masă, făcîndu-l să aştepte un ceas, fiindcă mîncarea nu era gata. Şi, consecvent celor spuse, sîrbul împinse cu piciorul uşa grajdului, ca un paznic uşa temniţei în calea prizonierului condamnat la muncă silnică, datorită unei erori judiciare.

Ciuşi se opri în prag să cuprindă, cu o singură privire, încăperea care avea să-i servească drept culcuş, adăpost şi eventual alcov.

în întunericul grajdului, odată cu mirosul finului, nările iui desluşiră, de îndată, mirosul — cald şi specific — al unui tovarăş de singurătate şi suferinţă.

Şi, dintr-o dată, Ciuşi nu se mai simţi atît de ne-

Un măgar mai mult, într-un grajd străin, înseamnă tot atît de mult pentru alt măgar, cît înseamnă pentru un român prezenţa altui român, într-un local de noapte, la Paris. De aceea, Ciuşi se grămădi, dibuind întunericul, cît putu mai aproape de noul compatriot şi ca o dovadă de netăgăduit şi imediată simpatie, îi dădu de cîteva ori cu coada peste ochi, în chip de bezea şi de salut.

— Eh ! Acu', bre, fîn aveţi, apă este... noapte bună la boieri ! zise sîrbul isprăvindu-şi treaba şi trăgînd după el uşa grajdului. Ciuşi îi ascultă paşii depărtîndu-se, rămase o clipă gînditor şi, dornic să-şi cunoască cît mai repede pritenul de iesle, aşa cum sînt dornici copiii de şcoală să se împrietenească cît mai iute cu colegii lor de bancă, se apropie de el şi îl înghesui liric cu picioarele de dindărăt. Prietenul răspunse cu o egală politeţă, dîndu-i — amical — o copită între coaste. Şi-atunci, abia, Ciuşi îşi putu da seama, cu o plăcută surprindere, că tovarăşul lui de grajd nu era un măgar propriu-zis, ci o măgăriţă în toată splendoarea tinereţii şi a măgărimii ei.

Pe măgăriţă o chema Bleaga.

Era o fiinţă puţintică la trup, docilă, harnică şi totdeauna ţinînd ochii plecaţi a ruşine, în pămînt, ca o domnişoară de măritat crescută la „Ursuline".

Unică la stăpîni, muncea din greu în grădinăria sîrbuLii şi unica ei mulţumire o găsea noaptea, cînd — singură în grajdul plin de greieri- şi de bălegar — îşi lungea trupul pe paiele îmbibate de propriul ei miros şi, rumegînd un şomoiog de fîn parfumat, îşi da drumul gîndurilor în lumea cea fără de pereche a visurilor.

Visuri, în împărăţia cărora Făt-Erumos etern al sufletelor dornice de iubire lua aspectul unui măgar alb, cu căpăstru de argint, cu bor de catifea umedă şi cu copite elegante de chihlimbar negru.

Dar, cu toate că Ciuşi nu întrunea nici una din aceste calităţi, de îndată ce deveni tovarăşul ei de muncă zilnică şi de reverie nocturnă, Bleaga simţi pentru el mai mult decît o prietenie obişnuită, suprapunîndu-i —

cu imaginația ei de femeie romanțioasa — una cîte una, toate calitățile Făt-Frumosului din vise.

Și, dacă în timpul nopții, dragostea ei se pretiza imaterială, această dragoste devenea, ziua, o nevoie de a se materializa in atențiuni și sacrificii continue. De aceea, Bleaga îi lăsa iui fînul cel mai curat din porția comună, nu bea niciodată înaintea lui, ca să nu-i tulbure apa .și, cînd aveau de dus poveri împreună, ea se opintea din răsputeri ca să-i ușureze lui truda.

Dragostea măgarilor se aseamănă cu a liceenilor și cu a poeților.

E pură și dezinteresată, feciorelnică, mistuitoare. Așa o simțea și Ciuși în „forul său interior'*.

De aceea, zi după zi, amina clipa destăinuirii, mulțumindu-se, ca și Bleaga, să facă aceleași sacrificii pentru ea, în ceasurile de muncă și de hrană, iar noaptea — în ceasurile de insomnie — mai viril și mai puțin resemnat decît ea, să se dea cu capul de iesle, căutînd să relanseze prin astfel de dureri, focul suferințelor morale.

Firește, din toată idila lor șovăielnică, discretă și Ulială, sîrbul — element prozaic în lumea măgarilor, ca și orice măgar in lumea sîrbilor — nu putu observa decît că cei doi amorezați, de cînd sînt împreună, slăbesc, tinzînd să rămînă numai urechi.

Își făcu înțeleptește socoteala că măgarii muncesc prea mult și, ca om ce ținea la avutul lui, se gîndi să le ușureze munca, lăsîndu-i după-amiaza să pască liberi în pajiștea de lîngă grădinărie.

Așa, în mijlocul naturii (codoașă dumnezeiască a tuturor celor ce se iubesc, indiferent de numărul picioarelor) pentru Ciuși și Bleaga începură sâ sune adevărate ceasuri de iubire, prevestitoare ale zilei hotărîtoare în materie.

Și ziua hotărîtoare in materie veni.

Era o înserare limpede, liniștită și parfumată. Amurgul cobora de pe dealuri, cu tălăngi la gît. Soarele se ghemuise in ierburi ca un arici cu țepi de aur și, Ia cazarma de lîngă grădinârie, un recrut, tolănit pe tunică, cînta rural din „clanaret".

Ciuși și Bleaga pășteau, alături, iarba crudă cu soarele de peste zi închegat pe sfircuri în mărgele moi de rouă. Pătrunși de poezia clipei, își cedau unul altuia — cu politețe omenească — trufandalele și delicatesele cimpului : margarete de cretă unse la mijloc cu miere galbenă, maci de sînge cu cearcăne vinete sub ochi, clopoței de crepe *georgette,* păpădii de puf de lebădă și ciuboției de șofran, festouate cu gălbenuș de ou.

Și fiindcă la măgari mîncarea ține loc de conversație, se înțelegeau perfect și erau fericiți pentru că erau măgari, pentru că erau singuri și pentru că erau liberi, cu copitele pe pămintul bun și cu sfîrcurile urechilor în cerul fără diferențe de rasă.

Și poate și clipa asta ar fi trecut lipsită de urmări, ca atîtea altele tot atît de poetizate de crepuscul, dacă un bondar imens — cu motor de avionetă de turism în gitlej — n-ar fi făcut un viraj greșit, văzîndu-se astfel silit să aterizeze forțat în urechea măgăriței.

Trezită din reveria ei lirieo-vegetariană și cuprinsă de panică, Bleaga. își pierdu cumpătul și, neștiind ce să facă șt cum să se apere, așa cum un ofițer ofensat recurge, ca ultim argument, la scoaterea săbiei din teacă, recurge și ea la suprema ei posibilitate de apărare. își făcu vînt și ou toată puterea; azvîrli în. neștire cu picioarele ultime, potrivindu-ie însă, printr-o manevră greșită, exact în singurul loc unde nu voise să dea, adică între ochii adoratului.

Ciuși primi lovitura cu măreția unui general în fruntea căruia se înfige, neprevăzut, un glonț, rătăcit pînă la postul de comandă.

între timp, recăpătîndu-și sîngele rece o clipă pierdut, bondarul execută un *looping* scurt în cuprinsul urechii, apoi își luă zborul în spațiu, suplu ca un pilot care a făcut o figură intenționată, șliindu-și acrobațiile aeriene urmărite de binoclul unei logodnice sportive.

Abia liniștită, cu spaima încă bulbucată în ochi, neștiind cum să se scuze și să-și arate părerea de rău pentru lovitura dată atît de prozaic iubitului, Bleaga lăsă Erîu liber elanului liric care o anima și se Hpi de Ciuși într-o lungă mîngîiere păroasă.

Fericift de întorsătura pe care o luau lucrurile, Ciuși îi răspunse la fel. li simți respirația accelerată și cu temperatură inedită și trupul ei răzimat de al lui într-o

atitudine clară de abandon. îi văzu coada fluturînd, asupra lui, ca voalul minunat al lui Sa'lammbo şi, în ochii ei mari şi vineţi, ca două prune tomnatice, desluşi privirea cea anume.

îşi simţi urechile vîjîind de pasiune şi tîmplele zvîcnind boccaccian sub căpăstru... Biruit, emoţionat, fermecat, întinse către ea botul, într-o atitudine de gură şi, ca un tînăr emoţionat care nu mai ştie ce să spună, căzu în genunchii din faţă, înaintea ei.

Cîteva zile după această întâmplare, care marcase o epocă nouă în viaţa celor doi măgari, Dobre sîrbul primi o înştiinţare ciudată. Primarul din Roşiorii de Vede îi trimitea vorbă că, dacă „se mai aud răgind, măgarii de la grădinărie, în timpul nopţii, turburînd liniştea cetăţenilor, îl va da în judecată şi va pune guarzii comunali să împuşte pe contravenienţi".

Cunoscând „de visu" motivele expansiunii vocale ale măgarilor săi, sîrbul chibzui că. pentru a face voia primarului, singura soluţie era să despartă pe cei doi îndrăgostiţi, nemaidîndu-le putinţa ca, fiind împreună, să reediteze concertele lor pasionale. Şi chiar de a doua zi hotărârea aceasta fu tradusă în fapt.

Ciuşi fu lăsat să pască mai deparie in livada plină de flori şi de amintiri, iar Bleaga fu exilată într-o ogradă vecină, în compania unor cai birjăreşti, printre care un anume Murgu, armăsar tînăr şi nervos, îşi purta cu aroganţă şoldurile durde şi coama înzorzonată cu panglicuţe albastre. Iar, pentru noapte, Bleaga fu invitată să doarmă într-un şopron, situat tocmai la capătul grădinăriilor.

Din primele zile de exil, Ciuşi îşi cântări toată durerea sufletului şi toată disperarea trupului frământat de dorinţe zadarnice. îşi dădu seairua că de-abia acum încep adevăratele suferinţe care înalţă pe vită la rangul de om.

Pe Bleaga n-o mai putea vedea aproape deloc. Numai dimineaţa, în timpul muncilor diverse, deşi nu mai trăgea Ia acelaşi ham, deşi nu mai lucrau pentru prosperitatea aceluiaşi pogon **de** zarzavat, se puteau totuşi zări la o întretăiere **de** poteci, printr-o ştirbitură de uluci, sau într-o deschizătură **de** porţi.

în clipele astea rare, preţioase, Ciuşi simţea că îi fuge pămîntul de sub picioare, iar Milos, băiatul sîrbului, care îl mîna, se mira şi chiuia de bucurie „c-a luat-o inagarul la trap, fără să-i dea, bice".

Şi Ciuşi fugea, într-adevăr, cit îl ţineau puterile, cu speranţa vană că va putea ajunge pe cea, mereu mai departe.

După-amiaza, în timpul păscutului, singur în mijlocul câmpului, Ciuşi, trecut la panteism, îşi pironea ochii în soare, îi întorcea după el, aşteptînd parcă să coboare de acolo scăparea cea mult aşteptată.

De cîteva ori se gîndise să evadeze şi, cu orice risc, să se avînte alături de Bleaga şi mai ales alături de Murgu.

Murgu ăsta îi făcuse întotdeauna o impresie proastă. Era îngîmfat ca un cal de circ, prost ca un cal de saca şi dispreţuitor ca un cal de curse. Din primul moment în care îl văzuse, Ciuşi simţise, pentru el, repulsia şi antipatia pe oare burghezii însuraţi de curind O simt pentru aşa-zişii ,,'tipi", oploşiţi sub poalele largi ale societăţilor înalte în descompunere, ca ciupercile otrăvitoare sub zidurile mănăstirilor în ruină. Ar fi vrut — mai ales de cînd îl văzuse nechezînd şi scuturîndu-şi coama, in prezenţa adoratei sale — să--i iasă o singură dată în faţă, să-1 măsoare de sus pînă jcs şi să-i întoarcă spatele, plecind de Hngă el cu *Bleaga* alături, „precuim ca să se ştie".

Dar sîrbul, bănuind gîndurile lui de evadare, ca să previe orice surpriză şi mai ales de conflict cu primarul, în chiar ziua sorocită de Ciuşi eliberării, îl legă strîns de un ţăruş, cu un crîmpei de funde, mărginindu-i la cîţiva naşi, de jur împrejur, posibilitatea de expansiune.

în clipa aceea, privind pe Dobre cum bate ţăruşul în pămînt, Ciuşi simţise — pentru prima dată — instinctele carnivore : ar fi mîneat toţi sîrbii din lume, simplu, ca pe o legătură de morcovi.

Seara, cînd se întorcea în cuibul gol cu miros bun şi tandru de grajd, gîndul lui pornea pătimaş către Bleaga, pe care o ştia singură în şopronul de la capătul celălalt al grădinăriei, bănuind-o mistuită de acelaşi neastîmpăr erotic, de acelaşi chin ucigător al despărţirii

şi singurătăţii. De aceea, Ciuşi, in fiecare din aceste nopţi teribile, lăsa finul neatins şi, pietrificat de amor, îşi înfigea urechile în singurătate, ca două scoici în adîncuri de mări şi asculta tăcerile, aşteptînd să deslu-şească chemarea dorită şi alinâtoare a celei de departe, fără să bănuiască, nenorocitul de el, că în acelaşi timp, consumată de aceeaşi disperare şi de aceleaşi nădejdi, urechile adoratei, cufundate similar în misterul nopţii^ adulmecau, din aceeaşi singurătate, nechezatul viril şi sforăitor al numitului Murgu.

Luni după luni trecură peste grădinile sîrbului, cu zile la fel de pline pentru Ciuşi, de tristeţe uniformă şi de zădărnicie. în tot acest timp, dragostea lui crescuse, luînd proporţii supramăgăreşti, alimentată de gelozie şi lipsită de satisfacţii, ca un incendiu suflat de vînt şi lipsit de guri de apă. Distrus moralmente şi epuizat trupeşte pînă la ultima resursă de energie, Ciuşi abia mai putea munci onorabil, îmbâtrînit prematur ca un deboşat neurastenizat şi chinuit de presimţiri rele, ca un candidat la sinucidere.

Şi, poate, multă vreme încă, lucrurile ar fi con-tinuat să meargă la fel, dacă, într-o dimineaţă, ieşind la lucru ca de obicei, Ciuşi, n-ar fi observat că Bleaga lipseşte, fiind înlocuită la ham de un om tocmit cu chi-rie, ca o vită oarecare. Cum niciodată de cînd erau îm-preună la serviciul sîrbului, Bleaga nu lipsise de la lu-cra, Ciuşi îşi dădu seama că ceva neobişnuit se petrece cu ea.

Cutremurat de gînduri negre, porni la muncă cu pi-cioarele moi, cu capul în pămînt, cu urechile îndure-rate, îndeplinindu-şi fără chef, fără bunăvoinţă, fără atenţie, obligaţiile de sclav, ceea ce îi atrase din partea lui Milos, surprins că „măgăreaţa" calcă anapoda în ham, o serie de lovituri aplicate artistic, peste ochi, cu pleasna biciului şi peste coaste ou codirişoa.

Dar Ciuşi nu simţea arsura loviturilor. Gîndul lui era numai la Bleaga. Şi-o închipuia vînduitâ altui, sîrb, sau poate chiar stăpânului lui Murgu, care era geambaş şi fabricant de mezeluri. îşi închipuia că ceasul despar-

ii iţirii definitive a sunat, închizînd în ultima lui bătaie '% şi cea de pe urmă nădejde.

J-;, Şi-o închipuia moartă în mijlocul şopronului, cu U-ochii sleiţi, cu carnea rece, năpădită de gîngănii.

Gîndul că n-o va mai vedea niciodată, că povestea 4Î âui de iubire s-a sfirşit pentru totdeauna, îi făcea să-şi simtă sufletul sălciu şi coada grea ca o aripă frântă.

:(» De aceea, cînd ceasul de odihnă sosi şi Milos îi •'. «Jădu drumul din hamuri, înjurîndu-1 de obiecte şi sărbători bisericeşti, ca pe un creştin oarecare, Ciuşi . nu mai luă drumul grajdului, ci, indiferent, neclintit, jţămase pe loc, ca o piatră cenuşie.

Atunci observă că, la grădinârie, se petrece ceva 'neobişnuit, într-un tempo de zarvă şi alertă.

Visa, nevasta sîrbului, alerga de zor, ducind în braţe saci rupţi şi ţoale vechi, către şopronul de la ca-pătul grădinăriei. Milos, pus în curent, pe sîrbeşte, cu cele ce se petrec, chiuia aruncîndu-Kî de entuziasm fesneaoul în aer, iar Dobre, din uşa şopronului, făcea semne neînţelese cu braţele lui scurte şi groase ca nişte castraveţi de sămînţă.

Ciuşi, privi toate astea, la început fără interes, apoi cu surprindere şi, în cele din urmă, cu emoţie. îşi dădu -seama că centrul tuturor preocupărilor este şopronul de unde nu mai ieşise Bleaga şi zguduit de fiorul unei ulti-me speranţe, ascunzîndu-se hoţeşte de privirile celor din curte, porni şovăind într-acolo.

Cînd ajunse, toată lumea era înăuntru. Se opri în uşa deschisă şi privi.

Bleaga era acolo : vie, veselă, deşi parcă slăbită, ca după o muncă istovitoare. Alături de ea, înfăşurat în ţoalele aduse de Visa, pruncul căruia Bleaga îi dăduse naştere, cu cîteva clipe mai înainte, aburea ca o pîine caldă scoasă din cuptor.

Ciuşi simţi un val de sînge cald împrăştiindu-i-se în trup, aşa cum se împrăştie apa din furtunul sîrbului într-un strat de pămînt ars de secetă.

înţelese că Bleaga pecetluise dragostea lor obidită şi persecutată, prin naşterea acelui fiu din care se ri-dica aburul cald, ca fumul dintr-o jertfă primită de zei.

Dintr-o diată, Ciuşi se simţi o -fiinţă superioară. Aoum nu mai era măgar. Era tetă. De aceea nu mai ţinu socoteala de nimeni şi de nimic. Surprins de grandoarea sentimentului patern, se repezi pe uşa şopronului înăuntru.

Fu un moment de panică generală. Sîrbul şi cu nevastă-sa se dădură speriaţi în lături. Milos sări, ca o broască, pe fundul unei putini răsturnate şi Bleaga însăşi, înfricoşată^ încercă să se ridice, căutînd să-şi protejeze pruncul cu propria ei făptură. Nu izbuti, insă, decît să-1 dezvelească din ţoale.

Şi pruncul apăru la lumina zilei, speriat, puţintel, caraghios, dezorientat şi prevăzut cu două urechi enorme, ca şi cum restul trupului ar fi fost un simplu accesoriu al lor.

Ciuşi scoase un răget aproape omenesc. Ochii i se împăienjeniră subit de vinişoare roşii şi tulburi, ca şi cum cineva i^ar fi dat cu bulion în ei. Trupul i se zgudui de cîteva ori, smucit de convulsiuni, apoi se prăvăli, neînsufleţit, la pămînt.

Noul născut era catîr.

Post-scriptum. Din pielea lui Ciuşi s-a făcut mai tîrziu, o tobă mare, pentru muzica militară a Regimentului 30 de infanterie.

BOBY

La început, Boby a fost un căţel mic şi drăguţ, lipsit de familie şi de ochi, rătăcit într-o noapte pe stradă.

Vardistul din post, care se plictisea în noaptea aceea ploioasă — lipsită de skijnici şi de interes — a auzit scâncetele căţelului ghemuit lîngă grilajul unei case impunătoare şi, apropiindu-se de el, a scuipat grav pe trotuar şi-a zis cu voce tare :

— Uite-un eline...

După asta. 1-a ridicat de jos, i-a dat un bobîrnac afectuos între ochi şi 1-a vîrît în buzunar, ca pe un corn, zicîndu-şi, de data asta în gind :

„Cîinii şi potcoavele găsite aduc noroc la casa omului. Să-1 luăm... fără proces-verbal...".

De îndată ce-a intrat în posesia vederilor sale, Boby, oare era un căţel de rasă şi nu putea suferi mirosul de cizme unse cu „seu de peşte", cultivat ca o distincţie în familia varditstului, şi-a ridicat coada ca un panaş şi-a plecat în lume... s-o înfrunte, s-o latre, s-o muşte şi s-o cucerească, ca un d'Artagnan oarecare printre muşchetarii căţeilor.

Primul popas 1-a făcut în poala — cu miros de tutun şi de garoafe — a unei chivuţe, care, drept prim semn de simpatie, i-a pus în jurul girului o „pamblică" roşie şi semeaţă.

După asta, l-a legat c-o sfoară de un picior şi l-a scos „la vedere".

Boby a făcut atunci cunoştinţă cu Calea Victoriei. Toată lumea care se oprea să-1 mingîie şi să-1 tocmească îl plictisea,..

De aceea a fost foarte incîntat cînd, desfăcîncm-:-se piciorul prizonier, a fost vîndut, cu o sută de lei, unei doamne, foarte bătrînă, foarte urîtă, foarte parfumată şi cu perucă.

în casa acestei doamne care se numea Desdemona şi care ştia să citească soarta oamenilor în zaţul de cafea neagră şi în douăzeci şi patru de cărţi cu purici, Boby a învăţat două lucruri importante :

1. Că pisicile nu se pot mărita cu cîinii... (uoamna Desdemona avea opt pisici negre) ;

2. Că viitorul unor oameni trebuie să fie foarte mic, de vreme ce încape într-o ceaşcă de cafea turcească.

Cînd au venit de la poliţie s-o aresteze pe doamna Desdemona, despre care se aflase că mai are şi ocupaţia de a sustrage portofele şi diferite mărfuri, prin tramvaie şi magazine, fiind „cleptomană", după cum pretinde dînsa, Boby a recunoscut printre vardişti şi pe primul său proprietar.

Dar cum Boby devenise, pînă în acel moment, un căţelandru în toată puterea cuvîntului, vardistul nu l-a recunoscut şi s-a mulţumit, pentru a doua oară, să scuipe cu gravitate şi să zică tot cu voce tare :

— Uite-un cîine !... îl arestăm şi pe el, domnule şef, că e complice d-al „cremenalei" ?

Se vede treaba, însă, că domnul şef simpatiza cu complicii, fiindcă, drept răspuns la propunerea vardistului, pe Boby l-a mîngîiat, în cre&tet, şi pe el l-a făcut „vită încălţată", în faţă.

„Cu cizme !" şi-a zis, în ghidul lui, Boby, care nu uitase încă parfumul primei lui nopţi, petrecută în tovărăşia vardistului.

La domnu' şef — care, în urma arestării operată la doamna Desdemona — devenise proprietarul lui. Boby a început să iubească...

Hf?« Trei luni a iubit platonic pe mizerabila aceea de î§ Bombonica, căţeaua unui locotenent de administraţie Wtfic alături, în acel moment reţinut - in prevenţie — C'jientru servicii aduse statului...

^ Dar domnu' şef avea şi-o fată.

, O chema Angela şi era blondă şi tîrtoşe, ca o pă- * puşă de turtă dulce, cu oap de înger lipit în vîrful trucului.

Angela îl iubea pe Boby — în toate cazurile — , mai mult decît Bombonica.

îl culca seara cu ea în pat şi-i căuta în cap, ca . unui soţ.

Uneori îl săruta pe ochi, ca pe un amant.

" •• Cu toate astea, Boby, obsedat de amintire, visa, noaptea — culcat în aşternufcurile de zestre ale fetei i domnului şef — numai maidane pline de soare, de bălării, ' de gunoaie şi de căţele lirice...

într-o zi, domnişoara Angela a fost răpită, în virtutea unei foi dotale de două pagini, de către locote- •v ,'nentul de administraţie de alături, ieşit din prevenţie \ pe cauţiune morală.

Boby a fost obligat, din această cauză, să trăiască, **în** sfîrşit, sub acelaşi acoperămînt cu Bombonica.

Dar toate legăturile de dragoste au un capăt...

De aceea, Boby, dîndu-şî seama că nu poate lupta cu un întreg cartier de cîini — fanţi şi mîrlani — ca să apere reputaţia Bombonichîi, într-o bună zi a părăsit-o, şi părăsind domiciliul conjugal s-a dus drept înainte pe linia de tramvai, fără să privească în urmă, purtînd în Suflet amărăciunea mare a primei despărţiri definitive.

Pentru că Boby o iubea, cu adevărat, pe Bombonica. Ea reprezenta pentru el dragostea însăşi.

O iubea atît de mult şi de statornic, încît, în faţa uşurinţei cu care ea privea lucrurile şi cîinii, se hotărîse să fugă.

Să fugă departe... să moară... închizînd în inima lui sîngerată — pentru vecie — amintirea acestei căţeluşe adorate pînă la sacrificiu personal.

Sinuciderea Iui Boby a fost un eveniment în tot cartierul.

Tramvaiul trecu&e peste el, retezîndu-i capul ca o ridiche. Şi, Boby, trecuse la rîndul lui, în raiul mic, plin de oscioare de pui, de miez de pîine muiat în lapte dulce şi de farfurii pline de sosuri picante, rezervat căţeilor defuncţi, ducind cu el, în nări şi pentru eternitate, mirosul delicat şi tulburător al Bombonichii

Dar, la porţile raiului pentru căţei, o societate anonimă pe acţiuni, cu consiliu de administraţie şi cu dividende mari, a trimis o echipă de hingheri. Boby a fost evaluat de ochii lor -pricepuţi şi trimis apoi, de la porţile raiului, într-o fabrică cu miros acru şi praf de tanin.

De ia moartea lui Boby trecuse un an.

Cînd a ieşit din magazinul de pe Calea Victoriei, doamna Angela a încercat să-şi puie pe degetele sale groase şi roşii ca nişte cîrnăciori de Debreţin, perechea de mănuşi noi, abia cumpărate.

Şi după ce amîndouă mănuşile ii acoperiră mîinile, doamna Angela şi le privi cu admiraţie.

— Vai ce frumoase sint! îşi zise ea.

Dar... fără să ştie cum, fără să-şi dea seama de ce, simţi că mănuşa stingă începe să-i ardă palma şi să I-c stringă ca o cămaşă mică de forţă...

Şi cum ar fi putut ea să bănuiască că pielea lui Boby — transformată în mănuşă pentru mîna ei stingă — printr-o afinitate romantică şi inexplicabilă, recunoscuse în pielea mănuşii sale din mîna dreaptă parfumul delicat şi tulburător al Bambonichii, căzută pradă aceleiaşi societăţi anonime pe acţiunii, în urma unui banal accident de automobil.

Dumnezeul căţeilor (trebuie să fie un Saint-Bernard bătrîn şi năpîrlit) făcuse dreptate bietului Boby...

'

PRIMA FEMEIE

Şedeau, cîteşipatru, într-o grădină de noapte, la marginea Bucureştiului.

Veniseră nepremeditat, hotărîţi la un pahar de vin pjai mult. Trebuie atît de puţin unor prieteni, întâlniţi întâmplător pe stradă, să oprească primul automobil şi să' plece la chef în aer liber!

V, La început au vorbit de ei, de viaţa lor, de ocupaţiile cotidiene.. Pe urmă au început glumele, anecdotele, cărora le aştepţi, hotărît să rîzi, sfîrşitul.

Fără încântarea carnavalească şi dulceagă a lunii — suspendată în văzduh ca un lampion de foiţă colorată — s-au simţit deodată trişti, copleşiţi de melancolia specifică petrecerilor unde lipsesc femeile.

Femeile ! Cîteşipatru se gîndesc la ele ! Le bănuie Ia mesele altora, în braţele altora, le simt mişunînd în tot oraşul, în toată lumea — mincinoase şi convenţionale, hidoase şi necesare — ca repetarea unui drog contopit în existenţă.

— Hai să mai bem, băieţi ! Ce dracu, de ne-am prostit aşa !

— Toarnă !

Lulu Pleşoianu a întins paharul cel dintîi, c-un gest distins.

— Cu sifon ?

A fost destul atît. O întrebare obişnuită, insignifiantă, pentru ca gîndul general să vie în stare normală.

— Şampanie !...

Luiu Pleşoianu are ochii sticloşi şi buzele umede. Acum un ceas mărturisea că e amorezat. Se ridică în picioare şi cu un gest echivoc, între ebrietate şi oratorism, ridică paharul.

— Beau in sănătatea iubirii mele !...

Ceilalţi rîd.

Luiu Pleşoianu e serios. Are doar douăzeci şi unu de ani.

—- E prima femeie... pe care... singura ! Pe onoarea mea !...

— E frumoasă ?

— E încîntătoare. Nici nu vă închipuiţi cită graţie, cită tandreţe ştie să puie în mîngîierile ei. Şi are un suflet... un suflet mare, drăgăstos, cald, feminin... De multe ori, cînd mă uit Ia ea, am impresia că trăiesc într-un castel medieval, ca un paj amorezat, lungit la picioarele ei princiare, sorbindu-i din ochi toată făptura ei spumoasă, candidă, superbă, voluptoasă...

In uşa chioşcului, durdulie pe şoldurile prea mari pentru fusta strimtă, apare tradiţionala florăreasă ducînd pe umeri coşul încărcat cu flori de noapte, flori fade, stropite şi înviorate de sifonul bodegilor ori apa cişmelelor de suburbie.

— Flori frumoase, domnişorilor... trandafiri... garoafe...

—• Nu luăm, femeie !...

Ţiganca a răzimat coşul de masă. Ochii zgrunţuros! şi negri ca doi grunji de smoală s-au oprit radioşi pe Luiu.

—• Lasă că-mi ia domnişorul... dumnealui mă cunoaşte...

Ceilalţi privesc nedumeriţi. Luiu a încremenit. Prin buzele vinete şuieră :

— Pleacă de aici câ-ţi crap capul !...

Ţiganca ş-a luat coşul...

— Ba să crapi capul Ia ale dumitale... şi să mai pofteşti să merg şi altă dată cînd te-i mai ruga de mine !

CINCI JSCRISORI

Ai primit ieri de dimineaţă, duduie frumoasă, cinci scrisori, pentru că te iubesc cinci inşi.

Le-am văzut aruncate, oa nişte petale desprinse cUntr-un enorm trandafir artificial, pe masa dumitale „de lucru" încărcată ca o vitrină de drogherie cu flacoane de toate mărimile : cutioare cu format simpatic şi conţinut dubios; pufuri moi şi pulverizatoare luxoase ca nişte pui de sifoane de familie nobilă ; lucruri multe, mioi, drăguţe şi inutile, dintre care se deosebeşte ţanţoş un ruj impertinent. {Impertinent, pentru că aseară petrecînd noaptea în tovărăşia unei candide batiste, în interiorul genţii dumitale, i-a muşcat şi i-a însîngerat obrazul de mătase.)

Te iubesc cinci inşi. Un pianist, un poet (elev în clasa a Vll-a de liceu), un pictor, un locotenent de cavalerie şi un senator văduv şi sentimental.

Mi-ai dat voie şi-am citit scrisorile. îţi cer iertare că le voi reproduce aci fără să te întreb. Cei cinci (nu din Frankfurt) mă vor ierta de asemenea, cred, iar pentru a înlătura orice bănuială de recunoaştere, te voi boteza pe dumneata, duduie frumoasă, Alina.

îţi scria pianistul :

„Oh ! Alina !...

Imaginea ta se întreţese în visurile mele ca o obsesie simfonică. Şi văd ochii tăi tandri ca doi bemoli, zîmbetu-ţi perlat ca un triolet, dinţii tăi albi şi lucitori

Cda. 5610 coala 19

ca o minusculă claviatură de ivoriu, privirea-ţi prelungită ca o notă cu punct, talia ta mlădioasă şi cambrată ca o acoladă, coafura-ţi împletită ca o cheie de sol (probabil că adoratorul dumitale, Alina, nu ştia că ţi-ai sacrificat astăzi părul abundent — căzut ca o jertfă blondă pe pardoselile de la „Ilona") sînu-ţi timid ca o Berceuse de Brahms (cred că ar fi mai exact dacă ar fi zis "Ca două Berceuse de Brahms-), picioarelo-ţi mici şi nervoase ea două lieduri de Schumarui.

Vino !... Vino, ca o inspiraţie şi cu mîinile tale cîntă melodia dragostei pe clapele sufletului meu. Vino ! Te aştept — unde ţi-am spus — respectuos şi cucernic ca un imn !..."

Urmau apoi rîndurile poetului elev de liceu, înşirate regulat, caiteţ, cu un. scris în formaţie. Proprietarul lui îl vrea mare şi drept şi tocmai din acest motiv scrisul era pe alocuri cursiv şi mic.

„Zînă frumoasă care locuieşti în castelul basmului blînd şi dulce al vieţii mele, Alina Cosînzeana !... Alina Cosînzeana !... Alina Cosînzeana !...

De un an de zile, un sentiment mai puternic decît raţiunea, un sentiment sfînt şi sacru mă stăpîneşte, mă răneşte, mă chinuie. mă doare. La început nu mi-am dat seama. Am crezut că e o copilărie trecătoare. Dar acum ?... Acum simt că nu mai pot... simt că trebuie să vorbesc.

Vă iubesc, domnişoară Alina !

Imaginea ta (în numele iubirii mele, iertaţi-mă că vă tutuiesc) mă urmăreşte pretutindeni ca gîndul unui examen. îmi apari în orice clipă, în orice minut, în orice ceas, în orice zi, în orice noapte, înaintea ochilor mei plînşi, ispitindă (acesta e un cuvînt creat de mine în poezia *EA* ce-am scris-o ieri pentru dumneavoastră), frumoasă — mai presus/ de orice închipuire. Te văd aşa cum eşti, cu ochii tăi albaştri ca două pete de cerneală antracen, cu braţele albe şi sculpturale ca ale Venerei din Milo, cu gura roşie ca un mac.

Mi-ai tulburat apa sufletului meu, cu jocul tău mic şi misterios — ca o nimfă din strămoşi care se joacă cu vîrful parfumat al piciorului gol — în apa unui lac mistic din mijlocul unei păduri seculare.

t • Ai milă de un biet suflet care sîngeră de dorul tău, ***t-xf&c*** dacă nu, căci dragostea nu se cere ca o pomană, . îaruncă-ţi în altă parte privirea ta, care mă-ncurcă şi mă zăpăceşte, ca o ecuaţiei cu două necunoscute. Aştept ***teu*** nerăbdare un mic răspuns, un rînd-două cel puţin, •pentru a şti ce-am de făcut pe lumea asta ML.

P.S. Vă rog, cu lacrimi în ochi, a-mi răspunde pe adresa unui prieten intim al meu, pentru că acasă mi fee citesc scrisorile. Adresa lui este : Vasilică Constantinescu, student, str. Speranţei colţ cu Fericirii, Loco."

-{ A treia scrisoare era închisă într-un plic mare, galben *couleur des feuilles qui tombent* — cu mărcile lipite la întîmplare.

L-am desfăcut şi pe acesta şi am citit :

„Alina ! Ştiu, căpşorul tău naiv şi bucălat de copil se va face o' clipă serios, cînd va citi rîndurile astea. De-ar rămîne serios pînă la urmă !...

Alina, mi-eşti dragă ! Eşti un portret minunat, o capodoperă cum numai Renaştera a ştiut să dea.

Cine n-ar fi vrăjit de ochii tăi albaştri ca două mărgele de cobalt, adînciţi sub fruntea-ţi netedă ca o paletă de cristal ?

Cine n-ar vrea să sărute buzele tale sîngerate de carminul unui apus de soare flamand, buzele care zîmbesc mai frumos şi mai de nepătruns decît Gioconda lui Da Vinci ?

Cine nu s-ar înfiora simţindu-şi părul mîngîiat de degetele tale subţiri ca nişte pensule de bambus, cine nu şi-ar urla fericirea simţindu-te în braţele lui, mlădioasă ca o culoare în ulei ?

Ce folos că am talent pe care mi-1 recunoaşte o lume întreagă, chiar criticii cei mai acerbi, dacă adevărata mea capodopera n-o pot realiza ?

Vino şi aşază-te pe şevaletul vieţii mele, pînză magică pe care dragostea mea, cu peneluri lungi de sărutări, v-a picta cel mai frumos' tablou..."

Scrisoarea locotenentului de cavalerie, parfumat violent cu parfum de zece lei gramul, purta o ştampilă de ceară pe care se zărea efigia unui cap de cal, cu botul lung şi fin ca al unui ogar rusesc.

„Domnişoară.

Îmi ve^i scuza îndrăzneala de a vă smulge cîteva clipe din timpul dumneavoastră prețios, plictisindu-vă (nu mă îndoiesc) cu rîndurile de față. Vedeți însă, sînt împrejurări în care omul e biruit de sentiment.

Căci, într-adevăr, mi-ați inspirat, Domnişoară, un sentiment profund din mirajul căruia nu mai pot ieşi de-acum trei zile, de cînd norocuL v-a scos în calea vieții mele, la „Taina".

Nu găsesc cuvinte potrivite pentru a-mi exprima starea mea sufletească. De fapt, limba noastră românească e foarte săracă, şi apoi n-am darul de a scrie. Altora soarta le-a rezervat acest dar divin şi convingător.

Nu credeți că prin aceste rînduri vreau să mă insinuez in sufletul dumneavoastră. Nu Departe de mine acest gest meschin.

Vreau numai să vă fac să ştiți că întotdeauna aveți în mine un prieten care vă stă la dispoziție orişicînd, un prieten pe care puteți conta.

Ştiind că călăriți în fiecare duminică la Şosea, îmi fac plăcuta datorie de a vă ruga să-mi faceți plăcerea şi onoarea de a-mi permite să vă însoțesc, permițîndu-mi în acelaşi timp să vă ofer pentru această cavalcadă călare calul meu, la care țiu mai mult ca la orice pe lume. Ce fericit ar fi calul meu şi cu cîtă plăcere v-ar purta, dacă ar şti că aveți un pic de simpatie pentru stăpînul lui, cel mai umil dintre admiratorii' dumneavoastră !

P.S. Dacă primiți, vă rog să-mi spuneți ca să vă trimit calul prin telefon."

Cea din urmă scrisoare, vîrîtă într-un plic cu „en tete", conținea scrisul ramolit al unui tacit membru al maturului corp, pe care strămoşii noştri romani l-au botezat Senat.

Nu ştiu cum e cel ce a scris acele rînduri, ştiu însă că le-a redactat într-un stil viguros, de om care ştie ce scrie.

„Duduită dragă,

Nu mai sînt la vîrsta de a scrie versuri împănate de complimente. Te-am văzut şi mi-ai plăcut mai mult ca discursul şefului partidului nostru. Ştiu cine eşti, ce eşti şi ce faci.

Eşti orfană şi inteligentă. Ai şi nițele parale, nu însă destul pentru ca frumusețea şi tinerețea dumitale să se poată dezvolta. De aceea îți propun să-mi dai iluzia unei tinereți pe care nu m-am hotarît încă s-o regret.

îți pun la dispoziție o casă în centru, un automobil, şi-ți dau cincizeci de mii de lei lunar să faci ce vrei cu ei. Nu-ți cer decît să fii singură şi drăguță cu mine la orele şi în zilele cînd timpul şi sănătatea îmi vor permite să viu să te văd.

Te previu că nu viu niciodată pe neaşteptate, nici mai devreme de ora fixată. înțelegi ce vreau să spui.

Gîndeşte-te bine şi răspunde-mi în trei zile ce hotărăşti.

Eu stau la «Athenee Palace»."

Şi după ce am isprăvit de citit ultima scrisoare, te^am privit curios, duduie frumoasă şi te-am întrebat ce zici ?

Dumneata îți făceai toaleta unghiilor şi prin geamul deschis pătrundea aer matinal şi crud de primăvară. Mi-ai răspuns natural, aşa cum ştii dumneata să răspunzi :

— Scrisoarea din urmă. să-ți spun drept, m-a pus nițel pe gînduri !

Am înțeles, duduie frumoasă ! Peste trei zile te muți din locuința de-aei !....

PUȚINĂ FILOZOFIE

Toată lumea care îl cunoştea, începînd cu rudele şi terminînd cu colegii săi de slujbă, se obişnuise să-l poreclească „filozoful".

Filozoful, pe numele său patronimic Andronache Manolescu, era un om de cincizeci de ani, înalt ca un călăraş cu schimbul, cu ochii blînzi şi cinstiți de cîine ciobănesc, cu redingotă de pastor protestant (totdeauna scuturată şi mirosind a benzină), cu cărare dreaptă despicîndu-i părul în două părți egale, cu pălăria tare (iarna neagră şi vara gri), cu umbrelă pe vreme înnourată şi baston cu miner de argint, pe timp frumos.

Avea o slujbă importantă la Ministerul de finanțe, o pereche de case cu etaj pe Clopotarii-Vechii şi o nevastă mai tînără cu optsprezece ani ca el. în plus, avea şi un sistem filozofic — producție proprie — datorită căreia izbutise să trăiască întotdeauna liniştit şi îşi atrăsese, încă din cea mai fragedă vîrstă, porecla de „filozoful".

Coralia era ceea ce se numeşte obişnuit o femeie proastă. Poate din cauza asta era de-o frumusețe frapantă şi rece, asemenea păpuşilor de ceară din vitrinele coaforilor de dame. Andronache Manolescu se însurase intenționat cu o femeie proastă. Sistemul său filozofic îi dictase limpede această rezoluție : „Dacă te~nsori c-o femeie deşteaptă, eşti mai prost tu decît ea. Dacă iei una tot atît de deşteaptă ca tine, sînteți

proşti amîndoi. Prin urmare, ia una proastă, ca să fii tu mai deştept decît ea."

Lucrurile însă nu merseră aşa cum fusese prevăzute, căci Coralia, vrînd să-şi ascundă cît mai mult defectul ei capital, înțelegea să facă pe deşteaptă. Şi-atunci se produsese reacția firească : părea cu mult mai proastă decît era în realitate, izbutind să devie, în plus, ridicola.

Un timp, datorită filozofiei sale care spunea : „Ca să-ți placă toate' lucrurile pe lume, astu.pă-ți ochii cu mîna cînd vezi ceva care nu-ți place", Andronache Manolescu putuse să suporte situația aşa cum se afla. Văzînd însă că lucrurile merg mai departe, încercase — cu multă diplomație la început şi cu toată autoritatea mai la urmă — să readucă pe Coralia în matca posibilităților ei fireşti.

Rezultatul fusese însă cu totul altul. în loc de ceea ce voise el, se înitronă în căsnicia lor o serie de neînțelegeri enervante şi continue, totalizate într-o formulă obşteşte cunoscută : nepotrivire de caracter.

Nepotrivirea de caracter dintre Coralia şi Andronache da loc la certuri şi conflicte zilnice, din care Andronache scăpa totdeauna cu fața curată numai datorită sistemului său filozofic.

Aşa, de exemplu, dacă servitoarea spărgea într-o zi un pahar, Coralia țipa un ceas, bătea servitoarea, o „zgcrnea", oprindu-i leafa şi lucrurile ca despăgubire şi sfîrşea prin a avea dureri de cap din cauza supărării.

Andronache era de altă părere. Cu filozofia lui, el judeca lucrurile aşa : „Dacă servitoarea a spart o farfurie, am o-pagubă de douăzeci de lei. Dacă mă supăr, pot eu cu supărarea mea să fac farfuria la loc, sau îmi dă cineva douăzeci de lei ca să-mi treacă supărarea ? Nu ! Prin urmare, nu mă supăr."

Dacă se întîmpla să se îmbolnăvească cineva din familie, Coralia nu mai avea astîmpăr. Nu mai dormea noaptea, făcea presupuneri macabre pe contul pacienților, blestema pe doctori şi farmacişti şi în cele din urmă se îmbolnăvea şi ea. Andronache lua cunoştință de un astfel de eveniment cu indiferența cu care ar fi primit o felicitare de ziua lui. îşi zicea : „De vreme ce

există boli pe lume, trebuie sâ se găsească şi cîte cineva care să sufere de ele."

Dar nepotrivirea de caracter mergea şi ea pînă la un punct. Acolo unde începea „partea sentimentală a căsniciei", orice fel de neînțelegere înceta, şi între Andronache şi soția sa domnea cea mai perfectă potrivire de caractere. Niciodată Coralîa nu se putuse plînge de soțul ei şi nici Andronache de consoarta lui.

Era convins că, dincolo de orice defect, Coralia avea marea calitate de a fi o femeie cinstită. E drept că această virtute o atribuia, în primul rînd, prostiei ei şi nu e mai puțin adevărat că şi sistemul lui filozofic contribuia în mare măsură la consolidarea acestei convingeri : „Dacă vrei să nu-ți sară găina din curte la vecin, trebuie să-i dai boabe în fiecare zi". Şi ştiindu-se consecvent principiului său filozofic matrimonial, Andronache nu se gîndise niciodată că ar fi putut să fie înşelat.

într-o zi însă, într-o duminică de toamnă rumenă, stînd în geamlîc, între țigare şi cafea şi întinzînd pe masa de trestie învelită cu macat roşu pasența lui Napoleon, Andronache se pomeni cu o vizită neaşteptată.

— Bună, dom'le Andronache. Te deranjez ?

Andronache nu se putu abține să nu se uite urît la cel care venise pe nepusă masă să-i turbure liniştea de care şi Bonaparte avusese nevoie cînd întindea cărțile in pasența care ii poartă numele.

— Dar ce vînt te aduce pe la noi, vecine ?

Vecinul se aşază, oarecum stînjenit, pe marginea fotoliului de paie.

— Nu prea bun vînt, dom'le Andronache.

Andronache îşi făcu socoteala că într-adevăr trebuie să aibă ceva vecinul, de vreme ce i-a intrat pentru prima oară în casă, fără să-l poftească nimeni. îşi scoase dar ochelarii de pe nas şi luîndu-şi figura lui binevoitoare de totdeauna se afundă mai bine în fotoliu.

— Dar ce s-a întîmplat ?

Vecinul rămase o clipă încurcat. îşi suci de cîteva ori pălăria în mîini, o puse întîi pe genunchi, căută să o agate de speteaza scaunului şi în cele din urmă o puse

pe masă binişor, ca să nu.strice pasența începută. Apoi tuşi şi se hotărî :

— Am venit, dom'le Andronache, la dumneata, pentru că ştiam că te găsesc singur acasă. Pe madam Manolescu am văzut-o adineauri trecînd prin oraş.

— îmi pare rău, domnule Căpitenene, dar nevastă-mea nu mănîncă oameni. Şi cred că, din contră, i-ar fi .făcut plăcere să te vadă la noi. Sîntem vecini de atîta amar de ani şi uite, nu ştiu cum s-a făcut că n-am intrat în vizită pînă acum, deşi nouă ne-ar fi făcut o mare plăcere.

— Cred, şi mersi de atenție, dom'le Andronache, însă eu am vrut să te găsesc acasă singur, într-adins.

— într-adins ?

— Da. Am vrut să-ți vorbesc intr-o chestiune foarte gravă. După cum foarte bine spuseşi adineauri, sîntem vecini de cincisprezece ani de zile, ne cunoaştem cine sîntem, ce sîntem, mă înțelegi., cu alte cuvinte, ştim tot unul despre celălalt. Ne ştim amîndoi cumsecade şi, prin urmare, cînd avem ceva de spus, nu e frumos să ne ferim unul de altul, ci sîntem datori să venim şi şă ne spunem ce-avem pe suflet, verde în față. Eu aşa judec.

— Pozitiv. Iartă-mă, însă, că nu prea pricep despre ce ar putea fi vorba.

— Păi dacă ai fi priceput, dom'le Andronache, n-aş mai fi eu aici să-ți spui,..

— Aşadar e o chestiune care ne priveşte pe amîndoi ?

— în sfîrşit ! Mai mult însă te priveşte pe dumneata, ca să zic aşa...

— Ia spune, frate, că mă faci curios.

— Uite, dom'le Andronache, despre ce este vorba. Ştiu că cele ce ți le-oi spune eu vor fi o mare lovitură pentru dumneata. Ştiu că se poate din asta să-ți stric şi viața, dar n-am ce să fac. Conştiința înainte de toate. Datoria ! Eu am fost, mă-nțelegi, militar, treizeci şi mai bine de ani şi cum am făcut o viață întreagă, aşa fac şi acum.

Dumneata eşti om cu judecată. Nu trebuie să-ți pierzi cumpătul şi să faci, Doamne fereşte, vreo prostie... Graba, in împrejurări de astea, e cel mai prost sfă-

tuitor... Să nu laşi, mă-snțelegi, fonia momentului să-ți întunece mințile şi să faci vreun gest disperat care să-mi încarce mie conştiința cu un suflet de om.

— Dar ce este, nene, ce este ?

Vecinul tăcu o clipă, apoi se ridică în picioare şi vorbi răspicat, cum vorbea cînd da raportul batalionului, în zilele de paradă :

—• Dom'le Andronache, am venit să-ți spui cu mîna pe conştiința mea de militar bătrin, că madam Manolescu, cucoana Coralia. soția dumitale, pardon, să-mi scuzi expresia, te înşală...

Andronache rămase neclintit.

— De unde ştii dumneata treaba asta ?

— Dom'le Andronache, îmi pare rău ! Cînd ți-o spui eu, te rog să mă crezi pe ouvîrrt. Dacă n-^aş fi sigur că cele ce ți le spun eu sînt purul adevăr, n-aş fi venit eu la dumneata să...

— în cazul ăsta, trebuie să ştii şi cu cine ?

Vecinul, care aştepta întrebarea asta cu teamă, oftă adînc.

— Din nenorocire, ştiu.

O cută cruntă despică vertical fruntea lui Andronache.

— Vrei să spui, adică, că persoana în chestiune e un om din drojdia societății ?

— Mai rău decît atît, dom'le Andronache. E grozav pentru mine că tocmai eu trebuie să ți-o spui, dar n-am ce face. Conştiința mea de militar îmi dictează cuvintele... Madam Mancdescu te-nşeală cu băiatul meu, cu fiu-meu, Mitică, căpitanul de roşiori. I-^am prins eu, i-am văzut eu cu ochii mei ăştia de-i am în cap. Şi aveam şi ochelarii, aşa că nu mai încape nici o îndoială.

Emoționat de sfîrşitul destăinuirii, vecinul îşi scoase batista să-şi şteargă fruntea brobonată de sudoare.

Andronache îl privi o clipă cu admirație şi cu compătimire, apoi se ridică şi îi întinse mîna.

— îți mulțumesc, domnule Căpitenene, că ai venit să-rni spui. Eşti un om cumsecade şi îți rămîn recunoscător. Te rog să crezi că la prima ocazie voi căuta să te servesc, purtîndu-mă şi eu cu dumneata, tot aşa cum te-ai purtat şi dumneata cu mine. însă, fiindcă veni vorba, să-mi dai voie să-ți spui şi eu un lucru. In viață, trebuie să ai, nene, şi nițică filozofie. Şi să-ți dau un exemplu. îmi spuseşi că nevastă-mea mă înşală. Te cred pe cuvînt şi altă dovadă nu-mi mai trebuie, mai ales că zici că ai avut şi ochelarii. Eu însă judec cu filozofia mea aşa : „Cea mai credincioasă femeie a unui bărbat este aiă care îl înşală." Şi ai să mă întrebi de ce ? Iată : pentru că şi măgarul care paşte in lucerna vecinului trage mai bine la hamul stăpânului. Prin urmare, n-am de ce să fiu nemulțumit. Te rog însă să-mi făgăduieşti că nu vei spune nimănui nimic despre chestia asta şi mai ales*, te rog, să nu-i spui cumva băiatului dumitale. Şi iarăşi poate ai să mă-ntrebi de ce ? Pentru că dacă află băiatul că ştiu eu, îşi închipuie cine ştie ce prăpăstii despre mine, aşa cum e de regulă : c-o să-1 bat, c-o să-1 omor şi cîte şi mai cîte. Şi-atunci te pomeneşti că băiatul îşi mută gîndul de la nevastă-mea. Ori eu am sistemul meu filozofic care îmi spune aşa : „Dacă a fost să fie, să fim sănătoşi şi decît unul străin, mai bine ăsta că e băiat cunoscut şi de oameni cumsecade..."

ALE VIEȚII VALURI

Tocmai „intrase platcă" la patruzeci şi opt de lei, cu asul pe faţă, cînd servitorul clubului veni binişor în spatele lui şi îi întinse, cu discreție, un plic oficial sigilat cu ceară roşie ca un grop poştal.

Domnul Silvestru primi scrisoarea, o întoarse şi pe o parte şi pe cealaltă, îşi puse ochelarii cu ramă de baga, citi lămurit adresa şi, convingîndu-se că scrisoarea îi este într-adevăr adresată, întoarse mirat ochii către servitor :

— De la cine e ?

— Nu ştiu. A adus-o un băiat şi-a plecat. Zicea că n-are nevoie de răspuns.

Domnul Silvestru zise „pas, pe ne. ve." (adică pe nevăzute cartea), desfăcu plicul, scoase scrisoarea şi citi :

„Urmăreşte pe nevastă-ta, astăzi la ora şase. Vei avea multe de aflat. Onoarea ta de om este în joc.

Un frate de suferință".

Imediat ce isprăvi de citit, scrisoarea începu să-i tremure în mînă. Apoi începură să-i tremure picioarele şi, în cele din urmă, dantura. Căutînd să se stăpînească cît mai bine, domnul Silvestru îşi privi ceasul. Era şase fără douăzeci de minute. Prin urmare, mai avea douăzeci de minute ca să ia o hotărîre la timp.

De aceea căzu pe gînduri...

— Ce faci, nene, joci ori nu joci ? A bătut Mitică la treflă !

Domnul Silvestru se cutremură. îşi privi tovarăşii de maus, rătăcit de parcă acum îi vedea întîia oară.

— Iertaţi-mă, fraţilor, dar trebuie să plec imediat acasă...

— Dar ce ţi s-a întîmplat ?

— O nenorocire...

— Ţi-a murit cineva?

Privirea domnului Silvestru deveni asasină :

— Nu încă, dar îmi va muri...

— Cine?

— Nevastă-mea..

— Are ceva grav ?

— Da. foarte grav.

— Ce?

— Un amant. La revedere

— Pune plătea dacă pleci, n-o face uitată, că intraşi adineauri patruzeci şi opt de lei şi ţine-ţi firea, omule. Boala nevesti-ti e boală cu leac. Eh ! Care dintre noi n-o cunoaşte? Du-te, prinde-o, iart-o, isprăveşte mai repede şi vino înapoi că ne strici masa de cărţi.

Domnul Silvestru nu găsi cuvinte potrivite ca să răspundă cum ar fi trebuit. Se mulţumi numai să arunce prietenilor o privire profund dispreţuitoare şi, ieşind, să trînteâscă uşa din toate puterile.

Domnul Silvestru opri taximetrul cu cîteva case mai departe de locuinţa lui şi dădu ordin şoferului să-1 aştepte. Apoi îşi privi din nou ceasul. Era şase fără opt minute. Aproape mulţumit că putuse să ajungă la timp. îşi ridică gulerul paltonului, îşi îndesă gambeta pe ochi şi, prudent, cu paşi de borfaş în exerciţiul funcţiunii, intră binişor în curte, o luă pe din dos şi se opri, cu sufletul la gură, lîngă fereastra dormitorului.

înăuntru era electricitatea aprinsă. Storul tras lăsa însă, lîngă tocul ferestrei, o muche dantelată de lumină. Domnul Silvestru făcu ochii mici, se ridică pe vîrfurile galoşilor şi privi.

Lelia era în dreptul oglinzii. N-o putea vedea decît din spate aranjîndu-şi, cu gesturi cochete, gulerul mantoului de blană.

Ii recunoscu pălăria cea nouă, care îl costase cu trei zile în urmă două mii cinci sute de lei. şi, alături, pe un colț al măsuței de toaletă, mănuşile cele „bune" şi „geanta de ieşit la zile mari".

„Ana ! gîndi domnul Silvestru. Prin urmare iese în oraş, se duce la întîlnire.

Anonima, săraca, nu minte ; ştie ea ce ştie, mititica de ea ! Bun !

Asta vream să ştiu. Acum nu mai încape nici o Îndoială că mă înşală. Sînt liniştit!"

Deşi însă domnul Silvestru îşi mărturisise că e liniştit, un nod i se răsuci în coşul pieptului, ca şi cum ar fi înghițit dintr-o dată, fără pic de apă, un, ghemotoc de cîlți. La gîndul că Lelia îl înşală, un val de furie i se împrăştie în toată ființa, ca o apă care a rupt zăgazurile, revărsîndu-se. îşi simți inima bătînd anarhist, ca ceasornicul unei maşini infernale gata să explodeze sub o fereastră aristocratică.

Totul nu dură însă decît o clipă. Dar o clipă penibilă, în cuprinsul căreia domnul Silvestru se văzu silit să se reazime de zidul casei, ca să nu cadă, mototol, pe caldarîm.

Recules, îşi potrivi gambeta în poziție normală, lăsă la loc gulerul paltonului şi începu să examineze situația cu oarecare calm.

îşi zise, în primul rînd, că tactul nu strică niciodată, că înainte de a lua o hotărîre decisivă, e mai bine să urmărească desfăşurarea evenimentelor, cu slnge rece şi urgent, aşa cum se procedează în asemenea împrejurări, îşi întocmi un plan :

„Pîndesc pe Lelia pînă iese din casă, apoi mă iau după ea şi-o urmăresc pînă-n pînzele albe. Să văd întîi unde se duce, pe unde intră, cine e ăla, ce face Ia el, cum face, cît sta, tot, tot, absolut tot. Şi cînd voi fi sigur că mă înşală, voi ^năvăli» în persoană, ca să-mi spăl onoarea în sînge.**

Dar, reflectînd o clipă asupra modului cum avea să-şi spele onoarea în sînge, domnul Silvestru îşi dădu seama că, în afară de brichetă şi baston, n-are asupra sa înM un fel de altă armă. îşi făcu socoteala că e imprudent să se furişeze în casă ca să-şi ia revolverul din birou, orice zgomot putînd să-I dezvăluie prezența şi că, pe de altă parte, fără armă la el, totul era pierdut mai dinainte.

Se gîndi să dea o fugă să ceară o puşcă, unui vecin, sau să se repeadă pînă la o armurărie şi să cumpere un revolver. Timpul însă era prea scurt pentru aşa ceva.

Epuizînd toate posibilitățile momentane, fără rezultat satisfăcător, domnul Silvestru constată că n-are decît trei soluțiuni : să ia toporul de tăiat lemne din curte ; să fure satirul din bucătărie ; sau să se înarmeze cu una din cele două ghiulele de la scara din față, pe care le avea moştenire de la tatăl său, mort în războiul pentru neatîrnare.

La fereastra Leliei lumina se stinse brusc.

„Pleacă ! îşi zise domnul Silvestru. Acum e acum". Şi fixat dintr-o dată asupra satirului, se năpusti spre bucătărie. în treacăt, îşi strivi fluierul piciorului de colțul unei trepte de la scara din dos şi nu răsuflă uşurat decît cînd văzu că bucătăria e goală. Se furişă pe uşă şi înşfăcînd nobila armă de pe tocătorul de carne, o ascunse cu grijă, la piept, sub palton.

Apoi, lăsîndu-se pe vine ca să nu fie observat, o luă spre poartă, lipit de zidul -casei, ca un individ presat de cu totul alte necesități decît cele ale crimei pasionale.

— Ascultă, amice, a ieşit cineva înaintea mea din curtea asta unde am fost eu ?

Şoferul surise profesional :

— A ieşit o cocoşneață, acum un minut. Mi-a făcut „semn", crezînd că sînt liber...

— încotro a luat-o ?

— A făcut colțul, la dreapta...

Repede după ea, cu o sută pe oră, că te cinstesc bine...

N-a luat maşina mea o sută la oră, nici cînd era noua...

— Dă-i drumul şi lasă că-ți cumpăr eu alta dacă prindem „persoana**...

Domnului Silvestru i se păru o veşnicie pînă ce şoferul întoarse în drum şi putu s-o ia în direcţia indicată...

— Nu goni aşa, băiete, că nu pot să văd nimic. Mergi încet...

— Păi...

— Nici un păi, fă cum spui eu.

Congestionat, emoţionat, furios, domnul Silvestru îşi lipi fruntea de geamul limuzinei, căutînd să desluşească, printre trecători, silueta Leliei.

— Dacă vezi pe cucoana de-adineauri, opreşte imediat. O ţii minte ? O damă înaltă, cu blană de astrahan, cu pălărie... Stai ! Uite-o ! Stop ! Opreşte ! Ptru-ptru-ptru-ptru... Na-na-na-na-na... Ho... Ho...

într-adevăr, numai la cîţiva paşi înaintea lui, Lelia se opri din mers' să facă semn unei maşini. Maşina trase la marginea trotuarului şi domnul Silvestru îşi privi nevasta urcîndu-se ou precauţiune (şi ou şoşonii cei noi) în încăperea capitonată, oare avea s^o ducă la destinaţia numai de ea ştiută.

— Ţine-te după maşina din faţă. Să n-o pierzi din ochi, că plăteşti cu viaţa, auzi ? Unde o opri ea, oprim şi noi.

Una în spatele celeilalte, cele două maşini se amestecară, la început, în şirul celorlalte vehicule. Apoi, după îndelungi şi savante ocoluri ale străzilor centrale, ajunseră într-un cartier obscur, ros de gropi şi poetizat de misterul locurilor virane.

Aşezat în mijlocul canapelei de pluş, ca tot omul grăbit să ajungă mai repede la destinaţie, privind cu încordare geamul din spatele maşinii în care mergea Lelia şi prin care nu putea distinge (şi asta numai în dreptul felinarelor de gaz aerian) decît pălăria ei cea nouă şi puţin din gulerul mantoului de blană, domnul Silvestru trăia cele mai teribile clipe din viaţa lui. Simţea totuşi o mulţumire. Aceea de a fi el cel ales, dintre toţi bărbaţii încornoraţi, ca purtător al justiţiei divine întruchipată în satirul strîns cu afecţiune la piept.

După o ultimă cotitură, maşina din faţă stopa.

Fu un moment solemn. Domnul Silvestru îşi dădu seama că s-a apropiat pînă la ultimul milimetru de apoplexie.

Lelia coborî din maşină, plăti cursa şi după ce aruncă o privire amabilă şi complice către cel din maşina care o urmărise, se strecură grăbită într-un gang ascuns, tăiat în pintecul unei case dărăpănate, cu aspect dubios şi cu toate perdelele ferestrelor lăsate.

„Dumnezeule ! La casă de perdiţie ! răcni în gînd domnul Silvestru. Asta n-aş fi crezut-o niciodată !" şi nemaiputîndu-şi stăpîni revolta şi furia, sări din maşină şi se năpusti pe gang, cu satirul ridicat în mîna stângă, întocmai ca Mihai Viteazul în bătălia de la Călugăreni.

Imediat, un ţipăt de cea mai primară calitate, sfîşie liniştea uliţei. Urmă o clipă de tăcere, apoi un glas alterat de fiorii morţii scînci în gang, ca venind dintr-un mormînt :

— Conaşule ! Iertaţi-mă, conaşule.

Se făcu iarăşi linişte. O linişte ca aceea care se face cînd vrea să tragă cineva cu puşca.

—• Tu eşti, fă ? Credeam că e cucoana.

Domnul Silvestru, mumifiat de surprindere, se rezimă de peretele gangului, cu satîrul flencănind în mînă ca un panaş rupt şi cules de pe jos.

— Iertaţi-mă, conaşule. Iertaţi-mă câ nu sînt vinovată.

— Ce cauţi aici, mizerabilo ?

— Dacă am leafă mică şi nu-mi ajunge.

— Nu ţi-am dat eu bacşişuri ?

— Mi-aţi dat.

— Atunci ce mai cauţi în case de toleranţă, nemernico ? Dacă aş fi ştiut cine eşti, nu te-aş fi ţinut nici o secundă în casa mea, să respiri acelaşi aer cu mine, după ce ieşi din asemenea speluruci ordinare. Şi-acum, ia spune-mi, cum ţi-ai permis să te îmbraci cu lucrurile cucoanei ? Cu blana ? Cu pălăria cea nouă ? Cu şoşonii ?

— Le-am luat fără ştirea doamnei... ca să fiu „mai bine" ; că aicea nu e . ceea ce credeţi dumneavoastră. Aicea şade o prietenă a mea care s-a lăsat de servito-

J- Cda. 5610 coala 211

rie şi-am venit la ea că mi-a aranjat „o vedere" cu cineva, care are plăcere de mine să mă ia de nevasta. Şi m-am gîndit că altă impresie face omul cînd e îmbrăcat ceva mad bine. D-aia am luat lucrurile coniţei, că sîntem tot o talie amîndouă şi dacă nu vreli să mă iertaţi, puteţi să-mi opriţi din leafă pentru cît le-am purtat azi...

Cu fiecare vorbă pe care o auzea, domnul Silvestru simţea cum i se ridică toată ceaţa de pe. suflet. Se gindea la Lelia cu atîta admiraţie, se simţea în clipa asta atît de vinovat faţă de ea, încît ar fi fost în stare să facă pentru ea orice : chiar să renunţe, noaptea, la cămăşile cu rîuri şi să doarmă, în locul lor, cu pijama.

O bucurie imensă i se împrăştie în fot trupul, la gîndul că nu e încornorat. Şi poate numai din cauza acestei bucurii privi îngăduitor femeia care tremura în faţa lui, cu ochii ţintă la satîr.

Ba o privi atât de îngăduitor, încît îşi putu da seama că, aşa gătită cum era, slujnica ar fi putut trece drept ceea ce bărbaţii înţeleg printr-o „femeie bine".

Fără să vrea, biruit de un vechi tic în materie, îşi răsuci mustaţa şi reflectă :

„N>u e rău deloc ca femeie, stricata asta ! Dacă s-ar găsi cineva care s-o îmbrace şi s-o gătească cum trebuie, ar da Bucureştiul peste cap cu ea. Şi ce picioare frumoase are, domnule, cu ciorapii nevesti-mi !" Apoi, cuprins de un sentiment ciudat, în care se amesteca milă, simpatie şi pornografie, făcu un pas prietenos către ea :

— Ascultă.! De data asta te iert. Dar cu o condiţie...

Servitoarea îngenunche să-i sărute mîna. Domnul Silvestru o simţi caldă, supusă şi prăbuşită lîngă el.

— Lasă-mă... nu-mi sărutla mîna, că nu sînt popă... Ţi-am spus că te iert, te iert...

Cu instinctul ei de femeie, slujnica pricepu imediat că zarul s-a întors de partea ei. Rămase lipită de el şi scînci :

— Cu ce condiţie, conasule ?

— Prietena asta a ta are mai multe odăi ?

— Are destule, că din ele trăieşte...

— Prin urmare, e tot ce ziceam eu adineauri?

— Puţin...

— Aşaaaa ? Atunci, las-o dracului de vedere, că tot de la stăpîn iese pîmea cea de toate zilele... Ia-o înainte că nu ştiu drumul. Dar să nu te prind cumva că spui o vorbă cucoanei, că pe urmă...

Slujnica rîse cu buze groase :

— Ce-mi faci ?

— Nu te mai las să te îmbraci niciodată cu lucrurile ei. Şi, uite, să ai tu grijă cînd om pleca, să duci satirul ăsta acasă, că miroase a ceapă de mă trăsneşte..."

DRAMA

Cearta fusese scurtă şi torenţială, ca o ploaie de vară şi se terminase aşa :

— N-ai să pleci !...

— Ba da.

— N-ai să pleci, pînă nu-mi ceri iertare.

— Tot ce ţi-am spus, meriţi...

— Dan !

— Da ! Meriţi... Ar fi trebuit să te bat...

— Să ce ?... '

— Altul, în locul meu, n-ar mai fi ţinut socoteală de nimdc.

— Să mă baţi pe mine ?... Ai fi în stare să mă atingi tu pe mine ?

— Da... Şi dacă mai spui un cuvînt...

— Ieşi afară... Pleacă... în casa mea n-ai ce căuta... Brută [... Bătăuşule !... Criminalule ! Asasin !

Dan a ieşit, fără să trîntească uşa şi fără să zică vreun cuvînt...

Marcela a rămas, ca o stană, în mijlocul salonaşului, ascultîndu-i paşii.

Abia cînd a auzit zgomotul automobilului, jos la poartă, s-a apropiat de fereastră să se uite.

Dan se aşezase la volan, liniştit, cu ţigara în gură. Maşina pornea.

Marcela cunoştea firea lui Dan. îşi da bine seama că, în urma celor petrecute, nu se va mai întoarce, nici în salonaş, nici în braţele ei.

Aşadar, dragostea lor se sfîrşea !...

Şi se sfîrşea absurd, înceta din viaţă, subit, ca un bolnav de inimă, pe stradă.

Cuvintele spuse în toiul discuţiei, gîndurile tainice smulse din umbra lor şi scoase la suprafaţă, în înverşunarea celor dcuă mindrii oare îşi revendicau supremaţia, insuitîndu-ee, îi descoperiseră altfel decît se crezuseră, alţii de cum se cunoşteau şi dacă nu l-ar fi iubit, totul ar fi putut să se oprească, în definitiv, aci, adică la o ruptură ca oricare alta...

Dacă...

Dan, între timp, făcea „viteză" la Şosea.

La ruptura cu Marcela se gîndea cu plăcere.

Pentru a doua oară — de la trimiterea la vatră, după serviciul militar — încerca voluptatea libertăţii.

Nu că n-o iubise pe Marcela. Dar o amantă care începe să se sărute cu prietenii, te desconsideră, te jigneşte mai mult decît una care te înşală cu ei...

Şi asta fiindcă în conştiinţa unei femei sărutul reprezintă „partea poetică a amorului".

Ori, Dan nu se putea mulţumi cu ceea ce mai rămîne din dragoste, după ce i-ai înstrăinat poezia... partea poetică...

în consecinţă, revolta Iui, care provocase cearta, îi apărea legitimă...

Marcela meritase toate insultele lui. Ruptura deci venea ca o uşurare, ca o sentinţă cîştigată într-un proces pledat cu.ardoare.

La unsprezece seara, cînd se întoarse acasă, Dan găsi o scrisoare.

O desfăcu, fără grabă — recunoscînd scrisul Marcelei — şi citi :

„Dan,

Dacă pînă la douăsprezece, astă-seară, nu vii la mine să-mi ceri iertare pentru scena de azi, mă otrăvesc... Orice întîrziere e fatală, Hotărîrea mea e fermă.

Marcela".

Obişnuit cu astfel de ameninţări grafice, Dan nu se grăbi.

Ştia sigur că Marcela nu se va otrăvi niciodată... Că totul e o înscenare pentru a-l readuce;..

De aceea lăsă, într-adins, să treacă un sfert de ceas peste douăsprezece, avînd grijă — înainte de a pleca — să rupă din grădină un iris', un superb iris albastru...

Se gîndea să-i spuie Marcelei — pe care avea s-o găsească cu siguranţă, citind — că ştiindu-se în întîrziere, adusese floarea ca s-o depuie „omagial" pe cadavrul ei...

Şi după această taehinărie macabră, Dan se simţea foarte dispus să se împace, mai ales că mîncase bine şi băuse două sticle de vin negru, ca să-şi umple „singurătatea".

Casa Marcelei era în umbră. O tăcere impresionantă, de cavou. O atmosferă tragică, de roman foileton.

Dan simţi o strîngere de inimă.

„Dacă Marcela?..." dar gîndul i se opri aici, laş.

Sună de cîteva ori.

Irisul — gluma vegetală din mîna lui — tremura...

Nici un răspuns,..

Paşii Iui Dan începură să şovăie.,.

Se îndreptă spre seara de serviciu. Uşa era deschisă. Urcă treptele în goană... Trecu prin coridoare întunecoase ca cele din pensioanele de fete, cînd vin elevii de la cavalerie în excursii de studii.

în dreptul uşii de Ia dormitorul Marcelei se opri.

Emoţia, teama, credinţa, aproape sigură, că Marcela se omorîse, îi dădură un tremur ciudat, de beţiv căruia i se face frig.

Bătaia răsună sinistru, în tăcerea coridorului.

Apăsă clanţa.

Uşa era încuiată pe dinăuntru... Un efort, o apăsare brutală de umeri şi sări din ţîţîni, deschisă larg, într-o parte...

Dan, aproape înnebunit, suci comutatorul.

Lumina ţîşni violent, în becuri...

întinsă pe divan, palidă, cadaverică, Marcela avea {• aerul unei păpuşi de ceară pentru vitrinele magazinelor mari.

Toată groaza clipei se bulbucă în ochii lui Dan...

Irisul, încleştat în mînă, se fana opărit de sudoare. Copleşit de remuşcâri, zăpăcit în faţa neaşteptatului adevăr, Dan îngenunche umilit lîngă moartă.

Mîinile lui tremurătoare depuseră cucernic irisul pe pieptul sinucisei...

în aceeaşi clipă, o palmă formidabilă se lipi de obrazul lui şi Marcela, roşie de furie — renunţînd să simuleze mai departe moartea — îi aruncă in faţă revolta ei imensă, concentrată într-o frază simplă ca o piatră :

- Un singur iris, mizerabile, pentru o moartă ca mine ?

UN PRIETEN VECHI

Să tot fie opt ceasuri şi jumătate.

Toate mesele restaurantului sînt ocupate şi, printre consumatorii care sosesc mereu, chelnerii abia îşi mai pot face loc, păstrînd — cu agilităţi de prestidigitatori — echilibrul paharelor şi farfuriilor pline.

Cristache Pâdureanu, vechi referendar la Curtea de Conturi, e foarte mulţumit că la masa pe care a ocupat-o din vreme nu vine nimeni să-l deranjeze. Deşi a terminat de mîncat şi cafeaua „gingirlie" i-a sosit de mult, o soarbe încet, fără să se grăbească, ca să n-aibă aerul că stă degeaba la masă.

Pentru seara asta, Cristache Pădureanu şi-a propus să fie la nouă acasă şi să se culce imediat, a doua zi trebuind sâ se scoale de dimineaţă, pentru a ocupa un loc bun, la rînd, ca să-şi poată încasa, pînă la unu, pensia.

— Ce faci, mă ?

Cristache, simţindu-se bătut prieteneşte pe umăr, ridică ochii de sub ochelari, ca o broască privind dintr-o dată cerul. In faţa lui îşi face loc un omuleţ cărunt şi jovial care îi surîde, ca şi cum l-ar cunoaşte de cînd lumea.

— Ce fad, mă, ce mai faci ? repetă omuleţul întrebarea, cu o figură veselă, de om care a găsit cinci lei pe jos.

Cristache se uită bine la omuleţ şi nu-l recunoaşte. Văzînd însă tonul camaraderesc cu care individul i se

adresează, îşi închipuie că e un vechi prieten de tinereţe căruia i-a uitat numele şi mutra şi, neştiind ce trebuie să facă, ii răspunde prudent şi pe jumătate politicos :

— Ce să fac ? Bine. Dar dumneata ?

— Bine şi eu, slavă Domnului... Eşti singur la masă ?

— Păi, mă mai vezi cu cineva de mâ-ntrebi ?

— Bine-bine, te văd eu că eşti singur acuma, dar vream să întreb dacă mai aştepţi pe cineva mai încolo ?

— Nu mai aştept pe nimeni. Beau cafeaua şi plec... Vreau sâ mă culc devreme că mîine dimineaţă am treabă. Mă duc să-mi iau pensia.

— Aşa e, că acuma eşti pensionar...

— Sînt de cinci ani de zile, iubitule...

— Ştiu, frate, ştiu... Şi cîtă pensie ai pe lună ?

— Sâ fie a dracului !

— Cît ai, mă ? Să ştii că-mi pare rău dacă te ascunzi de mine...

— Un fleac...

— Cum se. poate ? De ce nu te-ai aranjat cu ăştia de la guvern să-ţi mărească pensia ?

— Dar ce-am eu cu guvernul asta ?

— Ştii că ai haz ? Păi tu n-ai făcut toată viaţa politică cu ei ?

— Eu?

— Tu, domnule, tu. Numai eu de cite ori ţi-am spus să te laşi de ăştia că n-o să te alegi cu nici o pricopseală şi nu m-ai ascultat. Acum, satură-te... Sic ! Şi omuleţul îşi bătu pumnii unul de altul, sărind comic pe picioarele scurte.

Cristache se uită lung la el şi îl văzu verde de necaz. 1 se păru sincer şi se gîndi să nu-l contrazică, deşi el, în viaţa lui, nu făcuse nici un fel de politică. Omuleţul scoase o ţigară mototolită din buzunarul paltonului, îşi trase un scaun şi zise, dintr-o dată, potolit :

— îmi dai voie să mă aşez o secundă. Pină bei tu cafeaua, mai schimbăm o vorbă-două, că nu te-am mai văzut de o mie de ani. Ai o ţigară mai bună ?

— N-am, că nu fumez, iubitule...

— Eee ! Ziii... te-ai lăsat de tutun ? Bată-te să te bată !...

— M-am lăsat de-acum douăzeci şi cinci de ani, de cînd am avut pneumonie...

— Aşa e, frate... Mult ai mai suferit atunci... Să zici vorbă mare c-ai scăpat. Noi ăştia, prietenii tăi, o sfeclisem, să-ți spui drept. Şi zi aşa, mă ? Mănînci în fiecare seară la restaurant...

— Cîteodată, cînd mi se urăşte acasă... Dar dumneata nu mănînci tot aifci ?

— Aş ! Eu mănîne acasă. Am intrat numai să caut un prieten...

— Vezi că poate îl găseşti, iubitule ! N-aş vrea să te rețiu.

— Păi acum, dacă te-am găsit pe tine, n.u-1 mai caut pe el... Eu nu pot să stau fără să vorbesc cu cineva... De-aia umblu după prieteni...

— Pe mine m-ai găsit prost. Eu beau cafeaua şi plec...

— Umblă sănătos. Eu răimîn... Mai ai ceva în sticluța aia ?

— Dacă vrei, se mai găseşte de-un şpriț...

— Dă-1 încolo, că e trezit. Dacă vrei să mă tratezi, spune să aducă o sticluță de vin proaspăt, nu fi neam prosit...

— Eu nu mai beau. Dar dacă vrei, n-ai' decît să porunceşti garsonului să-ți aducă.

Omulețul se lăsă maiestuos pe speteaza scaunului, considerîndu-şi tovarăşul de masă cu un. ochi îngăduitor şi mucalit.

— Te-ai ramolit, mă! Ai încept să îmbătrîne)şti... Ori, tu eşti mai mare decît mine ?

— Habar n-am, dar mi se pare că sînt mai mic...

— Tu cîți ani; ai ?

— Dar dumneata ?

— Eu am cincizeci şi opt bătuți pe muche...

— Nu spun eu? Eşti mai mare cu patru ani decît mine. Eu am numai cincizeci şi patru.

— Te-am prins. Aici am vrut să te aduc. Eu am numai cincizeci şi unu. Sînt mai mic, prin urmare, cu trei ani...

— Aş ! Pe cum te arată figura, eşti mai mare, iubitule...

— Cum o să fiu mai mare ? Nu ții tu minte că ai făcut armata cu trei ani înaintea mea ?

— Eu n-am făcut armată, drăguță.

— Cum n-ai făcut armata ?

— N-am făcut-o ! Am fost dispensat.

— N-ai făcut tu armata ?

— Dacă-ți spui...

— Fugi, domnule, de-acolo ! Ori nu-ți mai aduci aminte, ori vrei să mă legi pe mine la gard. Uuite, parcă te văd... Erai la 10 artilerie, la Malmezon. Cînd te-a îmbrăcat întîi şi^ai venit la Jubileu, unde eram noi, nu ții minte cum rideam cu băieții de tine ? Cu Tănăsică, cu Mielu, cu Savian ?

— Mă confunzi, iubitule, eu n-am făcut armata...

— Oum o să te confund, mă ? Tocmai pe tine să te confund ? îți dau cuvîntud meu de onoare că ai făcut armata, mai vrei ceva?

— Ei, asta e !

— Spune să ne mai aducă o sticluță de vin, tot de ăsta, că nu e rău. Auzi la el, că-1 confund?! Eu care am jucat La nunta lui de mi-am făcut praf ghetele de lac !

— Ai jucat la nunta mea ?

— în capul sîrbei. Şi la cadril, uite, îmi aduc aminte ca acuma, am alunecat pe scînduri şi-am venit, lat, pe spate fiindcă le presărase, soră-ta a mică, cu acid boric ca să alunece... Zău, mă, ce petrecere a dracului a mai fost şi la nunta ta...

Cristache Pădureanu îşi potrivi mai bine ochelarii pe nas şi, pentru prima dată, privi cu oarecare interes pe omulețul care îi vorbea... Şi fiindcă omulețul începuse să-I enerveze, se hotărî să i-o taie scurt.

— Ascultă-mă, nene ! îmi pare rău, dar nu-ți mai aduci bine aminte. Mă confunzi. Eu nu sînt însurat, n-am făcut prin urmare nuntă în viața mea şi n-am nici o soră ; nici mai mare, nici mai mică. Şi plus d-asta, în casa mea, nu s-a pomenit să existe vreodată acid boric. Eu dau pe scînduri cu bradolină, de cînd m-am pomenit. Aşa să ştii !

— N-ai fo£Jt tu însurat ?

— N-am fast. dom'le, cînd îți spui...

— Minţi...

— E, pe dracu !

— Minţi, domnule. Minţi ca un măgar. Cînd îţi spui eu că am jucat la nunta ta, am jucat, e sfînt şi nu-ţi permit să mă contrazici.

—- Ascultă-mă, iubitule. întâi şi-ntîi, te rog, să au mă faci măgar pentru că n-am păscut cu dumneata împreună. Al doilea, cînd îţi spui că mă confunzi, mă confunzi, înţelegi ? Mă tot suceştâ şi mă-nvîrteşti de-un ceas şi nici măcar nu ştii cum mă cheamă... Spune-mi cum mă cheamă, să vedem şi eu dacă mă ştii cine sînt ? Poftim, să te ascult... Aud ?

Omuleţul rămase cu paharul de vin încremenit la jumătatea drumului spre gură,

— Vrei să-ţi spun cum te cheamă ?

— Spune. Să vedem, mă cunoşti sau nu imă cunoşti ?

— Spune-mi şi tu cum mă cheamă pe mine ?

— Treaba dumitale... Ce zor am eu să-ţi spui cum te cheamă pe dumneata ?

—- Vezi că nu ştii ? Şi-atîta vreme cît nu ştii cine sînt, de ce mă contrazici ? Nu e frumos din partea ta... Nu m-am aşteptat din partea unui vechi prieten ca tine să se facă că nu mă cunoaşte... Te cunosc de patruzeci şi mai bine de ani şi-aoum, de cînd te-ai ajuns prin politică şi mănînci prin birturi mari, te faci că nu mă mai cunoşti... Să-ţi fie ruşine obrazului, parvenitule...

— Domnule, măsoarâ-ţi vorbele, că pe urmă îmi ies din ţîţîni...

— Să~ţi fie ruşine, dragă Grigore.

— Grigore ? Păi vezi, iubitule, că nu mă cunoşti, că nu sînt eu ăla de care vorbeşti ? Pe mine mă cheamă Cristache Pădureanu şi n-am făcut nici politică, nici armată şi nici n-aan fast însurat. Aşa să ştii !

— Poate ţi-ai schimbat numele, nene Vasilescule ?

— N-aruzi, drăguţă, că mă cheamă Pădureanu ?

— Să i-o spui altuia, Grigoraş, puiule... Memoria mea nu mă înşală niciodată... Zi mai bine că te-ai ramolit şi nici nu mai ştii cum te cheamă. Adio, dragoste, şi să ştii că nu e frumos să te prefaci că nu mai cunoşti pe prietenii de altădată... Fapta asta se numeşte măgărie... Iar cel care o comite, porc !

Şi omuleţul se ridică de pe scaun, gesticulind indignat ca o precupeaţă condamnată pentru contravenţie... Făcu un pas, apoi se opri.

— Mă duc... Şi să ştii că, pe viitor, nu-ţi mai permit să mă pofteşti la masă la tine... Nici măcar să nu îndrăzneşti să-mi dai bună ziua cînd m-ăi vedea, fiindcă întorc capul... Nu mai vreau să te cunosc... Şi ca să încheiem, odată pentru totdeauna, îţi retrag — începînd de astă-seară — toată prietenia mea, de patruzeci şi atîţia de ani. N-am nevoie de prieteni ramoliţi... Hodorogule... Şandrama bătrînă...

Şi 'zicînd, omuleţul porni spre uşă, cu paşi iuţi de foxterier, tot aşa cum intrase...

CAZONA

Cazarma a fost întotdeauna un izvor pitoresc şi nesecat de momente comice, de întâmplări amuzante, ridicate — cu timpul — pînă la rangul de anecdote.,.

Le-am auzit, le auzim mereu cu toţii şi fiecare ie spunem mai departe.

Cine n-a auzit, de exemplu, „bucăţile" atribuite, pe drept sau pe nedrept, unui celebru colonel, director de studii Ia un liceu militar din ţară.

Aia cu : „solo, nesolo, să cinte toţi", cealaltă cu : „logaritmi-nelogaritmâ, să-i înveţe pe dinafară". (Elevii, la o teză de matematici, consultau tablele de logaritmi. Colonelul director de studii, intrînd în inspecţie şi văzîndu-i că „se uită în carte" în timpul tezei, s-a adresat profesorului de matematici, un civil care citea o revistă pe catedră :

— Dom'le profesor, Iasă gazeta, nu vezi că elevii copiază în nasul dumitale ?

— Nu copiază, domnule colonel... Cărţile în care ^. uită sînt table de logaritmi I

— Ei şi»? Logaritmi, nelogaritmi, să-i înveţe pe dinafară) — sau şi mai cunoscuta întîmplare cu supărarea colonelului la ora de chimie :

— Cum ? N-aveţi radium pentru experienţe ? Să vie ofiţerul cu aprovizionarea imediat! şi după o clilpă, ofiţerului apărut în prag : Să te duci, dom'le locotenent, şi să cumperi zece chile de radium din tîrg şi cinci din ele

să le dai la laborator, să aibă elevii pentru experienţe !

Dar varianta modernizată a celei de mai sus ?

— N-aveţi radium ? Să se ducă şeful clasei şi să-1 aducă deocamdată pe al meu din cabinet şi, mîine, o să cumpărăm unul în rate, din oraş, pentru şcoală !

Eu însumi am auzit una „cu urechile mele", pe cînd făceam armata la o şcoală pregătitoare de ofiţeri de rezervă din provincie.

Ni se dăduseră nişte mănuşi de-alea cu un singur deget, de care poartă tăietorii de lemne, iarna.

Cum însă la „instrucţia înhămată", mănuşile fiind subţiri, ne îngheţa mîna pe „pană" sau pe dîrlogi, an: făcut noi ce-ani făcut, cîţiva din ăştia mai ou parale şi ne-am învîrtit de la magazie, de cîte două-trei perechi de fiecare.

Le puneam una peste alta şi treaba mergea strună.

într-o zi, însă, ne-a aflat ofiţerul de administraţie şi, fiindcă omul n-a vrut să ne pedepsească, ne-a chemat la el pe cei dovediţi cu traficul de influenţă şi ne-a ţinut următorul discurs :

— Domnilor! Aflu că, unii dintre dumneavoastră, prin mijloace condamnabile şi care am eu grijă de plutonierul major să-1 aranjez, aţi luat cîte două-trei perechi de mănuşi fiecare. Fiindcă vreau însă ca, în această şcoală, să domnească egalitatea, toţi fiind aici deopotrivă, vă rog — ca în douăzeci şi patru de ore — toţi cei care aţi luat cîte două sau mai multe perechi de mănuşi să daţi cîte o pereche camarazilor care au luat numai una, astfel ca toată lumea să aibă numai cîte o singură pereche. Sper că m-aţi înţeles...

Mi-am adus aminte de întîmpiarea asta „trăită" ca şi de celelalte auzite, fiindcă am de gînd să povestesc tot o întîmplare militărească şi tot foarte adevărată.

De data asta, eroul e un plutonier major, de la un regiment de infanterie din capitală.

Un soldat priceput, bun la orice, familiarizat cu toate... Cu un lucru însă nu s-a dumirit el bine. Şi anume, cu diferenţa dintre confesiune şi naţionalitate, dacă e vreuna şi care e aia anume, în cazul cînd există.

Iată însă, că într-o zi, comandantul companiei îi dă ordin ca să împartă oamenii pe confesiuni, astfel ca

să fie trimişi la biserică, după credinţa respectivă.

Zis şi făcut.

Compania, în poziţie de drepţL aşteaptă în curtea cazărmii. Plutonierul se scarpină sub capelă, priveşte oamenii de la un cap la celălalt al frontului şi deodată, decis, dă comanda :

— Ieşi românii toţi, trei paşi înainte...

Rop, rop, rop !... Trei sferturi din companie execută cadenţat trei paşi înainte.

Plutonierul îi consideră o clipă, mulţumit, apoi către ceilalţi :

— Mahomedanii, care eşti mahomedan, stai pe loc... Catolicii fă doi paşi înainte şi mozaicii mişcă un pas înapoi...

Rop ! Rop ! Rop   Cei cîţiva turci din companie rămîn pe loc. Mozaicii „mişcă" un pas înapoi, iar din grupul românilor mai mult de jumătate face doi paşi înainte.

Plutonierul priveşte nedumerit învălmăşeala produsă de comandă...

— Mă, n-auzi comanda, mă ? Mahomedanii stai pe loc... Mozaicii râmîi acolo unde eşti... şi românii treci toţi aici, în faţa mea să te văd.

Rop ! Rop f Rop ! Grupul de „catolici" se înghesuie cu grupul de „români" şi face front In faţa plutonierului.

— Ptiu !... Dar proşti sînteţi, mă, fi-ţi-ar capul al dracului să-ţi fie... Drepţi ! Toţi catolicii, auzi, mă ? Toţi care eşti catolic faci un pas' înainte. S-a-nţeles ? înainte, marş !

Din frontul de români se desprinde iarăşi jumătate şi face un pas înainte... Plutonierul dă capela pe ceafă... Pe faţă, sudoarea îi curge gîrlă. încearcă să mai fie o dată calm.

— Mă băiete, mă, dacă nu-nţelegi româneşte, spune. Uite, ăştia turci şi m-a-nţeles. Nu te rîde mozaicii că te ia mama dracului... La loc comanda !

Frontul se reface iarăşi. Mahomedanii privesc indiferenţi. De la mozaici, un teterist cu ochelari surîde... Plutonierul se umflă şi zbiară :

— DrepţiCompanie, ascultă la mine aiciCască urechile bine... Toţi românii, adică toţi care eşti român şi-ai jurat credinţă ţării în faţa iui Dumnezeu, faci un pas înainte... S-a-nţeles ? înainte, marş !

Toată compania, cu mahomedani, cu mozaică cu tot, se înşiră, oa un singur om, în faţa plutonierului aiurit, îi vine să se repeadă cu pumnii în ei, să-i înjure şi să-i nimicească. Dar, fiindcă e om bun, îşi dă seama că n-o fac din rea-voinţă. Că nu pricep şi atita tot. Dar ordinul e ordin şi trupa trebuie să se ducă la biserică, după confesiuni.

— Companie, drepţi L.

în mintea plutonierului înfloreşte un gînd care se transformă într-un surîs plin din satisfacţie.

— Din dreapta numără...

— Un, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte...

Plutonierul aşteaptă calm sfîrşitul numărătorii.

—- Ei! Acum ascultă ia mine aici, companie !... De Ia numărul unu pînă la douăzeci eşti români şi te duci la biserică... De la douăzeci pînă la patruzeci eşti catolici si te duci la Sf. losif... De la patruzeci la şaizeci eşti mozaici şi te duci la templu, şi restul eşti turci şi râmîi de corvoadă că n-avem moscheie... S-a înţeles ?

Cda. 5610 coala 21

PETIŢIA

I

Tută, uşierul, ştia că are ordin să nu dea voie nimănui în birourile ministerului, înainte de orele unsprezece dimineaţa. Nici chiar lui „Dumnezeu din cer" dacă i-ar fi venit gust să coboare pe pămînt, să se îmbrace civil, să se bărbierească şi să se prezinte la minister cu vreo petiţie oarecare.

De aceea se făcu că nu simte cînd necunoscutul (căruia îi mai spusese, de două ori pînă acum, că n-are voie să intre) se întoarse din drum şi-1 bătu sfios pe umăr. Fără să ştie de ce însă, nu se putu stăpîni mult în această atitudine de indiferenţă şi întoarse capul, în silă.

Necunoscutul îl privi umil, fără să spună un cuvînt.

Tută simţi, pentru el, o compătimire subită şi totodată nevoia de a-şi justifica intransigenţa.

— Ţi-am spus, domnule, că nu se poate înainte de unsprezece. Aşa am ordin, aşa fac. Nu se poate şi pace. Din partea mea, eu te-aş lăsa, dar vezi că sînt alţii mai ceva decît mine aici...

— Cine, domnule uşier? Dumneata eşti mai mare decît toată lumea aici.

— Nu sînt numai eu, ai greşeală. Mai e şi domnul ministru.

— Ştiu, domnule uşier. Dar cînd vrei dumneata, vrea şi domnul ministru.

Şi iarăşi necunoscutul îşi pironi asupra lui Tută privirea lui plină de sfială şi de suferinţă.

Tută nu era un om bun la suflet. Dar în clipa aceasta se simţi gata să-şi dea şi livreaua de pe el, pentru omul care aştepta, încovoiat, alături.

— Dar ce treabă aveţi dumneavoastră pe la noi ?

— Am o petiţie pentru domnul ministru. L-am văzut c-a venit devreme la minister şi cererea mea depinde numai de dînsul. Acum e singur, poate am noroc să mă primească. Şi dacă vrei dumneata să mă primească, mă primeşte.

O ultimă tresărire a conştiinţei datoriei îl făcu pe Tută să se scarpine în cap, îndemnîndu-1 să se înăsprească şi să răspundă scurt : „Nu se poate, domnule, vino la unsprezece şi gata". Dar, ca prin minune, vocea i se făcu prietenoasă şi gestul concesiv.

-— Poftim dumneata înăuntru la „domnu' şăf". Dae-o vrea dumnealui să te bage la domnul ministru, eu n-am nimic de zis. Şi dacă te-o întreba, să-i spui că eu nu eram aici cînd ai intrat, că pe urmă intru eu în bucluc. Cum o iei pe stingă, a doua uşă, drept în faţă.

„Domnul şăf" — în viaţa particulară, Sache Măndăchescu, abia îşi ocupase fotoliul, în aşteptarea cafeluţei turceşti, care, de cînd era funcţionar, îi sosea, la aceeaşi oră, pe tăviţa rotundă de tinichea şi cu farfurioara pusă ca un coif deasupra ca să nu se răcească — se pregătea să-şi şteargă ochelarii pentru a parcurge ziarele de dimineaţă. Era încruntat şi indispus pentru că avusese un incident, în tramvai, cu un tînăr care, în auzul tuturor celor de faţă, îl făcuse, „vacă încălţată", pentru simplul motiv că, din greşeală, îl călcase puţin pe picior. Şi nici măcar „domnu' şăf" nu putuse să-i răspundă cum trebuie, pentru că tînărul coborîse imediat, după ce îi aruncase ofensa.

Cînd necunoscutul se opri înaintea lui şi îi întinse petiţia, Măndăchescu rămăsese împietrit de surprindere. Se uită bine la cel care îi şedea smerit în faţă, vrînd parcă să se convingă că omul acela mărunţel şi cu ochii suferinţi era într-adevăr un om viu, că — petiţia pe

care i-o întindea — era o petiţie adevărată, pe coadă ministerială şi că el însuşi, Măndâchescu, vede bine, cu ochii lui, ceea ce vede. Şi cînd se convinse că totul nu era decît o banală realitate, se făcu vinăt de indignare. Se ridică de la birou şi, bătînd cu pumnul în dosarele din faţă-i, începu să urle :

— Tută ! Să vie imediat, aici, dobitocul care dă drumul particularilor să intre în minister înainte de ora oficială.

— Dobitocul nu era la uşă cînd am intrat eu. domnule secretar- general. Dacă ştiam că nu e voie şi că o să vă supăraţi atîta, aşteptam. Vă rog să mă iertaţi, domnule secretar general. Mă duc afară şi aştept pînă mă puteţi primi.

Şi necunoscutul îşi fixă ochii în ochii lui Măndâchescu, supus, stingherit, nenorocit, ca un om care nu aşteaptă decît să i se deschidă pămîntul dinainte şi să-l înghită.

Fără să-şi dea seama ce se petrece cu el, Măndâchescu simţi dintr-o dată topindu-se furia în el, ca o bucăţică de zahăr într-un pahar cu ceai fierbinte. îmblînzit ca prin farmec, se aşeză la loc, în fotoliu şi c-o voce pe care n-o utiliza niciodată în exerciţiul funcţiunii, ziise :

— Acuma, de vreme ce aţi intrat, s-a isprăvit. Nu vă putem da afară. Ce doriţi, vă rog ?

— Am o petiţie pentru domnul ministru...

— Ce fel de petiţie ?

— Ou timbru în regulă, domnule secretar general...

Măndăchescu se uită la omul din faţa Iui, ca să vadă dacă nu cumva vrea să-l ia peste picior zicindu-i, pentru a treia oară, „secretar general".

îşi dădu seama însă că individul era prea amărît şi respectuos, ca să se poată gîndi la aşa ceva. Şi Măndăchescu se simţi, în sinea lui, foarte măgulit câ, cel puţin o dată în viaţă, poate trece în mod serios drept secretar general. De aceea răspunsul necunoscutului nu-l supără.

—• Bdne-bine... toate petiţiile trebuie să fie timbrate. Te-am întrebat, însă, ce fel de petiţie ai dumneata, adică am vrut să te întreb ce ceri dumneata în ea, ca să vedem despre ce este vorba...

— Cer să mi se acorde o lună de concediu. Eu sînt profesor de desen, în provincie, la Baia de Aramă, dacă aţi auzit de ea... Sînt foarte bolnav, domnule secretar general. Mă mir cum de n-am murit pînă acuma... Citiţi şi dumneavoastră petiţia, dacă vreţi...

Măndăchescu îl pofti să ia loc, îşi puse ochelarii, dădu într-o parte jurnalul şi citi :

„Domnule Ministru,

Subsemnatul Emilian Marinescu, profesor suplinitor de desen, la gimnaziul „Alexandru Macedon" din Baia de Aramă, fiind grav bolnav, eu onoare vă rog să binevoiţi a-mi acorda un concediu de treizeci de zile, pentru a-mi vedea de sănătate.

Primiţi vă rog asigurarea devotamentului meu,

Emilian Marinescu,

Strada Mare, Baia de Aramă".

Măndăchescu făcea parte din categoria funcţionarilor denumiţi „cîini negri în cerul gurii". Niciodată nu făcuse vreun serviciu cuiva, atît timp cît acest serviciu ieşea din obligaţiile lui funcţionăreşti şi îl constrîngea să se scoale, fie chiar un singur minut, de pe scaun. Totuşi, după ce citi petiţia necunoscutului, se ridică de pe scaun şi, vădit hotărît să-l servească, îi întrebă afectînd o mare competenţă în materie, aşa cum văzuse că fac, în genere, secretarii generali, în chestiuni de care habar n-au.

— De ce boală suferiţi ?

— Sînt puţin tuberculos la un plămîn. Dacă nu mă îngrijesc din vreme...

— Sigiur-sigur... trece şi la celălalt. Eu cunosc boala asta, domnule. E teribilă. Probabil câ, vreodată, cine ştie cum, ai răcit dumneata mai serios şi atîta ţi-a trebuit...

— N-am răcit eu. Bietul tată-meu, Dumnezeu să-l ierte...

— A ! Va să zică, boala dumitale e o hereditate moştenită din părinţi prin atavism, zise, doct. Măndăchescu. Bun, bun,.. Atunci se schimbă chestia. E mult mai uşoară aşa, fiindcă ştii cel puţin de unde o ai...

— Da, domnule secretar general...

— Fii pe pace, domnule. Se vindecă. Dacă te îngrijeşti bine, se vindecă imediat... Trebuie sâ te repauzezi, sâ mănînci numai ouă, treizeci-patruzeci de ouă pe zi, să nu bei, să nu fumezi, mă-nţelegi dumneata, nimic din toate excitantele astea. Şi, înainte de toate, aer, domnule ! Aer, aer şi iar aer *l* Aerul, la boala dumitale, e sfînt. Toată ziua să nu faci altceva decît să respiri. De cum te scoli şi pînă te culci, să respiri întruna. Bineînțeles, faci o pauză în timpul meselor şi pe urmă iar îi dai drumul...

— Chiar aşa vreau să fac, domnule secretar general. De-aia am şi venit pentru concediu. Măcar o lună, să-mi pot vedea şi eu liniştit de sănătate, să respir cum trebuie.

— Lasă, domnule, că mă duc eu la ministru şi, cînd m-oi duce eu, să ştii că lucrul e ca şi făcut...

— Vă mulțumesc din suflet, domnule secretar general.

— N-ai de ce. înainte de toate trebuie sâ fim oameni. Vino dumneata cu mine să te duc „eu" la ministru.

Măndăchescu o luă înainte pe coridor, călcînd apăsat şi țanțoş pe picioarele scurte ca de pian. Cu pălăria într-o mînă şi cu petiția în cealaltă, necunoscutul îl urmă, cu un imperceptibil surîs pe buze.

— Copii ai ?

— Am vreo cîțiva, domnule secretar general.

— Să-ți trăiască.

— Mulțumesc asemenea.

Măndăchescu surise binevoitor :

— N-ai pentru ce, dar eu sînt cam celibatar.

— La mai mare, domnule secretar general, şi nuntă pe curînd, să dea Dumnezeu.

— Să ştii că te invit. Pe onoarea mea dacă nu te invit. Nu ştiu de ce, dar îmi eşti foarte simpatic. Parcă te-aş cunoaşte de cine ştie cînd.

— £ reciproc, domnule secretar general.

— La Baia de Aramă zici că stai ?

— Mă ştie toată lumea ca pe un cal breaz. Marinescu, de desen.

— Păcat de dumneata că ai învățat carte ca să te faci profesor de desen. De ce n-ai urmat istoria, nene ? Eu, dacă aveam tată să mă dea la facultate să învăț, istoria o învățam.

— N-ați avut tată ?

— Ba de avut am avut, dar a murit cu doi ani înainte de naşterea mea, aşa că am fost orfan de mic. Biata mama m-a crescut şi ea cum a putut, că nu eram numai eu ; aveam şi frați mai mari, am mai avut şi mai mici p-ormă, de la tata-meu vitreg, aşa că...

— înțeleg... V-a fost greu să ajungeți, cu o casă de copii...

— Ce greu ? Imposibil ! Ca dovadă că, după treizeci de ani de muncă, de-abia am ajuns ce sint azi...

— E ! Secretar general e o slujbă mare în țara noastră eminamente agricolă...

— Ți se pare dumitale, fiindcă nu eşti în locul meu, ascultă-mă pe mine. Uite c-am ajuns la ministru. Pardon, un moment, să intru eu întîi, ca să-l rog să te primească.

— Nu ştiu cum să vă mulțumesc, domnule secretar general.

— Țuică nu beau, să ştii. Dacă vrei, luăm un vermut cu sifon şi-o tartinuță cu icre negre. E o bodeguță, colea la colț. Dam o fugă şi gata.

Ministrul citea. Urmărea cu atenție, în oficiosul guvernului, rezumatul dezbaterilor parlamentare la care asistase în ajun, voind să se pună la punct asupra celor discutate de corpurile legiuitoare, fiindcă — obosit după un banchet, dat în onoarea lui — moțăise tot timpul pe banca ministerială şi nu putuse auzi nimic, în afară de expresiile parlamentare obişnuite : mameluc, şperțar, traficant, măgar şi celelalte. Şi nu ştia sigur care — din toate acestea — îl privea exclusiv, pentru a se pregăti cum şi cui sâ răspundă.

De aceea, cînd intră Măndăchescu, nici nu-l băgă de seamă. Măndăchescu aşteptă o clipă, apoi — obişnuit cu „ale miniştrilor" — deschise şi închise uşa încă o dată, cu oarecare zgomot, apoi tuşi, dueîndu-şi, cu discreție, mîna la gură.

Ministrul ridică ochii surprins.

Pe de o parte, ştia că — pînă la unsprezece nu are voie nimeni să-l deranjeze de la „lucru", iar, pe de alta,

îl ştia pe Măndăchescu funcţionar prea vechi şi prea disciplinat, ca să-şi permită să-1 turbure fără a avea un motiv serios şi de imediată urgenţă. De aceea, fără să mai ezite, i se adresă amical:

— Ce este, Măndăchescule ?

— Domnule ministru, vă rog să mă iertaţi că vă deranjez la o oră nepotrivită, dar, întâmplător, nefiind uşierul la post, a răzbit în, biroul meu un biet profesor de desen, venit din provincie, ca să vă roage să binevoiţi să-i aprobaţi un concediu. Nnaş fi venit eu la dumneavoastră, dacă nenorocitul n-ar fi foarte bolnav. Dar e bolnav, domnule ministru ! De-abia se mai ţine pe picioare. Zice că e ftizie de piept şi se vede treaba că aşa este fiindcă scuipă, pardon, sînge, de ţi-e mai mare mila. Aşa că rni-arn zis că n-o să vă supăraţi de deranj...

— Bine, Măndăchescule. Dacă zici dumneata, se face. Cheamă-1 aici, să-i dăm drumul mai repede, să nu umple ministerul de microbi.

— Vă mulţumesc, domnule ministru. Şi, încă o dată, vă rog să mă scuzaţi de deranj. Dar mi-am zk câ, înainte de toate, sîntem oameni şi — ca oameni — nu este aşa...

— Fireşte, foarte bine ai' făcut. Partidul nostru are nevoie de oameni cît mai mulţk..

Măndăchescu se ploconi pînă la pămint, apoi iesi pe coridor şi, luînd de mină pe necunoscut, îl tîrî, ca pe un copil îndărătnic, pînă lîngă biroul ministrului.

— Dumnealui este, domnule ministru, cu chestiunea de adineauri.

— Care chestiune ?

— Cu concediul...

— Ce concediu ?

— Dumnealui este persoana... cu... cu... microbii.

— A, da, da, da. Ai dreptate. Dumneavoastră sînteţi...

— Eu sînt, domnule ministru.

— Aveţi mi se pare nevoie de nişte microbi... atta... vream să zic, de un concediu ?

— Da, domnule ministru. Sînt foarte greu bolnav.

— .Ştiu. Aţi făcut o petiţie ?

— Am făcut.

— Pune-o pe birou, te rog.

Ministrul îşi scoase ochelarii, îşi puse — în locul lor — monoclul şi, ferindu-se să se apropie prea mult de hîrtie, citi :

„Domnule Ministru,

Subsemnatul Emilian Marinescu, profesor suplinitor de desen, la gimnaziul „Alexandru Macedon" din Baia de Aramă, fiind grav bolnav, cu onoare vă rog să binevoiţi a-mi acorda un concediu de treizeci de zile, pentru a-mi putea vedea de sănătate.

Primiţi, vă rog, asigurarea devotamentului meu,

Emilian Marinescu,

Strada Mare, Baia de Aramă".

Apoi desprinse stiloul de la buzunarul de sus al hainei si, ferindu-şi manşeta de atingerea biroului, scrise cu litere hotărîte : „Se aprobă". Semnă şi întinse necunoscutului petiţia, ou un gest amabil.

— S-a făcut. Vă puteţi vedea de sănătate, domnule profesor. Măndăchescule î îngrijeşte dumneata să i se facă domnului profesor cît mai repede formeîe.

II

A doua zi, tot ministerul fierbea. în toate birourile se răspîndise o îngrijorare cu proporţii de panică. Funcţionarii, lăsîndu-şi lucrul, se adunaseră unii lîngă alţii, după veşti. Nu se ştia decît că ministrul venise — de la opt dimineaţa — la minister, în culmea furiei, că îl pălmuise pe Tută fără nici o explicaţie şi că, de îndată ce intrase în cabinet, ceruse să i se prezinte Măndăchescu, şi ministrul „personal" încuiase uşa cu cheia. Şi — în timp ee fel de fel de versiuni şi supoziţii făceau înconjurul birourilor şi serviciilor — în cabinetul lui, ministrul, în picioare, cu mîinile ridicate tragic spre plafon, răcnea la Măndăchescu, înlemnit ca o mumie rezemată de perete.

— Cum ţi-ai permis, Măndăchescule, să-ţi baţi joc de mine cu individul de ieri ?

— Domnule ministru, daţi-mi voie...

— Nici un cuvînt. Am aflat tot. Ştii cine era „profesorul" dumitale, care scuipa sînge, Măndăchescule ?

— Marinescu, de la Baia de Aramă, domnule ministru.

— Asta ţi-a spus-o el şi dumneata ca un idiot l-ai crezut ! Ei, domnule, Ia Baia de Aramă nu există nici un Marinescu, nu e nici liceu, nu sînt nici profesori de desen, nu există nici măcar tuberculoşi. Protejatul dumitale e hipnotizator, domnule, auzi ? Hip-no-ti-za-tor ! Un escroc ordinar care şi-a bătut joc de tot ministerul. A hipnotizat pe uşier să-i dea drumul, te-a hipnotizat pe dumneata ca să citeşti ca un timpit, pe petiţie, altceva decît era scris...

— Aţi citit-o şi dumneavoastră, domnule ministru...

— Fiindcă m-ai hipnotizat dumneata şi cu el. Aţi fost complici. Aţi făcut cu mine hipnotism în masă.

— Domnule ministru, daţi-mi vode şi mie...

— Nu-ţi dau nimic. Ştii ce mi-a cerut ofticosul dumitale, „domnule" Măndăchescu ?

— Concediu...

— Nu, domnule. Nu. Mi-a cerut cincizeci de mii de lei ajutor pentru continuare de studii în străinătate şi eu, hipnotizat de dumneata, i-am pus rezoluţia „se aprobă" şi dumneata ca un • imbecil l-ai recomandat să-i facă formele şi tîmpiţii ăilalţi le-au făcut, escrocul a luat ordonanţa de plată şi-a umflat banii de la Finanţe şi, cu trenul de trei, a şters-o în străinătate, cu acte în regulă şi cu banii statului în buzunar. Asta mi-ai făcut, Măndăchescule...

— Domnule ministru, să mă bată...

— Să nu te bată nimic. Să-ţi dai demisia imediat !

— Să n-am parte...

— Să n-ai, că nu meriţi.

— Să-mi plesnească...

— Trebuia să-ţi fi plesnit demult, ca să nu mai fi citit petiţia cu ei.

— Domnule ministru...

— Am terminat. în cinci minute să-mi aduci demisia.

— Dar, domnule ministru...

— Nici o vorbă mai mult. Ieşi !

HI

ŞL în timp ce Măndăchescu, încuiat în biroul lui, scria, cu lacrimi în ochi, demisia — Maestrul Zaratrustra. pe numele adevărat, Emilian Marinescu zis Milică, doctor în metafizică şi în ştiinţe oculte din Asia, profesor de telepatie, magie, hipnotism şi ştiinţe oculte, din „Orient" schimba, în vagonul restaurant al „Expresului" prima hârtie de o mie din cele cincizeci cu care îl ajutase, pentru călătorie de studii în străinătate, ministrul celui mai sever departament din cîte existau :n România.

BABA-O ARBA

E ceasul două jumătate, după-prînz.

în „birtul economic" al domnului Nae Huidumăs („diferite mîncări calde şi reci, cu preţuri ce desfid orice concurenţa") n-a mai rămas nici un client.

Ultimul, domnul Codică, de la grefă, a plecat, aşa cum pleacă el de obicei. Adică beat şi cu o scobitoare întrebuinţată în gură.

Domnul Nae, patronul, e dus — încă de la douăsprezece jumătate — la judecătorie, fiind parte într-un „procest". Numai Iliuţă (un băieţaş de vreo doâsprezece-treisprezece ani) e prezent, la datorie.

în calitatea lui de „garson" şi de locţiitor al patronului, îşi face de lucru, aferat, printre feţe de mese murdare, pahare nespălate şi mucuri de ţigări stinse în farfurii şi în zaţul ceştilor de cafea.

— Bună ziuaaaa...

Iliuţă întoarce capul şi priveşte, profesional, pe cei doi clienţi care au intrat.

— Saluuuut! Domnii „doreşte" sâ ia masa ?

Gogu şi Fane se uită unul la altul şi surid. Cum dracu să nu „dorească" să ia masa, cînd — de treizeci şi şase de ceasuri — n-au băgat nimic în gură, cutreierînd străzile şi grădinile publice, fără un ban în buzunar, fără nici o ţigară şi fără nici o nădejde nicăieri ?

— Păi sigur, şefule, că dorim să luăm masa. N-am venit doar la restaurant ca să jucăm biliard.

— Este şi biliard, se grăbi Iliuţă să precizeze. în dos ! Avem şi popiei.

—• Bine, bine ! După masă... Acuma, dă lista. Repede că murim de foame.

— După listă nu servim, că n-avem. Dar putem să vă dăm un borş cu smîntînă, o tocană sîrbească, grătar orice doriţi şi clătite cu dulceaţă care „se face" la comandă.

— Bun!... Şterge masa frumos şi adu, întîi, două ţuici cu ceva împrejur şi un chil de vin.

— Cu apă minerală, ?

— Ce ape minerale aveţi ?

— Sifon. Avem şi pelin.

— Bun. Dă-ne atunci, ca apă minerală, un chil de pelin cu sifon — repede — şi vino să iei comanda. Dar, înainte, adu şi ceva primprejur.

Cît ai bate din palme, Iliuţă dispăru, prin fundul cîrciumii, apoi — ca un demon — prin chepengul ridicat, spre fundul pământului, pentru ca, după cîteva clipe, să apară din nou, prevăzut cu un chil de pelin aburit de răcoarea pivniţei.

Sosiră ţuicile, apoi două borşuri, apoi de patru ori tocană sîrbească ou ardei verde, două muşchiuri de vacă şi două antricoate, o dată „demnităţi de berbec", caşcaval la capac, două porţii de clătite şi şase cafele mari cu „ochi de şarpe şi cu gaură la mijloc". Şi stropite, „pe de mărgini", cu rom.

Despre băutură, ce să mai vorbim ? Al patrulea kilogram îşi dăruia ultimii stropi în paharul lui Fane, în timp de Gogu îl asigura că — din această cauză — „se vor scurge ochii fetelor după el..."

— Băeţaş ! Plata !

— Vine !

Fericit că, în lipsa stăpânului, pusese mîna pe nişte clienţi atît de galanţi, Iliuţă scoase plaivazul de după ureche, un carneţel din buzunarul de sus al şorţului şi se pregăti să scrie.

— Facem plata ia un loc ?

— La un loc...

Iliuţă începu să înşire, unellef sub ailtele, cifrele, atent să nu uite nimic.

— Cît face, drăguță, cu totul ? întrebă Fane.
— Şase sute treizeci de lei...
— Ou tramvai cu tot ?
— Fără...
— E ! Zi şapte sute, cifră rotundă.
— Să trăiți...
Fane luă socoteala în mînă, o „verifică" de sus pînă jos, apoi băgă mîna în buzunarul de la piept. Gogu îl apucă de braț, scurt.
— Ce faci, mă ?
— Plătesc...
— Nu se poate ! Eu plătesc.
— Ei aş !
— Pardon, dom'le ! Eu te-am invitat la masă. Prin urmare, eu plătesc. Şi Gogu băgă, la rîndul lui, mîna în buzunarul de la piept.
Fane se smuci şi protestă.
— Nu se poate ! N-admit... Azi plătesc eu... Tu plăteşti deseară.
— Să ştii că mă supăr.
— N-ai decît. Şi să ştii că mă jigneşti. Tu ai plătit şi ieri şi alaltăieri...
— Fă-mi plăcerea, mă...
— Nimic.
— Să ştii că nu mai vorbesc cu tine in viața mea.
Iliuță privea, încîntat, ceaita celor doi prieteni, pentru plată, surîzînd pe rînd fiecăruia...
— Gogule, dacă nu mă laşi să plătesc, să fiu al dracului dacă...
— Fane ! Nu face pe...
— Dom'le, ce să ne mai certăm degeaba, că nu cedez. Să tragem la sorți. îl legăm pe ăsta micu la ochi, cu şervetul, ne mutăm la altă masă şi pe care o pune mîna din noi, ăla plăteşte. Primeşti ?
— Primesc.
Iliuță primi fericit să fie legat la ochi şi declarat arbitrul acestei prinsori şi jocul „de-a baba-oarba" începu printre mese, spre hazul tuturor...

— Dumneata plăteşti ! izbucni fericit Iliuță, punînd mîna pe unul din cei doi şi ținîndu-l strîns de mîneeă...
—- Ce, mă ? Ce să plătesc eu ?
O mînă zdravănă îi smuci şervetul de la ochi. Iliuță rămase timpit. în fața lui, domnul Nae Huidumă, patronul, se uita la el nedumerit...
Şi pierduse şi „procestul" la judecătorie...

ZBIRUL

— Mai repede, d-le casier, că pierdem trenul. Mai sînt zece minute, ce dracu !... Avem treburi, nu putem să pierdem trenurile aşa cum crezi d-ta !

Cîţiva curioşi, din cei care aşteptau, ca şi el, în faţa ghişeului de bilete din Gara de Nord — întoarseră capetele spre cuvîntător.

Gras, enervat şi încălzit, d. Matei Zegheru, vechi profesor de latină la liceul din Cimpulung, le susţinu privirea cu demnitate, tocmai din coada rindului.

—• Dacă stai cîte cinci minute pînă să rupi un bilet o să-mi vină rîndul peste un ceas şi trenul meu pleacă peste zece minute.

— E timp destul, domnule — încearcă să-1 liniştească un domn cu mănuşi de piele şi ţigară de foi.

— O fi, pentru d-ta, că eşti cu cincisprezece persoane înaintea mea — răspunse d. Zegheru. Pentru mine însă, nu este. Eu nu pot să pierd trenul... Am mîine examenul de corigentă şi în treizeci de ani, de cînd sînt în învăţămînt, n-am lipsit niciodată de la şcoală...

Zicînd, broboane mici de sudoare începură să i se prelingă pe frunte, de sub gambetă.

Puse jos valiza (în care avea cămaşa de noapte cu rîuri, prosopul cu săpunul şi periuţa de dinţi înfăşurate la mijloc, papucii şi cartea a Vna din *De bello Gallico),* scoase din buzunarul de la spate o batistă mare cu mo-

\

nogramă, îşi şterse fruntea — dîndu-şi pălăria pe ceafă — apoi işi consultă ceasul.

- Ptiu ! Fir-ar al dracului să fie de tren. Pleacă acuma !

— Nu e nimic, şefule... Rămîne gara - îl consolă un licean, trecînd pe lîngă el c-un muc de ţigară lipit şmechereşte în colţul gurii.

Domnul Matei Zegheru simţi un nod in gît. El, zbirul atîtor generaţii care aiu tremurat, ca aspicul, în orele lui de latină, s-ajungă de rîsul unui elev şi nici măcar să nu poată să-i răsucească urechile, să-i dea cu catalogul în cap, sau să-1 lase corigent! îşi descarcă de aceea indignarea pe casier...

— Haide, domnule casiesr. Haide, te rog !... Dă şi d-ta niţel zor, mai sînt şapte minute şi pleacă trenul. Ce ţară| d-le, ce ţară ! Numai la noi se poate vedea aşa ceva...

Prin ochiul constructivist al ghişeului se zărea capul imberb al casierului schimonosindu-se de rîs, în timp ce o impiegată, cu şorţ negru şi unghii roşii, îi spunea ceva la ureche...

— Păi sigur... d-tale îţi arde de rîs, în timp ce noi fierbem aici şi ne pierdem interesele... Să ştii că dacă pierd trenul mă duc şi reclam la Direcţie...

Călătorii întoarseră iarăşi capul şi văzînd mutra disperată şi congestionată de revoltă a d-lui Zegheru — ca şi cum o înţelegere tacită s-ar fi stabilit, brusc, între ei — se .dădură la o parte şi-i făcură loc...

— Pai$im, domnule, treci, d^ta întîi că eşti mai grăbit, zise domnul cu mănuşi-de piele şi cu ţigară de foi.

DomnuL Zegheru îşi luă valiza în mînă, îşi puse batista ia loc şi se strecură, salutînd, pînă în faţa ghişeului.

—- Mulţumesc... foarte mulţumesc. Noroc că mai sînt şi oameni cumsecade pe lumea asta... Altminteri, cu gentileţea funcţionarilor noştri, nu ştiu, zău, unde am ajunge...

Capul casierului se ivi, profesional, în rama ghişeului...

— D-voastră ?

O jumătate a doua pentru Cîmpulune cnmanriă încruntat d. Zegheru... (.omanoa

— Biletele pentru clasa a 11-a nu se vînrl n>; domnule... Al treilea ghişeu pe dreapta

— Cum ?

— Aicea e casa de bilete pentru clasa I — şi văzând mutra nenorocită a d-lui Zegheru, casierul adăugă : dacă nu ştii oarLe şi nu poţi să citeşti, întrebă pe cineva... Uite că scrie mare, să vadă şi orbii : CLASA I... De-aia nu putem lucra repede, că vin de-aide ăştia ca dumneata, care ne fac să pierdem vremea...

Fără un cuvînt, jenat şi vînăt de supărare, d- Zegheru părăsi ghişeul, *în* fugă, îndreptîndu-se spre ghişeul de clasa a Il-a, în timp ce liceanul care asistase la scenă strigă rîzînd după el :

— Degeaba fugi, borţosule !... Trenul de Câmpulung a plecat adineauri... Du-te cu drezina, dacă vrei...

BROASCA

Domnul Stelian Macedonescu-Vezuviu, profesor secundar de limba latină, celibatar, om cu ticuri, cu ochelari, cu „inexprimabili" legaţi cu şiret şi cu o vastă cultură clasică şi-a petrecut vacanţa de vară pe Coasta de argint, la Mangalia.

A făcut băi de soare, băi de nămol, calde şi reci, băi de lac şi băi de mare.

Foarte vesel, sănătos şi bine dispus, şi-a întrebuinţat timpul liber făcînd excursii zilnice în istoricile împrejurimi ale regiunii şi colecţionînd, cu răbdare de filatelist, plante, insecte şi bolovani ştiinţifici.

într-o zi, spre marea sa bucurie, venind pe jos dinspre Costineşti, se întîlni, pe marginea unei poteci pietroase, c-o vietate simpatică şi ciudată : o broască ţestoasă, de mărimea unui arici obez, care. la vederea lui, îşi strinse capul şi picioarele sub carapace, luîndu-şi, strategic, înfăţişarea unui bolovan oarecare.

Domnul Stelian Macedonescu-Vezuviu consideră cîteva clipe, cu mult interes, manevra prudentă a vietăţii înţelepte, apoi se aplecă şi cu multă precauţie, o ridică, avînd grijă s-o înfăşoare în *Les nouveîîes littemires* pe care, din întâmplare, o avea în buzunar.

Din. ziua aceea, domnul Stelian Macedonescu-Vezuviu încetă de a mai trăi singur pe lume.

El care nu suportase niciodată, în imediata lui apropiere, nici un fel de vieţuitoare, fie ea pisică sau prie-

ten, găină sau femeie, căţel sau rudă de singe, căpătă subit o puternică afecţiune faţă de recenta sa tovarăşă de existenţa.

Broasca ţestoasă primi numele de Fulvia. dat fiind că naşul său nu putea uita in nici o împrejurare a vieţii că este — înainte de toate — profesor de limba latină.

Şi, după terminarea vacanţei de vară, domnul Stelian Macedonescu-Vezuviu, împreună cu Fulvia. părăsind minunatele ţinuturi ale coastei dobrogene, se întoarseră în oraşul de provincie al ocupaţiilor sale, relumdu-şi reşedinţa în căsuţa ce stătuse, trei luni de zile, cu uşile încuiate, cu hîrtie albastră la ferestre şi cu doi duzi toropiţi la poartă.

Shimbarea de regiune începu deîndată să se resimtă în buna dispoziţie a Fulviei.

O tristeţe inexplicabilă puse stăpinire pe sufletul ei şi nimic — nici foamea, nici îmbierile domnului Stelian — n-o mai putea hotărî să iasă, zile întregi, de sub carapace.

Aerul de munte al orăşelului de provincie, orizontul limitat al curţii burgheze, locurile şi pietrele necunoscute, absenţa totală a vuietului valurilor sfărîmate în ţăndări albe, de stinci, toate acestea impresionară sensibilitatea Fulviei, transformînd-o complet.

Domnul Stelian Macedonescu-Vezuviu îşi da perfect de bine seama de starea singurei lui tovarăşe de viaţă. Vedea din zi în zi progresînd neurastenia iubitei de sub carapace.

Cunoştinţele Iui personale nepermiţindu-i să ia nici un fel de măsuri medicale, apelă într-o zi la serviciile medicului vetei'inar al judeţului.

Foarte încurcat de a se afla în faţa unui astfel de pacient şi după ce examina, cu atenţie, carapacea de sub care — cu nici un chip — clienta nu voia să iasă, medicul declară că e foarte frumoasă şi luînd deoparte pe domnul Stelian (ca şi cînd n-ar fi voit să-1 audă Fulvia) îi spuse :

— Domnule profesor ! Maladiile nervoase sînt foarte complicate şi foarte greu de vindecat la broaştele ţestoase pentru motivul că, la cea mai mică atingere, aceste

vietăţi se retrag în carapace şi cu multă greutate mai pot fi scoase la iveală. De aceea, deşi trăiesc foarte mult, broaştele ţestoase mor la cea mai mică indispoziţie.

Desigur, Fulvia va avea aceeaşi soartă, foarte curînd. Te sfătuiesc ca, înainte de a muri de moarte bună, s-o iei şi s-o fierbi o zi întreagă în apă clocotită, pentru că numai astfel o poţi scoate de sub carapace bucăţele, bucăţele pentru a putea întrebuinţa carapacea, care este excepţional de frumoasă, ca scrumieră, ca ghiveci de flori, sau chiar ca o tabacheră dintre cele mai originale.

Fierberea e singurul procedeu pentru a o putea dezgardina de sub carapace, căci — dacă o laşi să moară înainte de a o fierbe — cadavrul se pietrifică şi e imposibil să-î mai poţi scoate de sub carapace, fără ca s-o spargi cu ciocanul.

Domnul Stelian Macedonescu-Vezuviu nu era un om slab de înger. înţelese din spusele doctorului că „totul e pierdut" şi îşi dădu seama de importanţa unei scrumie/e, unei călimări, unui vas de flori sau a unei tabacheri originale provenind din carapacea unei broaşte ţestoase şi, in consecinţă, hotări asasinarea Fulviei prin fierbere...

E adevărat că nu i-a venit tocmai uşor în clipa cînd, închizînd ochii, a dat drumul Fulviei în căzănelul cu apă riocotită.

Dar a luat repede o dulceaţă şi o cafea neagră şi toată emoţia a dispărut ca prin farmec, odată cu ţigara aprinsă.

Uitată in căzănelul de pe maşina de gătit, Fulvia a fiert toată ziua şi, tocmai spre seară — cînd s-a întors acasă, de la liceu — domnul Stelian „profund mişcat" scoase cu cleştele de bucătărie carapacea înfierbîntată şi o lăsă pe ciment să se răcească, ca să poată începe operaţia de evacuare a cadavrului fiert.

Dar mare îi fu mirarea cînd, a doua zi de dimineaţă, intrînd îrt bucătărie, nu mai găsi carapacea Fulviei acolo unde o lăsase.

Speriat, căută în toate părţile şi, uluit, dădu un ţipăt de groază.

Veselă şi bine dispusă, ca în primele lor ceasuri de convieţuire, Fulvia măsura bucătăria, tîrîndu-se pe picioarele ei mici şi scurte.

Domnul Stelian Macedonescu-Vezuviu chemă imediat veterinarul şi-i explică întâmplarea de necrezut. Dar omul ştiinţei îl lămuri imediat :

— Domnule profesor ! Cu siguranţă că apa n-a fost destul de fiartă !

— Ba da... Clocotea, dom'le !

— Atunci nu e decît o singură explicaţie...

— Care, doctore ? Care ?

— Fulvia a fost numai puţin răcită şi. în urma băii calde care a făcut-o, s^a însănătoşit. Lucru care se întîmplă, foarte frecvent, nu numai la broaşte ţenoase, dar şi la oameni...

MITITEI CU CIMBRU

„Cei mai renumiţi şi gustoşi mititei din lume" se găseau „la orice oră din zi şi noapte" numai la „restaurantul pentru toţi", Nae Gh. Huihup, situat în inima pieţii din orăşelul de provincie în care creşte, prosperează şi se înmulţeşte familia Şuşulescu...

Deşi inaugurat numai de cîteva luni, restaurantul Nae Gh. Huihup şi-a cucerit o reputaţie demnă de invidiat.

în fiecare seară, localul geme de lume...

Băieţii de serviciu, cu şorţuri verzi, îmbăieratc în jurul mijlocului, abia prididesc, servind pe talere rotunde de lemn mititeii fragezi şi piperaţi.

Un taraf de lăutari distrează publicul cu cele mai noi arii, sub directa priveghere a d-lui Nae Gh. Huihup, care dictează repertoriul, încreţind alternativ sprincenele : sprinceana stîngă — de „inimă albastră", cea dreaptă — „de salon".

Faima mititeilor de la „restaurantul pentru toţi" a iscat pofte şi curiozităţi pînă şi in lumea bună a oraşului.

Totuşi, nici un reprezentant al acestei iumi n-a avut încă curajul să .„rupă ou tradiţia" şi să vie în circiuma lui Huihup, pentru a gusta renumiţii săi mititei...

Domnul Mitică Şuşulescu, însă, s-a decis să dea tonul... Domnia-sa este subprefect al districtului, deci, pe lîngă „lume bună", în plus şi „oficialitate".

De aceea, pe la şase şi jumătate a venit acasă şi a intrat cu şoşonii în picioare şi căciula pe cap, în dormitorul doamnei Lorica Şuşulescu, mama copiilor săi...

— Lorieo ! îmbracă^te repede, că mergem să mîncăm mititei la Huihup.

Lorica a holbat ochii — ca două gălbenuşuri de ouă albastre, puse în unt încins.

— Ce, eşti nebun ?

— De ce, dragă ?

— Dar cum poţi să-ţi închipui dumneata c~c să merg eu în cîrciurni, ca madamele de hotel sau ca amantele vardiştilor de stradă...

— Păi dacă mergi cu mine !... Nu e locul, e dobitocul, Lorico !

— Dobitoc eşti tu...

In urma acestei insulte, nu se ştie ce s-ar fi înîîmplat între cei doi soţi dacă n-ar fi intrat pe uşă familia Hulubescu.

După pupăturile, invitaţiile de aşezare pe scaun şi ceremonialul de rigoare, Lorica destăinui prietenilor propunerea ruşinoasă a soţului său.

— Auziţi ce-i dă în gînd lui Mitică ? Să merg eu, să mănînc mititei in circiuma lui Huihup \

— Gum se poate una ca asta ? se miră Hulubeasca...

— Ce-ai înnebunit, mă ? protestează amical Hulubescu.

— N-am înnebunit deloc ! se supără d. Mitică Şuşulescu. Am zis că vreau să mă duc şi mă voi duce... Ce, o să-mi cadă nasul ? Şi dacă eu care sînt „oficialitate" mă duc, ai să vezi că mîine se duce şi prefectul, şi poliţaiul, şi primarul, şi protopopul, şi toată lumea bună... Totul este să se găsească cineva, să dea tonul.

Localul e foarte curat, mititeii sînt delioioşi... şi, la urma urmei, n-am nevoie să mă amestec cu lumea. Cînd m-o vedea pe mine Huihup, că-i intru în prăvălie, o să se dea peste cap să-mi puie o masă la o parte şi o să mă servească ca la „Continental" la Bucureşti.

Eu nu sînt de-ăia mofturoşii ! Dacă nu vreţi să mergeţi, mă duc singur... ca Napoleon la spălătoreasă... *Qui m'aime, me suive, j'y suiş j'y veste...* Aia e !

— Hai să mergem, frate, că n-o fii foc, începu să cedeze Hulubescu.

—- Dacă pune o masă de o parte, merg, întări Hulubeasca...

— Să mai luăm şi pe alţii. Dacă merge şi Trandafirescu cu nevasta, merg şi eu, hotărî M-me Şuşulescu.

Trandafireştii s-au lăsat greu la început, în cele din urmă însă au consimţit să meargă, mai lales că M-me Trandafirescu fiind în „poziţie interesantă", poftea gro-^„, ... mititei.

Au luat un taximetru şi toţi şase, claie peste grămadă, au pornit veseli spre Huihup.

— Eu mănînc zece mititei singur, spuse d. Mitică Şuşulescu... Şi cu nişte gogoşari în oţet...

— Cimbru o fi avînd ? întrebă Trandafirescu.

— Cum să n-aibă, nene, răspunse lacom Hulubescu. Cucoanelor li se făcuse o foame teribilă.

— Mie îmi plac grozav mititeii... Cînd eram mică, îmi aducea tata, dimineaţa, din piaţă, cîte doi-trei fripţi gata...

— Taci, dragă, din gură... că-mi faci poftă, se scutură Trandafireasca.

— Bună idee ai avut, Mitică ! zise Hulubeasca, dînd o palmă amicală lui Şuşulescu care se aşezase lîngă şofer.

Cînd a văzut Huihup, intrînd pe uşă, asemenea clienţi simandicoşi, a ridicat din amîndouă sprîncenele.

Lucrul acesta însemna, pentru cei care cunoşteau „startagemilii" d-lui Nae Huihup, că se petrece ceva extrem de important.

Şi ea dovadă imediată, lăutarii schimbară cîntecul, într-un marş milităresc. Toată lumea tăcu. Respectuoşi, de pe la mese, subalternii d-lui Şuşulescu se ridicară în picioare.

Cît ai bate din palme, o masă aşternută curat a fost aşezată în fund, ferită de ochii celorlalţi consumatori.

Pentru cucoane, Huihup, în persoană, a trimis acasă la el — peste drum de circiumă — si a adus trei scaune cu funduri de pai... plus un vas pirogravat, încărcat cu trandafiri de foiță colorată.

Domnul Şuşulescu a expediat pe Huihup în pivniță, să-i aducă vin de la butoi şi pînă să se întoarcă a hotărît să ia el comanda.

— Tu cîți iei ?

— Trei...

— Şi eu tot trei...

—• Bun... Şase.

— Şi cu patru, zise Trandafireasca.

— Zece...

— Iau şi eu patru...

— Va să zică, pentru cucoane, doisprezece mititei.

— Şi noi bărbații cîte cinci de om...

— Cincisprezece...

— Cincisprezece şi cu doisprezece... să ne facă patruzeci de mititei cu totul...

— Perfect...

Doi băieți de serviciu, bătuți proaspăt de patron, „ca să fie cu băgare de seamă", aduseră vinul, taeîmurile, şervețele curate de hîrtie, solnițele, ardeiaşii verzi, şi celelalte necesare.

Huihup, cu şorțiul primenit urgent în dosul tejghelei, se apropie să ia comanda.

Domnul Mitică Şuşulescu se răsturnă solemn pe speteaza scaunului.

— Ascultă, d-le Nae... Am venit într-adins la d-ta, ca să dăm peste nas ălora care fac pe boierii... Să te văd. După mine, o să vezi că vine toată lumea bună.

— Să trăiți, d-le Mitică... Sînt la ordinele dumneavoastră.

— E ! Pune patruzeci de mititei pentru noi... Am venit special să mîncăm mititei, am auzit că sînt grozavi...

Huihup se scarpină tragic după urechea prevăzută cu cercel...

— Mititei nu este, coane Mitică !... Azi e vineri şi vinerea nu gătim de dulce, că la noi vine tot oameni din ăia care ține postul... îmi pare rău că tocmai azi ați venit... Altă dată, însă, cu plăcere...

Familia Şuşulescu, Hulubeştii şi Trandafirescu cu nevastă-sa rămaseră înțepeniți în scaune, ca nişte manechine umplute cu tărîțe...

Domnul Mitică îşi muşcă buza, neîndrăznind să se uite spre Lorica, care se albise la față, ca o sfîntă... Fu un moment groaznic şi fără sfîrşit.

A doua zi, „restaurantul pentru toți" a d-lui Nae Gh. Huihup era închis pe cincisprezece zile, pentru „murdărie".

SAMSONEL ŞI DALILUŢA

Cînd s-a născut cei doi gemeni, fericitul tată era să leşine de bucurie. Trebuie ştiut că visul lui era să aibă o fată şi un băiat...

Dar, cum e greu ca voinţa părintească să decidă asupra genului viitoarelor odrasle, bietul om se simţea încurcat şi stînjenit.

Soarta însă îl protejase...

De la început însă îi împlinise dorinţa... O fată şi un băiat se născuseră dintr-o dată, gemeni, orăcăicd identic.

Toate celelalte probleme rezolvate (problema doicii duble, a leagănului îndoit de mare etaj, mai rămăsese una de o covîrşitoare importanţă pentru un părinte. Cum să le pună numele celor doi proaspăt născuţi ?

Cînd e vorba de un singur copil, chestia se soluţionează mult mai uşor... Dar cînd sînt doi care trebuie să primească distincţia unui nume, lucrul se complică, avînd în vedere obiceiul de a boteza gemenii ca nume care se asociază între ele, sugerînd, de obicei, împerecheri celebre, fie în istorie, fie în literatură sau ştiinţă...

Şi, în mintea fericitului părinte — în speţă domnul Laurenţiu, profesor de caligrafie şi desen — cortegiul numelor perechi defila evocator, fiecare pereche oprindu-se puţin, cu ceremonie, în faţa lui, trecînd apoi deo-

parte, în „subconştient", într-o atitudine resemnată, de aşteptare...

Şi, fireşte, baletul numelor a-nceput de la fondarea Romei...

în consecinţă, prima pereche prezentată fu :

ROMULUS *ŞI* HEMUS

Nimic de zis... Dar d-l Laurenţiu avea o fată şi un băiat... Sâ-i zică ei Roma şi lui Remus, nu mergea... Cu atît mai puţin invers : Romulus şi Remusica.

CASTOR ŞI POLUX

Acelaşi inconvenient... Şi-apoi, de la Brăfcescu-Voineşti încoace. Castor a rămas exclusiv nume de cline... Iar Polluxia... imposibil de acceptat... pentru o fată de oameni cumsecade.

ORESTE ŞI PILLADE

Idem... Pentru băiat, Pillade ii plăcea... Răimînea Oresta, pentru fată... Inadmisibil... Cu toate astea, Orestina ar fi putut merge...

DAPHNIS ŞI CHLOE

Perechea asta a fost înlăturată de prietenul meu Laurenţiu, de la început...

Un om pe care îl cheamă Daphnis, e bun de luat la palme pe stradă... Iar Chloe... te face să te gîndeşti la Cleo, nume de cocote şi de pudră...

HERMAN ŞI DOROTHEEA

Francofil convins, urînd pe nemţi şi în literatură, amicul meu Laurenţiu îndepărtă şi această pereche, cu un gest de refuz categoric...

ROMEO ŞI JULIETA

Perechea aceasta se ivi lirică şi graţioasă, cu pas romantic de menuet.

Amicul meu Laurenţiu îi surise şi o reţinu...

Romeo !... Succesul unui bărbat care se numeşte Romeo este jumătate asigurat în viaţă,.. Să fii tînăr, frumos, deştept, bogat (aşa credea amicul meu Laurenţiu că va ajunge băiatul lui) şi să te mai cheme pe deasupra şi Romeo, e tot ce poate visa cineva mai frumos... Şi femeile adoră numele acesta...

Cu toate astea, un gînd cicălitor turbură visul frumos al domnului Laurenţiu... Şi gîndul zicea aşa : „Bun î Romeo e un nume frumos pentru un tînăr... Dar fiul tău va îmbătrini şi el odată, şi-atunei, ia gîndeşte-te... -•-Coane Romeo», -«Nea Romeo~... Trebuie să găseşti fiului tău un nume bun pentru toate vârstele..."

Domnul Laurenţiu recunoştea că avea mare dreptate, gîndul cicălitor... Totuşi, Romeo îi plăcea pentru băiat...

Rămînea însă Juiietta, pentru fetiţă... Frumos nume, nimic de zis, însă vulgar... Parcă auzea pe toată lumea întrebind-u-i odrasla : „Sînteţi rudă cu fotograful ?" Ori, asta nu se putea accepta... Numele fetei lui sâ fie o firmă banală de atelier fotografic !... Şi altă pereche îşi făcuse loc...

ANTONIU ŞI CLEOPATRA

Frumoase nume amândouă şi potrivite... Dai' numele împăratului senzual putea degenera în Antonică, nume *de* maimuţoi, prezentat în bileiuri drept „distracţia părinţilor, bucuria copiilor".

Iar Cleopatra e nume de preoteasă de ţară, care îşi transformă salba de la gît în dinţi de aur şi poartă la horă pantofi de lac şi ciorapi albi de muslină...

O săptămînă întreagă ţinu defilarea perechilor de nume. Nemulţumit, pretenţios, nedecis, amicul meu Laurenţiu se hotărîse să ceară şi sfatul altora...

Foarte bucuroase de această atenţie specială, rudele propuseseră numele lor favorite...

Astfel, un unchi — veteran de la 77 — susţinu morţiş ca cei doi prunci să se numească „Smîrdan" şi „Plevna" sau „Vidinel" şi „Rahova" sau şi mai bine „Caro! şi Neatîrnarea".

Un alt unchi, colonel activ, presupuse o serie de nume mai impunătoare : „Trianon şi Cireşica".

Trianon, în amintirea păcii semnate acolo, iar Cireşica, în memoria marii bătălii de la Cireşoaia, în cursul căreia chipiul său fusese grav rănit de un glonţ inamic.

Şi după o noapte de insomnie — în timpul căreia, în mintea crispată de amintiri a colonelului, trecuseră toate numele masculine şi feminine de localităţi, bătălii, eroi şi evenimente din timpul războiului mondial — propuse domnului Laurenţiu două nume care nu mai puteau lăsa nimic de dorit...

Jiul, pentru băiat şi Ecaterina Teodoroiu pentru fată.

In furia combinaţiilor sale, riguros şi lăudabil patriotice, colonelul nu-şi dăduse seama că Ecaterina Teodoroiu era prea mult pentru o fetiţă care avea să poarte obligatoriu şi numele tatălui său... Nu se dăduse, totuşi, bătut şi rectificase scăparea din vedere... Teodoroiu, băiatul şi Ecaterina, fata.

O mătuşă a amicului meu Laurenţiu, domnişoară bătrână, propusese roşindu-se în obraji : Abelard şi -Helo'ise, iar socrul lui Laurenţiu — membru marcant al partidului naţional-ţărănesc — susţinea ca să se dea copiilor numele de Mihalache şi Secerica.

Urmară apoi diferite alte propuneri, de la prieteni şi rude mai îndepărtate şi, totuşi, domnul Laurenţiu nu se putu fixa...

Pentru copiii lui dorea cu totul altceva. în marea lui dragoste de părinte găsea că nici un nume nu se potriveşte destul şi nu merită cinstea de a fi purtat de către diviirizaţii lui sugaci...

Botezul se amina din cauza lipsei de inspiraţie a familiei şi în special a domnului Laurenţiu, care nu erau în stare sâ găsească nume copiilor...

Iată însă că într-o zi, pe cînd Laurenţiu se apropiase în vîrful picioarelor de leagănul comun al celor doi gemeni, se petrecu un fapt important şi hotărâtor în privinţa numelui celor doi nebotezaţi.

Copiii erau desfăşaţi, goi aproape, amesteeîndu-şi trupurile mici şi tandre printre scutecele albe şi pernele mo:...

Băiatul întindea mîinile să apuce pe surioara lui de talie... Mai puternic decît ea, izbutise s-o prindă în minutele lui fragede şi cu căpsorul zburlit se ghemuia victorios în pîntecele ei.

Fetiţa se zbătea să scape din strînsoare şi cum puterile ei mici nu-i ajutau la nimic, a recurs la o stratagemă...

Apucă în mîini părul fratelui agresor şi, crispîndu-şi degetele, începu să tragă din toate puterile...

Biruit de durere, voinicosul începu să urle. Fetiţa scăpă astfel de ghearele lui. Un zimbet ştirb de adîncă satisfacţie i se întinse pe guriţă, şi într-un gîngurit triumfător se adresă — sonor şi indescifrabil — tatălui, care urmărise scena cu interes şi voluptate :

— Dalila   răcni plin de bucurie domnul Laurenţiu... Bravo, fata tatei !... Tu singură ţi-ai găsit numele. Tu ai fost mai deşteaptă decît noi toţi, şi luînd în braţe băiatul, care — încetînd să mai plîngă, îşi lăsase supărat buza în jos — îl alintă...

— Samson !... Lasă, puiul tatii, că te tund eu pe tine ca să nu mai aibă Dalilele de ce te trage...

De-atunci, copiii d-lui Laurenţiu se numesc şi se vor numi fără îndoială toată viaţa, Samson şi Dalila.

Pentru un moment însă. în afectuoasa ei inconştienţă istorică, doica care le dă lapte şi rădăcină de micşunea, i-a alintit diminutiv şi tandru': Samsonel şi Daliluta.

SCUMPA MEA PRIETENĂ,

Deşi sînt complet distrusă sufleteşte de nervi şi ghinion în viață şi care, tu, ca singura mea prietenă de veci, vei rămîne absolut electrocutată, cînd vei afla ce-am pățit — dar însă, ceapă tot nu tai, nici moartă — mirosul acestui produs agrotehnic efeotuîndu-mi imediat migrene în tot corpul şi palpitații la stomac — şi deci, eum îți spun, miercurea trecută pe la 11 dimineața, cînd ne-am deşteptat din primul somn, văd că începe să mă mănînce palma stingă, chiar pe linia vieții, colț cu norocului, dar într-un mod atît de ocult — încît a trebuit să mă scarpin în palmă cu peria de cap, pe care o am de la o soră a mamei, de sîrmă şi — foarte veselă, din cauza acestui semn ceresc — după ce m-am pansat, la mîncărime, cu puțin spirt, pe care îl aveam de la un curtezan de al meu denaturat, aşa că —• fiind absolut sigură că, dacă te mănîncă palma stingă de dimineață, iei bani pe drum de seară — mi-am zis că singura posibilitate pentru a intra în posesiunea acestei sume, este să joc atît la loto cît şi Ia pronosport, drept oare m-am împrumutat de la mama de douăzeci de lei şi intrînd în primul debit care mi^a ieşit în drum, pe mîna stingă unde mă şi mînca am extras, pentru loto, de zece lei, cinci formații a cîte trei numere, glumind cu debitantul; din traistă şi de ceilalți zece lei am completat cinci biografii pentru pronosport şi în timp ce le scriam, mă mînca atît de rău în palmă, încît a trebuit să mă scar-

pin cu fermoarul poşetei pe care o am de la o altă soră a mamei, de piele de porc veritabil, făcută dintr-un geamantan vechi, care făcuse viermi la colţuri, după ce s-a întors' tanti Miţa din voiajul de *nos* în cămară şi îi lăsase să putrezească acolo, de cînd s-a divorţat de nenea Nicu căci avea igrasie peste tot şi chiţorani fiind cu pimniţa dedesubt şi l-a prins c-o profesoară de Bobotează -— care da lecţii particulare de pian, la un hote! în inexprimabili din Piteşti — şi cred că îţi închipuieşti cu ce emoţie vertiginoasă am început să aştept rezultatul tragerilor, iar a doua zi, tot pe la 12 dimineaţa, cînd m-am deşteptat din primul somn, văd că începe să mă mănînce şi palma dreaptă pe toată suprafaţa ei pătrată, afară de linia inteligenţei, pe care — la această mînă — n-o posed, avînd-o absentă din naştere, de la vîrsta de cinci ani, cînd am luat tuse măgărească de la un curcan din curte, cu complicaţii la rinichi, iar mama, auzind de acest nou fenomen care mi s-a produs, s-a făcui albă la faţă şi mi-a spus : „Dezido, mamă f Te-a văzut norocul orb şi deci îţi mai dau o sută de lei să-i joci" ^ astfel că, în zece minute, eram înapoi acasă, cu buletinele în mînă ca să mi le afume mama cu păr de vecin, căci era chiar să-i dea şi în cap domnul Pişlică, vecinul nostru, cu găleata de îngrăşăminte chimice, pe care o avea în mînă, cînd mama i le-a smuls din chelie, peste palan, şi după ce mi le-a afumat pe toate, m-am dus în odaia mea, şi tocmai cînd să-mi transpun un capod mai subţire pe mine, odată simt că începe să mă mănînce tot organismul din gardirop şi mai ales coloana vertebrală din spate, unde — neputînd ajunge ca să mă scarpin am chemat-o pe mama din grădină, să mă scarpine dînsa şi cînd a auzit una ca asta. a început să se închine şi mi-a spus : „Trebuie să fii nebună, Dezido mamă. Cum o să-ţi scarpin norocul de pe corp, tocmai acum cînd s-a apropiat de tine ? Fii fată cultă, ce dracu' şi rabdă, că ne umplem, fără să te scarpini de bani, ascultă-mă pe mine, care — la explicaţia semnelor şi la tălmăcirea viselor — sînt cel mai mare aroscop din raion" — şi recunoscând câ dînsa are perfectă dreptate, am început să rabd, chinuindu-mă ca o martiră, căci — chiar dacă aş fi vrut să mă scarpin, tot n-aş fi putut, fiindcă nici miinile nu-mi ajungeau pînă la spate şi nici spatele pînă la mîini, ca să mă pot scărpina reciproc şi ^cest calvar a durat pînă în ziua de vineri seara, cînd — în sfîrşit — bunul Dumnezeu s-a milostivit de mine uşurîndu-mă de chinuri şi dîndu-mi în contra-schimb prima lovitură de graţie, dintre cele mai cumplite ce s-a dat, vreodată, unei fiinţe omeneşti în orişicare ev mediu sau antichitate din ţară sau din străinătate — inchiziţia romană sau Jeana Drac — fiind nişte fleacuri faţă de trăsnetele care m-a magnetizat, pe mine — primul, corentîndu-mă pe jumătate, vineri seara, cînd nu mi-a ieşit nici un număr la loto şi — al doilea — incinerindu-mă complet duminică seara, cînd mi-a ieşit numai un singur meci, la pronoscop — şi ăla unu — astfel că, de atunci şi pînă acuma, am fost atît de distrusă încît n-am avut nici măcar puterea să-ţi scriu, —- ca să afli şi tu cea mai clasică tragedie a unei vieţi care mi s-a întîmplat şi care nici Fosocîe, nici Moliert, nici Amlet sau alţii — din Franţa s-au trecut aber n-au avut ei de asemenea subiecte — şi dacă astăzi, ani puterea ca să iau puţin tocul în mînă şi să-ţi scriu — este numai datorită unei găini care cîntă cocoşeşte — ceea ce fiind semn rău — mama a tăiat-o intremîndu-mă şi eu puţin din conţinutul ei — cu pilaf şi supă cu trenţe — iar, în ceea ce priveşte finalul acestui desnodâmînt fatal aflâ că, alantăieri, venind în vizită la noi, un văr de-al mamei, care este agent veterinar şi licenţiat în vaci, în Moldova — a observat că în timpul funerariilor de conversaţie ce le preschimbam împreună, eu mă cam scărpinam foarte insistent, pe unde îmi era posibil — ca poziţie socială faţă de un bărbat, în timpul vizitei pe care ne-o făcea — atît pe spate cit şi în palme — şi atunci, mi-a făcut o mică consultaţie la încheieturi, constatînd de la prima vizionare că această mîncărime nu este nici pe departe un fenomen ceresc, ci este — pur şi simplu — un caz de rîie porcină, oferindu-ne chiar să-i sară ochii din cap dacă n-o fi aşa, el fiind foarte diagnostic în meseria sa şi nu există animal căreia să nu i-o cunoască imediat şi deci eu n-am putut să iau acest flagel, decît numai prin telefon, de la o familie din Piteşti cu care am vorbit ceva interurban cu nevastă-sa — şi care,

abia acum îmi dau seama, că această criminală se scărpina chiar şi cu limba de receptor, în timpul conversației cu mine — şi deci o avea cronică, din familie — şi nicidecum cepeleagâ, cum mi-am închipuit că este la dicțiune şi îmi pare rău că trebuie să termin atât de repede, dar trebuie să mă duc la mine în odaie spre a mă scărpina puțin mai complet că nu mai pot, şi să n-ai nici o grijă — în ceea ce te priveşte — nefiind grafologic, ci numai prin telefon sau viu grai, — plus câ înainte să-ți scriu m-am dezinfectat pe mîini cu „Vleminsky", care este cea mai bună apă de colonie — ca marcă mondială de efect — contra rîiei, dând rezultate de vindecare totală chiar şi la oi sau alte ființe domestice cu lînă, care este cea mai grea epidermă de scos din ea, cînd li se încuiba, in textile.

Te sărută dulce, că nu mai pot de mîncărime, a ta prietenă de veci,

Dezida.

DECLARAȚIUNE

Subsemnatul Gherasim Teofilescu, de profesiune enoriaş al Sfintei Biserici Sfinții Ion, Grigore şi Ioan, căci mijloacele din care trăiesc nu priveşte pe nimeni de la cine am moştenit^o, iar calomniile care s-au produs asupra mea timp de douăzeci şi mai bine de ani că aş fi avut oareşcari relațiuni cu defuncta Eleonora Simionachidichidopol, în etate de 72 de ani, că mai mult n-a vrut să împlinească pînă la vîrstă de 91 la care a decedat lăsîndu-mi mie întreaga sa avere pentru serviciile pe care i le-am adus ca băiat tînăr de douăzeci de ani cit aveam cînd m-am angajat la dînsa precum şi pentru toate îngrijirile ce i le-am asortat în acest interval de secol, căci aşa e gura lumii şi nu-1 mai spală nici apa oricărui lichid ca Dunăre sau alte mări curgătoare, fiindcă invidia acestor semeni ai noştri este cel mai mîrşav sentiment care îți poate face rău din senin, încît poate merge chiar şi pînă la acest denunț că adică nu mi-am dat zăpada jos de pe casă şi din cauza culpei mele de vină i-a căzut dumnealui în cap şi şi-a fracturat piciorul ca să-mi ceară mie daune morale şi să-i plătesc o avere că zice că mi-a rămas destul de la joimărița cu care am trăit, că mai bine îi cădea zăpada în gură să i-o astupe în mod solidar cu nevastă-sa care s-a ales numai cu geanta vărsată pe gheață şi capul puțin spart sub tocă că i-a intrat acul din cauza presiunii de zăpadă şi bani de unde era să aibă ea în geantă şi cum nu s-au

mai găsit în zăpadă cînd i-a adunat de pe jos iar această declarație este numai ca să-mi ceară mie despăgubiri plus celelalte daune ce le-a pretins la procesul care zice că mi-1 face, câ eu am destui bani, că d-aia mi se zice Căcălâu, n-ar mai avea parte de ziua de mîine cine îmi zice şi deci că pot să le dau orişice sumă mi-o cere, că am moştenit destui de la defuncta răposată, la care am fost cegă cu anul, după cum s-a exprimat față de un conglomerat de vecine, dar eu nu pot să fiu responsabil de această avalanşă de zăpadă care le-a căzut în cap de pe acoperişul bloculețului pe care il am şi sigur câ i-a lovit nițel, că n-a căzut de la un metru-doi, ci a căzut de la opt etaje, şi vina este a lor că nu şi-a deschis ochii cînd a văzut câ vine zăpada, dar ei au stat într-adins să le cadă în cap numai ca să-mi facă mie rău şi să mă ducă prin judecăți spre a mă jupui de ce brumă am pus şi eu deoparte după o viață întreagă de muncă şi mai bine eram salahor la binale decît administrator la persoana babei care acuma tot eu trag ponoasele acestei moşteniri şi deci eu nu recunosc că zăpada care le-a căzut în cap era de la bîocuşorul meu, ci din contră de la altă casă de peste drum după cum pot dovedi cu martorii pe care eu i-am tocmit.

Aceasta îmi este declarațiunea şi nu dau nimic.

Gherasim Teofilescu

DECLARAȚIUNE VERBALA

Subsemnatul Irimie Aghionoaie în etate de 59 de .ani şi orfan de tată că mamă n-am avut, declar verbal următoarele prin faptul că eu nu posed ştiință de carte .fiindcă am fost debil şi nu m-au dat la şcoală şi chiar dacă oi fi ştiind şi eu acolo unele clase primare şi ceva de liceu care aş putea să mă exprim cu ele, nu sînt chiar aşa de prost, ca să dau ceva scris de mîna mea prin aceste poliții al căror suflet îl cunosc din frageda mea copilărie cînd cu furtul de la Sita lui Aron care eu am fost numai un modest complice şi m-a anchetat de parcă eram factor principal neputînd să-mi mai întrebuințez corpul pentru a sta jos după această anchetă şi a trebuit să consum de-a'npicerili prin cîrciumi căci am obiceiul de consum cam des prin aceste instituții fiind suferind de ceroză la ulcer cu certificat medical în regulă şi mă priveşte personal ce fac ca proprietar al organismului meu, căci atît grădina de pe Grui cît şi casele cu balcon ce mi-a rămas de la fratele meu mai bine le-am vîndut, decît să beau pe datorie fiind cineva în acest sens de client şi fireşte că locuind mai mult prin aceste cîrciumi se brodeşte de sînt mereu martor la toate scandalurile ce se produce în astfel de localități unde omul, la un pahar de vin, îşi iese din cuprinsul său şi îi sare smalțul înspre ziuă recurgînd la cuvinte grele şi bătăi care se încorporează mai ales de către generația acelor persoane care nu ştiu să bea şi se dedă

la fapte pe care eu nici nu vreau să le văd retrăgîndu-mă întotdeauna sub tejghea spre a fi eu spatele la eveniment sau în caz de forță majoră în alte dependinţe din curte în care mă încui pînă trece cele de rigoare, eu în nici un caz nefiind laşi să mă duc acasă ca alții nefiind obişnuit să dorm în cursul nopţii în pat căci îmi vine saiu ameţeală sau mă dă afară soţia mea care are somnul foarte uşor şi deşteptarea foarte jignitoare pentru mine, ultima dată cînd s-a întîmplat, dîndu-mi în cap cu un nepot al ei în etate de 28 de ani care locuieşte la noi din lipsă de altă invitaţie şi care fiind foarte corpolent la pumni m-a lovit din greşeală o jumătate de ceas de-a trebuit să-mi toarne pe gît o litră de rachiu de drojdie spre a-mi reveni din spaima în care căzusem în nesimţire nemaiauzind decît blestemele ei că de ce am venit mai devreme ca de obicei acasă şi să mă satur să-i stric somnul şi deci în privinţa faptului de care mă întrebaţi în .legătură cu înjunghierea care s-a produs astă-seară la circiuma lui Tartacot eu n-am văzut absolut nimic, căci sîngele îmi face rău şi nu pot să mă uit, dar — în orice caz — bine i-a făcut Nea Gore c-a băgat briceagul în el căci prea e al dracului de colț şi Nea Vergii ăsta şi eu aş fi făcut la fel, ca să se-nveţe minte şi să nu mai mănînce mineral pe contul unei lumi întregi din acest oraşi, drept care semnez prezenta declaraţie prin punerea degetului meu mic, căci cel mare cu care mă iscălesc oficial de obiceiu nu se poate întrebuința avînd. sugiu din cauza unei ţăndări de pahar care a exploadat cînd a-nceput scandalul şi Nea Mache Altoescu a dat cu sifonul în pisică, că-i luase şi ghidemul din mână care ricoşînd în clienţi mi-a produs această pagubă pentru care îl voi da în judecată dacă n-o vrea să ne înţelegem ca oamenii piătindu-mi degetul în lichid de vin. Am zis şi aceasta îmi este declaraţia.

Irimia Aghionoaei

RAPORT CĂTRE ŞEFUL STAŢIEI PLOPENI

Azi în 16 sectembrie 1&36 subsemnatul Dumitru Zglâvoc, cantonier provizor la cantonul nr. 161 de pe linia ce cu onoare conduceţi, am onoarea a binevoi să vă raportez următoarele fapte, cu privinţă la accidentul de cale ferată, petrecut lîngă acest canton, cu ocazia trecerii trenului de călători nr. 1001, aseară pe la orele zece şi care toţi aceşti porci a ieşit înaintea trenului din propria lor iniţiativă, în număr de trei persoane, porci de secs bărbătesc şi una persoană scroafă de secs femenin cu opt purcei de ambe secse, înţărcaţi, care dânşii — deşi bariera era închisă şi soţia mea îmi ţinea locul în post, eu fiind plecat, în provincie, în oraşul Piteşti din vecinătate spre a-mi scoate bocancii de la pingelit în interes de servici — şi deşi soţia mea le-a făcut semnale atît cu fanionul, cît şi cu gura, luîndu-i chiar la goană cu pietre — aceştia nu a vrut să se supună înjurăturilor ei şi nevrind să igzecute ordinul, a trecut pe dedesubtul barierei, lăsîndu-se pe vine în necazul ei şi s-a răspîndit, cu tot coprinsul lor, pe linie tocmai în momentul care trenul 1001 venea din sex contrariu, dar spre norocul lor, fiind lună plină prin apropiere — a fost văzuţi de către mecanicul trenului, care a început imediat să le şuere spre a se da la o parte de pe linie, dar însă ei n-a vrut să ştie de nimic, fugind mai departe înaintea trenului şi grohăind în necazul lui, astfel că trenul de călători 1001 fiind ceva mai iute de picior

decît viteza acestor porci, i-a ajuns din urmă in dreptul km 86 şi a trecut cu toată garnitura asupra lor din cauză de forţă majoră, care eu, sosind de la Piteşti la faţa locului tocmai după ce-i călcase, am constatat că numărul total al victimelor a fost de trei porci de secs masculin şi una scroafă de secs femenin, cei opt purcei fiind aruncaţi pe marginea traseului în stare de speriaţi din cauza suflului, astfel că, imediat, am procedat, împreună cu soţia mea, să dăm primele ajutoare victimelor, adunînd rămăşiţele pămînteşti ale morţilor, în coşuri şi mînînd purceii vii, acasă, cu băţul, unde am constatat că toţi opt este în afară de orice primejdie, fiind răniţi numai în suflet din cauza pierderii părinţilor săi şi după ce le-am oferit să mănînce, le-am dat şi decedaţilor toate îngrijirile la care ne-am priceput, punîndu-i la sare, fum sau cîrnaţi de mezeluri, iar pe bieţii orfani, am zis că doi să-i creştem noi, de suflet, patru să-i vindem locuitorilor din piaţa oraşului Piteşti, iar pe ceilalţi doi — o scroafă şi un băiat — să-i punem la onor dispoziţia dvs. la cuptor, adăugind prin prezentul raport că locul unde s-a produs accidentul l-am spălat complet de sînge spre a nu face impresia urîtă la călători, cu ocazia ploii care s-a produs chiar în dimineaţa aceea şi sîntem curioşi şi noi să vedem cum o ieşi ia gust sarmalele de porc tăiat de tren, că n-am mîncat niciodată, astfel că dacă se va manifesta bune şi face la gust, vă trimit şi dvs. o oală prin nevastă-mea, rugîndu-vă să binevoiţi a mi-o trimite îndărăt, fiind cea mai încăpătoare pe care o am şi ne trebuie acuma la gătit cu ocazia acestei catastrofe de cale ferată.

Cu respect şi petrecere frumoasă la tavă.
Dumitru Zglăvoc

DECLARAŢIUNE

Subsemnatul Eftimie Plăviţescu, proprietar şi văduv din comuna Creaţă, declar următoarele cuvinte cu privire la faptele comise, dumineca trecută, de către măgarul meu, anume Costache, care i-am oferit acest nume, în onoarea naşului meu, dl. Costache Huidumă de la care l-am primit în mod de cadou, anul trecut, dumnealui •avînd o mare predilecţie faţă de aceste animale de le creşte la fermă, fiind absolut lipsit de altă familie.

Or, acest măgar, pe care-l iubesc ca pe copilul meu, este o fiinţă harnică, inteligent şi fără absolut nici un viţiu, ceea'ce am avut tot timpul să-l cunosc şi să-l studiez ca caracter, în acest an de zile, de cînd trăiesc cu el în cea mai mare înţelegere, nesupărîndu-mă niciodată cu nimic şi fiind foarte puţin încăpăţînat încît nici bici n-am întrebuinţat în legăturile noastre de colaborare, ci am căzut absolut de acord întotdeauna, numai prin viu grai, astfel că m-am mirat foarte mult, din partea lui, de felul cum s-a purtat cu ocazia comemorării mele de dumineca trecută, cînd am împlinit cincizeci de ani şi am avut oareşicari invitaţii la masă, transformîndu-se în chef, căci am luat-o cu drojdie la început, aceasta trăsnindu-ne din primordial şi urcîndu-se atît la creier cît şi la genunchi, iar eu am spus ca să nu schimbăm vinul la cinci după-prînz şi mai bine să bem cald, dacă nu mai e gheaţă, decît să bem negru care ne va atinge la mau, dar naşul Costache, care venise cu maia de la alt fin, a susţinut contrariul de impresia mea şi fiind

foarte prepus pe răpunere, a zis ca să aduc măgarul în sufragerie, că vrea să bea brudălşaf cu el, ceea ce n-am putut să-l refuz, căci spărgea inventarul, mîncînd sticlă pisată, fapt pentru care mi-a consumat două sticle de lampă numărul unsprezece, plus un mic vas de flori ce se afla prin împrejurimi, că uitasem să-tf evacuez afară.

Neavînd cum să-l contramandez la acest gust, m-am dus în grajd şi am invitat măgarul la masă, rugîndu-1 să vie în sufragerie, unde atât lăutarii cît şi ceilalţi comeseni, i-au cântat „mulţi ani trăiască".

Naşul Costache i-a ţinut chiar o mică cuvîntare foarte frumoasă ca concepţie, despre înfrăţirea omului cu măgarii, după care i-au turnat mai-multe pahare cu vin pe gît pupîndu4 pe frunte şi zicîndu-ne nouă ca să-l pupăm, în contul dumnealui, în cealaltă regiune a corpului, ceea ce am şi făcut, căci naşul Costache ne ameninţa cu lovirea unui baston ce ţinea în mînă şi toată lumea îl ştia că la chef se inervează şi dă.

Ce s-a întâmplat după aceste fapte, nu ştiu, căci mă ajunsese şi pe mine distracţia şi am adormit în bucătărie unde m-am refugiat spre a mă reculege niţel şi cînd m-am deşteptat din somn, pe la orele cinci dimineaţa, atît măgarul cît şi ceilalţi musafiri erau dispăruţi de la faţa locului.

Tocmai pe la orele trei după-prînz am fost chemat la postul de jandarmi, spre a fi confruntat cu măgarul, care se afla acolo, beat şi în stare de arest, pentru faptele care le^am atfliat şi eu de la dl. şef de post, care mi-a transmis că măgarul meu, umblînd în trap pe şosea, a muşcat de urechea cu cercel pe lelea Veta, o tîmpită de la noi din comună, care cară la oameni apă contra ţuică, fiindcă aceasta s-a legat de el zicîndu-i „Ciuşi". Eu nu zic că numitul măgar a făcut frumos şi bine muşcîndu-i urechea cu cercel, dar nici dumnaaei nu trebuia să-l insulte cu acest cuvânt „Ciuşi", care, la măgari, este un cuvînt de ultragiu cu lovire, mai ales că 1-a văzut că este beat mort şi deci îi lipseşte majoritatea minţilor.

De asemenea n-are dreptate nici domnul Dirivişi, cîrciumarul, care a depus plîngere contra măgarului că i-a distrus paharele de pe tejghea, lovindu-le cu coada şi i-a păscut patru şiruri de covrigi de mocinici, din perete, plus un ghiudem şi alte cereale pe care pretinde că le-a avut în prăvălie — căci dumnealui nu trebuia să-l primească în circiumă şi să-i dea trei ţuici pe stomacul gol, ca să rîdă cu prietenii dumnealui, de el — fiindcă este ştiut că omul la beţie nu ştie ce face şi este cel mai mare măgar.

Cu atît mal mult avea dreptul să fie în acest sens, Costache al meu, care este tot măgar şi în stare de treaz, astfel că reclamaţiile care s-au depus contra noastră, noi le respingem ca nule şi neînfundate.

Drept care semnez prezenta declaraţie numai eu singur, celălalt acuzat fiind neştiutor de carte.

Ou stimă,
Bftimie Plăviţescu

DECLARAȚIUNE

Subsemnata Didina Coscovete de profesiune personal de servici la restaurantul „Imperial" unde mă ocup cu resortul la vase şi la călcat rufele ca lenjerie la mese plus curăţenia în salon câ, din leafă, vai de capul meu cum o duc, fiindcă — din tron — iau numai garsonii şi directorii iar noi luăm de pe jos ce măturăm astfel că mă declar despre această bătaie care s-a egzecutat în local în modul cel mai sincer câ eu n-am interes nici de ăia, nici de ăilalţi şi intrînd să-mi fac serviciul cu mătura pe la orele cît o fi fost că nu ştiu, am observat la o masă toţi garsonii şi picolii înarmaţi cu sifoane plus nea albanezul paznicul de la poartă care îşi făcea mustaţa la scandal că adică pe el nu-l interesează bătaia dar avea maiul de şniţele în turul pantalonilor ca la un caz contrariu să facă abuz de el, fiindcă clienţii de la masă zicea că nu plăteşte nimic că a fost furaţi la plată şi le-a pus un drob de miel de patru ori drob deşi eî nu erau decît trei la masă iar timbrili şi remiza costă mai mult decît consumaţia şi nu dă să-i omori că ce e aia cuver de trei ori că ei n-au cerut felul ăsta de mîncare şi atunci, d. Mielu directorul, Ie-a esplicat că cuver este adică cu ce mănînci ca taicîmuri şi farfuri şi-atunci ăia a zis că dacă plăteşte mîncarea trebuie să-i dai şi cu ce s-o mănînce ca ei nu este mocofani să mănînce cu mîna şi hai sictir de aici cu cuverul vostru de pungaşi şi-atunci garsonii a spus că de ce îi înjură pe ei şi după ce s-a mai exprimat unii la alţii puţin, a-nceput ofensiva şi s-a bătut cu toţii cam un ceas şi ceva pînă a venit poliţia care nu ştiu cu cine să ţie câ nu era timp sâ se-nţeleagă de atingere la manşetă, nici cu ăia, nici cu ăia, şi atunci i-a luat pe toţi la secse iar eu spălînd petele de sînge de pe jos am găsit acel portofel care uitîndu-mă în el că nu ştiu carte să citesc actele care era n-am văzut decît banii şi neştiind ai cui este am zis, i-am găsit ai mei să fie dacă aşa a fost decizia mea de noroc să-i găsesc eu şi portofelul l-am vîndut la nea albanezu care se ascunsese să nu-l ia şi pe el la poliţie că mie nu-mi trebuia portofelul avînd poşetă, iar actele ale cui o fi fost le-am introdus în comoditate câ eu am acte şi mie nu-mi trebuie altele aşa că de unde să ie dau acuma portofelul îndărăt căci banii i-am plasat în jacheta care mi-am cumpărat-o iar actele nu pot să le mai scot de acolo şi nu mă priveşte pe mine dacă am avut noroc să găsesc acest fapt pe jos astfel că eu nu sînt vinovată dacă am avut noroc iar dintele de aur care l-am găsit lîngă portofel nu mai pot să mi-l scot acuma că mi l-am plombat eu unde'îmi lipsea unul de al meu şi susţin această declaraţie prin punere de deget eu neştiind carte.

Cu respect şi să mai poftiţi pe la noi,

Didina Coscovete

artistă ospătară că, în tinereţe, am lucrat şi la local ca romancieră română cîntînd diferite romanţe dar acuma m-am răguşit la talent şi m-am lăsat, din cauza etăţii de vîrstâ.

DOMNULE POLIȚAI,

Subsemnata Iorgovina Ducipăleanu, domiciliată In str. Fîntîna puțului nr. 28 sau 18 că s-a şters din cauza bombardamentului fiind sinistrat la țifre, de profesiune casnică câ clandestină a fost ăi de mi-a scos aceste cuvinte lovindu-mă în reputație în cel mai murdar fel de a fi față de o persoană care nu le-am făcut nimic şi chiar m-a insultat cu nişte cuvinte foarte venerice deşi aceşti băieți cînd i-am primit în gazdă asupra unei chirii în alimente că se găseşte la exorbitant şi zicea că au ei de la țară fiind veri de-al doilea şi m-am bucurat la o cereală sau ceva domestic în curte sau porc erezîndu-i studenți la academia comercială şi băieți de față bisericească cum mi-a spus, dar nici n-a fost de preot căci am scris în acea comună şi tocmai mi s-a răspuns că aşteaptă să se numească unul căci cel dinainte a demisionat apueîndu-se de afaceri pe picior că nu-i ajungea grohotişul de la enoriaşi şi locuitorii trăiesc mult în acest sat şi n-are morți deloc iar aceşti doi indivizi nici nu sînt din acea comună necunoseîndu-i nimeni şi de la Academia Comercială unde am fost să mă interesez după furt nici nu este înscrişi, astfel că eu care i-am primit ca o surioară deşi ei vorbea prin cartier că sînt mai în etate ca mă-sa ceea ce eu pot să dovedesc cu populația că nu este adevărat şi le-am dat odaia din față cu întreținerea completă plus lemne căldură şi spălat că purta cămăşile cîte o săptămînă încît

tj|-a trebuit să iau femeie la ele să frece spre a nu-mi jf"distruge manechiurul de la mîini şi le-am dat şi împru-Ij'rnut în numerar purtîndu-mă față de ei în cel mai nobil -*Wi* grad pentru că dumnealor în care mi-am pus şi eu nădejde de femeie cinstită să mă ducă cu diferite şpiluri sucindu-mi capul că mă ia de soție sau unul sau altul că zicea că mă trage la sorți amîndoi ca să nu se strice Ia prietenie şi după ce m-a indus în eroare ajungînd de derizoriul lor, să-mi aducă în casă fel de fel de marcoave şi ființe de chef spureîndu-mi mobilierul ce-l am de la mama şi purtîndu-se în mod foarte antisemit cu aceste lucruri pe care mi le-a distrus spre cea mai mare pagubă morală a mea iar cînd le-am atras atenția că la mine în casă nu se poate să mă pretez la aşa ceva şi că să se mute imediat a zis că are dreptul să stea cît vrea după legea chiriilor şi că poate să se prelungească la mine pînă m-o găsi dracii şi că dacă nu-mi place n-am decît să mă mut astfel că auzind aceste cuvinte ce s-a exprimat cu ele chiar în bucătărie unde mă aflam refugiată de nervi, n-am putut să-mi mai intercalez răbdarea şi le-am dat cu o cratiță de apă fiartă în cap opărindu-i din greşeală pe figura feții şi de. frică să nu-mi facă vreun represaliu la bătaie am fugit la un vizavi de alături şi m-am încuiat în tronul de mălai iar pe Ia orele opt seara cînd m-am întors cu vardistul acasă am găsit odaia din față furată complet plus gramafonul dc pc dulapul din antreiaşi şi alte obiecte de lenjerie de corp şi covoare iar pe măsuța mea de noapte care o am la căpătîi am găsit un vas de metal cu zmalți plin de suigeneris la lichid, că adică să-şi bată joc de apropoul meu adevărat, fiind un obiect de condiție socială foarte neam prost şi deci vă rog să binevoiți a cerceta cazul acestor, doi pungaşi pentru a-mi restitui îndărăt lucrurile furate căci destul mi-am deteriorat prestigiul şi nervii din cauza sa.

Cu cele mai cordiale salutări de stimă şi vă rog să veniți personal la cercetare.

Iorgovina Ducipăleanu

DOMNULE DIRECTOR,

în această seară căci ninge şi am fcst puţin în oraş spre a vedea un film şi-am rămas foarte convexă sub impresia pe care mi-a reprodus-o prin subiectul său cu acea fată, care cîntînd lingă claia de fîn, o aude un regizor de filme ce avea necesităţi pe acolo, fiind cu automobilul ca să caute interioare pentru mijlocul naturii tocmai cînd am intrat eu în sală şi apoi ea ajunge cea mai mare vedetă şi se mărită chiar cu acest regizor pe care însă îl înşală cu cel pe care îl iubise înainte şi rămăsese Ia ţară spre a paşte cu acele vaci cu care cînta de dorul ei, m-am decis, în această seară, spre a deveni şi eu artistă de teatru avînd această dorinţă demult în scop, dar însă nu s-a putut, din motive de logodnă, dar acuma am terminat şi cu acest domn, prinzîndu-1 la balcon chiar în seara cînd m-am dus la film, ghicind în palmă, unei fîţe din localitate, dar să i-o spuie lui Mutu, că-i ghicea în palmă, căci de fapt îi ghicea la genunchi cum am văzut, cu ochii mei, cînd m-am aplecat, să-mi iau programul de jos şi deci nu mai încape nici o nomenclatură despre acest fapt.

N-am nimic cu această fiinţă care umblă tapată la cap şi cu genunchii goi, special pentru filme căci fiecare este stăpîn pe concepţia lui de educaţie morală, căci dacă ea crede că se mărită mai repede ca mine, prin aceste mini mijloace şi coniac, se-nşală amarnic, după cum i-am şi spus-o, la ieşire, cînd a sărit să-I scape pe

logodnicul meu, din acele palme ce i le-am tras, ca să-mi săr inima şi onoarea pe care i-am şi retras-o în dreptul cofetăriei, dîndu-i cu verigheta în cap şi aplicîndu-i -tot dispreţul meu prin spatele ce i-am întors.

Astfel că, acuma, situaţia mea de artistă este foarte limpede şi chiar dacă vine să se împace, dau drumul la cîine şi totul' e în zadar, căci am noroc că vine şi tata beat, fiind sîmbătă seara şi nu există să fie treaz şi cînd l-oi da pe mîna tatii, care nici în stare de normal nu-'l poate să-l sufere, atunci o să-i vie familia să-l ridice din curte în batistă ca să se sature de ghicit în organismul oamenilor. Aşadar, să n-aveţi nici o grijă că mă împac cu acest om, iar zilele acestea, viu la Bucureşti, spre a vă oferi angajamentul meu ca vedetă la teatrul dumneavoastră, fiindcă acest teatru îmi place cel mai mult ca gen, număr şi persoană, fiind de revistă, unde farmecele fiecăruia se vede mai bine şi picioare ca ale mele nu se găseşte nici în străinătate, încît şi un pictor cu care am fost eu logodită mai demult şi i-am pozat în stare de nud, mi-a spus : „Ah, Mimi ! De cînd sînt n-am văzut picioare mai frumoase ca ale tale... Păcat că ai numai două !"

Cît priveşte talentul, posed şi din acest articol, o cantitate suficientă pentru strictul necesar care trebuie la revistă, fiindcă am văzut eu, la turnee, că — la acest gen de spectacole şi bancuri, temelia este în talentul fizic — ca forme şi corp — şi este ştiut că, în această artă, temelia este baza fundamentului, putînd fi şi mută dacă ai cele de rigoare. Eu am jucat în multe piese pînă acuma, la diferite sărbători naţionale, obţinînd un mare succes, mai ales în Moş Ion Roată şi în aia din *Cişmeaua Blanduziei* al cărui nume, nu-mi survine în acest moment, dar am fost foarte frumos desbrăcată că jucam o sclavă şi am avut cel mai mare succes la băieţii de la liceu dar fiindcă juca şi fata directoarei şi ea n-a avut succes, avînd rolul cu cele mai multe vorbe şi, m-a dat afară din şcoală ca să se răzbune pe mine.

Am mai jucat şi în altă piesă, una cu nişte trandafiri, de-i vopsea unul, noaptea, cu cerneală roşie, dar acolo n-am avut cine ştie ce mare succes, fiindcă aveam barbă

şi nu mă vedeam, căci eu făceam pe împăratul fiind cea mai corpolentă şi altistă la voce...

Căci am şi o voce foarte frumoasă, care am întrebuințat-o însă mai mult la nunți şi botezuri, unde mă ruga tata să cînt — cînd lua achiu — şi mă aplaudau toți, cînd începea dansul.

Acesta fiind rezumatul meu, sper domnule director, că la venirea mea în Bucureşti, mă veți subține şi pe mine să intru pe scenă, şi care vă asigur că veți fi încîntat de fizicul meu, ca talent atît dvs. personal, cît şi întregul public.

Cu cele mai alese sentimente,

Mimi Ionescu.

PERSOANO SCUMPA !

Nimic nu este mai frumos — ca poezie şi simbol sufletesc — decît o zăpadă ce se cerne din orizontul văzduhului, asupra unei metropole de provincie, cum este acest oraşi in care am văzut — pentru primaş dată lumina zilei de mîine.

Sărbătorile revelionului le-am petrecut aici la frate-meu mai mic, oare m-a invitat, în sofrageria noastră, pe lapoviță şi un noroi pînă la genunchi, care ne-a distrus covoarele, invitații neavînd galoşi că şi i-a furat unii de la alții rămănînd cleptomani la picioare.

Ah ! De ce am fost atît de analfabet şi n-am rămas cu tine în capitală, persoana mea scumpă şi îndepărtată, spre a sărbători împreună sfârşitul unui an care începe şi care a fost cel mai bisect din lume, căci, în cursul său, am avut fericirea de a te cunoaşte şi a te introduce în viața mea, pleeSnd totuşi, să mă împart, între tine şi frate-meu ca un pai la doi măgari.

Apropo de Moş Gerilă, te rog să mă scuzi că nu m-am produs cu nimic în pantofii tei puşi la sobă, bătînd şeaua ca să pricep eu, însă — acuma pot să-ți mărturisesc, din acest oraşi, avînd coraji să-ți vorbesc sincer — că în acel moment, nu mai aveam nici un ban disponibil pentru atenție, posedînd numai vărsămîntul necesar pentru tren şi nu ți-am spus acest lucru, fiindcă mi-a fost frică să nu vrei să mă împrumuți tu cu suma aferentă pentru cadou, că luaseşi leafa, iar eu nu pot

primi bani de la o femeie, nici mort, îiind foarte bicefal cind mă incâpăţînez şi neavînd obiceiul să mă bălăcesc în asemenea maioneză. De aceea, am preferat mai bine să-ţi iau cu împrumut, din poşetă, un mic Bălcescu, aşa că te rog sâ fii bună şi să nu cauţi această sută de lei, hoţul fiind Pompilică al tău pe care sâ ai să-i iei de la mine.

Dar, astea sînt mofturi de care vom rîde la Bucureşti, cînd te voi relua iarăşi din nou în antebraţele mele...

„Ştii tu cînd te ţineam pe braţe
Şi îţi juram amor, ştii tu ?
Acele olipe, elasa-ntîia
Tu. le-ai uitat, dar mandea nu !"

căci nu poţi sâ uiţi aşa ceva, care marele scriitor Pier Loto, a fost un simigiu faţă de corpul tău ca cadănă şi mişcări tropicale.

Despre mine, ce-aş putea să-ţi mai spun ? Acasă, am găsit pc toţi ai mei fericiţi că mă vede şi, frate-meu, m-a sărutat chiar pe servietă c-o ţineam în dinţi să-mi extrag mănuşile. Nu mai vorbesc de cumnată-mea care — găsindu-mi în porfei, fotografia ta -- mi-a spus, ea fiind foarte umoristică : „Mişto baldîră, cumnate ! Unde ai găsit-o ?" Aşa că îţi mchipuieşti şi tu cît am rîs de această gafă pe care a făout-o fără să vrea, după care a urmat sărbătorile de iarnă ale Crăciunului, pe care le-am trăit cu gîndul numai la tine căci am tăiat pureica şi din cauză de supraalimentaţie, mi-a fost rău la ficat, netreeîndu-mi decît cu piftii, ca aliment de regim şi mai uşor.

Revelionul l-am făcut, aseară, tot la noi acasă căci este loc mai mult şi cu contribuţie, fiind în total, douăzeci de persoane, plus căruciorul lui nenea Lache care este paralizat cu picioarele dar cu mîinile se serveşte foarte bine, mîncind de parcă ar avea patru şi, la plăcinta cu bilete, am rîs de ne-am prăpădit de ce mi-a ieşit mie la răvăşi, în mere, şi pe care ţi-1 transmit spre a rîde si tu :

„Dacă crezi tu că iubita
Te iubeşte cu-al său foc
însemnează că, amice,
Eşti un mare dobitoc."

Deşi ştiu că aceste cuvinte este de glumă şi neverosimile cu realitatea, totuşi sâ ştii, persoano scumpă, că mi s-a camuflat un ghimpe în inimă şi mi-am adus aminte instantaneu, de acel văr pe care l-am găsit la tine cînd am intrat pe din dos, zicînd că a venit cu delegaţie de la servici din Moldova, pentru a lua nişte prafuri contra dăunătorilor. Sînt sigur, draga mea persoană, că atît vărul cît şi dăunătorii, putea fi în interes de servici. Dar mă întreb acuma din cauza acestui răvăşi, cum de venise el, tocmai din Moldova, în pijama şi ce căuta el la tine, cînd îmi spusesesi că nu eşti acasă, avînd ore suplimentare la birou ? Şi de ce era murdar de roşu pe gură ?

Vezi tu scumpa mea persoană, eu n-aşi vrea să intru la idei din cauza acestor dăunători, şi deci mai bine termin, căci adueîndu-mă pe linia acestor supozitoare, pot ajunge la idei de crimă şi pedeapsă, ceea ce nu pot face înainte de a mă convinge de adevărul realităţii, aşa că, te rog a-mi trimite de urgenţă, actul de naştere al vărului tău, copie după delegaţia sa din Moldova, precum şi o adeverinţă că — în această localitate — există dăunători, in materie de gelozie eu fiind foarte antirabic şi turbat.

Al tău complect distrus,
Pompilică

IUBITĂ COANĂ MATILDO.

Următor celor consfinţite împreună, cînd ţi-am promis cele ce ţi-am făgăduit — de îndată ce am reajuns la Bucureşti — mă şi grăbesc a vă seri, cele ce urmează, cu privire la faptul de comision ce m-am obligat să-1 întreprind, pentru dumneata, căci una e coana Matilda din refugiu, ca simpatie de persoană şi suflet interlop.

Mulţumesc lui Dumnezeu, casa dumitale ce m-am dus să vizitez, după bombardamentul din 27 august corent, executat de nemţi — ca măgari şi avioane ştiucas — am găsit-o în foarte bună stare — faţă de alte ruine — limitrofe dimprejur.

Pot să vă spun chiar, ca să vezi cum se minte, ca zvonuri şi alarmişti că, apueîndu-mă ora înaintată la interval de vizită, am dormit chiar în noaptea aceea, ia dumneata acasă, în antreiaşi, ajutîndu-mă cu umbrela deschisă, din cauza ploii, ceea ce în dormitor era mai rizicat, aflîndu-se în stare de inundaţie şi locuit de diferite broaşte ce s-a acumulat acolo din cauza evenimentelor — fapt ce nu este în salon, căci, acolo ne mai fiind plafonul tavanului, locul este foarte zvîntat, din motiv de soare care îl usucă imediat ce prinde puţin noroi pe jos, sau acaparează oareşcare momente de igrasie sau bureţi.

Cît priveşte pe conul Tăchiţă, simpaticul dv. răposat, ce ne^am distrat aşa de bine, în refugiu, cînd îl chemam la spiritism, se poate bucura — Dumnezeu

să-1 ierte — că biroul său a scăpat neatins de incendiu care s-a declarat tocmai în sufragerie şi numai prin propagandă, din lipsă de apă, căci era încuiat la baie — abia a putut ajunge pînă în dreptul bibliotecii, fiind foarte localizat de celelalte odăi, pe care a trebuit mai întîi să le consume şi apoi să avanseze înainte.

Datorită acestei şanse a norocului, focul n-a distrus decît toate cărţile din bibliotecă, lemnăria de nuc şi geamurile de cristal — restul rămînînd absolut intact, după cum scrie şi în declaraţia servitoarei dvs., Lina, dată ia circa 31 de poliţie, cu ocazia cînd aceste obiecte s-au furat într-un mod neindentificat pînă în prezent.

Aşa că, dacă mai chemaţi pe conul Tăchiţă, la spiritism, îi puteţi spune, că a avut noroc să trăiască spre a si le vedea scăpate de catastrofa ce le-a flagelat.

In cămară, care a fost şi dînsa puţin sinistrată de o bombă căzută între borcanele de dulceaţă şi lădiţele de zahăr, s-au mai găsit o mulţime de provizii, între care şi o cutie de pioneze neatinsă, căci se poate spăla de rugină cu o soluţie de amoniac, amestecat cu alt produs al cărui nume îmi scapă — prin motivul că nu l-am ţinut minte niciodată, dar tot ce pot să spun este că acest lichid, se află foarte otrăvitor şi toxic, între care se pune şi eticheta cu cap de craniu pe sticluţă — fiind în pericol de moarte dacă-1 bei, prin faptul că, odată dispersat în corp, degajează electricitate şi corentează organismul pe dinăuntru, în sensul că după aia nu mai scapi de la un deces absolut mortal.

S-au găsit de asemenea, de către numita Lină, o mulţime de alte mobile, ce s-au pus toate bine, cum este, de exemplu, cursa de şoareci, cu slănina salvată în ea, una cheie de la armoal sau poate de la alt obiect, trei oale de bucătărie în bună stare şi una de noapte pentru gătit, una periuţă de dinţi pentru făcut ghetele cu cremă dar nu se mai cunoaşte pozitiv dacă pentru cremă neagră sau galbenă, din cauza părului absent, una dormeză de piele, absolut nouă, ce a fost predată vecinului de la nr. 36, fiind aruncată la dvs., în casă, din cauza suflului, una bilă table, puţin crăpată, dar se poate repara înlocuindu-se cu alta, precum şi cinci monezi de aur, foarte antice, asupra cărora sînt în contro-

versă de cultură cu servitoarea dvs., Lina, care susţine că, numitele antice, ar fi de fapt nişte nasturi de manta, de la un fleort al său ce şi-o uitase în bucătărie cînd a sunat alarma în neglijeu şi s-a evacuat în adăpost numai în lenjerie de corp.

Veranda de la marchiza de cristal, de la intrarea din faţă este şi ea în bună stare şi se poate semăna imediat, pe molozul care a căzut deasupra, cuiburi de cartofi sau alte .alimente, nemiai fiind nevoie să fie săpată. Cred că s-ar putea pune şi orez, din cauza apei care curge din imobil, terenul ei fiind foarte mlăştinos. Singurul lucru care s-a deteriorat mai serios şi de care îmi pare foarte rău, este numai piticul de ipsos din grădină, care a fost lovit de o schijă, tocmai în lulea, astfel că în acest moment ş-a lăsat de fumat.

în speranţa că mi-am îndeplinit cu sfinţenie promisiunea făcută înainte de plecare, te rog să primeşti, iubită coană Matildo, cele mai acute sărutări de mîini şi asigurarea suvenirului cel mai frumos ce-l păstrez din privinţa simpaticei dumitale persoane de refugiu...

Cu toată stima,
Eracîe Vespasianescu
— pensionar —

W

DECLARAŢ1UNE

*

Subsemnatul Tută G. Vasile, de profesiune pe picior căci alta nu mai pot să ocup fiind epurat din închisoare, acum trei săptămîni, după ce mi-am isprăvit-o toată, pentru furt care n-a fost adevărat, deşi m-a prăjit cu mai mult decît vrăjea codu!, pe baza faptului că dacă ai greşit şinai kiat o dată, p-ormă toată viaţa, cind pui mîna, eşti recidivist şi îţi mai dă şi de la ei, — declar următoarele fapte cu privinţă la accidentul de bătaie care l-am săvîrşit ieri-seară, în localul de circiumă parşivă a domnului Petre Niţoescu, zis şi Găoace, căci de Ja el a început, căci mie n!u-mi place să poreclesc pe nimeni fiindcă de-aia omul are numele său de botez să-i zici pe el şi să nu te exprimi prin poreclă, căci acest mod poate să te inerveze şi să-l cafteşti ca legitimă apărare precum a fost şi cazul despre care sint comportat acuma la poliţie, unde declar că nu am fost bătut pînă în prezent ci numai înjurat, într-un mod foarte civilizat, de lucruri particulare sau bisericeşti şi nicidecum de familie sau mamă care aşa ceva eu nici nu pot să sufăr, neavînd nici un fel de familie sau părinţi şi prin urmare trebuie să mi-o respect, căci am şi eu trei clase de gimnaziu şi-am învăţat la fizică şi la română, că omul este un ce care înainte de toate sau respectă pe aproapele său, sau rămîne corigent şi dă Ia toamnă.

Iată acum cum a decurs faptele în mod cronometric şi să n-am parte de cine mă judecă, dacă minţ un cu-

vînt, sau caut a induce în eroare justiţia despre care am cel mai mare respect, căci totdeauna ce mi-a dat, mi-a dat pe drept, prin faptul că putea să-mi dea cît vrea neavînd avocat care să mă apare, căci or cu avocat, or fără dumnealui, tot aia e, neştiind nimic decit să-ţi ia onorai şi plus că eu am fost prins, în ambele trei rînduri, cu obiecte asupra mea, şi nu era să zic că a ieşit mama din cavoul familiei să mi le dea, cînd eu nici n-am mamă şi mi-e imposibil să minţ, fiind un caracter foarte corect şi chiar dacă am furat cîte ceva, am furat cu milă şi absolut nesimţit de nimeni, ca să nu-i deranjez din somn şi din trei rînduri de haine, am lăsat unul ca să aibă cu ce se îmbrăca cînd se duce să reclame la poliţie, iar din bijuterii, să fiu al mamii, dacă am luat vreodată verighetele sau articolele de copil mic, eu avînd cele mai sincere păreri despre înmulţirea oamenilor pe cale de concubinaj în familie, căci aceasta este baza lumii şi nu aiurea în tramvai şi fără buletin de populaţie, astfel că intrînd în circiumă dl. Drulea de la Primărie, supranumit şi vas de noapte, căci pe numele cel oficial nu pot să mă exprim aici, de cînd i-a dat nevastă-sa cu porecla in cap, de sfîntul Constantin şi Elena, cînd l-a prins la cumnata lui Boboc de Raţă, şi i-a făcut sfeştania cu inventarul din odaie, cînd a venit acasă mirosind a odicolon şi cu garoafă la butonieră — s-a agăţat de mine adresîndu-mi-se cu porecla pe care o posed şi care nu permit absolut la nimeni să mi-o zică, căci am nume de botez, Vasile de la naşul meu şi nici decum acel cuvînt care nici aicea nu-1 scriu că mă inervez şi rup hîrtia" şi-atunci i-am zis că de ce se leagă de mine, după care cuvînt el mi-a răspuns iarăşi tot prin poreclă, zicînd-o de mai multe ori la rînd, astfel că mi-am pierdut echilibrul şi m-am repezit la el, dîndu-i numai o singură palmă şi cu masa în cap, pînă cînd au intervenit ceilalţi locuitori din circiumă şi l-au salvat de pe jos pe care îi citez ca martori, să jure dacă nu am fost eu poreclit şi deci m-am opus prin legitimă apărare, cu masa, care poate fi orişicînd chemată de faţă, ca să spuie dacă minţ. Numiţii martori sînt următoarele persoane, domiciliate acasă la ei şi anume : Gulie, Tîrlică, Alifie, Clipici, Zbanţ, Pişlică, Birşa, Baboi, Măgăreaţă, Mutu,

Coviltir, Radu lu Anghel, Brambureală, Clenci, Mălai-Mare, Ombea, Cioacă, Colţoaia, Fedeleş şi alţii al căror nume îmi scapă din memorizare şi care va declara, în caz de procest, că eu n-am poreclit pe nimeni în viaţa mea şi titunci ca ce, alţii pe mine.

Cu stimă,
Tută G. Vasile

DECLARATIUNE

Subsemnatul Ghiţă Grămăjoiu. de religia mea socială, mic mijlocaş din comuna Rîpele, dar nu este just de a fi distrus cu asemenea cuvinte grele căci nu mai posed, ca avere momentalâ, decît 5 pogoane şi 3 prăjini, căci averea cealaltă am avut eu grijă şi am trecut-o din vreme pe numele fetii mele Florica, pe care o am jumătate în comuna Dealurile, restul de trei prăjini din ea avîndu-Ie la locuinţa mea, pentru uzul casei, ca agricultură şi zarzavat — şi nu este adevărat pe cum că, eu, aş fi un reacţionai, cunoscut, în comună, contra regimului — acestea fiind numai cuvinte murdare, scoase de duşmani spre a mă altera în viaţă. Cît despre unii care zice despre mine că aşa şi pe dincolo că aş avea un caracter foarte suspect este altă minciună sfruntată, căci o lume întreagă care mă cunoaşte ştie şi poate să jure, că eu n-am avut, în viaţa mea, nici un fel de caracter, nici suspect şi de nici un fel de altă natură a vieţii, aşa că şi aceste cuvinte uzuale, n-a fost decit intrigi supraomeneşti, băgate contra mea, de anumiţi măgari din comună cu care am convieţuit o viaţă întreagă împreună, ca fraţii, da ei, fiind întotdeauna invidioşi pe mine, fiindcă eu am fost mult mai presus decît ei. Dar, revenind din nou, asupra faptului de ţuică, pentru care am fost chemat aici, la miliţia economică, spre a da o declaraţie în legătură cu ace&t produs — declar că, nici acest lucru, nu este adevărat, — eu, neavînd apsolut

nici un fel de vină, în privinţa acestui lichid clandestin, cu care am fost surprins, asupra mea, în localitatea ora-.şului Piteşti. Iată cum au fost faptele în realitatea cu care s-au petrecut, în mod apsolut cronometric şi suprem.

Plecînd de-acasă, după unele treburi, în localitatea oraşului Piteşti, m-am gîndit să iau cu mine, şi puţină ţuică, pentru uzufructul meu personal, la drum, fiind grav suferind de ficat şi ştiind că — numai cu acest lichid — îmi trece durerea, dacă mă zdruncin, în tren şi m-apucă printre staţii — fiindu-mi suficient numai un gît-două, sau chiar mai multe — după cum e şi durerea sau distanţa dintre aceste staţii — astfel că, din această ţuică, n-aveam cu mine decît strictul necesar, ca doctorie, şi care să tot fi fost, maximus trei deca, in două mici damigene familiare şi care, această ţuică, nu a fost sustrasă — după cum văd că mi-tau ieşit unele vorbe pe aici — din cota pe care trebuia s-o predau la stat — ci, din contra — o aveam provenită, numai din cîteva mici plocoane ce mi-au fost oferite — ca cadou de atenţie — de la diferiţi fini ,cuscri, nepoţi şi prietini, pe care îi posed ca rude şi arbore ginealogic, în localitate.

Ori, punîndu-mă în tren, rni-aon făcut socoteala, chiar înainte de plecare, că, dacă nu îmi va fi prea rău, la ficat şi dacă, pînă la Piteşti, îmi va mai prisosi din aceaste trei mici deca de ţuică, să fie şi să duc — mi-am zis — ce mi-o mai rămîne intact, din ele, surorii mele Veta, locuitoare şi văduvă din oraşul Piteşti, că — săraca de ea — a băgat, pînă acum, trei bărbaţi cu cununie în pămînt, iar, al patrulea — un pirlit de bărbier cu care trăieşte clandestin, în prezent, putînd să-i fie chiar şi mamă — de^abia se mai ţine şi aata pe picioare, ca diferenţă de vîrstă **şl** amor propriu — şi nu se face să viu, cu mîna goală, de la ţară, mai ales că — decîteori viu — trag cu domiciliul legat **la** ea — şi ştiu că are mare predilecţie pentru băutură şi, mai ales, pentru ţuică, de la mama ei, ca origine, care s-a născut, la ţară, că şi tata. săracul, bea de svînta — Dumnezeu să-**l** odihnească c-a murit cu ţoiul la gură, pînă în clipa cînd **a** decedat şi cu ochii **la** tîlv, eă-i scosese mama proaspătă din pivniţă, ea că-I mai distreze, pînă vine popa.

Astfel că, ducîndu-mă, de la gară, direct ia domiciliul surorii mele, Veta, am aflat cu mare durere, câ răposata mea surioară, murise, încetînd din viață încă de acum două luni, din cauza unui deces cu puroi pe care l-a făcut la o măsea şi omorînd-o, cu zile, bărbierul cu care trăia, după cum mi-a vociferat, în mod precis, toți vecinii, căci — după ce au pus-o să facă testament, în favoarea lui, lăsîndu-i casele şi "salba de galbeni, care îi ajungea pînă la brîu, de-i juca Franț Iosii şi cu Măria Tereza sîrba, pe burtă — cînd lua achiu — d-zeu s-o ierte — şi pornea să joace sîrba-n cap — şi, după ce sora-mea i-a iscălit testamentul, tîlharul de bărbier, a învățat-o să ție cîte o gură de rachiu de drojdie, la nerv, pînă îl amorțeşte şi pe urmă s-o dea duşcă pe gît şi — răposata — crezîndu-1, ca o proastă, a ținut, pînă de dimineață, 3 chile de rachiu de drojdie, la nerv, aşa că nu se poate şti precis, dacă i-a amorțit întîi nervul, sau — mai întîi — a amorțit ea de veci, aşa că — făcîndu-mi-se foame — din cauza acestui doliu familiar — m-aml dus, în piață, să mănânc ceva, la „Birtul Popular" pe care îl ține numitul Ibric, zis şi /.înalț şi supranumit şi Nae Măcăescu, cu pseudonimul său de familie şi pe care îl cunosc încă de pe vremea cînd ținea circiumă particulară, lîngă cimitirul SI Gheorgh'e, avînd colivă proaspătă — la orice oră din zi şi din noapte -- plus alte fripturi şi mici la grătar şi făcînd parale grele de la îndureraţii care se alimenta la ci, după înmormîntări, cu asemenea preparate şi la care, mănînc şi eu, ori de cîte ori vin în localitatea oraşului Piteşti, că-mi place să mănînc ceva cald şi cu sos mult, şi cum, în momentul de față, el n-are voie, conform legii să ție băuturi spirtoase, în prăvălie, am luat la masă şi l-am întrebat dacă, eu, ca client, am voie de a bea, în local, din băutura mea proprie şi dînsul răspunzîndu-mi că „da" şi „de ce nu", i-aim oferit şi lui un singur cinzec de țuică, din damigeana mea — ca să fie de sufletul soră-mi şi de capul bărbierului — şi, deci, nu este adevărat — după cum văd că mi-au ieşit unele vorbe pe aici — că, acest cinzec, a fost oferit, ca probă, din partea mea, spre a gusta Ibric marfa şi cea mai bună dovadă, este că — după al 6-lea cinzec ce i-am oferit — mi-a spus că țuica are un jmac la gust fiindcă au fost damigenele de gaz şi ca să nu altereze şi mai mult din cauza acestui buchet, s-a oferit să-mi deşerte țuica, din damigenele mele în sticle Mat, de-ale lui şi să mi le ție, la umbră, sub tejghea, pînă îmi termin pifteluțele marinate, ca să nu se decoloreze de căldură, că mi le dăduse cu sos mult şi mai dura, astfel că, ciucindu-se după tejghea şi începînd să le deşarte cu triftorul — nici aber n-a avut că un tovarăş de la miliția economică — dodise mişcarea, de la început şi se uita la el, de după colțul ferestrei din stradă, ca la cinematograf, cînd se dă filme documentare, la noi, în comună. Cît priveşte suma de 540 lei, pe care numitul Ibric, mi-a înmînat-o la masă, după ce a terminat cu deşertatul țuicii, adică 30 litri a 18 lei chilul, — aceşti bani, nu a însemnat plata țuicii pe care i-o vîndusem — cum văd că mi-au cam ieşit unele vorbe pe-aici — ci a fost numai o mică datorie, pe care avea să mi-o dea, pentru nişte fîn pe care i l^am vîndut — mai de mult — ca nutreț, pentru birt.

Iar ceea ce priveşte afirmația tovarăşului de la miliție, că — după ce a intrat în local şi ne-a legitimat de buletin — eu aş fi vrut să-1 mituiesc, oferindu-i o hîrtie de o sută de lei — jur pe viața răposatei mele surori şi pe mormîntul bărbierului care a asasinat-o — că, această hîrtie de 100 de lei, mi s-a părut că-i. căzuse dînsului, din buzunar şi, eu, m-am aplecat numai să i-o ridic de pc jos şi să i-o restitui îndărăt neştiind că, de fapt, îmi căzuse mie, cînd am umblat la buletin, unde aveam depuşi banii de pe marfă.

Acesta fiind supremul adevăr, declar prin prezenta declarație — că nu recunosc nici una din faptele — despre care văd că mi-au ieşit unele vorbe pe aici — atît ca țuică, cît şi ca şperț — eu fiind apsolut imun față de aceste zvonuri ambigene şi care nu poate fi, decît tot intrigile şi superstițiile duşmanilor mei din comună, care vrea să mă distrugă, atît ca om, cît şi ca libertate.

Drept care semnez şi supscriu prezenta declarație, cu propria mea mînă.

Niță Grămăjoâu,
complect nevinovat.

DECLARATIUNE

Subsemnatul Artaserse Coviltir, proprietar urban din Bucureşti aleea Dospina Doamna nr. 6, declar următoarele în privinţa reclamaţiei făcută contra mea de d. Octavian Găineanu în calitate de chiriaş al meu, care nu m-aş fi aşteptat niciodată din partea sa să se producă cu asemenea cuvinte faţă de subsemnatul, plus că toate este numai minciuni false iar acest individ nu ştie ce propuneri îi iese din gură, suferind de alcoolism şi fiind beat încă de acum cinci ani cîad am semnat contractul cu d-sa şi care nu s-a trezit nici pînă în prezent, căci n-are timp să i se dizolce maiaua, astfel că vorbeşte cu păcat la adresa mea după cum voi spulbera mai jos aceste fapte nefiind adevărat precum că eu i-aş fi asasinat cîinele său de rasă şi două bibilici căci mă deranja cu lătratul său şi îmi zicea păcat prin curte, mai iutii de toate acest cîine nefiind absolut de nici un fel de rasă şi era vagabond pe stradă cînd şi l-a însuşit iar cele două bibilici eu ştiam că aşa este vocea lor şi nu-mi zice mie expert acel cuvînt de păcat şi tot timpul n-am avut în cele mai frumoase relaţiuni de prietenie cu aceste păsări de curte otrăvindu-le din greşeală şi fără să vreau, căci vrînd să le dau puţin picarbonat de sodă ca să le fac un serviciu fiind cam deranjate la stomac pe scara mea din faţă, am greşit pacheţelul din buzunar şi le-am dat o mică cantitate de strignină ce-o aveam întîmplător la mine pentru trebuinţele casei şi după ce moartea cîinelui a fost instantanee a ieşit soacră-sa din casă, incepînd să ţipe la mine că sînt criminal şi o sănfund puşcăria şi în timp ce eu îi explicam cum a fost faptul a ieşit şi pisica sa din casă să se uite la cele două bibilici moarte, şi fiind lacomă că o ţinea toată zîua nemîncată a lins şi ea ce mai rămăsese pe jos din corpul delicat şi fiind foarte anemică şi la o vîrstă înaintată că-i cădeau mustăţile prin curte de bătrîneţe a decedat şi ea, iar porcul a murit de moarte bună căci venind şi să se uite de curiozitate la aceste fiinţe moarte, nu l-a băgat nimeni la loc în coteţ, toată familia chiriaşului meu fiind ocupată să mă insulte pe mine în timp ce porcul a muşcat din cîine cu care se afla de mai multă vreme în duşmănie că-t lătra la borhot şi astfel s-a intoxicat şi el decedînd tocmai a doua zi iar d. Găineanu sfătuit de soacra sa a refuzat sâ-1 îngroape şi l-a tăiat pentru consum astfel că s-a îmbolnăvit cu întreaga familie, ca să se sature să mai mănînce cadavre şi nicidecum din cauza mea care n-am nici un fel de vină în acest după cum am arătat prin prezenta declaraţie ce mi-o însuşesc cu propria mea mînă şi c semnez personal şi grafolog.

Artaserse Coviltir

IUBITE CONCETĂȚEAN,

Plecat de-acum patruzeci de ani din acest oraş nativ în care m-am născut, pentru a urma calea artei eterne atît de spinoasă, mă întorc iarăşi îndărăt la originea din care am ieşit, pentru a spune scumpilor mei concetăţeni, într-o plăcută conferinţă 'literară, ce o voi ţine în faţa voastră, tot ceea ce am făcut pînă astăzi pentru cultura artei poetice, atît în ţară cit şi în străinătate, unde am fost atît în diferite oraşe cît şi în Orient. Această conferinţă foarte frumoasă şi instructivă pentru oricine chiar şi copii, prin părţile de ştiinţă ce le expun, cit şi prin restul pe care îl conţine, va avea loc în sala cinematografului „Central" în ziua de 29 februarie (căci este un an biftec şi are 29 de zile) la orele 10 a.m. dimineaţa, preţul biletului fiind benevol de la doua sute de lei în plus. Totodată adog că, la acest vast program de artă culturală, se va citi de către autor si din operele *mAe* poetice, ce se va vinde apoi cu preţuri benevole, d-nelor şi d-nilor concetăţeni, primind şi numeroase premii în autografe şi diferite epigrame ce se va face la cerere şi absolut gratuit, costul lor fiind la discreţie.

Şi-acum, iată într-un scurt rezumat, biografia vieţii meie, ca să se ştie cine sînt şi nu unul din acei impostori sau rataţi, ce cutreieră oraşele lor natale pentiii a induce lumea în eroare cu o falsă cultură sau opere inferioare ce ne strică reputaţia în faţa lumii întregi fiind o ruşine şi chiar caz de puşcărie.

Fiu al unui distins părinte anonim, fost primar, fost prefect, deputat şi actualmente senator al acestui oraş, am fost crescut numai de mama mea, pentru a-mi asigura o cultură cît mai îngrijită. Astfel am urmat cursul complect al claselor primare la şcoala nr. 2 de băieţi, care astăzi se poate mîndri cu fostul său discipol, trecînd apoi la gimnaziul „Dinicu Golescu". în clasa IlI-a de liceu, din cauza războiului 1916—1918, a trebuit să-mi întrerup cursurile fiind chemat a-mi face datoria pentru ţară, cu gradul de caporal T.R. Erou al războiului trecut şi decorat cu „Meritul Comercial" precum şi alte ordine străine, am publicat primele încercări literare, în anul 1917, in oraşul Iaşi, unde fiind mobilizat pe front, aveam un mic negoţ pe strada Sărăriei care, în timpul liber, după ce închideam, îmi permitea să mă dedic artei poetice compunînd frumoase poezii paitriotice şi lirice ce le-am adunat în primul meu volum intitulat *Balade şi Idile,* volum care a făcut mare senzaţie prin procesul ce l-am avut, domnii critici ai unor fiţuici ordinare susţinînd că acest volum ar fi fost al unui oarecare Coşbuc ce nici nu auzisem de el, după cum am şi dovedit în faţa justiţiei, arătînd câ, poeziile mele, nici n-aveau de-aface cu ale acestui scrib şi numai titlul fiind la fel dintr-o eroare de coincidenţă ce nu mi-o explic decît printr-o întîmplare de metemspicoză.

Scîrbit de aceste persecuţii literare, odată cu încheierea păcii, am părăsit ţara cu vaporul, fiind obligat să-mi cîştig pîinea în calitate de chelner, căci din cauza tipăririi poeziilor, pierdusem tot la bodega mea din Sărăriei, dînd chiar şi faliment fraudulos, aşa că trebuia să voiajez pentru a nu fi închis pe nedrept.

In aceste voiajuri şi în contact cu inspiraţia apei de mare, am scris al doilea volum al meu intitulat *Poezii mediterane* cea mai mare din ele fiind scrise pe această apă. Neputînd publica volumul, în întregime, din cauza cheltuielilor de cost, l-am publicat în mai multe ediţii, de 2—3 şi chiar 4 poezii, pe care le vindeam singur admiratorilor mei de pe vapor şi chiar din diferite localuri. Reîntors în scumpa mea patrie, după 15 ani de navigaţie, m-am stabilit în oraşul Constanţa în calitate de poet, o;'aş cu care — din economiile soţiei mele cu care

mă căsătorisem' — am tipărit şi al III-lea volum al meu de poezii, fapt care mi-a atras divorţul de soţia mea, această fire, neînţelegînd fiorul artei adevărate şi netrăind decît pentru un fleac de zestre ce nici nu merita a fi mîncată pentru cauza sfîntă a poeziei...

Părăsind oraşul Constanţa din aceste motive familiare, am organizat un turneu de festivaluri literare iii Întreaga ţară, pentru a arăta tuturor cetăţenilor ce am făcut eu pentru arta eternă, fără' nici un fel de sprijin de la nimeni, ci numai prin inspiraţia mea personală şi talentul ce mi 1-a dat Creatorul. Sosind şi în oraşul meu de baştină nativă în care am fost născut, sper. iubite concetăţean, că mă veţi onora cu prezenţa dv. benevolă, drept care vă mulţumesc dinainte cu cea mai mare anticipaţie şi cele dorite, adăogfodu-vă, 2 rezervate a 200 lei biletul.

Petre Delamunte şi Radu Delamare
(Ambii, tot eu.}

STIMATA DOMNIŞOARA,

De fapt, florile, au înţelesul lor simetric, prin chiar culoarea pe care o obţine de la natura ce le urzeşte concepţia de viaţă, pentru ca — prin graiul lor surdo-mut să exprime acelor ce le primeşte, toate sentimentele ce se amestec în petalele lor convexe, în acel moment de mare luptă cu sine însuţi, cînd te decizi a le cumpăra pentru a fi trimise acelei fiinţe ce te-ai hotărît a o curta, pe această cale de limbaji al florilor.

Dar în clipa în care florile este trimise, şi comisionerul a dispărut din raza ta uzuala, nemaiputînd să-l rechemi îndărăt, individul este cuprins de o mare putere de regret, prin teama ce i se alcătuieşte în suflet, asupra modului cum va fi primite şi întrebuinţate în posterior.

Dar ce-aş vrea oare să vă spun, prin aceste rinduri ce le anexez acestor modeste cinsprezece fire de lalele, a căror cifră de afaceri o spun numai ca nu cumva să-şi însuşească din ele comisionerul, toţi aceşti bandiţi fiind înţeleşi cu florarii, pentru a le revinde iarăşi din nou la ţigănci, care le întrebuinţează pentru uzul morţilor sau chiar la raţe, ca alimente tocate, fiind cele mai bune pentru extirparea ouălelor din corp. Dar, în legătură cu aceste ouă, m-am gîndit şi eu, în forul meu exterior, că mîine este Pastele, această sărbătoare dinainte de Cristos spre a prăznui moravurile noastre, ca dulap şi iarbă verde şi nu se face ca, pentru această zi, să nu mă, exprim cu o mică atenţie, faţă de persoana dv. al cărei

complex m-a cucerit, în modul cel mai acut, din seara cind am avut plăcerea să vă cunosc in cursa ce vă transporta silueta la Ploieşti, cedîndu-vă locul meu şi menţinîndu-mă tot drumul în picioare, spre a savura acea atingere subcutanaee a capului dv. de braţul meu şi pc care n-o voi uita niciodată ca senzaţie de amintire şi plăcere provizorie. Am vrut mai întîi să vă cumpăr un ou de ciocolată, dar însă, n-am găsit nicăieri din motive de închis şi scump, aşa că, din lipsă de ou, am cumpărat aceste cinsprezece fire de lalele, zise şi tulipe în latina vulgară, însă mie nu-mi stă în caracter să fac caz din faptul culturii pe care o posed şi n-am nevoie să mă laud cu acest bagaji de cunoştinţe spre a putea crede că vreau să apar în faţa dv. ca cult sau eeţetera.

Dar să nu vă mai ţin de vorbă, căci poate aveţi necesităţi ca orice fiinţă în preaviz de sărbătoare şi n-aş vrea să vă reţin de la treabă, iar, tot ceea ce vă rog, este ca. respirînd aceste modeste cincisprezece fire de lalele, să vă gîndiţi un moment şi-o clipă, la conturbarea celui care vi le-a trimis şi anexîndu-mi prin comisioner răspunsul dv., vă rog să aveţi libertatea individuală de a-mi avansa un modest randevuz, spre a ne asigura reciproc de sentimentele ce le-am obţinut, sau — în caz contrariu — un „slăbeşte-mă domnule" îmi ajunge pentru eternitate.

Ridic acest ou în sănătatea dv., de raţă, zicîndu-vă, după datină, un modest „să-1 mîncaţi sănătoasă".

Al ***âv.*** admirator convins,
Diomed S.

DRAGA CUMNATICĂ.

Vei ştii despre noi câ sintem bine sănătoşi iar eu şi cu Pândele am fost trei zile la Bucureşti, c-a fost el în interes de serviciu, ca să-1 vadă un doctor, acolo unde zicea că-1 supără, dar nu i-a găsit nimic, căci ai noştri de-aici tot aşa i-a spus dar este altă impresie cînd te vede un doctor din Bucureşti căci te costă mai scump şi vede mai bine cu razele ce şi cum se aflâ prin organism, altfel câ i-a zis nici să nu mai ţie regim şi să mănînce de toate, câ slăbeşte la anemie, iar dacă vrea să se opereze de piatră, n-are decît, dar ei nu este de părere, câ mai bine să lase să se strîngă mai multe şi să le scoată odată pe toate, cînd o fi să-i scoată şi rinichiul, fiindcă mai bine cu unul şi bun, decît să-l ţii alterat în corp şi-aşa că ne-am dus la restaurant şi bietul Pândele a mincat şi el cu sos, de trei ori marinate şi o daţă chifteltiţe dar cu tarhon, iar eu am luat un morun de peşte, că pofteam demult şi pe la noi nu se găseşte de cînd cu evenimentele şi cu ce-am mai luat primprejur ne-a costat douăzeci şi doua de mii o masă, c-a făcut Pândele socoteala la hotel, aşa de curiozitate, c-am cît ne vine de una peste alta pe zi şi cu niţică economie că seara am luat ceva mai uşor, ne-a ieşit la o sută de mii pe zi, dar am zis că dâ-i dracului de bani, că dacă am venit la Bucureşti şi el a scăpat de cancer, cum ne-aşteptam noi să posede, cel puţin să-şi facă şi el un gust şi ne-am dus si Ia teatru, la o piesă de revistă care mi-a plăcut

foarte mult şi-am rîs de Pândele că nu-şi mai lua ochii de Ia artiste şi de la vedetili din balet care era toate, despuiate pînă la nud, şi după ce am ieşit de la teatru ne-am dus la o grădină de vară, de-astea de s-a deschis pe trotuar ca să luăm cîte o înghețată şi-am luat o casație siciliana şi Pândele un cefe close, dai' se vede treaba că n-a fost naturale, că ne-a apucat colita la stomac pe amîndoi şi a trebuit să luăm birje c-a să ajungem mai iute la hotel unde noroc că avem picarbonat in valiza diplomatică şi am luat fuga amîndoi, căci asta — ştiu de la mama săraca - - este cea mai bună sulfamidă pentru stomac, mai ales cînd nu eşti acasă la tine, ca să iei un ceai de ismă, sau alte preparative care te linişteşte imediat.

Altceva prin Bucureşti n-am mai văzut nimic că Pândele a stat în pat, pînă am plecat, căci i s-a enervat pietrele şi s-a mişcat p-acolo prin rinichi şi n-am putut să-l las singur la hotel şi fereastra care o aveam la odaie, da tocmai în curtea hotelului, aşa că n-am avut ce să văd, că ce e la ei în curte e şi la noi şi murdărie ca acolo n-am văzut în toată subzistența mea. De cumpărat nu mi-am cumpărat nimic, căci n-am găsit ceva de gust care să-mi placă şi mai frumoase sînt la negustorii noştri plus că te mai tocmeşti, dar Pândele s-a insistat atîta asupra mei, că tot mi-am hiat materie de o rochie, dintr-o confecție nouă care-i zice *tisu,* dar tot cirpă e şi-aim şi datt-o Margaretii la făcut ca să-mi ia^â ceva sport de vară şi copiii sînt şi ei sănătoşi cu toții şi vă trimite cele mai sincere complimente şi sărutări din partea lui Pândele.

Voi ce mai faceți şi altceva ne mai avînd ce vă scrie, vă rog să primiți din partea mea această scrisoare şi să ne vedem cu bine.

Vă prepup,
Mița

NEA DUMITRE.

S-o, acu era să zic, dăm ciorilor de treabă, căci sau se face şi atunci pînă cînd, sau nu se face şi atunci, ca ce ?

Dumneata ştii foarte bine că eu nu mă preocup, la viața mea, decît de ceea ce îmi incumbă, ca branşe, de la tata, care de cînd mi-a lăsat-o — prin faptul de peritonită cu puroi în regulă — am reînviat prăvălia, stigmatizând vînzarea prin elanul de comerț ce i-am dat, numai prin munca mea proprie, care m-am devotat într-un mod de dimineața pînă seara acestei prăvălii, răminind chiar şi becher din lipsă de timp spre a mă însura ca să fie şi tata mulțumit, ca mort, căci n-a lăsat-o pe mîini care nu-l înțelege ca concepție de suflet despre această prăvălie. Prin acest fapt,, toți banii pe care i-am cîştigat în stare de benefici, este bani cinstiți, nu cum ai spus dumneata că mă dai la speculă, dacă te mai înjur la un pahar de vin, căci, toată lumea mondială, ia doi trei lei mai mult la orice articol, pe aceste vremuri de sărăcie şi nu se găseşte, această sumă fiind o fraudă cît se poate de cinstită şi deci, amenințările dumitale, mă lasă foarte nemuritor şi cît se poate de rece.

Află prin prezenta, căci dacă ți-am dat acei bani cu împrumut şi fără dobîndă, ca să compunem acea afacere cu lemne, despre care mî-ai expus că ne umplem, am făcut acest fapt, numai din respect pentru dumneatale,

ca frate mai mare a lui bietu tata şi nicidecum spre a câştiga de ia acest comerţ ce nu mă pricep, fiind chiar şi înjositor să ajung din coloniale şi delicatese, chiristigiu de lemne. Mi-am zis însă, să te ajut ca mod de caritate, deşi eu nu sînt spital sau altă persoană juridică şi e ştiut că cui îi dai, salutare nu-i mai vezi şi îţi mai auzi şi cuvinte grele precum s-a şi întîmplat, alaltăieri seară, la circiumă la Ţîfnâ, cînd te-ai exprimat despre mine într-un mod atît de inexistent, care mă mir din partea dumitale cum ai putut aşa ceva. Dar nu aceste cuvinte înjositoare este motivul pentru care îţi notific această scrisoare — căci cine zice ăla e şi mersi asemenea pentru toate înjurăturile — dar vreau să ştiu ce se aude, în mod foarte precis despre afacerea cu lemnele de foc şi, în primordial, despre vagonul ce trebuia să-1 am acasă, tăiate gata şi aduse şi care, pînă în prezent, crez că a rămas tot în pădure ca arbori fructiferi şi n-a visat, în viaţa lor, să devie lemne de foc în pivniţa mea. începând intemperia de frig, am neapărată nevoie de aceşti arbuşti căci am pus şi firmă la poartă că posed depozit de lemne, prin afacerea ce-am făcut cu dumneatale expunîndu-mă în mod foarte grandoman la cuvintele de depozitul mamei, ce mi le comunică persoanele ce vin să cumpere lemne şi nu am marfă lichidă.

N-am nevoie de nici un cîştig din experienţa dumitale şi păstrează-1 pe tot din partea mea, dar însă doresc a-mi restitui foarte imediat suma de trei sute mii lei ce ţi-am împrumutat pentru această afacere care mă retrag din ea, prin aceste rînduri şi prefer mai bine să dorm cu plapoma în cap de frig, decît să mă spurc in consideraţia mea de comersant, prin acel vagon de surcele ce poţi să le mănînci sănătos şi te rog a trimite pe cineva să scoată şi firma, în caz contrariu punînd-o imediat pe foc.

Cu deosebită stimă, al d-tale nepot de frate care am terminat orice discuţie cu dumneatale,

Anghel G. Păunescu
„La Consum"
Coloniale şi Delicatese.

CUMNATE,

Afiă despre mine,, că ml^ai distrus viaţa, după 33 de ani şi opt luni de căsnicie acuma, la zi-întîi, cu nepricopsitul de frate-tău şi să dea D-zeu ca răul pe care mi l-ai făcut — lăsîndu-mă pe drumuri, şi divorţată după ce mi-am mîncat tinereţele şi zestrea cu el, plus prăvăliile din faţă — să te izbească şi pe d-ta, cum m-a lovit pe mine, de rîde tot Calafatul, că aşa ceva nu s-a mai văzut, să-1 prind că mă-nşeală la Bucureşti, om bătrîn ce se află, cu una, Mimicela, care, în trei zile de moravuri uşoare, cînd s-a dus la doftor să-i facă telegrafie fără fir că zicea că are piatră la vezicatoare — i-a mîncat venitul de la case pe un trimest întreg cumpărîndu-i vulpi de renar aranjate şi plimbînd-o prin toate birturile mari unde numai remizia la garson, face mai mult decît îmi dă mie o lună pentru casă.

Dar asta n-ar fi fost nimic, dacă eu n-aş fi aflat căci atunci n-aş fi ştiut şi numai dumneata eşti de vină că te-ai amestecat şi mi-ai stricat casa de-am. ajuns la o etate de vîrstă ca a mea, să mă divorţez şi să mai şi plătesc la advocaţi ca să mă fac de rîs. Dar aşa este cînd se amestecă rudele în casa altuia, că dacă nu-mi trimiteai d-ta carnea de porc care minai trimis-o săptămîna trecută, nu făceam sarmale, şi nu aflam adevărul fi-ar soriciul de rîs cu cine mi 1-a trimes cu tot, că d-ta ştii foarte bine că de anul trecut cînd m-am operat de ce mi-am scos, la Craiova, eu am ţinut regim şi n-am mîn-

aat tocătură, sau sos sau alte preparative care cade greu la stomac, dar acuma făcînd sarmale, din carnea care mi-ai trimes-o, n-am putut să mă apţiu văzîndu-le grase şi calde şi cu mămăliguţă şi am luat şi eu de gust vreo şapte-opt că erau mici şi pe urmă am zis că dacă am gustat, cel puţin să mănînc cumsecade ca şi dc<rtorii ăştia nu ştiu nimic şi se contrazice unii pe alţii, căci al nostru, de-aici, a spus că pot să mănînc cc vreau, chiar şi cărămidă pisată, dar pe răspunderea mea. Aşa că am mîncat pe răspunderea mea şi n-am avut nimic la apendicita care mi-am scos-o, cînd m-am operat la Craiova, dar am avut arsuri pe piept, de credeam c-am mîncat plumb topit şi-atunci mi-am zis că să iau o linguriță de picarbonat de sodă şi m-am dus să caut punguliţa în care-l aveam, în cutia bufetului, şi cînd am găsit-o şi-am băgat linguriţa în pungă să iau, am văzut că nu intră, căci era o hîrtie deasupra şi scoţînd hîrtia ce crezi d-ta că era hîrtia aceasta ? Era o scrisoare pe care i-a scris-o lui Costică al meu, la otel, la Bucureşti cînd a fost pentru vezicatoare, domnişoara Mimicela, în care îi mulţumea despre vulpi şi despre tot şi-l ruga să-i trimită cînd o ajunge acasă, 50.000 de lei că are o soră bolnavă şi vrea să-i facă operaţie, că m-am mirat eu de ce Costică a trimes, cum a venit, bani la Bucureşti că zicea că pentru o afacere. Or acuma ştiu ce fel de afacere a fost aia, căci el a ascuns scrisoarea în punga de picarbonat, care o avea la el în valiză că nu pleacă niciodată la drum fără picarbonat de sodă la el, că schimbă vinul, pe acolo unde se duce, şi are acidulaţie la intestine. Aşa că a uitat biletul acolo în picarbonat şi eu l-am găsit şi l-am citit şi-am aflat tot şi mi-am stricat viaţa din sarmale şi din carnea d-tale de porc, căci a doua zi m-am dus la advocat şi-am internat acţiune să mă divorţez, acuma la bâtrîneţe, după 33 de ani şi opt luni la zi-ntîi, plus că a aflat şi tot oraşul, că nu puteam să nu spui să afle şi lumea cine mi-a fost pricopsitul de Costică, care de-atunci a fugit de-acasă şi s-a dus la Bucureşti că zicea că l-am făcut de ruşine, taman acuma inainte de deces.

Aşa că de-asta ţi-am scris şi d-tale, cumnate, că să-ţi mulţumesc de binele care mi l-ai făcut ca să ajung

acuma prin tribunale de-mi zice toată lumea madam „Picarbonat" şi m-arată cu degetul. Rog pe bunul D-zeu sâ te răsplătească după inima mea şi după fapta care ai

figurația™ Sa~mi StdCi OaSa Și Să~mi distrUgi toatâ con-

De cap să-ţi fie, a dumitale după consideraţie,

Măndica Conovâţ.

SĂRUT MÎNA COANA MARE

Veţi şti că, pe-aici pe Ia vie, ie toate bine şi în regulă avînd şi timp frumos că s-a mai încălzit, dar azi ninge iară, că a mieilor a fost şi asta e: a berzelor şi s-a făcut zloată mare încît n-am putut nici la gară să mă duc, spre a vă trimite, precum mi-aţi scris, ouăle proaspete pe care vi le-am strîns de o lună de zile şi nici perechea de gîşte, după ce le-am îngrăşat, a devenit de a decedat murind amindouă din cauza evenimentelor, că umblă prin păsări şi moare toate, mai ales la noi, căci nu ne-a mai rămas decît unsprezece găini în afară de cocoş, care l~am tăiat ca să nu moară de viu şi mai bine să moară tăiat plus patru curculiţe cît ne-a mai rămas din optsprezece cîte aveam şi plus giştele astea două, moarte, pe care le-am mai avut din cele paisprezece ale noastre şi afar de raţe care nu mai avem nici una că ie mai şubrede la boală şi intervine de moare imediat. Astfel că de la ele au luat şi viţeii boala asta şi-am zis din capul meu că mai bine să-i vînd clandestin la măcelari ceea ce am făcut câ de-aia vream să vă spun şi dv., că ne-a prins jandarmul şi ne-a făcut proces verbal cu ştampilă şi cu cuvinte urîte şi a zis câ dracu ne-a luat, întîi pe dv. că adică a cui ie viţeii şi •pe m'mă pe mine, că de ce m-am luat după ordinul dv. şi am pus să-i tai şi să-i vînz şi pe nea Pendeacă măcelaru că de ce a cumpărat carne cînd ştia că nu egzistă să tai, nefiind zi de speculă.

Aşa că ce eram să facem şi-a trebuit să-i dăm, onoraliu de şperţ, dar eu na-veam cinci sute partea noastră, şi nea Pendeacă a zis că o să iau de la el cînd mi-oi vedea ceafa şi îmi plăteşte carnea Ja vara iepii, că l-am băgat în bucluc şi atunci ce era să fac ? Am spart lacătul la pimniţă spre a lua doi deca de vin şi ai vinde cu două sute cincizeci de lei deca ca să plătesc, ceea ce am luat şi am avut noroc că mi-a dat în gînd să sparg pimniţa că alminteri curgea tot şi din butia a mare de o sută şi din butoiul ăl mic de cincizeci de vedre, că a fiert şi a sărit cepurili, astfel că am deşertat butia de o sută în butoiul de cincizeci, umplîndu-1 aproape jumătate. Aş fi pus şi din butoiul de tâmîioasă dar nu mai era decît drojdia şi de ce să stric vinul cu drojdia cînd s-a scumpit şi-a ajuns de se vinde pe vale cu 1000 şi 1200 deca şi cu taxele negustorului. Noroc că pelinul n-a curs tot şi am mai scos vreo două damigene să vi le trimit la Cîmpulung să le aveţi de Paşti dar a căzut Gheorghe cu ele pe gheaţă că umblase la tescovină şi era beat şi le-a făcut zob pe amindouă, ceea ce era să-i sparg capul cu bîta dar a avut noroc câ şi—1 spărsese singur pe gheaţă şi s-a infectat din ce a fost pe acolo pe jos şi după ce l-a pansat sanitarul s-a făcut bine şi-a murit şi nevasta cînd s-a dus cu laptele la Piteşti, la advocatul care îi duce ea, a aflat de Gheorghe şi-a-nvăţat-o să facă procest în contra dv. ca ^ă-i plătiţi cinci sute de mii de lei că Gheorghe a murit din cauza serviciului la dv. şi că are trei copii şi advocatul i-a spus că să-i rază Iui mustaţa dacă nu i-o scoate banii, câ hoaşca are bani destui şi n-o să intre cu ei în pămînt.

Aşa că de-asta v-am scris ca să ştiţi şi dv. şi să vă puneţi advocat că eu aici am grijă de toate şi vă mai rog să-mi trimitiţi 1000 de lei din simbria mea, că am mare trebuinţă şi 2506 lei să pun geamurile Ia casa dv. că s-a jucat de-a războiul cu ele nişte draci de copii şi le-a spart, taman la odaia din faţa, că mă miram şi eu pe unde au putut să intre hoţii şi să fure toate lucrurile din casă, chiar şi saltelele că s-a crucit şi părintele Limbărea cînd a venit şi-a văzut şi tot părintele şi-a dat cu ideea că hoţii a crezut că aveţi bani ascunşi în sobe, pe burlane, ori pe coş şi de-aia le-a dărîmat ca să-i gă-

sească şi-a zis să vă scriu să veniţi şi dv. pe aici sau să t 12:^^toate bine şi nu se găseşte de.nicl unele trăind cum dă Dumnezeu ceea ce va doresc vidv si să veniţi sănătoasă, scriindu-nu .şi mie o carte poştala ca să ştiu cind veniţi ca să vă trimit o brişcă a gara, că trăsura noastră au luat-o hoţii, că şi părintele Limbărea zicea, că dacă a furat caii de ce era sa lase trăsura.

Vă sărut mina al dv. pres supus vier,

Costică Dura.

NOŢIUNE SUPERDEZIRATA

Adîncindu-mă pe latura incognoscibilului apriori» - - din mănunchiul de sentimente, tendinţe şi idei, care reprezintă, fulgurant, entitatea recrudescenţei oricărui eu enigmatic — am găsit, cu sadismul îilial al culegătorului de altercaţii, scânteia efervescentă a mariior căutări, clin josul cărora, insul temerar şi rebarbativ, se descătuşează, pur, cum perla din proereaţia polivalentă a sensurilor moleculare.

Ireal, spaţiul a încălecat, năzdrăvan, parcursurile si geneza eoliană a pasiunilor sensoriale, escaladind grimazele filozofice ale ondulaţiei universale — s-a dcsâvirşit, interplanetar, în exfolieri hiperbolice la picioarele tale, cum marea, înfiorările-i seismice, la picioarele abstracte ale finalităţii lichide.

Lut. idee, încrîncenare morbidă, pe culmile cizelate de crepuscul ale iluziei dinamice, spadă tumultoasă răsucită potenţial in rana florească a confuziilor preci.se, cuminecătură miriapodică în pocalul circulaţiei eterne, vrej răsucit, paralel, pe coapsa caldă a marilor inadvertenţe, — gîndul acesta s-a îngemănat metaforic şi farandola calculelor infinitezimale a subjugat insul, prăbuşindu-1 fatal în propria-i gestaţie.

De-aici, platitudinea dezolantă a trezirilor acre, gustul melodramatic al stelelor troznite în canini, denia sardonică a coardelor învinse şi golul apocaliptic al întrebărilor clorotice, chinuite simultan de zădărnicia elegiacă a pasiunilor incidentale.

Au murit lebedele sonore ale parcurilor idealizate in substanța medievală a turnurilor închipuite peste torente. Sîngele închizițiilor samaritene şi-a închegat sigiliul prolific pe lespezile despletirilor savante. Albatroşii avîntului şi-au înghițit, precum mucii, alchimia glandelor endocrine şi în grandioasa înserare a simetriilor anulate, a sunat, impecabil, angelusul ispăşirii vetuste.

De ce trupul tău îşi tîrăşte căprioarele decadente în 1 uminişul tulbure al aşteptărilor panempirice ? De ee apa trăirilor stelare, îneacă, oblu, ch*ezile ochilor tăi ? Unde sînt miinile tale să le lingă sarea dulce, vițeii buzelor mele ? Aidoma iezii de fildeş ai surisului tău lunar şi menuetul buzelor mele le va încălzi copitele, în noaptea celei de a patra dimensiuni, precum dogoarea balaurului septentrional gheţurile calde ale fanteziei imemorabile. Au sunat tălăngile la gîtul dorințelor şi melcii sinilor tăi îşi aşteaptă țipătul secerişului. Adu-mi clăile şoldurilor pline şi zbaterea subterană a potîrnichilor din tălpile tale.

Vino ! Cum fumul gheenelor paranoice, cum mitul şaradelor desprinse din templele tuturor Walpurgiilor, cum planta spre insul solar, cum şerpii înaripaţi spre gîtul dervişilor mei sacrosanţi.

Vino ! Beduin înnoptat în irizarea Gangelui mistic şi revărsat ca coralul peste punțile translucide ale rațiunei pure. îmi voi îneca eprubetele în Sahara dăruirii tale şi mă voi descompune — piatră de hotare noi — în nisipul polar al dunelor risipirii tale.

îți cosesc livezile mîinilor, cu răstignirea sonoră a tăcerilor mele elocvente.

Camil Rodie

P.S. Telefonează la birou 3 32 27, dacă vii.

CUPRINS

i><-'lor : VICTOR IOVA
Teimoredart'.-r : ELENA CALOGARU

Bun tipar : 11.VTTT.1980. Coli ed. 13.17. Coli ţipat'

Timarul executat sub comanda nr. 5610
.-"/•aezl '' Întreprinderea poligrafică Gaiati.
.VRn&\ B-dul Georse Coşbuc nr. 223 A.
UjSgjjfy' Republica Socialistă România